

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

"She's my go-to read for humor and heart." —SUSAN MALLERY

A Novel

rainy day friends

FIRST
TIME
IN
PRINT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Rainy Day Friends

A Novel

Jill Shalvis

Wm

WILLIAM MORROW

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

San Luis Obispo, Avila Beach ve Paso Robles şehirlerine, bunların hepsini Wildstone için ilham kaynağı olarak kullandım. Yıllar önce babamın yaşadığı yerler ve onu ziyaret etmek için altı saatlik sinir bozucu bir yolculuk olarak başladılar, ancak kısa sürede Kaliforniya'nın en sevdiğim bölgesi haline geldiler. Bu yıl babamı kaybettim, bu da yolculuk yapma zorunluluğumu ortadan kaldırıyor ... ama yine de yapıyorum. Eski alışkanlıklar Bu yüzden beni hala Avila sahilinde, San Luis Obispo'da şehir merkezinde yürürken ya da Paso Robles tepelerindeki şarap imalathanelerini gezerken bulabilirsiniz. Tüm bölgeye ve hiç şüphesiz bir bulutun üzerinde rahat bir koltukta oturmuş haber bültenine bağırان babama teşekkür ederim.

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Epilog

P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha

*Fazlası ... * Yazar Hakkında*

Kitap Hakkında

Okumaya Devam

Edin

Övgü

Ayrıca Jill Shalvis

tarafından Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Anksiyeteli Kız, tek bir hamlede en kötü sonuca atlayabiliyor!

Karma çoğu zaman bir kaltaktı, ama arada bir şaşırtıcı derecede iyi, hatta nazik olabiliyordu. Lanie Jacobs, bu iki şey için de çok geç kalmıştı, kendi kendine bunun onun zamanı olduğunu söyledi. Günü yakalamak falan. Wildstone'da otoyoldan çıkarken derin bir nefes aldı.

Eski Vahşi Batı Kaliforniya kasabası, Pasifik Kıyısı ile şarap ve çiftlik ülkesi arasındaki inişli çıkışlı tepelerde yer alıyordu. Aslında buradan çok da uzak olmayan bir yerde büyümüştü ama bu ona bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Yol dar ve virajlıydı ve daha önce yağmur yağdığından beri, sorunlarının büyüyen listesine zor ve kaygan olanı ekledi. Kamikaze bir sincap kendi şeridine daldığında keskin bir virajı dönmeye başlamıştı bile ve taşra sürüş kurallarını hatırlamadan önce neredeyse karşıdan gelen trafiğin içine dalmasına neden oluyordu.

Yolunuzu asla terk etmeyin; ne hava, ne hayvanlar, hatta ne de Tanrı için.

Neyse ki sincap yönünü değiştirdi, ama Lanie rahatlayamadan bir geyik üçlüsü tam önüne fırladı. "Kaç, Bambi, kaç," diye bağırarak frene bastı ve dişlerinin arasından sıyrılarak birbirlerini ıskaladılar.

Terleyerek, sinirleri canlı teller gibi cızırdayarak, sonunda Capriotti Lane'e döndü ve kendisine söylendiği gibi park etti.

Ve dünyası kararırken tamamen hareketsiz kaldı. Fiziksel olarak değil ama içsel olarak, tüm vücudu kıyametin kopması için hazırlandı. Yaklaşmakta olan anksiyete krizinin bir numaralı işaretinin bir yük treni gibi üzerine geldiğini fark ederek direksiyonu kavradı. "İyisin," dedi kendi kendine sıkıca.

Elbette bu, söz konusu yük trenini durdurmadı. Ancak, hepsi de ona kaçması için bağırان aşırı aktif savaş ya da kaç önsezileriyle boğuşmasına rağmen kaçamadı.

Yapmazdım.

Bu sefer değil. Bu da baş dönmesini ya da ani mide bulantısını durdurmadı ya da ciğerlerinin düzgün çalışmasını sağlamadı. Ve bu yıl onun için yeni olan bu ataklarla ilgili en zor şey de buydu, çünkü hep aynı korkular vardı. Ya hiç durmazsa? Ya biri onu kaybederken görür ve kırıldığını fark ederse? Ve en kötüsü de... Ya bu bir anksiyete atağı değilse? Belki de

Bu sefer bir nöbet ya da beyin anevrizmasıydı.

Ya da felç. Büyük teyzesi Agnes felçten ölmemiş miydi?

Tamam, dur, diye emretti kendine, şimdi terden sıırılsıklam olmuştu ve yaprak gibi sallandığı o sinir bozucu titreme şeyini yapıyordu. *Dört kez nefes al, dört kez nefes ver ve dört kez tut.*

Tekrarla.

Dün yediğı yemekleri kafasında sıralarken tekrarladı. Kahvaltıda fıstık ezmeli tost. Öğle yemeğinde ton balıklı salata. Akşam yemeğini atlamış, onun yerine şarap ve patlamış mısır yemişti.

Yavaş ama emin adımlarla nabzı yavaşladı. Her şey yolunda, dedi kendi kendine, ama sattığı şeyi satın almadığı için, otuz yaşındaymış ve yepyeni bir işle karşı karşıyaymış gibi değil de anaokuluna başlayan beş yaşında bir çocukmuş gibi kendini arabadan zorla çıkarmak zorunda kaldı. Yaşadığı onca şey göz önüne alındığında, bunun kolay, hatta eğlenceli olması gerekirdi. Ama bazen yetişkinlik veterinerin muayenehanesi gibi geliyordu ve o da arabaya binmek için heyecanlanan ama gideceğı yeri öğrenen bir köpek gibiydi.

Başını sallayarak otoparka doğru yürüdü. Nisan ayıydı, yani doğudaki tepeler yemyeşil ve gürdü ve batıdaki Pasifik Okyanusu bir sörfçünün rüyası gibi görünüyordu, hepsi bir kartpostal olabilecek kadar muhteşemdi. Pek de güzel olmayan geçmişinin üzerinde güzel bir sis perdesi. Hava gerçekten pahalı bir deniz ve toprak mumu gibi kokuyordu, ancak Lanie'nin alabildiğı tek koku unuttuğı umutları ve hayalleriydi. Ayakkabılarının altında çıtırdayan talaşlarla, üzerinde kocaman bir ahşap tabela bulunan girişe yöneldi:

CAPRIOTTI ŞARAPHANESİ, TARLALARIMIZDAN SOFRALARINIZA ...

Kalbi hızlandı. Sinirler, elbette, varlığının baş belasıydı. Ama çok berbat geçen birkaç yılın ardından yolunu değiştiriyordu. Allah'ın belası hayatında bir kez olsun, bir şeyler onun için yoluna girecekti. *Bu* onun için iyi olacaktı.

Acımasızca kararlıydı.

Arazi, göz alabildiğine uzanan üzüm asmalarını koruyan ahşap çitlerle kaplıydı. Önündeki geniş açık alan birkaç ahıra ve diğer yapılara ev sahipliğı yapıyordu, hepsi titizlikle korunmuş ve fıçı yığınları, renkli çiçek tarhları ve akıllı cam şişe vitrinleriyle peyzajlanmıştı.

Lanie, şaraphanenin resepsiyon ve ofislerinin bulunduğı ilk "ahıra" girdi. Onu boş bir resepsiyon bankosu karşıladı; bunun ötesinde, uzak tarafta bir bar, ana alana dağılmış rahat koltuklar ve alçak masalar ve muhteşem kırsal bölgeyi gösteren pencerelerin duvarlarını içeren büyük, açık kirişli bir oda vardı.

Sıcak ve davetkârdı ve ... boştu. Şey, devasa

Beyaz ve gri tüylerden oluşan bir dağ, bir köşedeki köpek yatağında uyuyordu. Ya bir Wookie'ydi ya da gözlerinden sarkan dağınık tüyleriyle devasa bir İngiliz çoban köpeği. Eğer bu bir köpekse, şimdiye kadar gördüklerinin en irisiydi ve o şey homurdanıp başını kaldırıp gözlerini açtığı anda sustu.

Onu görünce dört patisinin üzerine sıçradı ve mutlu bir *havlama* sesi çıkardı. En azından bunun mutlu bir *havlama* olduğunu umuyordu çünkü ona doğru koşarak geldi. Hayatında hiç köpek sahibi olmamıştı, dondu kaldı. "Ah, merhaba," dedi ve kendini tutmak için elinden geleni yaptı. Ama köpek yaklaştıkça cesaretini daha da kaybetti. Koşmak için döndü.

Ve sonra bir çarpma sesi duydu.

Tam zamanında geri döndüğünde köpeğin ileri doğru ivmesinin çok fazla olduğunu gördü. Arka ucu altından çıkmış ve sırt üstü dönerek önünde durmuştu.

Kız -çünkü o kesinlikle bir kızdı, Lanie artık görebiliyordu- kendini düzeltmeye çalışırken birkaç saniye boyunca balık gibi sıçradı ama başarılı olamadı. Yüksek sesli bir *havlama*yla köpek pes etti ve sırt üstü yattı, kuyruğu deli gibi sallanıyor, dili ağzının kenarından dışarı sarkıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla hırçınsın," dedi Lanie ve dayanamayarak çömeliş köpeğin karnını okşadı.

Köpek zevkle homurdandı, elini yaladı ve sonra hantalca kalkıp yatağına geri döndü.

Lanie etrafına bakındı. Hâlâ yalnızdı. On bir kırk beş. On beş dakika erken gelmişti, bu da tüm hayatının bir ifadesiydi.

Kendi cenazesine erken gelen tek insan sen olacaksın, derdi annesi, en sevdiği sözle birlikte -insanlardan çok fazla şey bekliyorsun.

Bunu söyleyen, fizikçi olan ve kendi kızını okuldan sonra almayı düzenli olarak unutan bir kadındı.

Lanie resepsiyon masasının üzerindeki tabelaya baktı ve sorunu fark etti. Şaraphane pazartesi ve salı günleri kapalıydı ve bugün pazartesiydi. "Alo?" diye seslendi, kendini biraz paniklemiş hissediyordu. Tarihleri bir şekilde karıştırmış mıydı? Burada iki aylık bir grafikerlik işi için iki kez mülakata girmiş, ikisinde de Santa Barbara'daki dairesinden Skype aracılığıyla görüşmüştü. Yeni patronu, şaraphane ofis müdürü Cora Capriotti, ondan yeni etiketler, menüler, bir web sitesi, her şeyi yaratmasını ve bunu yerinde yapmasını istiyordu. Cora eski moda olmaktan gurur duyduklarını söylemişti. Bunun cazibelerinin bir parçası olduğunu söylemişti.

Lanie, buradan iki saat güneydeki Santa Barbara'dan geçici olarak taşınmayı sorun etmemişti. Aslında kocasının ölümünden sonra daimi grafik tasarım işinden ayrılmıştı. Büyük bir değişikliğe, kendini ve kendine acımayı aşmak için kışına bir tekme yemeye ihtiyacı vardı ve o zamandan beri serbest çalışıyordu. Bu onun için iyi olmuştu. Bu işi özellikle Wildstone'da olduğu için kabul etmişti. Santa Barbara'dan yeterince uzaktaydı ve ona yeni bir başlangıç hissi veriyordu.

Köklerine dönmek için bir bahane. Buradan sadece on beş dakika uzaklıkta büyümüştü ve içten içe belki annesiyle aynı odada biraz zaman geçirebileceklerini umuyordu. Her halükarda, hayatından iki ay uzak kalmak tam da doktorun istediği şeydi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Cep telefonunu çıkardı, yeni patronunun numarasını buldu ve aradı.

"Arka taraftayız!" Cora cevap verdi. "İçeri girin ve öğle yemeği için bize katılın!" "Oh, ama bölmek istemem-" Lanie gözlerini kırıştırdı ve ona baktı.

Telefon.

Cora'nın bağlantısı kesilmişti.

Sinirden uzun, gerçek havadan kısa bir derin nefes daha alarak açık büyük odadan geçti ve arkadaki çift kanatlı Fransız kapıdan çıktı. Beyaz ışık dizileri ve piknik tarzı masaları kaplayan yeşil yapraklarla güzelce dekore edilmiş bir verandaya adım attı. Ama onu hızla giden bir Mack kamyonunun farlarına doğru bakan bir geyik gibi donduran şey bu değildi.

Hayır, bu onur, birbirine yaklaştırılmış iki büyük masanın etrafında toplanmış insanlara aitti. Her yaştan ve her boydan insan hep bir ağızdan ona baktı ve sonra bir anda konuşmaya başladı.

Lanie onların gülümseyip el salladıklarını fark etti, bu da muhtemelen dost canlısı bir kalabalık oldukları anlamına geliyordu ama partiler onun arkadaşı değildi. En sevdiği parti numarası partilere gitmemekti.

Ellili yaşlarının başında bir kadın ayrıldı. Koyu kumral saçları bolca kırışmış, çarpıcı koyu kahverengi gözleri ve nazik bir gülümsemesi vardı. Bir elinde bir bardak kırmızı şarap, diğerinde de lezzetli görünen bir parça ekmek tutuyordu ve her ikisini de Lanie'ye doğru salladı.

"Lanie, değil mi? Ben Cora, içeri gel."

Lanie kımıldamadı. "Seni bir şeyin ortasında yakaladım. Bir düğün ya da parti. Geri gelebilirim-"

"Hayır, öyle bir şey değil." Cora arkasına dönüp hâlâ onları izleyen vahşi insan sürüsüne baktı. "Sadece öğle yemeği. Bunu her gün yapıyoruz." Hepsine eliyle işaret etti. "Çalışan arkadaşlarınızla tanışın. Herkesle öyle ya da böyle bir akrabalığım var, o yüzden uslu duracaklar. Yoksa." Gülümseyerek tehdidin sıcaklığını azalttı. "Her durumda, hoş geldiniz. Gelin bize katılın. Size bir tabak getireyim-"

"Sorun değil, salata getirdim." Lanie çantasını okşadı. "Sen işini bitirene kadar arabamda oturabilirim-"

"Buna gerek yok, tatlım. Her gün öğle yemeği hazırlatıyorum."

"Her gün mü?" Cora gülene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. "Bu bizim sosyal zamanımız," dedi Cora.

Lanie'nin son işinde insanlar öğle yemeğinde birbirlerinden kaçmak için binadan dışarı fırlamışlardı. "Çok cömertsiniz."

Cora gülerek, "Bunun cömert bir tarafı yok," dedi. "Herkesi yerinde tutuyor, kimsenin işe geç kalmamasını sağlıyor ve ben de burnumu herkesin işine sokuyorum." Ekmeğini bir kenara bırakıp Lanie'ninkini tutmak için bir elini serbest bıraktı, bir kaçış riski gördüğünde bunu açıkça fark ediyordu. "Millet," diye seslendi. "Bu Lanie Jacobs, yeni grafik sanatçımız." Lanie'ye güven verici bir şekilde gülümsedi ve bir grup insanı işaret etti. "Lanie, bu herkes; şarap üreticisinden resepsiyon görevlisine kadar hepimiz buradayız. Oldukça resmi olmayan bir grubuz."

Herkes alkışa boğuldu ve Lanie içine girip kaybolacağı büyük bir kara delik diledi. "Merhaba," demeyi başardı ve küçük bir el salladı. Doğru nezaket seviyesini yakalamış olmalıydı çünkü hepsi kendi aralarında konuşarak yemek yemeye ve şarap içmeye geri döndüler.

"Gerçekten hepsiyle akraba mısın?" diye sordu Cora, dişsiz gülümsemelerine bakılırsa muhtemelen ikiz olan iki küçük kızın, yarısı yüzlerine bulaşmış çikolatalı kekleri mutlu bir şekilde yemelerini izlerken.

Cora güldü. "Hemen hemen. Benim büyük bir ailem var. Senin var mı?" "Hayır."

"Bekar mı?"

"Evet." Lanie'nin şu anki ilişki durumu: *Yatağının çaprazında uyumak.*

Cora gülümsedi. "Eh, halkımı paylaşmaktan mutluluk duyarım - kesinlikle etrafta yeterince varız. Hey," diye bağırdı, bir elini ağzına götürerek. "Biri kızları yıkaması için içeri götürsün ve artık kek yok yoksa duvarlardan zıplayacaklar."

Yani kekler sorun oldu ama öğle yemeğinde şarap sorun olmadı. Bildiğim iyi oldu. Cora Lanie'nin yüz ifadesine gülümsedi, düşüncelerini açıkça okumuştı. "Biz Kaliforniyalıyız," dedi. "Şarabımız konusunda ciddiyiz ama diğer her konuda rahatız. Aslında belki de sloganımız bu olmalı. Şimdi gelin, bir kadeh oturun." Lanie'yi masaların yanına çekti. "Yakında işe koyulacağız."

Etkileyici miktarda yiyecek vardı, hepsi İtalyan, hepsi güzel kokulu ve lezzetli görünüyordu. Lanie'nin kalbi hem şarap hem de lazanya için *kesinlikle* diyordu, ama pantolonu *lanet olsun kadın*, onun yerine *bir salata bul* diyordu.

Cora masanın sonunda oturan, Lanie'nin yaşlarında görünen, ipeksi siyah saçları ve aynı renk gözleri olan kadını dürttü. "Scoot," dedi Cora.

Kadın çekildi. Diğer herkes de öyle yaptı ve Lanie için bir boşluk bıraktı.

"Otur," dedi Cora Lanie'ye. "Yemek ye.

Neşelen." "Ama-"

Cora, Lanie'nin tam karşısındaki, yirmili yaşlarının başında, diğeriyle aynı muhteşem siyah saçlara ve gözlere sahip kadını göstererek, "Şuna da dikkat et," dedi. "Onun kötü davranışları

bulaşıcıdır."

"Sağ ol anne," dedi etkileyici bir göz devirmeyle.

Cora kızına bir öpücük kondurdu ve masalardan birinin ortasından bir şişe şarap alıp giderken bardakları doldurarak uzaklaştı.

"Bir gün gözlerimi öyle bir devireceğim ki kör olacağım," diye mırıldandı kızı.

İkizler hâlâ kıkırdayarak ve çikolatayla yıkanmış gibi görünerek koşarak içeri girdiler, bu da biraz kargaşaya neden oldu. Dikkat çekmemeye çalışan Lanie çantasından öğle yemeğini çıkardı; bir kapta, sossuz, ev yapımı bir salata.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Cora'nın kızı sordu. "Buraya gelip seni doğru düzgün beslemediğimiz için bize bağırmasını *mi istiyorsun?* Kaldır şunu." Ayağa kalktı, masanın ortasındaki tabak yığınının ortasına uzandı ve Lanie'ye bir tane uzattı. "Al bakalım. Şimdi doldur ve ye ve Tanrı aşkına, bunu yaparken mutlu görün yoksa kıcıma tekme basar."

Lanie gözlerini masaların ortasına dizilmiş güveç kaplarına dikti. Spagetti, lazanya . . .

"Merak etmeyin, hepsinin tadı da görüldüğü kadar güzel," dedi yaşlı bir adam masanın ortasından. Kafasında hiç saç yoktu ama göğsünde, polo tişörtünün üstünden dışarı taşan büyük bir gri çelik tüy yaması vardı. Zeytin rengi teni en az yetmiş yıl güneş görmüştü ama gülümsemesi saf küçük çocuk yaramazlığıydı. "Kolesterolünüz için de endişelenmeyin," diye ekledi. "Yetmiş beş yaşındayım ve hayatımın her günü böyle yedim." Masaya doğru eğildi ve onun elini sıktı. "Leonardo Antony Capriotti. Bu da benim elli dört yıllık sevgilim, Adelina Capriotti. Göbek adını kullanmak isterdim ama bunu yaptığımda benimle yatmayı reddediyor."

Yanındaki yaşlı kadın ufacık tefecikti, beyaz saçları başında sıkı bir topuz yapmıştı, gözlükleri burnunun üzerindeydi, gülümsemesi muzipti. "Onu hizada tutmak lazım, bilirsin. Tanıştığımıza memnun oldum."

Lanie şirket hakkında yaptığı araştırmalardan bu şaraphaneyi yetmişli yıllarda Leonardo ve Adelina'nın kurduğunu biliyordu, ancak o zamandan beri günlük dizginleri Lanie'nin şimdi patronu Cora olduğunu fark ettiği kızlarına devretmişlerdi. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Aynı şekilde. Bize yeni ve güncel bir görünüm kazandıracaksın ve beni iyi göstereceksin," dedi. "Öyle değil mi?"

"Doğru," dedi ve bunun gerçekten doğru olduğunu umdu. Baskı ya da başka bir şey yok ...

Gülümsedi. "Senden hoşlandım. Şimdi ye."

Eğer bunlardan biraz daha yerse, öğleden sonraya kadar kestirmesi gerekecekti. Ama kimseyi aşağılamak istemediğinden, tabağına alabildiği kadar az bir şey aldı ve çatalıyla ittirdi, direnmeye çalıştı

Günah.

"Uh-oh," dedi Cora'nın kızı. "Bir diyetisyenimiz var."

"Kes şunu," dedi Lanie'nin yanındaki kadın. "Onu korkutup kaçıracaksın ve sonunda yine annemin boktan listesine gireceksin."

Diğerinin tişörtünde şöyle yazıyordu: YAŞA, GÜL VE BENİ YALNIZ BIRAK yazan diğeri homurdandı. "İkimiz de biliyoruz ki ben asla bok listesinden çıkamam. Sadece listede bir aşağı bir yukarı ilerliyorum. Annemi memnun etmek imkânsız."

"Onu dinleme," dedi diğer kadın Lanie'ye. "Bu arada ben Alyssa. Şuradaki huysuz da benim küçük kız kardeşim Mia."

Mia el salladı ve ekmek sepetine uzandı. "Bikini vücuduna sahip olmaktan vazgeçiyorum, o yüzden tereyağını uzatır mısın lütfen? Büyükanнем, Tanrı'nın bu gezegene alkol ve karbonhidratları bir nedenle koyduğunu ve O'nu hayal kırıklığına uğrattıysam lanetleneceğimi söylüyor."

Büyükannesi ona kadeh kaldırdı.

"Mia ve ben burada, şaraphanede çalışıyoruz," dedi Alyssa ve göğsüne sarılı küçük kundağı nazikçe okşadı. "Bu Elsa, benim en küçüğüm."

"Elsa, prenses gibi mi?" Lanie sordu.

"Daha çok kraliçe gibi," dedi Alyssa gülümseyerek ve bebeğinin poposunu okşadı. "Bir gün bu tüneği o yönetecek."

"Kimi kandırıyorsun?" Mia sordu. "Annem üç yüz yaşına gelene kadar dizginleri elinde tutacak. Cadılar o kadar uzun yaşar, biliyorsun."

Lanie nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Ne de olsa o cadı artık onun patronuydu. "Onu yine korkutuyorsun," dedi Alyssa ve Lanie'ye baktı.

"Onu çok seviyoruz.

Annem deli gibi, söz veriyorum. Mia dün gece terk edildiği, bu sabah işe geç kaldığı ve azar işittiği için şirretlik yapıyor. Hayatın berbat olduğunu düşünüyor."

"Evet, hayat gerçekten de berbat," dedi Mia. "Eşek taşığı kadar berbat. Ve bütün bu her sabah uyanma olayı biraz aşırıya kaçıyor. Ama Alyssa haklı. Beni dinlemeyin. Alaycılık. Ben böyle sarılırım."

Alyssa masanın öbür ucuna uzandı ve kız kardeşinin elini kendi eliyle sıkı, gözleri yumuşacıktı. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın? Bunu sevdiğini sanıyordum."

Mia omuz silkti. "Ona mesaj atıyordum ve ara sıra sadece 'K' ile cevap veriyordu. Yani, 'K'nin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. 'Tamam' yazmaya niyetlendiğini ama bıçaklandığını ve fazladan bir harf daha yazmak için enerji harcayamadığını mı varsaymalıyım?"

Alyssa gülmemek için dudaklarını ağzına götürdü. "Bana ona bunu sormadığını ve sonra mesajla ayrılmadığını söyle."

"Evet, sevgili çok bilmiş kardeşim, aynen öyle oldu. Ve şimdi yeni bir sloganım var: *Güzel göğüs yıllarını onları hak etmeyen bir adam için harcama*. Oh, ve yan not: hiçbir erkek hak etmez. Erkekler berbattır."

Lanie istemeden de olsa bir homurtu çıkardı ve iki kadın da ona baktı.

"Evet, öyle," dedi. "Berbat."

"Gördün mü, senden hoşlanacağımı *biliyordum*." Mia bir şişe kırmızıya uzandı ve eliyle Lanie'ye doğru işaret etti.

Başını iki yana salladı. "Su iyi, teşekkürler."

Mia başını salladı. "Ben de suyu severim. Pek çok sorunu çözüyor. Kilo vermek mi istiyorsunuz? Su iç. Erkeğinden bıktın mı? Onu boğ." Durakladı ve düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Geriye dönüp baktığımda, *bu* yolu seçmeliydim ..."

Bir adam verandaya çıktı, masaları gözden geçirdi ve Alyssa'ya odaklandı. Arkasından yaklaştı, yüzünü kavradı ve öpmek için yukarı kaldırdı. Ve bu konuda da utangaç değildi, önce gözlerinin içine samimi bir şekilde gülümsedi. Ellerini kollarından aşağıya indirip bebeğin etrafında kavradıktan sonra bir santim geri çekti. "Kızlarım nasıl?" diye mırıldandı.

"Tanrım, dikkatli ol yoksa boğulacak," dedi Mia.

"Hmm." Adam Alyssa'yı tekrar öptü, bu sefer başını kaldırmadan önce daha uzun süre öptü. "Gitmek için ne güzel bir yol." Lanie'ye döndü ve gülümsedi. "Hoş geldiniz. Ben Owen Booker, şarap yapımcısıyım."

Biraz şaşkın görünen Alyssa dudaklarını yaladı. "Ve kocası," diye özgeçmişine ekledi. "O benim kocam." Gülümsedi. "Bir şekilde ülkedeki en iyi şarap üreticisini bulmayı başardım."

Owen usulca güldü ve makarnasından bir ısırık almak için çatalını ödünç aldı. "Öğleden sonraki toplantıda görüşürüz," dedi ve eğilip Elsa'nın küçük başına bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaştı.

Alyssa onun gidişini izledi. Spesifik olarak kıçını izledi ve teatral bir iç çekiş yaptı.

"Aman Tanrım, kes şunu," diye homurdandı Mia. "Senin de ağzının suyu akıyor. Kendini topla, kadın. Dün onu öldürmek istiyordun, hatırladın mı?"

"Yine *de* o bir erkek," dedi Alyssa. "Eğer günde en az bir kez onu öldürmek istemiyorsam, işini doğru yapmıyor demektir."

Mia, "Lütfen Tanrım, bana bebeklik hormonlarının yarattığı ruh hali değişimlerinin bitmek üzere olduğunu söyle," dedi.

"Hey, artık bebek hormonlarına bağlı ruh hali değişimleri yaşamıyorum."

Mia homurdandı ve Lanie'ye baktı. "Bilgin olsun, ne zaman benim mantığın sesi olduğum bir durumla karşılaşsak, bu muhtemelen kıyamet gibi bir şeydir ve kendini kurtarmalısın."

"Her neyse," dedi Alyssa. "O çok seksi ve benim, tamamen benim."

"Evet," dedi Mia. "Biliyoruz. Ve o ikinci sınıftan beri senin ve onunla daha sonra yatacaksın, yani ..."

Alyssa güldü. "Biliyorum. Harika değil mi? Tek ihtiyacın olan sevgi."

"Su, yiyecek, barınak, votka ve Netflix'e de ihtiyacımız olduğundan oldukça eminim."

"Mutlu olduğum için özür dilerim." Alyssa Lanie'ye baktı. "Evli misin, Lanie?"

"Artık değil." Hayatında yediği en muhteşem fettuccine Alfredo'dan bir ısırik aldı ve belki de pazartesi günleri kalorilerin sayılmadığına karar verdi.

"Pisliğin teki miydi?" Mia sordu, gözleri meraklı ama sıcaktı.

"Aslında o öldü."

Alyssa'nın nefesi kesildi. "Çok özür dilerim. Sormamalıydım-"

"Hayır," dedi Lanie, ağzındaki baklayı böyle çıkardığı için kendini tekmeleyerek. "Sorun değil. Altı ay oldu." Altı ay, bir hafta ve iki gün ama hey, kim sayıyordu ki? Suyunu atladı ve şaraba uzandı. Roma'dayken . . .

"Bu gerçekten çok uzun bir süre değil," dedi Alyssa.

"Ben gerçekten iyiyim." Hızlı iyileşmenin bir nedeni vardı. Aslında birkaç tane. Altı ay boyunca çıkmışlardı ve adam çekici ve karizmatikti ve aşka yeni başlamıştı, kız çabuk aşık olmuştu. Evlenmişler ve beş yıl sürmüştü, ilk yarısı harikaydı, ikinci yarısı pek iyi geçmemişti çünkü birbirlerine uygun olmadıklarını keşfetmişti. Neyin yanlış olduğunu tam olarak kestirememişti ama bir zamanlar paylaştıkları her şeyin solup gittiği yadsınamazdı. Ama Kyle öldükten sonra bazı şeyler gün ışığına çıkmıştı. Mesela bir bağımlılığını ondan sakladığı gerçeği gibi.

Bir eş bağımlılığı.

Bu, yas tutma sürecini atlatması için uzun bir yol kat etmesini sağlamıştı. Kyle'la evli olduğunu iddia eden birkaç kadının daha ortaya çıkması da öyle. Bu aşağılanmayı paylaşmaya niyetli olduğundan değil. Ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Sen benim ayım ve yıldızımın, derdi ona hep.

Evet. Ortaya çıktığı gibi, bir dizi yalandan sadece biriydi.

Cora geri döndü ve Lanie neredeyse rahatlayarak ayağa fırlayacaktı. İş! İş onu kurtaracaktı.

Cora bir kolunu Mia'ya dolayarak ve nazıkçe sıkarak, "Görüyorum ki büyük, meraklı, her şeye burnunu sokan, gürültücü, sevgi dolu ailemden bazılarıyla tanışmış ve hikâyeyi anlatacak kadar hayatta kalmışsın," dedi.

Lanie, "Evet ve ben de bunu yapmaya hazırım," dedi.

"Oh, henüz değil." Cora ona oturmasını işaret etti. "Aceleye gerek yok, öğle yemeğine daha on beş dakika var." Ve sonra bir kez daha masaları dolaşarak önünden geçtiği herkesle sohbet etti. "Kızlar," diye seslendi şimdi diğer masanın etrafında birbirlerini kovalayan kek ikizlerine. "Yavaşlayın lütfen!"

Lanie'nin masasında herkes fiçiler üzerine bir tartışmaya dalmıştı. Şerif yardımcısı üniforması giymiş bir adam, Amerikan meşesi ile Fransız meşesi arasındaki farkları anlatırken Lanie yarım kulakla dinliyordu

Fransız çift kapısından fark edilmeden içeri girdi. Uzun boylu, yapılı ve tamamen silahlıydı. Gözleri koyu renk havacı güneş gözlükleriyle kapalıydı ve ifadesi okunamıyordu. Ve cehennem gibi korkutucuydu.

Doğrudan ona doğru yürüdü.

"Kay," dedi masadakilere ve başka kimse kaymadığı için -aslında kimse ona bakmadığı için- anie kaymaya başladı.

"Teşekkürler." Oturdu ve Mia'nın Alyssa'yla konuşmasına ara vermeden kendisine uzattığı tabağı almak için onun yanından uzandı. Tabak kesinlikle hiçbir insanın tüketemeyeceği kadar şaşırtıcı bir şekilde doluydu.

Lanie'yi bakarken yakaladı.

"Çok fazla yemek var," dedi anlamsızca.

"Açım." Bir çatal kaptı. "Sen yeni işe alınmışsın."

"Lanie," dedi ve bir haftadır yemek yememiş gibi kürek kürek yemek yemeye başlamasını hayretle izledi.

"Mark," dedi bir lokmayı yuttuktan sonra, Kyle'ın takdir ettiği bir şeydi bu çünkü Kyle ağzı doluyken konuşurdu ve bu onu öldürmek istemesine neden olmuştu. Anlaşıldığı kadarıyla buna gerek kalmamıştı. Bir kalp krizi onun için bunu yapmıştı.

Görünüşe göre bir sürü eşini aldatmak oldukça stresliymiş. Anladım.

Mark, "Çok cesur bir kadın olmalısınız," dedi.

Korkunç bir an için Kyle'dan yüksek sesle bahsettiğinden korktu ve gözlerini ona dikti.

"Bu işi, bu aileyi üstlenmek," dedi. "Onlar deli, biliyorsun. Her biri."

Adamın gülümsemesi ve kesinlikle kötü niyetli olmadan konuşması nedeniyle, şaka yapıyor olması gerektiğini biliyordu. Ama yine de ona yemek servisi yaptıklarını düşününce bunun kabalık olduğunu düşündü. "O kadar da kötü olamazlar," dedi. "Seni besliyorlar ve sen de bundan hoşlanıyor gibisin."

"Kim bundan hoşlanmaz ki? Bu topraklardaki en iyi yemek."

Bu aslında doğrudu. Onun tabağındaki her şeyi sanki bir yemek yeme yarışmasıymış ve dünya şampiyonasında ikinci olma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi yemesini izledi. Hayretle başını salladı. "Bu kadar hızlı yersen miden ekşiycek."

"Hiç yememekten iyidir," dedi saatine bakarak. "Kötü adamları kovalamak için tekrar yola çıkmama on dakika var ve önümde uzun, aç saatler var."

"O günlerden biri, ha?"

"O yıllardan biri," dedi. "Ama en azından her gün burada, şaraphanede tıklıp kalmıyorum."

Kaşları yukarı kalktı. "İşimle dalga mı geçiyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Hayır," dedi. "Sempati sunmak, evet. Açıkça görülüyor ki

Kendini neyin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok. Hâlâ bir kaçış yolu bulabilirsin, biliyorsun."

Sadece beş dakika önce kendisinin de aynı şeyi düşünmüş olması yardımcı olmadı. Henüz başlamadığı bu iş için birden kendini savunmaya geçerek etrafına bakındı. Şaraphanenin kendisine sevgiyle ve güzelce bakıldığı belliydi. İçinde oturdukları bahçe yemyeşil, renkli ve davetkârdı. Elbette, burada çalışan insan sayısının çokluğu ve her gün öğle yemeği yemek ve sosyalleşmek için bir araya geldikleri gerçeği göz korkutucuydu. Ama buna alışacaktı.

Olabilir.

"İşimi seviyorum," dedi.

Mark sırtıttı. "Daha birinci günündesin. Ve henüz başlamadın, yoksa şarabını bitirmiş olurdun. Güven bana, bu zorlu bir yolculuk olacak, Lanie Jacobs."

Hah. Yani kesinlikle onun hakkında, kızın onun hakkında bildiğinden daha fazla şey biliyordu. Onun hakkında daha fazla şey bilmekle ilgilenmediğine göre önemli bir şey değildi. "Yaşamak için ne yaptığınıza bakılırsa, işimle ilgili 'kaba' hiçbir şey olmadığının farkındasınızdır."

"Bu tımarhanede çalışmaktansa her gün haydutlarla ve çetecilerle yüzleşmeyi tercih ederim."

Adamın şaka yaptığını, aslında oldukça komik olduğunu biliyordu ama büyülenmeyi reddetti. Gerçek şu ki, şu anda penis taşıyan herhangi bir insan tarafından büyülenemezdi. "Doğru," dedi, "çünkü belli ki burada kendi isteğin dışında rehin tutuluyorsun ve tüm bu harika yemekleri zorla yiyorsun. Senin için ne kadar kötü."

"Evet, hayat tam bir kaltak." Adam, kadının tabağındaki dokunmadığı peynirli ekmek parçasına baktı. Bu sonuncusuydu.

Alması için başıyla işaret etti ve sonra onu da kaldırmasını hayretle izledi. "Sormak zorundayım," dedi. "Nasıl oluyor da bu kadar ..." Eliyle adamın iyi bakıldığı belli olan vücudunu işaret etti ve onu tarif edecek bir kelime bulmakta zorlandı. *Ateşli kelimesinin* işe yarayacağını düşündü - eğer biri büyük, sinir bozucu, mükemmel formdaki alfalardan hoşlanıyorsa - bunu söylemeye niyetli olduğundan değil, çünkü onun ne kadar iyi görüldüğünü bildiğinden oldukça emindi.

"Nasıl bu kadar ... ne?" diye sordu.

"Kimse sana iltifat için balık avlamanın itici olduğunu söylemedi mi?"

Adam gülerek onu şaşırttı, belli ki onun hakkında ne düşündüğüyle hiç ilgilenmiyordu. "Günlerim çok fazla kalori yakmakla geçiyor," dedi.

"Uh-huh."

Koyu renk güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itti ve yaramazlıkla dans eden koyu renk gözlerini ona dikti. "Bu kadar genç birinde bu kadar alaycılık."

Bir tabak kek masaya uzatıldı ve Lanie onları inceledi,

ağzının sulandığını hissetti. Kendini ancak bu kadar kontrol edebiliyordu ve görünüşe göre sınırına gelmişti çünkü bir tane aldı ve sonra neredeyse hiç duraksamadan ikincisini de kaptı. Şerif yardımcısının onu izlediğini ve bu sırada eğlenmiş görüldüğünü fark edince omuz silkti. "Bazen bir şeyi başarmadan önce kendimi ödüllendiririm. Buna ödül öncesi motivasyon deniyor."

"İşe yarıyor mu?"

"Kesinlikle yüzde yüz hayır," diye itiraf etti ve keklerden bir ısırık aldı, kendini durduramadan kısık bir inilti çıkardı. "Aman Tanrım."

Gözleri karardı ve siyahlaştı. "O kek sana oldukça iyi bir deneyim yaşıyor gibi konuşuyorsun."

Sessizlik için bir parmağını kaldırdı, muhtemelen ilk kez toplum içinde orgazm oluyordu.

Biraz eğildi ve kalçaları zaten birbirine yapışmış olduğundan, doğrudan kulağına konuşmak için fazla uzağa gitmesine gerek kalmadı. "Sen de aynı seksi sesleri çıkarıyor musun-"

Hâlâ konuşamadığı için yine onu işaret etti ve o da sıırttı. "Evet," dedi. "Eminim öyledir. Ve şimdi günün geri kalanında ne düşüneceğimi biliyorum."

"Kötü adamları yakalamakla çok meşgul olacaksın, unuttun mu?" "Çoklu görevlerde gerçekten iyiyimdir," dedi.

Çok paslı olmasına rağmen bir kahkaha attı. Komik bir şey bulmayalı uzun zaman olmuştu. Bu onun hakkındaki fikrini değiştirmemişti. Hâlâ kendinden çok emin, çok ukalaydı ve kız bunu bir ömür boyu yetecek kadar yaşamıştı. Ama aynı zamanda çoklu görevlerde de iyiydi ve aynı anda hem ondan hoşlanmıyor hem de mizah anlayışını takdir edebiliyordu.

Gülümsemesinin sıcak ve davetkâr bir hal almasını takdir edememişti, çünkü bir dakikalığına aralarından bir şey geçmişti, fark edemediği -ya da fark etmek istemediği- bir şey.

"Belki bir ara seni arayabilirim," dedi.

Onu kibarca geri çeviremeden, küçük kek ikizleri koşarak geldi, ona atladılar, içlerinden biri bağırdı, "*Baba, baba, baba!* Bakın neyimiz var!"

İkisini de etkileyici bir kolaylıkla yakalayan Mark ayağa kalktı, bir şekilde keklerle el koymayı başardı ve çikolataya bulanmadan önce onları bir kenara koydu. "Neden," diye sordu Lanie'ye ikiz kara kafalarının üzerinden, "bir çocuk sana bir şey göstermek istediğinde onu doğrudan korneana yerleştirmeye çalışır?"

Hâlâ şaşkın olan Lanie sadece başını sallayabildi.

Mark kızları sırtından baş aşağı sarkacak şekilde ayarladı. Mark tekrar Lanie'nin yüzüne döndüğünde, iki küçük ayak bileği kocaman ellerinin arasındaydı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi.

onun şüphesiz şok olmuş yüzüne bakarak söyledi. "Bunu her gün düşünüyorum."

Aslında onun bile ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu... Adam bir Capriotti miydi? Bunu nasıl fark etmemişti?

"Evet," dedi. "Ben de onlardan biriyim, bu yüzden onlar hakkında şikayet edebiliyorum."

Dur tahmin edeyim... çağrıma cevap vermemeye mi karar verdin?"

Kesinlikle hayır, ama o bunu yüksek sesle söyleyemeden Cora geri döndü,

Mark'ı yanağından öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Selam bebeğim. Gerçekten zor bir gece geçirdiğini duydum."

Omuz silkti.

"Yeterince yemek yiyor musun?" diye sordu. "Evet mi?" Boş tabağına baktı ve sonra memnuniyetle başını sallayarak uzanıp saçlarını karıştırdı. "Güzel. Ama bir an bile Marcus Antony Edward Capriotti, dün gece içerken yakalandığı puroları büyükbabana kimin soktuğunu bilmediğimi düşünme."

"Büyükbaba", nam-ı diğer Leonardo Antony Capriotti, masadaki koltuğundan ellerini "*Kim, ben mi?*" der gibi kaldırdı.

Cora her ikisine de başını salladı, kızların Mark'ın geniş omuzlarından inmesine yardım etti, ellerinden tuttu ve uzaklaştı.

Hayır, Lanie kesinlikle adamın çağrısını kabul etmeyecekti. Ve onun varsaydığı sebeplerden dolayı da değil. Adamın çocuk sahibi olmasını umursamıyordu. Onun için önemli olan, her şeye sahipmiş gibi görünen bir adamdı: yakın bir aile, harika çocuklar, öldürücü bir gülümseme, seksi bir vücut... ne kadar şanslı olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Aslında bu onu çıldırtıyordu.

Kadının yüz ifadesine baktı. "Tamam, yani kesinlikle telefonuma cevap vermeyeceksin."

"Kişisel bir şey değil," dedi. "Ben sadece çıkmıyorum..." "Babalar mı?"

Aslında, artık aşka güvenmemesinin doğrudan bir sonucu olarak, ufacık da olsa, artık *kimseyle* çıkmıyordu, ama bu onu ilgilendirmezdi.

Bir süre daha ona baktı ve içinde kalan eğlence onu terk etti ve güneş gözlüklerini tekrar gözlerinin üzerine kaydırırken sadece başını salladı. "Bugün iyi şanslar," dedi. "Buna gerçekten ihtiyacın olacak."

Ve sonra gitmişti.

Onu yargıladığını düşündü. Böyle düşünmesinden nefret ediyordu ama böyle düşünmesine izin vermek en iyisiydi. Sorunun kendisinde, tamamen kendisinde olduğu gerçeğinden kesinlikle daha iyiydi. Derin, titrek bir nefes alıp döndü ve sadece Cora'nın değil, Mark'ın kız kardeşlerinin, büyükbabasının ve sadece akraba olduklarını tahmin edebildiği birkaç kişinin de onu izlediğini görünce şaşırdı.

Kendime not: *Capriottiler gözetimsiz bırakıldıklarında çoğalırlar.*

Bölüm 2

Endişe: Dikkat et.

Ben: Ne için?

Endişe: Sadece dikkat et.

O gece Lanie saat sekizde bir kitap ve bir kadeh şarapla yatağa girdi. Kitap, okuma fikrini sevdiği içindi ve ayrıca şarabın bir gereklilik değil, haklı olduğunu hissetmesini sağladığı içindi.

Bir zorunluluk olsa bile.

Bu alışkanlık altı ay önce Kyle'ın cenazesinin olduğu gece başlamıştı ve Kyle'ın patronu ona başka bir eşin ortaya çıktığını söylemek zorunda kalmıştı.

Lanie yaşadıkları apartman dairesinden hemen taşınmış ve farklı bir mahallede küçük bir şehir evi kiralamıştı. Evi henüz kendine ait hale getirmemişti, bu yüzden o yokken endişelenmesi gereken herhangi bir bitki ya da evcil hayvan yoktu ve sahip olduğu tüm arkadaşları iş arkadaşlarıydı ya da Kyle'ın da arkadaşlarıydı ve herkes kaybolmuş gibi görünüyordu.

Ya da belki de o yapmıştı.

İç çekerek ve şarabından büyük bir yudum alarak yastığa yaslandı. Genellikle bu kadar yorgun olduğunda fazla düşünemezdi. Ama bu gece iç çektik ve ...

Çok fazla düşünmeye başladım.

Son değişiklikler göz önüne alındığında bu büyük bir sürpriz değildi. Bir kere hâlâ Capriotti mülkündeydi. Oda ve yemek iki aylık anlaşmasının bir parçasıydı ve ona kendi kulübesi için söz verilmişti.

Üstüne atlamıştı.

Şaraphane arazisinin en batı tarafında, küçük, gizli bir gölün hemen kuzeyinde on dönümlük bir arazi kordon altına alınmıştı. Capriottiler burada hepsi aile üyelerine ait olan birkaç ev ve çalışanların barınması için motel gibi sıralanmış küçük bir dizi kulübe inşa etmişti.

Bunun hem iyi hem de kötü yanları vardı. İyi çünkü ücretsizdi. Kötü çünkü çok interaktif ve çok az mahremiyet vardı ya da hiç yoktu.

O bunları düşünürken bile kapısı çalındı. Bir an donup kaldı ve sonra yataktan kalkıp gözünü gözetleme deliğine dayadı. Bir adam orada durmuş ona bakıyordu. Sırık gibiydi ama sağlamdı; kot pantolon, bot, tişört giymiş, asker tıraşlı ve yüzünde vurdumduymaz bir ifade vardı. Onunla daha önce

Cora onu tanıştırmıştı. Holden ordudan izinli olduğu zamanlarda at çobanlığı ve ekstra çiftlik işçiliği yapıyordu. Yirmili yaşlarının başında olmasına rağmen, anlaşılan uzun süredir burada, şaraphanede yaşıyordu. Elinde -kalbi kıpırdamasın- bir tabak kurabiye tutuyordu.

Lanie kapıyı biraz açtı.

"Cora'dan," dedi hafif, yavaş bir güneyli ses tonuyla ve tabağı ona doğru itti.

"Oh, ama yapamadım-"

"Hayır cevabını kabul etmemem gerekiyor," dedi. Ve sonra gitmişti.

Tamam o zaman. Elinde kurabiye tabağıyla yatağına geri döndü ve kurabiyelerden çok fazla yedi çünkü onlar cennetten küçük lokmalardı. Bu hızla giderse, iki ay sonra buradan ayrıldığında yüz kilo almış olacaktı. Ama şaşırtıcı bir şekilde, şu anda herhangi bir endişe hissetmek zordu, her ne kadar iyi bir üniversite denemesi yapmış olsa da. Gerçek şu ki, şehirden uzaktaydı ve eğlenceli bir işi olan muhteşem bir yerdeydi ve aylardır ilk kez derin bir nefes alacak ve kendini yeniden bulacaktı.

Ne olursa olsun.

Planı buradan değişmiş bir kadın olarak ayrılmaktı; kendi başına olmanın ne kadar harika olduğunu hatırlayan, güçlenmiş ve ... endişeli ya da stresli olmayan bir kadın. Özgüven bulmak bir bonus olacaktı. Mutlu olmak boş bir hayal olacaktı.

Lanie üniversiteye gittiğinde annesi, *"Kendi kendine yetebildiğin ve artık bize ihtiyaç duymadığın sürece ne olacağın umurumda değil"* demişti.

Gözlerini sımsıkı yumdu, bu istenmeyen anıyı çok uzaklara itti ve başka bir şey düşünmeye çalıştı, başka bir şey.

Beni sevmek zor mu, Kyle?

Belki çok çalıştığınızda biraz. Ya da yorgunken. Ya da açken.

Evet, tüm Güney Kaliforniya'da içecek satış temsilcisi olarak haftada sadece iki gün evde olan bir adamdan bunu duymak zordu ama bir şeyi anlamaya başlamıştı. Mesele sevilmemek değildi. Onu sevecek birine güvenememesiydi. Her şey ailesiyle başlamıştı. İkisi de fizikçiydi ve onun da onların izinden gitmesini bekliyorlardı. Tek sorun, matematik ve bilimden nefret etmesi, bunun yerine sanatı tercih etmesiydi.

Dört köşe olmak onu onlar için bir muamma haline getirmişti ve bu iyi bir şey değildi. Değişmesi için ona baskı yapmıyorlardı. Durum bundan daha kötüydü. Onun ne kadar farklı olduğunu fark ettiklerinde, ondan tamamen vazgeçmişlerdi.

Ve görünüşe göre, Kyle da öyle. Gerçekten de onun ve ilişkileri hakkında her şeyi bildiğini düşünmüştü ama yine de ona ihanet etmişti. Yani artık kendi yargılarına ve diğer insanlara inanmıyordu. "Gah," dedi

Karanlık kulübeye girdi ve düşüncelerini bir şeyler yapabileceği tek şeye yönlendirerek yere yığıldı.

Şimdiki zaman.

Lanie'nin işinin ikinci günü de bir önceki gün gibi geçti. İşini yapması için ona güzel ve büyük bir alan yaratmışlardı. Açık bir kat planıydı, yani çalışan herkesin kendi köşesi vardı ama hepsi bir aradaydı.

Huzurlu ve sessiz değildi.

Alyssa'nın satış ve ağırlama işleriyle ilgilendiği ve zamanının çoğunu telefonda insanları büyüleyerek geçirdiği ortaya çıktı. Bunu izlemek büyüleyiciydi çünkü Lanie'nin kendisinde büyüleyici olma geni yoktu.

Mia tadım odası müdürüydü ve pek neşeli bir mizacı olmamasına rağmen turların da başındaydı. Saatte yüzlerce kez ofise girip çıkarken Lanie'ye, her girip çıktığında alaycılık ve alaycılık serpiştirdiğini söylemişti.

"Hayat sizi yere serdiğinde," dedi Lanie'ye, çok kaba bir müşteriden azar işittikten sonra, "sakince ayağa kalkın, gülümseyin ve çok kibarca 'Orospu gibi vurdun, orospu' deyin."

Lanie bunun Cora tarafından onaylanmadığından emindi.

Mia, çalışanların buzdolabını yağmaladıktan sonra, "Umarım müstakbel kocam sabahları bana bu artık pizzaya baktığım gibi bakar," dedi. "Evet, belki daha iyi görünüyordu ama yine de kalbimi mutlu ediyor."

Etrafta başkaları da vardı, çok sayıda başkaları ve herkes herkes hakkında her şeyi biliyordu. Ve Lanie hoşlansa da hoşlanmasa da artık o da bir şeyler biliyordu çünkü bunları duymaması mümkün değildi. Cora'nın şirketin sosyal medya platformunu yöneten kardeşi hakkında olduğu gibi. Jack Amca Crohn hastasıydı ve sözde sıkı bir diyet uyguluyordu, ama sürekli hile yapıyor ve sonra kendini saatlerce çalışanlar tuvaletine kilitliyordu, bu sırada Twitter hesabınız varsa onun devam eden düşüncelerini okuyabiliyordunuz. Mesela: *Dört Cinnabon soludum. #TacticalError #RookieMistake*. Ve sonra Cora'nın sonunda şifreyi değiştirdiği, böylece oturum açamadığı:

Küçük harflerle yazan sevgili insanlar, biz Jack amcanıza attan inmesi için yardım etmekle amcanıza attan inmesi için yardım etmek arasındaki farkız. Büyük Harfler.

Özünde Capriotti Şaraphanesi, hiçbir sırrın olmadığı ve dedikodu değirmeninin canlı ve iyi olduğu kendi başına küçük bir kasabaydı.

Kimse *Lanie'nin* sırlarını öğrenecek değildi. *Sen sadece bir rol oynuyorsun*, diye hatırlattı kendine. *Tıpkı bir kız çocuğu olarak yaptığın gibi. Bir eş . . . Aşkta ne kadar başarısız olduğunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.*

O gece yatağına yattı ve neredeyse uyumak üzereydi ki sessiz bir ses geldi

vur.

Kurabiyeler, diye düşündü ve yataktan fırladı. Kulübesi tek bir odaydı. -Bir köşede küçük bir mutfak, diğerinde yatak, ön kapının yanında küçük bir kanep ve sehpa. Dışarı baktı ve kimseyi bulamadı. Sonra bir kıkırdama eşliğinde kapı tekrar çalındığında neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Aslında, iki yumuşak kıkırdama diyelim, kapıyı açtığında rahatladı ve evet, sevimli küçük kek ikizlerini buldu.

Aynı Wonder Woman pijamalarını, aynı çıplak ayakları ve aynı bulaşıcı sırtıtları giyiyorlardı. Babalarının gibi koyu renk asi saçları, koyu çikolata gözleri ve babalarının aksine tatlı, masum *gülümsemeleri* vardı. "Ah, merhaba," dedi ve kimin sorumlu olduğunu görmek için onların yanından dışarı baktı.

Ama yanlarında kimse yoktu. "Siz iyi misiniz?"

Aynı şekilde başlarını salladılar. Sağdakinin saçları başının üstünde topuz yapılmıştı. İkizinin saçları gevşekti ve yüzünün etrafında tam bir karmaşa vardı.

"Yani," dedi Lanie ve bazı boşlukları doldurmalarını bekleyerek durakladı. Öyle bir şey olmadı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Biz de bir şeyi merak ediyorduk," dedi soldaki. Çılgın Saçlar. İkizine baktı. "Değil mi?"

Ön dişleri eksik olan ikizi başıyla onayladı.

Lanie ne yapacağını şaşırmıştı. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiçten de az. Tek çocuktı ve aslında çocuk *olduğunu* bile hatırlamıyordu, en azından sevimli pijamaları, çılgın saçları ve aptal, sevimli gülümsemesiyle kaygısız bir çocuk *olduğunu*. "Burada tek başınıza mısınız?"

İkiz başını salladı.

Lanie'nin annelerinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Son iki gün içinde pek çok insanla tanışmıştı ama hiçbiri Mark'ın karısı olarak tanıtılmamıştı. Ve Lanie'ye çıkma teklif etmekle ilgili şaka yaptığından beri, karısı olmadığını varsayıyordu.

Bu da annelerinin gizemini çözmedi. "Belki de büyükannenizi aramalıyım-"

"Oh, ama yapamazsın!" Vahşi Saç dedi ve Lanie'nin yanından geçerek kulübesine girdi, kız kardeşini de yanında sürükledi.

"Elbette, içeri gelin."

Kıkırdadılar ve Lanie gece yarısı davetsiz misafirleriyle yüzleşmek için dönmeden önce başını kapıya çarpmamak için direndi. "Peki neden büyükannenizi arayamıyorum?" "Çünkü başımız belaya girer," dedi Wild Hair.

"Büyükannenizin yanında olmamız gerekiyor. uyuyor."

Toothless başını salladı.

"Tamam," dedi Lanie. "Ve sen uyumuyorsun çünkü ..."

Vahşi Saç alt dudağını ısırıldı. "Sır tutabilir misin?"

"Hayır," dedi, suç ortağı olmak istemiyordu.

İkizlerin hayal kırıklığına uğramış bakışları ve o kocaman anlamlı gözleri neredeyse onu pes ettirecekti. Kollarını kavuşturdu. "Dinleyin, küçük çocuklar hakkında ilk şeyi bilmiyorum olabilirim, ama bacağımın ne zaman çekildiğini bilirim. Siz ikiniz bir şeylerin peşindesiniz. Dökülün."

"Daha önce çantanızdan bir şey almıştık," dedi Wild Hair.

"Benden bir şey mi çaldın?"

"Hayır," dedi Vahşi Saç. "Kötü insanlar böyle yapar. Biz ... um ... ödünç aldım."

"Ne 'ödünç' aldın?"

"Daha önce çalışırken çantanız masanızın altına düştü ve eşyalarınız kendiliğinden döküldü."

"Tek başına, ha?" "Evet,"

dedi Wild Hair.

Toothless bir baş sallaması ekledi.

Wild Hair, "Ve yardım edemedik ama oldukça kokulu bir silindir şeyiniz olduğunu gördük," dedi.

Lanie'nin aslında bir rulo parfümü vardı. En sevdiği kokuydu ve gülünç derecede pahalıydı ama bu işe girdiğinde kendine bunu ısmarlamıştı.

Toothless pijamasının cebinden bir şey çıkardı.

Parfüm silindiri.

Boş.

Lanie onu geri aldı. "Vay be."

"Özür dileriz," diye fısıldadı Wild Hair ve Toothless tekrar başını salladı ve Lanie onların ortak sevimliliği karşısında isteksizce duygulandı.

"Yüz elli dolar özür diler misin?"

İkisinin de nefesi kesildi. "Bu çok fazla!" Vahşi Saç dedi ki. "Bu kadar çok para harcamamalısın."

Ve böylece, hareket etmemek çok daha kolay hale geldi. "Kızlar bana borçlusunuz."

"Ama haftada sadece beş dolar alıyoruz," dedi Wild Hair dehşete kapılarak. "Ve onu da sadece ev işlerimizi yaparsak alıyoruz. Ki bunu sürekli unutuyoruz."

"Ben olsam hatırlamaya başlardım," dedi Lanie. "Ve belki fazladan ev işleri de alırdım."

Kızlar birbirlerine baktılar, yine sessizce konuştular ve sonra ciddiyetle başlarını salladılar.

"Yapacağız," dedi Vahşi Saç, şimdi çok ciddiydi. Sırıtmı gitti. "Bize kızma."

Kendini bir pislik gibi hisseden Lanie içini çekti. "Mesele kızgın olmak ya da para değil. Daha çok güven kırmakla ilgili. Sen benim mahremiyetimi hiçe saydın.

eşyalarını karıştırdın. Sonra da sana ait olmayan bir şeyi alıp kullandın. Bunların hiçbirisi iyi şeyler değil ve bir insanın gelecekte senden hoşlanmamasına ya da sana güvenmemesine neden olabilirler. Anlıyor musun?"

İkizler şiddetle başlarını salladılar.

"Ama *senden* hoşlanıyorum," dedi Vahşi Saç Lanie'ye. "Hem de çok. Sen de benden hoşlanmazsan çok üzülürüm. Özellikle de *gerçekten* çok üzgün olduğum için."

"Yaptığın şey için üzgün müsün yoksa bana geri ödemek zorunda olduğun için mi?"

"İkisi de mi?" Vahşi Saç öyle tatlılıkla sordu ki, Lanie gülümsemesini bastırmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı.

"Senden gerçekten hoşlanıyoruz," dedi Wild Hair ve Toothless başıyla onayladı. "İkinizi öğle yemeğinde görüyorum," dedi Lanie. "Herkesi seviyorsunuz."

"Hayır, sevmiyoruz. Büyük Jack Amca'nın torunlarını sevmiyoruz, Alyssa'nın çocuklarını sevmiyoruz ve özellikle de müşterileri sevmiyoruz. Bizimle konuşmak için eğiliyorlar ve sanki kısa boylu ve aptalmışız gibi bebek dili kullanıyorlar. Ve bize beş yaşındaymışız gibi davranıyorlar!"

"Sen beş yaşında değil misin?"

Lanie sordu. "Altı yaşındayız," dedi çocuk gururla.

Lanie isteksiz bir gülümsemeyle başını salladı. "Tamam, öğrendiğim iyi oldu. İsimleriniz nedir?"

"Ben Samantha," dedi Wild Hair. "Bana Sam derler. O da Sierra. Bazen babam ona Deniz diyor."

Toothless, nam-ı diğer Sierra, nam-ı diğer Deniz, o kurnaz olmayan, anlamsız, tatlı gözleriyle ona baktı.

"Konuşmuyor," dedi Samantha. "Hiç mi?" Lanie sordu.

Sierra ayaklarına bakmak için yere baktı.

"Artık değil," dedi Sam. "Ama sorun değil çünkü onun yerine ben konuşuyorum."

Lanie Sierra'nın eğik başını inceledi ve onun kendi ayaklarına değil, Lanie'ninkilere baktığını fark etti. Bir gece önce pedikür yaptırdığı için ayak tırnakları mor renkteydi ve Sierra bundan çok etkilenmiş görünüyordu. "Eminim şimdiye kadar birileri senin için endişelenmiştir," dedi Lanie. "Geç oldu."

"Bizi izleme sırası büyükannemde," dedi Sam. "Ve şovlarını izlerken uyuyakaldı. En sevdiğin süper kahraman kim?"

"Wonder Woman," dedi Lanie.

"Biz de! İkinci favorin kim?" "Um . . . Thor."

"Ben de Thor'u severim," dedi Sam. "Üçüncü favorin kim?"

"Tanrım, bunu bir düşünmem lazım," dedi Lanie. "Yatma vakti geldiğinde-" "Dondurma var mı?"

Lanie kalbinin sıkıştığını hissetti. Babaları en azından geceleri onlarla

birlikte olmalıydı, özellikle de kendi itirafına göre uzun saatler çalıştığından beri. Bunlar

Kızlar çok gençti, ebeveynlerine ihtiyaçları vardı, bunu herkes gibi o da anlıyordu. "Özür dilerim. Dondurmam yok," dedi, ama şimdi olmasını diliyordu. "Aslında markete gitmediğim için hiçbir şeyim yok." Çantasındaki acil durum Snickers'ı hariç. Bu onun en sevdiği şekerlemeydi ve aynı zamanda PMS için tercih ettiği ilacı.

Kızlar bu durum karşısında yıkılmış görünüyordu. Ama sonra Sam gözlerini Lanie'nin bazı eşyalarının durduğu kanepeye dikti. "Rujun varmış."

Lanie, "Dudak parlatıcısı," diye söze başladı ama kızlar gitmiş, kanepeye doğru arı gibi koşuyorlardı. "Sanırım seni gerçekten geri almam gerek."

Samantha dudak parlatıcısını kaldırarak, "Ooh," diye nefes aldı. "Çok güzel!"

Sierra aynı şeyi Lanie'nin ayak parmaklarına uyan küçük mor oje şişesine de yaptı ve onu bulunmuş bir hazineymiş gibi göğsüne bastırdı.

Lanie bir nefes verdi ve birilerinin arama ekibi göndermiş olmasını umarak ön kapıdan dışarı baktı.

Hiç kimse, ama yine de umutları ve hayalleri hiçbir zaman gerçekleşmedi, o halde neden şimdi başlasınlar ki . . . "Bak ne diyeceğim," dedi. "Eğer seni yatağına götürmeme izin verirsen, ojemi kullanabilirsin."

Sierra mor ojeyi neşeyle göğsüne bastırdı. "Şimdi mi?"

Sam heyecanla sordu.

"Yarın işten sonra," dedi Lanie ve kendine bir iç tekme attı. Ne yapıyordu ki? Amacı önümüzdeki iki ay boyunca hayatta kalmak ve hayatına devam etmektir. Amaç kimseye bağlanmamaktır, özellikle de bu iki çılgın tatlıya.

İkizler birbirlerine baktı ve sessiz bir iletişim devam etti.

Sonra Sam Lanie'nin gözleriyle karşılaştı. "Dudak parlatıcısını şimdi kullanabilir miyiz?"

Genç bir arabulucu. Lanie etkilenmişti. "Güzel. Şimdi dudak parlatıcısı. Oje sonra."

"Yarın işten sonra," dedi Sam. "Değil mi?"

"Doğru," dedi Lanie. "Neden bir gün avukat olacağın hissine kapılıyorum?"

"Şerif olacağım," dedi gururla. "Babam gibi. Sierra avukat olacak."

Sierra başını salladı.

Lanie, dudak parlatıcısını dikkatle sürerlerken her bir kıza sırayla kompakt aynasını tuttu. Sonra pijamalarının üzerine bir çift eşofman giydi ve kızları büyük eve doğru yürüttü. Arka kapıdan girdiler ve uyuyan Gracie'ye takıldılar.

İngiliz çoban köpeği sırt üstü yatmış, dört bacağını iki yana açmış, horluyor ve salyalarını akıtıyordu. Lanie, "Katil içgüdüsüne bayıldım," dedi ve kızlar kıkırdadı.

Sam, "Gracie bir hırsıza Büyükanne'nin gümüşleri sakladığı yeri gösterir," dedi. "Büyükanne hep böyle söyler. Ama en azından o

artık onu tutkal fabrikasına satmakla tehdit edemez."

Lanie ona baktığında küçük kız gülümsedi. "Gracie çok yaramaz bir köpek yavrusuydu. Artık bir yaşında, bu yüzden ayakkabılarımızı çiğnememesi gerektiğini çoğunlukla daha iyi biliyor ama yine de bazen unutuyor."

Kendime iki numaralı not: Gracie'nin giymesi için ayakkabılarını dışarıda bırakma. Ye.

Hepsi parmak uçlarında Gracie'nin yanından geçtiler ve sonra hala uyumakta olan Cora'nın yanından geçtiler.

Kanepe. Televizyon *The Bachelor*'a ayarlanmıştı ve gül töreninin ortasında bir grup kadın gül alıp alamayacakları konusunda endişe yaşıyordu. Lanie'ye göre herkesin kendi sorunları vardı. O gül istemiyordu. Yatağa gitmek istiyordu.

Tek başına.

Ev çok büyüktü. Kızlar onu üç ayrı kanadın bulunduğu üst kata çıkardılar.

"Aynı yatak odasını paylaşıyoruz," dedi Samantha, mor ve beyazdan oluşan güzel bir yatak odasına girerken. "İki yatağımız var ama en çok benimkini seviyoruz."

Ve böylece ikisi de iki kabarık yataktan birine atlayıp yorganın altına girdiler.

"İyi uykular," dedi Lanie. "Ve yatakta *kal*."

"Unutma!" dedi Sam'in sesi. "Yarın pırıl pırıl mor ayak parmaklarımız olacak!"

Lanie güldü ve odadan çıktı, giderken kapıyı yavaşça kapattı ve ... uzun boylu, zayıf kaslı bir gölgeye çarptı, o da onu yakaladı ve kışının üzerine düşmesini engelledi.

Mark.

Kalbi kulaklarında çarpan Lanie otomatik bir geri adım atarak kollarını kavuşturdu. "Beni korkuttun."

Hiçbir şey söylemedi. Koridor sadece alt kattaki televizyonun ışığıyla aydınlanıyordu. Hatırladığından daha iri görünüyordu. Ve karanlık koridorda inanılmaz derecede korkutucuydu.

Davetsiz bir şekilde aile evinin içinde olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkında olan kadın, "Kızlar kapımı çaldığında yataktaydım. Onları gece dışarı yalnız göndermek istemedim, bu yüzden buraya kadar yürüdüm."

Bu konuda ne düşündüyse kendine sakladı. Onun arkasından eğilerek yatak odasının kapısını açtı. Yataktan hışırtı sesleri geliyordu ama şimdi oda bir anda sessizleşti.

Mark odaya girdi. "Eğer uyuyormuş gibi yaptığımı fark edemeyeceğimi düşünüyorsanız, ikiniz de tekrar düşünün."

Lanie'yle kızların yaşındayken o korkutucu bariton sesiyle konuşsaydı, altına işerdi. Ama kızları ciyakladı ve yorganlarını geriye attılar ve sonra Sam'den gelen artık tanıdık "*Baba, baba, baba!*" sesiyle iki bohça ona doğru uçu.

Lanie nefesini tuttu ama adam ikisini de kolaylıkla yakaladı, sımsıkı sarıldı, her birini öptü ve sonra ... onları yatağa geri fırlattı.

Daha fazla ciyaklama ve kahkaha sesi duyuldu ve Mark ikisinin de üzerini battaniyeyle örttü.

"Baba, Sierra'nın baygınlığı var!" Sam söyledi. "Yatakta oyun oynuyordun ve iPad düşüp kafasına çarptı."

Mark Sierra'nın alnındaki yarım santimlik çizige baktı. "Bunu düzeltebilirim." "Yapabilir misin?" Sam sorarken Sierra'nın gözleri umutla parlıyordu.

Mark duvardaki beyaz tahtaya doğru yürüdü, pembe bir keçeli kalem aldı ve Sierra'ya geri döndü. Çiziği bir şimşeğe dönüştürdü.

Sam sevinçle çığlık attı. "Şimdi Harry Potter oldun!" dedi Sierra'ya, zıplayarak dolap kapağındaki aynaya baktı.

Işıl ışıl, mutlu, ikisi de yatağa geri sürünerek girdiler.

Mark yatağın kenarına oturdu. "İkiniz de daha iyi bildiğiniz halde bu evi gece vakti neden yalnız bıraktığınızı bilmek istiyor muyum?"

"Baba, dudak parlaticısı ve parıldayan mor ojesi var!"

"O mu?"

"Yeni bayan. Lanie."

Mark boynunu kapıya doğru uzattı.

Lanie yüzünün ısındığını hissederek görüş alanından geri sıçradı. Neden hâlâ orada duruyordu ki? Dehşete kapılmış ve utanmış bir halde, göğsü sıkışmış, nabızı kulaklarında merdivenleri hızla indi. Gracie havladığında mutfağa kadar gelmişti.

"Ciddi misin?" Lanie fısıldadı. "Şimdi de bekçi köpeği mi olacaksın?"

Gracie ayağa fırladı, patilerini Lanie'nin omuzlarına koydu ve çenesini yaladı. "Tamam, tamam," diye fısıldadı Lanie. "Artık arkadaşız, değil mi? Güzel." Ve

Onunla birlikte dışarı kaydı. Arka kapıyı tam kapatmıştı ki kapı tekrar açıldı.

Bakmadı. Onun yerine adımlarını hızlandırdı ama o gece ikinci kez bir el koluna yerleştiğinde neredeyse yerinden sıçrayacaktı ve onu kendine çekti.

Mark.

"Özür dilerim," dedi, belki de nefesini tuttuğu için nefesi kesilmişti.

"Kulak misafiri değildim." Hem de çok.

"Aslında," dedi. "Benim için üzgünler. Doymak bilmez bir merakları var."

"Sorun değil. Onları seviyorum. Başka kimse bana en sevdiğim üçüncü süper kahramanın kim olduğunu sormadı. Çok tatlılar." Ve bunun gerçekten doğru olduğunu görünce şaşırdı.

"Onlar da bir şeydir, tamam mı?" Mark bir eliyle sırtına dokunarak onu patıkaya doğru yönlendirdi. Flörtöz bir hareket değildi. Daha çok sabırsız bir hareketti.

"Benimle yürümek zorunda değilsin," dedi.

"Bu dünyada benim için her şeyden daha önemli olan iki kişi var."

gezegen eve sağ salim döndü," dedi. "İyiliğinin karşılığını vereceğim." "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi. "Ama yine de seninle eve kadar yürüyeceğim."

"Ama-"

"Bak," dedi bıkkın bir ifadeyle. "Çok yoruldum. şu işi bir an önce bitirsek nasıl olur?" Ve sonra cevap beklemeden onu bir kez daha doğru yöne doğru itti. "Hadi gidelim."

"Ben pek emir almam," diye uyardı. "Aslında, önerileri bile zar zor kabul ederim."

Bunun üzerine neredeyse gülümsedi ve gece boyunca yürüdüler. Sessizlik içinde. Kapısına geldiğinde, konuşmak için kapıyı açmasını bekledi.

"Tekrar," dedi. "Teşekkürler."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "İlk kez söylüyorsan gerçekten 'tekrar' mı?"

Kısık bir kahkaha attı ve bir elini sakallı çenesinde gezdirdi. "Bu işte pek iyi d e ğ i l i m . Yani sen ... iyi misin?"

Garip bir soruydu. En son ne zaman birinin, herhangi birinin ona böyle bir şey sorduğunu hatırlayamıyordu. "Neden olmayayım ki?"

Bu ona gerçek bir gülümseme kazandırdı. "Her zaman böyle huysuz musun? Yoksa bu sadece bana sakladığın bir şey mi?"

"Sadece sen olabilirsin," diye itiraf etti.

Dudaklarında hâlâ küçük bir gülümseme olan adam başını salladı.

"Bildiğim iyi oldu. Geri dönmem gerek. Bana masal anlatacaklarına söz verdim."

"Bunun tam tersi olması gerekmiyor mu?"

"Sırayla yapıyoruz." Başını iki yana salladı. "Bir çocuğun hikâye anlatmasından daha uzun süren şey nedir biliyor musun?"

Hiçbir fikri yoktu, bu yüzden başını salladı.

"Hiçbir şey," dedi ve kızın hızlı bir kahkaha atmasına neden oldu. Ve sonra kadın kendini toparlayamadan adam gitmiş, gecenin içinde kaybolmuştu.

Ona göre hava hoştu. Yatağına geri döndü ve bu sefer hemen uykuya daldı, ancak belki de uzun boylu, karanlık bir yabancının kötü bir tavırla, gerçekten harika bir kahkaha ve inanılmaz ellerle ilgili birkaç çılgın rüya gördü. İnanılmaz eller kısmının doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama rüyasında kesinlikle öyleydi.

Bölüm 3

Ben: Ne yanlış gidebilir ki? ? Endişe:
Sorduğuna sevindim.

İlk haftasının sonunda Lanie masasının başında yeni tasarımları üzerinde çalışıyordu. Görünüşte. Çünkü gerçekte yaptığı şey pencereden Mark ve Holden'a bakmaktı.

Gömleklerini çıkarmışlardı ve bir traktörün motor bölümüne girmiş, bir şey üzerinde çalışıyorlardı. Ne olduğu önemli değildi. Önemli olan biraz sıcak ve terli olmaları, kot pantolonlarının iki inanılmaz güzel kalçayı germiş olması ve arkalarındaki yemyeşil kırlardan bile daha iyi bir manzara olmasıydı.

Telefonda bir ipek ve nakış elemanı ile konuşurken söz konusu kalçalara bakmakla meşguldü çünkü Cora şaraphanenin bir giyim mağazası açmasını istiyordu ve bu Lanie'nin alanına giriyordu. Kullanmayı umduğu tasarım hakkında konuşuyor ve hâlâ dışarıya -özellikle de Mark'ın kışına- bakıyordu ki, adamın doğrulmuş olduğunu ve tam kendisine baktığını fark etti.

Kadının onu izlemesini. Kaşları kalkık.

Oh, kahretsin. Eğildi, yüzünü buruşturdu ve pencereden dışarı baktı. Sözü üç kadın tarafından kesilmişti. Şaraphanenin konukları, hepsi de güzel sundress elbiseler, şapkalar ve topuklu ayakkabılar giymiş, şaraplarını yudumlayıp flört ederken bir milyon dolar gibi görünüyorlardı. Lanie'nin gözlerini dikip baktığı adamlarla flört ediyor olmaları, Lanie'nin sıkıntısını bir nebze olsun hafifletmemişti.

Mark'ın söyledikleri bir şeye gülmesi, karşılığında onları güldüren birkaç kelime söylemesi de öyle... Lanie o zaman hatırladı - ondan pek hoşlanmıyordu.

Telefonu titrediğinde kendine tam da bunu hatırlatıyordu. Mia'dan çalışanlar tuvaletine gelmesini isteyen çılgınca bir mesajdı.

Güzel. Yapacak bir şey vardı. Koridora koştu ve Mia'yı banyoda dizlerinin üzerine çökmüş, porselen tanrıya dua ederken buldu.

"Akşamdan kalmayım," diye inledi Mia ve yere kıvrıldı. "Dün gece çok fazla içtim. Diğer bir haber, eğer çok fazla küfreden, çok fazla yiyen ve muhtemelen sarhoşken onunla kavga etmeye çalışacak hafif alkolik, psikopat bir kız arkadaş arayan bir adam tanıyorsanız, o kız benim."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Lanie. "Ama şu anda erkekler dışında olduğum için

Bu çekici özelliklerine rağmen seni tavsiye edecek bir erkek yok."

Mia güldü ve sonra başını tutarak inledi. "Gelecek planların var mı?"

"Evet. Bir ara Avustralya'yı görmeyi umuyorum." "Hayır," dedi Mia. "Onun ötesinde."

"Öğle yemeği mi?"

Mia homurdandı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum. Yerime bakmanı ve yarım saat sonra on beş kişilik bir gruba vermem gereken tura katılmanı istiyorum."

"Oh hayır. Hayır, hayır, hayır," dedi Lanie, bu düşünce karşısında dehşete düşmüştü. "Bir tur vermem mümkün değil."

"Neden olmasın? Sen de insanlara karşı şirret misin?" "Tabii ki hayır, ben bir zevkim."

Mia sırtıttı ve onu işaret etti. "Bunu sen yapıyorsun."

"Tamam, birincisi," dedi Lanie, arkasını işaret ederek, "insanları bunun için yeterince sevmiyorum ve ikincisi, şaraphane turu yapmakla ilgili ilk şeyi bilmiyorum."

"Masama git. Planlayıcıları, fosforlu kalemleri, tükenmez kalemleri, yapılacaklar listelerini ve kendimi toparladığım izlenimini veren diğer her şeyi görmezden gelin. iPad'imi al. Üzerinde 'Turlar' yazan bir dosya var ve bilmen gereken her şey orada. Yanına al. Şifre ihateeveryone247, hepsi küçük harf."

"Aman Tanrım," dedi Lanie. "Gülecektim ama şaka yaptığından emin değilim."

"Korkmuyorum. Topluluk önünde konuşmaktan korkuyor musun?"

Deli bir psikopatla yüzleşmekten sadece biraz daha az. Son işinde, Kyle'ın üçüncü karısı ortaya çıktığında bir sunumun ortasındaydı.

"Evet, bir sorum var," diye bağırdı kadın, patronunun ve patronunun patronunun da bulunduğu dolu konferans salonunun arkasından. "Ne tür bir kaltak, tek karısı olmadığı halde ölen kocasının tüm mal varlığını kendine saklar?"

Lanie gözlerini kapattı. "Topluluk önünde konuşmaktan korkmuyorum," dedi Mia'ya. "Sadece artık yapmıyorum."

"Tamam ama bu farklı," dedi Mia makul bir şekilde. "Bir aile şaraphanesindesin ve sadece sohbet ediyorsun. İstersen bir şeyler bile uydurabilirsin. Ben bunu her zaman yapıyorum. Sadece anneme söyleme."

Lanie'nin kalbi göğüs kafesinden ayrılmakla tehdit ediyordu. *Sadece hayır de. Sınırları belirlemede sorun yok.* "Dinle, şimdi çok daha iyi görünüyorsun, eskisi kadar yeşil değilsin, yani-"

Mia tuvalete eğilip biraz daha kustu ve sonra başını klozet kapağına yasladı.

Lanie içini çekti. "Belki de yatmana yardım etmeliyim-"

"Hayır, iPad'imi almanı ve bu turu yapmanı istiyorum. Lütfen, Lanie."

"Yapmazsam ne olur?"

"Jack Amca'ya yaşlı erkeklerden hoşlandığını ve onunla çıkmak istediğini söyleyeceğim." "Vay canına," dedi Lanie ve lanet olsun, kapıya doğru gitti.

"Bekle, tura katılacaksın, değil mi?" Mia aradı. "Ve kimseye nedenini söylemeyeceksin?"

Kişisel olarak dahil olmamak için çok fazla. Ve şimdi de sır saklıyordu, ki bu da en *üst düzeyde* dahil olmak demekti. "Bana borçlu kalacaksın," dedi Lanie.

"Herhangi bir şey. Ne?"

"Bir iyilik," dedi Lanie. "Daha sonraki bir tarihte seçilecek belirsiz bir iyilik." "Kahretsin," dedi Mia. "Etkilendim. Ama evet. Tamam. Bir iyilik."

Lanie Mia'nın masasına gitti ve iPad'i kolayca buldu çünkü Mia'nın masası derli toplu ve düzenliydi, hiç de dağınık değildi. Görünüşe göre Mia'da alaycı, yakıcı parti kızından çok daha fazlası vardı, ama nedense Mia bu görüntünün arkasına saklanmıştı. Ama Lanie de saklanıyordu. Belki de herkes saklanıyordu.

"Tur" dosyası oldukça kapsamlıydı ve Mia'nın masasına oturup okumaya başladı. Şarap imalathanesinin tarihi büyüleyici görünüyordu. Büyükanne ve Büyükbaba Capriotti İtalya'dan gelmiş, teknele evlenmişlerdi -aşk için değil, aile hatırına- ama sonuçta gerçekten inanılmaz bir aşk hikâyesi olduğu ortaya çıkmıştı.

Yarım saat sonra Lanie, kalbi kulaklarında çarparak tur grubunun önünde durdu ve ... boğuldu. Doğrudan iPad'den okumayı denedi ama sesi çok kısık ve titrekti ve herkes konuşması için ona bağırıp duruyordu. Cep telefonu çaldığında bunun üzerinde çalışıyordu. "Affedersiniz," dedi ve telefona can simidiymiş gibi sarıldı, birinin, herhangi birinin onun yerine turu devralabileceğini söylemek için aradığını umuyordu. "Alo?"

"Bu Lanie Jacobs, eski adıyla Lanie Blackwell, Kyle Blackwell ile evli mi?"

Numaraya bakmak için telefonu çekti. Numarayı tanımıyordu. "Kimsiniz?"

"Görünüşe göre Kyle'ın *diğer* karısı. Anladığım kadarıyla sen ilk ve dolayısıyla tek yasal eşiymişsin, yani sigorta poliçesini sen almışsın."

Vay canına, karım dört numara oldu. Etkileyici, gerçekten. Tur grubuna arkasını döndü. "Bu numarayı nasıl aldın?"

"Seni bulması için özel bir dedektife para ödedim. Kyle ve ben senden bir yıl sonra, aynı gün evlendik. Anlaşılan Kyle tarihleri hatırlamak istememiş. O hayat sigortası poliçesi ödemesinin yarısını hak ediyorum. O dolandırıcıyla evlenerek kazandım!"

Dinleyicilerinin son derece farkında olan Lanie yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Sigorta parasını Kyle'ın hayatındaki diğer kadınlardan daha fazla hak etmediğini kabul etmekle birlikte, bunu herkes için doğru hale getirmenin bir yolunu henüz bulamamıştı. Bu arada, kötü kadın olarak

resmedilmekten de bıkmıştı.

adam. "Sıraya girmeniz gerekecek," dedi. "İzin verirsiniz-"

"Yüzüme kapatma! Seni bulabilirim, biliyorsun."

Bu güzel düşünce üzerine Lanie telefonunu kapattı. Derin bir nefes aldı ve telefonu bir kenara itti. "Pekâlâ, nerede kalmıştık?" diye sordu arkasını dönerek.

Tura yeni biri katılmıştı.

Şerif Yardımcısı Mark. Kadın orada durup şaşkınlıkla ona bakarken, adamın ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı.

"Sanırım biraz şarap içmenin zamanı geldi, haksız mıyım?"

Tadım odasında herkesin etrafta dolanıp konuşmasına izin verirken o tuvalete koştu, birkaç kâğıt havlu çıkardı ve terini durdurmak için bunları üstünün içine ve göbeğinin altına soktu.

Mark arkasından sessizce, "İlk sefer en zordur," dedi.

Gıcırdadı ve geri döndü. "Sen gelmeden önce gayet iyiydim," dedi ve kâğıt havluları gömleğinden çıkarıp çöpe attı. "Bana sahne korkusu veriyorsun!"

Yine, ağzının o hafif kıvrımı. "Tamam, hepsi benim hatam. O yüzden sana yardım etmeme izin ver." Onu elinden tutarak banyodan çıkardı ve tadım odasına geri götürdü. Owen'la göz göze geldi ve şarap yapımcısı onlara işaret etti. "Bize bir dakika izin verin millet," diye seslendi Mark tur grubuna, dostça bir tavırla ve çapkınca göz kırptı.

Owen'ın masası bir bilim laboratuvarından fırlamış gibiydi, her tarafı kaplar ve denklemlerle kaplıydı. Bir örnek üzerinde çalışıyordu ve Mark Lanie'ye tadına bakmasını teklif etti.

"Ne oldu?" diye sordu şüpheyle.

Owen cevap vermeye başladı ama Mark onu durdurmak için elini kaldırdı. "Fark eder mi? Sadece iç."

Küçük bir yudum aldı.

Mark başını salladı. "Daha fazla."

O da bir tane daha aldı. Bu her neyse, aslında oldukça lezzetliydi ve ... vücuduna girdiğinde biraz rahatladı.

Ona bir gülümseme fırlattı. "Şimdi git al onları, kaplan."

Capriotti'nin aşk hikayesine yeniden başladı ve çok garip bir şey oldu. İnsanlar bu işe tamamen kapılmıştı. Bu işte iyi olmasını *istediklerini* fark etti. Başarılı olmasını *istiyorlardı* ve bu büyük bir özgüven artırıcıydı. Hikayeye verdikleri tepkileri çok sevdi ve aslında kendisi de şaraphaneye biraz aşık oldu.

Turdan sonra Cora ofise geldi ve kısa bir süre durup ellerini havaya kaldırdı. "Seksenlerin her şarkısının sözlerini hatırlıyorum ama bu odaya neden girdiğimi hatırlamıyorum bile." Döndü ve tekrar dışarı çıktı.

Sonra birden geri döndü, elinde bir şişe şarap vardı. Şarabı koydu.

Lanie'nin masasına bıraktı. "Hatırlıyorum! Sen harikasin. Mia gribe yakalandı ve sen bugün büyük bir adım attın, sana ait olmayan bir işi hiç şikâyet etmeden yaptın."

Lanie önceden Mia'ya *bol bol* şikâyet ettiğini itiraf etmek için ağzını açtı ama etraftaki herkes onu alkışlayıp kadeh kaldırdı. O fark etmeden içeri giren Mark da buna dahildi ama yüz ifadesinin tebrik etmekten çok eğlendiğinden emindi.

"Ne zaman istersen," diye mırıldandı, kendini sahtekâr gibi hissediyordu. Belli ki onun kendilerinden biri gibi hissetmesini istiyorlardı ama o büyük bir ailenin parçası olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ayrıca, son oyunlarını da bilmiyordu. Ya da nasıl bu kadar yakın ve mutlu olabileceklerini. Onların yanında mesafesini daha iyi korumayı öğrenmesi gerekiyordu.

Özellikle de Mark, çünkü adam o sessiz baş belalarından biriydi, bunu söyleyebilirdi - bir kadının koruması altında gizlice içeri giren ve kendini evinde hissettiren türden. Ve sonra kalbini ve ruhunu parçaladı.

"İyi misin?" Cora sessizce sordu.

"Bilmiyorum." Lanie başını salladı ve tüm gerçeği söyledi. "Hâlâ biraz gerçek olamayacak kadar iyiymişsiniz gibi geliyor."

Cora hakarete uğramadı. Hatta başını arkaya eğdi ve güldü. "Ah, tatlım. İnan bana, o kadar da iyi değiliz. Yani, kalbimiz doğru yerde ama inan bana, biz de insanız."

Tam o sırada Jack Amca geldi. Alyssa'nın muhtemelen yüz dolara mal olan ustaca yırtılmış kotuna baktı ve "Hey, kotunda delikler olduğunu biliyor muydun?" dedi.

Alyssa gözlerini devirdi ve Jack sesli bir şekilde osurdu. "Jet gücü!" diye bağırdı ve yürümeye devam etti.

Cora eliyle havayı salladı. "Gördün mü? Biraz deli olduğumuzun kanıtı. Şimdi hepimiz işe koyulalım. Alyssa, lanet olası bir pencere aç ve biri şu adama hemen mide ilacı getirsin. İşe dönün millet!"

Ve hepsi işlerinin başına döndüler.

Lanie yerleşti. Yapması için işe alındığı şey göz önüne alındığında iki ay gerçekten de çok uzun bir süre değildi; bu, temelde tüm Capriotti markasının yeniden yapılandırılmasıydı. Basit kartvizitlerin tasarım ve uygulamasından şarap kulübü broşürlerine ve karmaşık kataloglarına kadar her şey üzerinde çalışıyordu. Bir de tamamen yeniden tasarlanması ve elden geçirilmesi gereken web sitesi vardı ki, insanların Capriotti şişelerini kalabalık mağaza raflarından çekip alışveriş sepetlerine atmaları için yalvarmalarını sağlayacak etiket tasarımlarından bahsetmeye bile gerek yok. Tüm satın alma kararlarının neredeyse üçte ikisi hala mağazada veriliyordu ve harika bir şarap etiketi tasarımı anlaşılmayı kapatan şey olabilirdi. Bunun da ötesinde, menülerde, masa çadırlarında, raf konuşmacılarında, şişeleycilerde, posterlerde, afişlerde, vitrinlerde, kasa kartlarında ... *her şeyde* yer alacak ambalajları, reklamları ve logoları düzgün bir şekilde yürütmesi ve yönetmesi gerekiyordu.

Samantha ve Sierra ortaya çıktığında kendini tamamen işe kaptırmıştı.

umutlu yüzlerle.

"Mor ayak parmakları!" Samantha neşeyle bağırdı.

Doğru. Hafta başında söz vermişti ama o zamandan beri kızlar okuldan sonra meşguldü. Lanie'nin *asıl* istediği sıcak bir duş, çok kötü bir reality şov maratonu ve bir tencere peynirli makarna olsa da bu gece o geceydi. "Şimdi mi? Başka ödevin ya da dans dersin falan yok mu?" diye sordu umutla.

"Hayır," dedi Sam.

Lanie Sierra'ya baktı. "Peki ya sen?"

Sierra başını salladı.

Lanie elini kulağına götürerek, "Özür dilerim," dedi. "Seni duymadım."

"Hayır dedi," dedi Sam.

Lanie ona bir bakış attı. "Belki de onu konuşturmaya çalışıyordum." Sierra sırtıttı.

Sam de öyle. "Herkes bu numarayı deniyor. Asla işe yaramaz."

Tamam o zaman. Onu kulübesine kadar takip ettiler ve orada pedis yapmaya başladı. Sam, "Sen babamın kız arkadaşı mısın?" diye sorduğunda Sierra'nın ayak başparmağını boyuyordu.

Lanie sarsıldı ve Sierra'nın ayak parmağının tamamını boyayarak iki kızı da güldürdü. Cilayı sildi ve ikisine de bir bakış attı. "Tabii ki değilim. Kim demiş böyle bir şeyi?"

"Geçen gece baban seni eve bırakırken pencereden seni izledik."

Lanie dikkatle ayak tırnaklarını boyamaya devam etti ve kesinlikle özel düşüncelerini ele vermedi. "Bu onun için çok hoş bir şeydi. Ama bu onun kız arkadaşı olduğum anlamına gelmiyor."

"Birbirinize çok yakın durdunuz," dedi Sam. "Büyükanne ve Alyssa Teyze'ye sorduk ve oldukça heyecanlandılar."

Yüce Tanrım.

"Ve sen gülümsedin," dedi Sam. "O da öyle yaptı. Bunu pek sık yapmaz."

"Neden?" Lanie kendini tutamadan sordu.

"Onun bir hüznü var," dedi Sam. "Eğer onun kız arkadaşı olsaydın, belki o üzüntüyü ortadan kaldırırdın."

Lanie tırnak cilasını yere bıraktı ve ıslak boyaya üfleme için eğilerek Sierra'nın kıkırdamasına neden oldu. Sonra Sam'in bakışlarıyla karşılaştı. "İşler öyle yürümüyor," dedi nazikçe. "Bir kız ya da erkek arkadaşına sahip olmak seni mutlu etmez."

"O zaman ne var?"

Evet, dahi, insanı ne mutlu eder? Elini Sam'in kalbinin üzerine koydu. Sonra da Sierra'nın. "Mutluluk kendi içinden gelir."

En azından oldukça emindi.

"Kendi içinde mutlu musun?" Sam sordu.

Ha. "Üzerinde çalışıyorum."

Sam başını eğdi ve sonra altı yaşındaki bir çocuğun tüm masumiyeti ve ciddiyetiyle, "Kapkekleri deneyin. Büyükanneimin kekleri herkesi mutlu edebilir."

Kalbinin sıkıştığını hissetti. Kahretsin, onlara aşık oluyordu. Bu büyük bir sorundu, çünkü içgüdüsel olarak bir topun içine kıvrılıp kendini kapatmak istemesine neden oluyordu. Ve o da bunu yapabiliyordu. Capriotti'lerin geri kalanıyla gayet iyi başa çıkmıştı ama bu ikisiyle direnmek nafile görünüyordu.

Belki de onlardan hoşlanmakta bir sakınca yoktur, dedi içinden bir ses.

Ama başka kimse yok.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi.

Pedikürlerini bitirdikten sonra onları büyük eve geri götürdü ve bu sefer kimseye rastlamamak için elinden geleni yaptı. Ama şansı o kadar da yaver gitmedi. Yaklaştıklarında Gracie içeriden mutlu bir şekilde havladı ve ardından Alyssa ön kapıyı açarak canavarı serbest bıraktı.

Yüz kiloluk köpek Lanie'nin üzerine uçarcasına atladı ve çenesini yaladı.

"Tamam," dedi Lanie, gezegendeki en büyük yavru köpeği okşayarak.

"Tamam o zaman."

Alyssa kızları hızlıca kucaklayarak içeri soktu. "Bebek sizi bekliyor," dedi onlara.

İkizler heyecan içinde merdivenleri koşarak çıktılar ve Lanie'yi arkalarına bile bakmadan terk ettiler. Alyssa, Lanie'nin anında şüphelendiği bir gülümsemeyle ona baktı.

"Hey," dedi Alyssa.

Sakin ol, dedi Lanie kendine. *Sadece sakın ol.* "İkizler yanılıyor," diye patladı.

"Gerçekten mi? Ne hakkında?"

Lanie yüzünü buruşturdu ve Alyssa gülümsedi. "Anlat."

"Kızlar hafta başında ne gördüklerini sanıyorlarsa, görmediler. Mark sadece beni kulübeme geri götürüyordu."

"İlginç."

Lanie içini çekti. "Hayır, gerçekten-" Evin içinden bir bağırışma sesi gelince sözünü yarıda kesti. "Neler oluyor?"

Alyssa gözlerini devirdi. "Aile yemeği. Ve günün bu saatinde herkese karşı sabrım tam anlamıyla yüzde bire inmiş durumda."

"Gün boyunca birbirinize yetmiyor musunuz?"

Alyssa, Lanie az önce çok komik bir fıkra anlatmış gibi güldü. "Jack Amca'nın doğum günü. Sarhoştı ve kızı Cecilia'ya -sözde resepsiyonistimiz olan ama şımarık olduğu için bu hafta bir gün bile işe gitmeyen- ne zaman evleneceğini ve ona torun vereceğini sordu. Ona erkeklerden pek hoşlanmadığını hatırlattı. Adam da ona biseksüel, aseksüel, panseksüel ya da transseksüel olmasının umurunda olmadığını hatırlattı.

metroseksüel, yine de başka torunlar bekliyordu."

"Oh be," dedi Lanie.

"Şaka yapmıyorum. Kaşlarımın arasındaki bu kırışıklıklar hariç, kırışıklıklarımın çoğu gülmekten." Onları işaret etti. "Bunlar benim 'WTF' çizgilerim ve hepsi de aile yemeklerimizin bana verdiği derin çizgiler."

Lanie güldü.

"Şaka yaptığımı sanıyorsun. Burada geçireceğin iki ayın sonunda WTF çizgilerinin ne kadar derin olduğunu göreceğiz. Her neyse, geri kalanımız telefonlarımızda panseksüele bakarken Cecilia kendini banyoya kilitledi. En kötüsü de bu değil. Mia'nın Tinder buluşması vardı." Alyssa *buluşmayı* tırnak içine aldı. "Muhtemelen şok etkisi yaratmak için onu önce buraya getirdi. *Diğer* banyoda kim bilir ne yapıyorlar. Bu arada, büyükbabam iki banyo arasında gidip geliyor ve kapılara vurarak acilen içeri girmesi gerektiğini söylüyor, bu yüzden tepelere doğru koşmalısın. Annem seni burada dikilirken görmeden ve içeri gelip bize katılmanı sağlamadan önce bunu yap."

"Kardeşin beni de kaçmam için uyardı."

Alyssa gülümsedi. "Mark'ın pek çok özelliği var, zeki olması da bunlardan biri."

Lanie uzaklaşmak için döndü ama terbiye gereği tereddüt etti. "İstersen kaçmak için benim kulübeme gelebilirsin."

"Teşekkürler ama gemiyi terk edemem. Aile ve diğer şeyler, anlarsın ya."

Bilmiyordu, pek sayılmaz. Ama başını salladı ve gitti. Kaçmayı düşündü ama bu hiçbir sorununu çözmezdi. Bunun yerine en sevdiği pijamalarını giydi ve iyi bir maraton için dizüstü bilgisayarıyla yatağa girdi.

Aile ve tüm bunlar . . .

Alyssa'nın yorumu kafasının içinde tekrar tekrar çaldı. Her ailenin hataları vardı ama bazılarınıninki diğerlerinden daha fazlaydı. Bunu çok iyi biliyordu. Kendi ailesi de parçalanmıştı ve hep öyle olmuştu. Ama Capriottiler onu büyülemişti. Yargılamıyorlardı. Ne olursa olsun birbirlerine kenetlenmişlerdi -ki bu konuda hiç deneyimi yoktu. Telefonunu eline aldı ve bir mesaj yazmaya başlamadan önce uzun bir süre ona baktı.

Merhaba anne.

Anne: Neyin var?

Yok bir şey. Sadece kontrol etmek istedim.

Anne: Neden?

Aslında şehirdeyim. Uğrayabileceğimi düşündüm. Babamla görüşürüz.

Anne: . . .

Lanie: Orada mısın?

Baban bir aylığına iş için Avrupa'ya gitti. Ve biz

Jacobses sıradan ziyaretler yapmaz.

Her zaman bir ilk vardır.

Anne: Bir şeye mi ihtiyacın var? Başın belada mı?

Lanie içini çekti ve telefonunu bir kenara koydu. Kendi kendine sorun olmadığını, buraya sadece hayatını sıfırlamak için geldiğini ve duygusal ya da başka türlü bir şeye karışmayacağını söyledi. Böylece Netflix'i yükledi ve herkesin en az kendisi kadar berbat olduğu birinci sezon *Friends* maratonunda kendini kaybetti.

Bölüm 4

Ben: O kadar da ciddi değil.

İçimdeki ben: Yine de sinir krizi geçir.

River Green, Capriotti Şaraphanesi'nin otoparkında 1998 model Camry'sinin içinde oturmuş, tozlu ön camından dışarı bakıyordu. Burası güzeldi, gerçekten güzeldi. Ve lüks.

Onun maaş derecesinin *çok* üstünde.

Ama şu anda bir maaş derecesi olmadığı için bu pek bir şey ifade etmiyordu. İnsanlar verandada iki büyük beyaz masada oturuyor, gülümsüyor, gülüyor, konuşuyor ve büyük bir yemek ziyafetine benzeyen şeylerden yiyorlardı.

Karnı guruldadı ve onu ovuşturdu. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ben de açım."

Çok açım.

O masalara ait değildi. Aslında hiçbir yere ait değildi ama bu başka bir günün sorunuydu. Bugün burada keşif yapıyordu. Hayat amacına nasıl ulaşacağını bulmaya çalışıyordu.

Bu da ona ait olanı geri almaktı.

Bacaklarına kramp girdiği için arabadan indi ve ağrıyan sırtını gerdi. Geçen hafta yirmi bir yaşındaydı ama yine de kendini yaşlı bir kadın gibi hissediyordu. Biraz da çaresizliğin etkisiyle patikadan yukarı yürüdü ve şaraphaneye göz attı. Büyük, açık, ahır benzeri odada bir resepsiyon alanı ve evet, teşekkürler, tatlı bebek İsa, küçük kağıt bardakların bulunduğu bir içme çeşmesi vardı.

Ona doğru ilerledi ve içti. Ve içti. Su şişesini almak için geri dönüp onu da doldurması gerekiyordu çünkü bu su taze ve serindi ve karmakarışık düşüncelerinin bir araya gelmesine yardımcı oldu.

Ama bundan da öte, kimse onu görmeden arabaya dönmesi gerekiyordu. Tekrar dışarı çıktı, biraz sendeledi çünkü çok hızlı hareket ettiği için görüşünde benekler dans ediyordu.

"Şimdi olmaz," diye mırıldandı ve bundan kurtulmak için elinden geleni yaptı. Camry'ye gitti ve şoför kapısını açtı ama sonra elini uzatıp kapıya yaslandı ve kendine bir dakika verdi.

"Merhaba," dedi biri.

River başını çevirdi. Bir kadın, belki elli yaşlarında. Koyu esmer

kırılmış saçları, koyu renk gözleri ve sıcak bir gülümsemesi vardı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu River'a.

Kahretsin. Bok. Lanet olsun. River başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. I . . ."

Kadın arabanın yanına geldi ve River'ın vücuduna bakıp gülümsedi. "Ah. Ne kadar ilerlediniz?"

"Altı ay," dedi River yumuşak bir sesle ve elini şiş karnının üzerine koydu.

"Altı ay harika bir dönem. Bebeğin hareket ettiğini hissedebilirsiniz. Acılarına bir amaç katar," dedi kadın nazik bir gülümsemeyle. "Otur tatlım. Ayaklarının üzerinde ölü gibi duruyorsun."

River daha ne olduğunu anlayamadan tahta bankta, arkasında kilometrelerce uzanan ve tepeden tepeye uzanan üzüm bağlarının görüldüğü çitin önünde oturuyordu.

Yanıdaki kadın güven verici bir şekilde gülümseyerek River'ın açık arabasını ve içindeki valizi aldı.

Tüm dünyevi eşyalarını.

"Biliyor musun?" dedi kadın, ayağa kalkıp River'ı da yanına çekerek. "Burası güneşin altında benim için çok sıcak. İçeri girmem gerek. Bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Elbette," dedi River ama gerçek şu ki kadın ona yardım ediyor, River'ın kolunu sıkı sıkı tutuyordu. River'ın gözleri örümcek ağlarıyla kaplandı ve bir de baktı ki, serin resepsiyon alanındaki rahat, konforlu bir sandalyede oturuyor, ayaklarını şaraphane ve çevresindeki bölgelerle ilgili broşürlerle dolu alçak bir sehpa uzatmış, buz küpleriyle dolu gerçek bir bardaktan su yudumluyor.

"Daha iyi misin?" diye sordu kadın endişeyle.

River gözlerini kırıştırdı. Neredeyse bayılıyordu. Oh, bu kötüydü. Çok, çok kötüydü. Kendisine ve bebeğine bakabilmesi gerekiyordu. "Çok daha iyi," dedi ve paniğini ve çarpan kalbini bir kenara bırakarak gülümsedi. Ayağa kalkmaya başladı ama kadın onu durdurdu.

"Henüz değil," dedi sessizce. "Burada bekle."

Sonra da binanın diğer ucundaki çift kanatlı Fransız kapısından çıkıp gözden kayboldu.

River bir an için başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı ve elini şiş karnında gezdirdi. "İyiyiz," diye fısıldadı, hamile olduğunu öğrendiği o şok edici günden beri yaptığı gibi.

Kendine acımak için vakti olmadığından doğrudu ve kendini sandalyeden kaldırmaya başladı, ancak elinde harika kokan bir tabak yemekle odaya geri dönen kadının görüntüsüyle kısa sürede durdu.

"Acıkmış olabileceğini düşündüm. Bu arada ben Cora," dedi kadın ve River'a etli ve peynirli lazanya, fırınlanmış ekmek ve salatayla dolu tabağı uzattı, tüm bunlar ağzını sulandırdı, böylece düşüncelerini tekrar kaybetti ve konuşamadı. Tabakta çatal olması iyi bir şeydi, yoksa

parmaklarıyla daldı.

Vahşi, kuduz bir köpek gibi yemeğin üzerine eğildiğini ve günlerdir bir şey yememiş gibi içine çektiğini fark ettiğinde yemeğin yarısına gelmişti. Ama o kadar da uzun sürmemişti.

Öyle mi?

Cora'nın gülümsemesi yargılayıcı değildi ve rahattı. "Senin adın ne çocuğum?" "River." Dudağını ısırды. Bunu söylememeliydi. "Ben ... teşekkür ederim."

Tabağı sehpanın üzerine koymaya başladı ama Cora başını salladı. "Bitir," dedi.

Bir sonraki soru geldiğinde River bir ısırık daha almıştı. "Geçici iş için mi buradasın?"

River çiğnemeyi bıraktı ve Cora'nın bakışlarıyla karşılaştı. *İş mi?* "Uh ... belki ... ?" Cora gülümsedi. "Bu çok hoş olurdu. Resepsiyonist pozisyonu için,

Gördüğünüz gibi boş. Yeğenim Cecilia masada çalışıyordu ama üniversitede bazı dersler alıyor ve kendini bunalmış hissediyor." Penceredeki YARDIMCI ARANIYOR yazısını işaret etti.

River ona baktı ve kalbi yeniden çarpmaya başladı.

Cora, "Cecilia hem dersleri hem de işi nasıl idare edeceğini anladığında büyük olasılıkla geri dönecek," dedi. "Ama bu aylar sürebilir ve şimdi birine ihtiyacımız var. Hiç deneyiminiz var mı?"

"Um . . ." River'ın aklı karışmıştı ama bu soruya cevap vermek için yalan söylemesine gerek yoktu. "Ülkenin en işlek kamyon durağında garsonluk yaptım, Barstow'daki 15. Otoyol'da."

"Vay canına," dedi Cora. "Demek pisliklere hizmet etmekte iyisin."

River, tatlı Cora'nın ağzından çıkan küfür karşısında gözlerini kırptırdı. "Evet, hanımefendi. Çok iyi," dedi ironinin tadına vararak.

"Oh, buradaki tek hanımefendi annemdir. Bana gerçek adımla hitap edebilirsiniz. Başka deneyiminiz var mı?"

"Şey . . . LVN, yani lisanslı mesleki hemşire olmak için geceleri Barstow'daki toplum kolejine gidiyordum," diye itiraf etti River utangaç bir şekilde. Barstow dünyanın en harika kasabası değildi ama bir süre için ona iyi gelmişti. Ta ki dünyası başına yıkılana kadar.

"Öyle miydi?"

River elini karnının üzerine koydu. "İlk dönemimi birkaç ay önce bitirdim ama ikinci dönemi atlamak zorunda kaldım." Parasızlık yüzünden. Ciddi bir eksiklik. Hasta ve çok yorgun olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ve harap.

Cora düşünceli ve sempatik görünüyordu, River için güçlü bir kombinasyondur bu çünkü hiçbir şey hissetmemek için o kadar çabaladığı halde bir şeyler hissetmesini sağlıyordu. Burada ne yaptığını sandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Niyeti sadece buraya bir göz atmak ve hakkı olanı nasıl geri alabileceğini düşünmekti, ama hemen içine çekilmişti.

Cora, "Bu iş, garsonluk yapmak ve aynı zamanda derslere girmekle kıyaslandığında çocuk oyuncağı" dedi. "Sorumluluklar telefona cevap vermek ve insanlara ön kapıdan girdiklerinde sıcak ve hoş karşılandıklarını hissettirmek. Eğer tur için gelmişlerse onları oturtacak, ilgileniyorlarsa sohbet edecek ve tur rehberleri gelene kadar onları mutlu ve rahat tutacaksınız."

"Kulağa yeterince kolay geliyor," dediğini duydu River.

Cora gülümsedi. "Eğlenceli bir iş. Senin yaşındayken ben de yapıyordum." "Ve şimdi resepsiyonistin patronu musun?"

Cora müzikal bir sesle güldü. "Bebeğim, ben herkesin patronuyum. Burayı ben yönetiyorum."

"Vay canına," diye fısıldadı River hayretle. "Gerçekten zeki olmalısın."

"Çoğunlukla çabuk öğrenen biriyim. Eminim sen de öylesindir. Bu iş tam zamanlı değil ama iyi para kazandırıyor."

River bunu içtenlikle düşünmüyordu, değil mi? Buraya bunun için gelmemiştir. Ayrıca, daha büyük sorunları vardı ve iş ne kadar "makul" bir ücret verirse versin, yine de yaşayacak bir yer tutmasına yetmeyeceğini biliyordu.

Cora bir an sessiz kaldı, başını çevirmiş, dalgın bakışlarla pencereden dışarı bakıyordu. Muhtemelen River'ın arabasına bakıyordu ama River öyle olmamasını umuyordu.

On beş yaşından beri tek başınaydı ve aradan geçen altı yılda açlıktan ölmemiş olması gurur kaynağıydı. Ancak bu kadarı doğru olsa da, şu anda evsiz olduğu gerçeğinden pek de gurur duymuyordu.

Bu da onu şimdiki görevine getirmişti, Cora potu tatlandırmaya devam ettiği için unuttuğu bir görev.

"Şehre çok yakın değiliz. Bunu telafi etmek için oda ve yemek de sağlıyoruz."

Nehir duruldu. "Oda ve yemek, yani ..."

"İstedikleri takdirde çalışanlarımız için bir dizi küçük kulübemiz var ve her gün ortak bir öğle yemeği var. Diğer iki öğün için kendi başınıza kalıyorsunuz, ancak kalan yemeklere aldırmaazsanız çalışan buzdolabında her zaman yiyecek kapları var."

River bayılmadığından ve tüm bunları rüyasında görmediğinden emin olmak için uzanıp kalçasını çimdikledi. İyi bir maaş, oda ve yemek? Arabasında yaşamak zorunda kalmamak mı? Noel gibi hissettiriyordu.

"Ne düşünüyorsun, tatlım?" Cora sordu. "İlgileniyor musun?"

"Evet," dediğini duydu River. "Hem de çok."

"Harika!" Cora kendinden memnun görünüyordu. "Ne zaman başlayabilirsin?"

Belli ki aklını kaçırmış. Burayı araştırmak ve kendisine ait olanı geri almak için gelmişti ve şimdi burada mı çalışıyordu? "Tam şu anda," dedi.

Cora ayağa kalktı ve bir eline boş tabağı, diğer eline de River'ın elini aldı.

ve kalkmasına yardım etti.

Gülünç derecede minnettar bir şekilde - sandalyeden kalkmak, ayakbılarının ayağında olup olmadığını kontrol etmek kadar zor olmaya başlamıştı - Cora onu çekince peşinden gitti.

Annesi ona asla bir takipçi olmamasını, kendi yolunu çizmesini söylemişti ama River o zamanlar on beş yaşındaydı. Dünyasının zirvesindeydi. O ve annesi bir takım olmuşlardı, iyi bir takım. Babasını hiç tanımamıştı ama onun varlığını da özlememişti. Kabul etmek gerekir ki, hayat kolay değildi. Zor bir mahallede yaşıyorlardı ve annesi çok çalışıyordu ama birlikte yenilmezlerdi. O zamanlar, kendi yolunu çizme düşüncesi heyecan verici ve kolay görünmüştü.

Hiç de öyle olmadığı ortaya çıktı.

Ama Cora'ya karşı koymayı başarsa bile River, Tanrı'nın kendisinin de kadının yumuşak, tatlı taleplerine uyacağını hissediyordu.

Kendilerini bir sonraki binada buldular, burası açık oda tarzı ofislerle düzenlenmişti. Cora, kendi yaşlarında olması gereken bir kadının önündeki masada durdu. Kadın oturmuyordu, onun yerine masasının arkasında durmuş gözlerini masaya dikmişti.

"Mia," dedi Cora. "River'la tanış, yeni geçici resepsiyonistimiz."

"Şu anda konuşamam," dedi Mia. "Az önce masama bir örümcek kondu. Diğer bir haber de, ürktüğümde sadece popo yanaklarımın gücüyle bir metre havaya zıplayabiliyormuşum."

"Onu öldürmediğin sürece," dedi Cora. "Örümcekler bizim dostumuzdur." "Anne, benimle dalga mı geçiyorsun? O örümceği öldürdüm. Doğru ya

Şimdi onu indirmeden önce süvarileri çağırmadığından emin olmak için bekliyorum."

Cora buna gözünü bile kırpmadı. Sadece başını salladı, dudaklarında küçük, hoşgörülü bir gülümseme vardı. Kızını çok sevdiği belliydi ve River birden onun Cora'ya neden bu kadar ilgi duyduğunu anladı.

River'a kendi sevgili annesini hatırlattı. Ama bu kaygan bir zemin olduğu için konuyu kapattı ve Cora'nın onu tanıştırdığı herkese gülümsedi, ta ki arka köşede iki etkileyici görünümlü yazıcı, büyük ekranlı bir bilgisayar ve bir sürü başka ekipman barındıran L şeklinde büyük bir masaya gelene kadar.

"River," dedi Cora, "bu Lanie. Kendisi bizim yerleşik grafik sanatçımız."

River donakaldı ama Lanie ayağa kalktı ve River'ın tokalaşması için elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

River hâlâ hareket edemiyordu ve Cora'nın gülümsemesi solmaya başlayınca kendini toparlamaya çalıştı. Zoraki bir gülümsemeyle Lanie'nin elini tuttu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Hamilelik beyni."

Lanie başını salladı ama gülümsemedi. River, Cora kadar arkadaş canlısı olmadığını, hatta yakın bile olmadığını fark etti.

Cora'nın kalçasındaki telefonu çaldı ve kaşlarını çatarak telefona baktı. "Üzgünüm, buna cevap vermeliyim. Lanie, River hemen başlamayı teklif etti. Onu resepsiyona geri götürüp, işe alınması için doldurması gereken formlarla birlikte birini gönderene kadar yanında bekleyebilir misin? River, tatlım, formları doldurup Lanie'ye verdikten sonra, eşyalarını kulübene yerleştirmesi için birini göndereceğim."

River hızla, "Hayır," dedi. "Bunu kendim yapabilirim-"

"Eminim yapabilirsin, ama hamile bir kadının böyle bir şey yapmasına izin verirsem nasıl bir insan olurum?" Gülümsedi. "Ayrıca, işkence etmek istediğim yaramaz bir çalışanım var. İşini fazla kolaylaştırma, duydun mu beni?"

River'ın başını sallamaktan başka çaresi yoktu. Yine de bunun olmasına izin vermesine imkân yoktu. Utanç verici gerçeğini kimsenin bilmesini istemiyordu, sadece yalnız ve hamile olduğunu değil, aynı zamanda işleri o kadar berbat etmişti ki arabasında yaşıyordu.

Resepsiyona doğru yürürken Lanie çekingen davrandı ama personel odasını ve eşyalarını nereye koyacağını gösterdi.

"Demek sen de yenisin?" River sordu.

Lanie ona baktı. "Evet, nereden biliyorsun?"

Kahretsin. *Sen bir aptalsın.* "Uh . . . Cora az önce bahsetti."

"Hayır, yapmadı," dedi Lanie ve başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama iki küçük kız koridordan koşarak geldi ve kendilerini Lanie'nin üzerine attılar.

"Lanie!" diye bağırdı içlerinden biri mutlulukla. "Bakın, artık kendi dudak parlaticımız var!" Hep birlikte, aynı kot pantolonlarının ceplerinden dudak parlaticılarını çıkardılar. "Tıpkı sizinkiler gibi, sadece şeffaflar çünkü babam kırk yaşına kadar ya da peşimizden koşamayacak kadar yaşlanana kadar (hangisi önce gelirse) renkli giyemeyeceğimizi söyledi."

Lanie yumuşadı ve gülümsedi. "Güzel. Peki siz ikinizin şu anda gerçekten nerede olmanız gerekiyor?"

İçlerinden biri dişsiz, kuralsız bir sırtışıla sırtıttı. Diğeri alt dudağını ısırıldı. "Um ..."

Lanie büyük beyaz tahtadaki çizelgeye döndü ve parmağını "ikizler" sütununda gezdirdi. "Görünüşe göre büyükannenle birlikte olman gerekiyor." Cebinden cep telefonunu çıkardı. "Cora, telefon görüşmen kayıp ürünlerle mi ilgiliydi? Mesela, bir çift üç ayak yüksekliğinde kayıp ürün? Evet . . . uh-huh. Tamam, onlara söylerim. Elbette." Lanie bağlantıyı kesti ve iki küçük kızla yüzleşmek için çömeldi. "Büyükanneniz sizi şerife kayıp olarak bildirmeden önce 'sevimli küçük popolarınızı' ofisine geri götürmek için üç dakikanızı olduğunu söylüyor ve şerifin kötü davranışlarınızdan dolayı yatma saatinizi azaltmaya *bu kadar yakın olduğu* söyleniyor."

Bu, ikiz alarm ciyaklamalarına neden oldu ve ardından iki kız ortadan kayboldu.

el ele koridorda.

Lanie başını salladı ama hâlâ biraz gülümsüyordu, River'ı başka bir şey söylemeden resepsiyona götürürken aniden çok insani görünüyordu. Lanie öylece durduğunda River, "Benimle beklemek zorunda değilsin," dedi, saatine bakıyordu.

"Bunu henüz bilmiyorsun," dedi Lanie, "ama Cora tanışabileceğin en tatlı, en nazik zorba. Benden seninle beklememi istedi. Ben de seninle bekleyeceğim."

River başını salladı.

Lanie sandalyeyi işaret etti. "Gerçekten oturmalısın. Su ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi River, bebeğinin mesanesinde step dansı yaptığı kadar emin bir şekilde suçluluk duygusunun göğsüne yerleştiğini hissederek. Suçluluk ve kafa karışıklığı. Çünkü Lanie aylardır River'ın gözünde şeytanın vücut bulmuş haliydi. Ama şimdi bu inancında tereddüt ediyordu. Lanie sessiz, çekingen ve ... insandı. Ve hayatta River'ın olmayı umabileceğinden çok daha başarılıydı.

"Yeni olduğumu nereden anladın?" Lanie sordu.

Ve akıllı, diye ekledi River içten içe irkilerek. "Sadece yeni gibiydin." Lanie onu inceledi ve sonra neyse ki başka bir şey söylemeden konuyu kapattı.

Bir dakika bile geçmeden biri formlarla geldi ve Lanie ortadan kayboldu. Sonraki üç saat tam bir kasırgaydı.

River formları doldurdu, çalan telefona cevap verdi ve daha fazla Capriottis'le tanıştı. Bir ara tuvalete gitti ve geri döndüğünde masasının üzerinde, etrafına küçük bir fiyonk sarılmış bir hamilelik kitabı buldu. Kitaba sıkıca sarıldı ve isimsiz hayırseverine sessizce teşekkür etti.

Saat tam beşte bir adam geldi. Yirmili yaşlarında, kot pantolon, tişört, botlar ve arkası dönük bir beyzbol şapkası giymişti. Koyu renk güneş gözlüklerini çıkardı ve yüzü okunmayacak şekilde başını salladı. "Hazır mısın?"

Kalbi durdu. Yanlış bir şey mi yapmıştı ve adam onu dışarı mı çıkarıyordu? "Ne için? "

"Cora seni beş numaralı kulübeye taşımamızı söyledi."

Kadın rahatlamış bir nefes verdiğinde, adam ona görmezden geldiği tuhaf bir bakış attı. "Teşekkürler," dedi. "Ama ben hallederim."

"Patroniçe aksini söylüyor. Ve bana hala kızgın olduğu için, bunu yaptıktan sonra başka neye ihtiyacın olduğunu sormamı ve onu da yapmamı söyledi."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi

River. "Bunu söyleyeceğini söylemişti."

İrkilerek adamın sakin ve sabit bakışlarıyla karşılaştı, bakışları adamın sözleriyle hiç uyuşmuyordu. Ses tonu da öyle. Aslında, eğlenmiş gibi görünüyordu?

Ki bu hiç mantıklı değildi. "İçeri girdiğin için kendini kötü hissetmen gerekmiyor mu?"

Bana gülmek yerine patronla sorun mu çıkaracaksın?" diye sordu.

"Gülüyorum çünkü söylediği kadar inatısın."

"Belki de sadece bir baş belasıyla uğraşmak istemiyordumdur." Ya da başka bir deyişle, herhangi bir erkekle.

Omuz silkti. "Bu muhtemelen akıllıca bir plan," dedi.

Kendini tutamayarak, "Cora'yı kızdıracak ne yaptın?" diye sordu. "Vahşi bir attan düştüm ve beyin sarsıntısı geçirdim."

Nefesi kesildi. "Ve bu senin hatan mıydı?"

"Yüzde yüz. Arazide otlayan vahşi atlar var ve bizim onları korumamız, onlara dokunmamamız gerekiyor. Ve kesinlikle onlara binmememiz gerekiyor. Tehlikeli olabilirler." Yüzünde alaycı bir glmsemi belirdi ve parmağıyla şakağına dokundu.

"Anlıyorum," dedi, gerçi hiç görmüyordu. "Yardım teklifiniz için minnettarım ama gerçekten iyiyim."

"Senin de bunu söyleyeceğinden oldukça emindi," dedi ve pencereden dışarı bakmak için döndü. "Paslanmış mavi Camry, değil mi?" Yanıt beklemeden kapıya doğru ilerledi.

"Bekle!" diye bağırdı ve ayağa kalkmak için çabaladı. Ayağa kalkması bir saniye sürdü ve ayağa kalktığında adamın gözleri karnını görünce açıldı ve bir elini kaldırdı.

"Tanrım," dedi, sakinliği artık kesinlikle sarsılmıştı. "Otur yerine!" "Ben hamileyim, çaresiz değil." Ama lanet olsun, ayağa kalktığı için başı dönüyordu.

Hızlı.

Yanına geldi ve onu yakaladı. "Vay canına," dedi. "İyi misin?" "İyiyim."

"Kan şekerin mi düştü? Yemeğe ihtiyacın var mı?"

Evet ve evet, ama bunu söylemeyecekti. "İyi olduğumu söyledim," diye tersledi ve kendini kurtardı. "Diyetim iyi. Bebeğim iyi. Ve dışarıda benim eşyalarım olduğu için seninle geliyorum."

Muhtemelen ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışarak bir elini kirli çenesinde gezdirerek ona baktı.

Kalp krizi geçirmiş kadar ciddi idi.

"Peki," dedi sonunda ve kız da onun kararlılık düzeyini doğru okuduğu için ona bir puan verdi. "Taşınmasını istediğin şeyleri işaret edebilirsin. Ama *hiçbir şeye* dokunmayacaksın, beni anlıyor musun?"

"Vahşi atlara dokunmadığınız gibi mi?"

Ona bir bakış attı ve küçük bir glmsemi imasında bulundu. "Yavru kedinin pençeleri var," dedi memnun bir sesle.

"Biliyorum ve bilgin olsun diye söylüyorum, kendi eşyalarım dokunmayacağım." Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı ve bir eliyle beyzbol şapkasını çıkarıp diğer eliyle asker kısalığındaki siyah saçlarını karıştırarak dikleştirdi. Adam belli ki bütün gün çok çalışmıştı ve terden parlıyordu. "Cora beni öldürecek," diye mırıldandı ve

şapkasını tekrar kafasına geçirdi ve kapıdan çıktı.

Takip etmesi gerektiğini düşündü ve takip etti. Arabasına geldiğinde durdu ve içeri baktı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Kadın hemen cevap vermeyince, adam soru sormak için ona doğru döndü. Kadının yüzünde gördüğü şey, kendi yüzündeki sert çizgileri yumuşattı ve ona doğru geldi.

Bir adım geri çekildi.

Bir anda durdu ve ellerini kaldırdı. "Biraz kızarmış görünüyorsun," dedi sessizce. "Sadece birkaç adım daha geri çekilmeni ve şu banka oturmanı istiyorum, tamam mı? Eğer planın buysa bana oradan da patronluk taslayabilirsin."

Minnettarlıkla bankın üzerine çöktü. "Ben otoriter değilim." Adam biraz güldü, bu da onun kafasını karıştırdı.

"Bütün bunları benim için yapıyorsun," dedi şaşkınlıkla. "Ve ben senin adını bile bilmiyorum."

"Holden." Karşılığında adını sormadan arabanın kapısını açtı ve içinde yaşadığı bavulu aldı. Çantası üzerindeydi, geriye sadece içinde birkaç temel eşyanın bulunduğu küçük bir sırt çantası kalmıştı. Onu da aldı ve sonra bagajı açmaya gitti.

"Başka bir şey yok," dedi.

Başını salladı. "Bunları kulübene götüreceğim, sonra sen bana adresini verirsin, ben de gidip başka ne varsa alırım-"

"Hayır, başka bir şey yok," diye tekrarladı usulca. "Yani ... başka bir şey yok."

Adam durakladı ve kadın, adamın kendisine bir gram bile acıyarak bakması halinde, çok ağır olan çantasıyla ona vurmak zorunda kalacağını söyledi.

Ama o sadece başını salladı. "Güzel ve yükü hafif," dedi. "Bunu sevdim."

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ama karnındaki kelebekler biliyordu,

uçmaya başladı. Holden ona kulübesini gösterdi ve yol üzerinde gerçek şaraphane, ailenin beslediği yabani olmayan atlar ve River'ın o güne kadar gördüğü en güzel manzaraya sahip olan geniş açık tarlalar gibi bazı önemli noktaları işaret etti.

Holden kapının önünde cebinden bir anahtar çıkardı, kilidi açtı ve anahtarı ona uzattı. Sonra omuzlarını kaldırarak içeri girdi, uzak duvara dayalı küçük koltuğa doğru yürüdü ve eşyalarını yere bıraktı. Etrafına bakındı. "Buraya hiç gelmemiştim. Güzel, değil mi?"

Küçük bir mutfak ve yumuşak ve davetkâr görünen yatak takımları olan tam boy bir yatağı olan çok küçük bir yere baktı ve orada olduğunu bile fark etmediği bir ağırlığın göğsünden kalktığını hissetti. "Burası şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer."

Kelimeler ağzından çıktığı anda utandığını hissetti, ama o sadece

başıyla onayladı.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi ve sonra kapıda durakladı.

Tanıştığı her erkek gibi aptalca bir şey yapması için kendini hazırladı ama adamın tek söylediği, "Başka bir şeye ihtiyacın olursa, sağda üç kulübe aşağısındayım. İki numaralı kulübe."

Bunun üzerine karnındaki çarpıntıyı görmezden geldi ve kendi kendine bunun sadece bebekle ilgili olduğunu söyledi. "Teşekkürler," dedi ve sonra sert bir baş hareketiyle adam gitti.

O gece River sevimli kulübesindeki rahat yatağında uzandı ve başını salladı. Suçluluk duygusu onun yatak arkadaşıydı, ama o bile bunun üşümekten ve aç olmaktan çok daha iyi olduğunu eklemek zorundaydı.

Bebek tekmeledi ve kadın bir eliyle karnını ovuşturdu. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Ben de inanamıyorum. Ama bunun bir bedeli olacak. Her zaman vardır."

Bölüm 5

Olumlu düşüncelerinizle endişemi bölmeniz kabalık.

Mark birkaç gün sonra işten eve döndüğünde saat sabahın altısıydı ve 5. Otoyolda meydana gelen ve on beş kişinin ölümüne neden olan trajik kazanın ardından ayakta duracak hali kalmamıştı. Capriotti ailesinin büyük evinin ön kapısından içeri girdi ve doğruca mutfığa gitti.

Yemeğe, uykuya ve zihnini uyuşturacak bir sekse ihtiyacı vardı. Sadece ilkinin gerçekleşme şansı olduğu için buzdolabını açtı ve ana damarı vurdu.

Çılgın iş temposu sırasında kızlarının ailesinin yanında olması için buraya geri dönmesinin tek avantajı, annesinin ve kız kardeşlerinin yemek yapmayı çok sevmesiydi. Ve onlar da sevgiyi göstermenin yolunun yemekten geçtiğini düşündükleri için, hatta babası birkaç yıl önce kanserle şok edici derecede kısa süren bir savaşın ardından öldüğünden beri, buzdolabında her zaman bir ordunun tüketebileceğinden daha fazla yiyecek vardı.

Konteynırları çıkarmaya başladı, zihinsel vitesleri işten hayatının durumuna kaydırıldı. Buraya geri dönmek hiçbir zaman planının bir parçası olmamıştı. Askerlik kariyerinde tehlike ve adrenalinle büyümüşü. Uzun süreler boyunca evinden uzak kalmıştı ama ailesini bir arada tutan şeyin tam da bu olduğunu biliyordu.

Onun yokluğu.

Ama bu aslında sadece bir yanılsamaydı, etrafına çöken bir yanılsama.

İşte buradaydı. Wildstone'a geri dönmüşü. Whiskey River Bar and Grill'de ara sıra çıkan bar kavgalarını ya da yolun yukarısındaki pansiyonda ara sıra görülen hayaletleri saymazsanız, buralarda pek bir hareketlilik yoktu.

Hayalet aslında mantıklıydı. Wildstone son bir buçuk yüzyılda birçok reenkarnasyon geçirmişti. 1890'larda, fıçı tahtası kaldırımlar ve yerel gümüş madenleri vardı, bu da bir dizi salon ve genelev getirmişti. 1900'lerin ortalarında kasaba kendini meşrulaştırmaya çalışmış ve genelevlerin çoğunu ortadan kaldırmış olsa da salonlar inatla kalmaya devam etmiştir. Daha sonra ilçe şarapçılık ve çiftçiliği keşfetmiş ve tepeler çiftliklerle dolmaya başlamıştı.

şarap imalathaneleri, ailesininki de dahil.

Ekonomi dibe vurduğunda, kasaba kötü şöhretli geçmişini öne çıkarmış, burayı bir Vahşi Batı hayalet kasabası olarak pazarlamış ve turistleri çekmek için şehir merkezindeki tarihi binaları kullanmıştır. Büyüleyici tepeler ve gizli plajlar biraz yardımcı oldu, ancak San Francisco'nun üç buçuk saat güneyinde ve Los Angeles'ın dört saat kuzeyinde olmak, buranın büyük bir başarıya ulaşmasına engel oldu.

Başka bir deyişle, Wildstone hâlâ sakın bir *kasabaydı*, sakın derken altını çiziyorum. Ve eğer çok şanslıysa, kartlarını doğru oynarsa ve şerif yardımcısı olarak tüm doğru kıçları öperse, *belki, belki* Wildstone'un şerifi olabilirdi. Bir gün.

Kıpırdama, atan kalbi. Şerif olmanın umduğuyla kıyaslanamayacağını düşünerek başını salladı ve buzdolabını karıştırmaya devam etti. Belki de hayatının gidişatıyla ilgili hiçbir şey planladığı gibi değildi, yakınından bile geçmiyordu ama kızlarının ona burada ihtiyacı vardı. Kendi yoluna devam edip onların ebeveynsiz kalmasına izin veremezdi, veremezdi. Bu da bununla başa çıkacağı anlamına geliyordu. Bu artık onun hayatıydı. Baba olmak.

Alyssa mutfığa girdi, bir omzunda bebek bezi çantası, diğer yanında Elsa'nın bebek taşıyıcısı onu dengeliyordu ve iki oğlu Chase ve Tanner arkadan geliyordu. Çocuklar Mark'a hızlıca sırttılar ve oynamak için koşmaya başladılar. Alyssa bebeği mutfak masasına bıraktı ve ona döndü. "Sen ve Lanie hakkında ilginç bir söylenti var."

Sessiz ama utangaç değil, komşu kızı g i b i güzel, zeki ve yetenekli Lanie. "Var mı?"

"İlgilendiğini..." Ağzını kapalı tuttu.

"Peki bu doğru mu?" Alyssa sordu.

Bu ailede büyüdüğü için duygusal tepkilerini dizginlemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. İnkâr ya da kabul, fark etmezdi, ailesi ne isterse onu düşünürdü. Bu yüzden gözünü bile kırpmadı, sadece Elsa'nın üzerine eğilip yumuşak, tüylü başının tepesine bir öpücük kondurmak için yemek görevine ara verdi.

Bebek emziğini tükürdü ve ona salya dolu bir gülümseme verdi, bu da kendi gülümsemelerinden birine neden oldu. Salya değil. Sonra da dün akşam kim yemek yaptıysa ondan kalanları çıkarmaya geri döndü. Herhangi biri olabilirdi - hepsi beş yıldızlı şefler gibi yemek pişiriyordu. Bu Capriotti için bir gurur kaynağıydı.

Ama Mark da yemek yapabilmesine rağmen, yemek yemeyi tercih ediyordu. Buzdolabının sesini duyan Gracie koşarak geldi, yüzünde umutlu bir ifade vardı.

"Sağır mısın?" Mark çekmecedan bir çatal alıp tezgâha yaslanarak ayakta yemeye başladığında Alyssa sordu.

"Hayır," dedi ve Gracie'ye bir ısırık attı, o da çenesini kolayca kırarak ısırığı havada yakaladı. Aşırı büyümüş yavru köpek duvara çarpmadan köşeyi dönemezdi ama işin içinde yemek varsa, bir köpek kadar zarafet ve

beceriye sahipti.

Olimpiyat sporcusu.

"Veteriner şişmanladığını söyledi," dedi

Alyssa. "Tam kıvamında," dedi Mark.

Gracie ona hayranlık dolu bir bakış attı.

Mark soğuk yemeği içine çekmeye devam ederken Alyssa tiksintiyle baktı. "Dostum, hemen arkada bir mikrodalga var."

Omuz silkti. Yemeğin ısınması için iki dakika bekleyemeyecek kadar açtı.

Alyssa içini çekti, başka bir tabak aldı, doldurdu, mikrodalgaya attı ve çaldığında onun tabağını alıp sıcak olanla değiştirdi.

"Teşekkürler," dedi.

"Gizli bir neden," dedi ve bir çatal kapıp malları paylaşmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu açlık biraz yavaşladığında ve artık onu tamamen yemekle tehdit etmediğinde.

"Ben harikayım," dedi. "Şimdi de sen." "Ben iyiyim."

Ona bir bakış attı. "Annemin bize harekete geçmeden önce düşünmemizi öğrettiğini biliyorsun, bu yüzden bana yalan söylediğin için seni tokatladığımda önce bunu iyice düşündüğümü bil." Çatalını bırakarak derin bir nefes aldı. "Şimdi sana tekrar soracağım. *İyi misin?*"

Onun gözlerindeki endişe ve kaygıya karşı gözlerini kapattı. "Üzerinde çalışıyorum." İçini çekti ve başını onun omzuna koydu. "Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey. Zaten yapıyorsun."

"Brittney'i öldürebilseydim, öldürürdüm." "Lyssa-"

"Yapardım," dedi şiddetle. "Sana yaptıkları için. Sevimli bebeklerinize."

"Dur," dedi nazıkçe. "Biz iyiyiz."

"Değilsiniz. Bir daha ciddileşmeyeceksin."

"Ve bu kötü bir şey değil," dedi. "Artık her şey kızlarla ilgili. Benimle değil." "Yani onlar on sekiz yaşına gelene kadar aşktan uzak mı duracaksın?"

Adamın yüzünde gördüğü evet ifadesiyle yumuşak bir üzüntü sesi çıkardı ve gözleri doldu.

"Lyssa," dedi tekrar, acı çekerek.

"Bana aldırma," diye fısıldadı. "Çoğunlukla bebeklik hormonları yüzünden. Owen'ı delirtiyorum."

"Sadece Owen mı?"

Ona vurmak için gönülsüzce bir girişimde bulundu, ama ona nasıl vurulacağını öğreten kişi o olduğu için, yine de canı yandı. "Owen seni sevmekten asla vazgeçmeyecek," dedi. Adam onu ikinci sınıfta tanıştıklarından beri seviyordu.

Alyssa ne zaman bir bebek sahibi olsa, duyguları aylarca sapıtıyor ve hepsini biraz delirtiyordu.

Birden ya fillerin eve saldırma sesi geldi ya da kendi iki dinsizi kalkıp onu aramaya başladı. Saçları başlarında, gözleri hâlâ uykulu, aynı ayaklı Supergirl pijamaları içinde mutfığa daldılar.

Bebekleri süper kahramanları severdi.

Annelerinin asi bukleleri, kendi saçlarının koyu kahverengisinin daha yumuşak bir versiyonuna sahipti. Çoğunlukla annelerinin mizacına sahiptiler, bu da her düşüncelerinin ve duygularının yüzlerine yansıdığı anlamına geliyordu. "Hey," dedi, gülümsemesi soldu çünkü ona doğru atlayıp kollarına tırmandıklarında gözlerinde endişe, korku ve gözyaşlarını görebiliyordu. "Neyin var?"

"Evdesin!" Samantha onun omzuna doğru boğuk bir sesle konuştu. "Sonunda eve geldin. Bütün gece seni bekledik."

Boynunu büktü ve kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. Onun da kafası en az kendisi kadar karışık. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Uyumadın mı?"

Samantha başını salladı, siyah saçları bir yatak deposundaki patlama gibi başının etrafında uçuşuyordu. "Odanı kontrol etmek için sürekli yataktan kaçıyorduk," dedi. "Büyükanнем bizi neredeyse iki kez yakalıyordu."

Sierra kız kardeşinin koluna dokundu. Samantha onun bakışlarını karşıladı ve Sam Mark'a dönmeden önce yaptıkları o şeyi, sadece ikisinin anlayabileceği o sessiz iletişimi yaptılar. "Sierra sahte horlama bile yaptı. Bu konuda benden daha iyi."

Yüzü bir kez daha Mark'ın diğer omzuna gömülmüş olan Sierra başını salladı ve Mark sürekli dönen, çok hızlı dünyasındaki tek dayanak noktasını daha da sıkılaştırdı. Göz ucuyla Alyssa'nın Elsa'yı kucağına aldığını ve onları yalnız bırakmak için mutfaktan çıktığını gördü.

"Neden beni aramadın?" diye sordu.

"Çünkü geçen gece yatma vaktimizi geçirdiğimiz için bize kızmıştın. Bu da yatma vaktimizi *çoktan* geçmişti," dedi Sam. "Ve belki de kötü adamları yakalamakla meşguldün."

Göğsündeki ölü organ yuvarlandı ve karnının altını ortaya çıkardı. "Beni dinle, tamam mı? Eğer endişeleniyorsan, beni ara. Bana ihtiyacın olursa, beni ara. Çalışıyor olmam, uyuyor olmam ya da sana kızgın olduğumu düşünmen umurumda değil - eğer bana ihtiyacın olursa, senin için oradayım, anlıyor musun?"

Samantha başını kaldırıp ona baktı, gözleri yaşından biraz fazla büyüktü. "Çünkü babamız olarak senin işin bu mu?"

"Çünkü seni seviyorum," dedi kararlılıkla.

MARK'ın alçak sesle ve öfkeyle söylediği sözler üzerine Lanie, Capriottilerin özel mutfağının kapısında kısa bir süre durdu. Cora'nın isteği üzerine onunla buluşmaya gelmişti. Cora

Mark'ı tezgâha yaslanmış, içi boşalmış ve iliklerine kadar bitkin görünürken, her iki kolunda bir kız çocuğu, gözleri kapalı, çenesi küçük yatak başlarından birinin tepesine bastırılmış, onlara onları ne kadar sevdiğini açıklarken görmeyi beklemiyordu.

Mahrem bir andı, özeldi ve ... şimdiye kadar gördüğü en dokunaklı şeydi.

"Babacığım?" Samantha fısıldadı. "Hâlâ Güç olmadığın için üzgün müsün?"

Mark onun başını tuttu ve kendisine bakmasını sağladı. "Ne?"

"*Yıldız Savaşları*'nı bırakıp bize bakmak için eve dönmek zorunda kaldın. Mücadeleyi bırakmak zorundaydın."

Mark önce şaşkın görünüyordu, sonra usulca güldü ve alnını Samantha'ninkine bastırdı. "Tatlım, *Yıldız Savaşları* bir hikâye. Uydurma. Her neye kulak misafiri olduysan -ki birazdan dönüp altı yaşındakiler için kulak misafiri olma kurallarının üzerinden geçeceğiz- *Star Wars*'la ilgili değildi."

"Öyle değil miydi?"

"Hayır. Hükümetimizin ordu kollarından biri olan *Hava Kuvvetleri*'nde idim. Bu da Amerika'yı güvende ve bütün tutmak için savaştığım anlamına geliyor. *Bu gezegende*."

Sierra kıkırdadı ve Mark hala gülümsüyordu ki Sam, "Ama sen bizim için *Hava Kuvvetleri*'nden vazgeçtin. Ve bu büyük, önemli bir işti, büyükannem öyle söyledi. Yapacak büyük ve önemli işlerin vardı."

"Evet," dedi. "Ama sizin kadar önemli değil." Sanki sözlerini dikkatle değerlendiriyormuş gibi durakladı. "Eve dönmek *istedim*. İkinizin de bunu bilmesini istiyorum."

"Annem gittiğinde mi demek istiyorsun?" Sam sordu. "Peki Sierra konuşmayı bıraktığında?"

"Evet," dedi, sesi şimdi biraz gergin çıkıyordu. "Annem ikinizi de Arizona'da bıraktığında. Öğrendiğim anda sizi almak için eve geldim." Sierra'nın başını kavradı, hâlâ boynunun kıvrımına sıkıca bastırıyordu. "İkinize bakmak gibi daha iyi bir iş için o işi bıraktım. Sizler benim hayatımdaki en önemli şeylersiniz."

Bunun üzerine Sierra başını kaldırıp Mark'ın gözlerinin içine baktı ve o da sanki inanmasını istiyormuş gibi ona baktı.

Lanie kelimenin tam anlamıyla koridora yapışmıştı. Hareket edemiyordu. Orada durmaya hiç hakkı olmadığını biliyordu ama ayakları beyninin kontrolünden çıkmıştı. Kalbi de öyle, çünkü sert ve hızlı bir şekilde çarpıyordu. Gözleri de yanıyordu. Onu yanlış değerlendirdiğini düşünmesine izin vermişti ve bu gerçekten bunu yapmak kadar kötüydü. Ayrıca bu durum kendisini, çok çabuk yargılayan ve birini hayatından çıkarmak için daha da hızlı davranan annesi gibi rahatsız hissetmesine neden oldu.

"Sarmaşıklardan daha mı önemli?" Samantha babasına soruyordu. "Çünkü büyük büyükbabam *hiçbir şeyin* sarmaşıklardan daha önemli olmadığını söylüyor."

"Bebğim, sen sarmaşıklardan *çok* daha önemlisin."

"Büyükanнемden daha mı önemli?"

"Evet," dedi Mark. "Ama ona söyleme." "Daha önemli-"

"Her şeyi," diye araya girdi Mark. "Her şeyi yaparım Samantha. Sen ve Sierra benim hayatımsınız. Beni anlıyor musun?"

İkizler başlarını sallayınca her birinin alnından öptü ve onları yere bıraktı. "İyi miyiz?" diye sordu.

"İyiyiz," dedi Samantha ve onu yumrukladı.

Sierra da aynısını yaptı. Mark Sierra'nın elini tuttu ve onu bir kez daha kendine çekti, burnunu Sierra'nın burnuna sürttü ve Sierra'nın kıkırdamasına neden olan bir Eskimo öpücüğü verdi. "Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi tatlım? Değil mi?"

Sierra başını salladı.

"Tamam o zaman." Onu bıraktı ve Samantha'nın peşinden koşmaya başladı. Dönüp bakışlarını Lanie'nin üzerine dikmeden önce onun yan kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını bekledi.

"Özür dilerim," dedi.

"Yine gizlice dinlediğin için mi?"

Kendini bir pislik gibi hissederek başını salladı. "Hayır, gerçi bunun için de üzgünüm." Durakladı. "Kaba davrandım sanırım."

"Düşünüyor musun, yoksa biliyor musun?"

Ses tonundan şaka yaptığı anlaşılıyordu ama yine de bir iç çekti. "Biliyorum." Bunun için çok gergindi. Cora, ailenin geri kalanına sunmadan önce hazırladığı bazı ön örnek tasarımları gözden geçirmek için kahvaltıda buluşmasını istemişti. Şaraphanenin sunduğu çok çeşitli ürünler için etkili grafik tasarım ve marka yaratma baskısı Lanie'yi geceleri uyutmamaya başlamıştı. Müşterileri ürünü eve getirmeye teşvik etmek için hem göz alıcı hem de ilham verici tasarımlara ihtiyacı vardı. Bunu başardığını umuyordu. Ama emin değildi.

Her iki durumda da Cora ev yapımı kahvaltı havucunu sallandırmıştı.

Lanie'nin her zamanki kahvaltı tercihi bir Pop-Tart ve belki bir elma olduğundan, pastırma umuduyla uygun bir şekilde cezbedilmişti ve bunun olasılığı hakkında son hafızasındaki her şeyden daha fazla heyecan duyuyordu. "Gerçekten üzgünüm," dedi usulca.

Mark uzun bir süre ona baktı ve sonra, nedenini bilmesine de -belki de yaptığı hata yüzünden çok mutsuz görüldüğünü bildiği içindi- omuz silkti. "Önemli değil."

"Öyle, ben-"

"Unut gitsin," dedi ve tezgahın üzerindeki açık yiyecek kaplarını karıştırmaya başladı.

"Neden burada başımı ağrıtabak kadar gerginlik var?" Cora, Lanie'nin arkasından içeri girerek sordu.

Lanie sıçradı ve patronunun oğluya konuştuğunu fark etmeden önce açıklama yapmak için ağzını açtı.

Mark homurdanarak bir kutu Frosted Flakes mısır gevreği aldı ve Lanie'ye kaba davrandığı için seslenmeden odadan çıktı.

Cora dalgın bir şekilde onun gidişini izledi. "Bazen onun hâlâ sivil hayata alışmaya çalıştığını unutuyorum." Lanie'nin yüzüne döndü. "Onun adına özür dilemeyeceğim çünkü o cehennemi yaşadı ve geri döndü. Hem de birkaç kez. Kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum, bu yüzden onun yerine senden anlayış ve şefkat isteyeceğim, alfa puşluğunun ötesini görebilmek için."

"Benden böyle bir şey istemene gerek yok," dedi Lanie. "Düşündüğünüz gibi değildi."

Cora bu işin peşini bırakmaya hazır değildi. "Üç kez görev yaptı. Sadece otuz iki yaşında, ama gördüğü ve yaptığı şeyleri hayal edebiliyor musun?" Derin, ürpertici bir nefes aldı ve gözleri kuşkulu bir şekilde parladı. "Ülke olarak hizmet eden kadın ve erkeklerimizden istediğimiz şey korkunç. Ama soruyoruz ve onlar da cevap veriyor. Mark yaptığı işte iyiydi, çok iyiydi. Dört yıllık karısı onu terk ettiğinde daha yeni terfi etmişti." Dudakları gerildi. "Bebeklerini alıp ortadan kayboldu. Bu neredeyse bir yıl önceydi. Şerif yardımcılığını kabul etti çünkü kendisi öyle biri, ama bu yaptığı işle aynı şey değil ve kesinlikle istediği şey de bu değildi."

Lanie'nin kalbi onlar için acıyordu. Ne de olsa ihanete uğramak hakkında biraz bilgisi vardı. "Bu korkunç bir şey."

"Meğer Brittney anne olmanın çok zor olduğunu düşünüyormuş. Bugünlerde Avustralya'da bir aşramda yaşıyor, kendini buluyor ve evrenin onu doldurmasına izin veriyor." Başını iki yana salladı. "Bunları sana anlattığım için bana teşekkür etmeyecek ama anlamamı istedim."

"İstiyorum."

Cora ona küçük bir gülümseme verdi. "Dışarıdan bakınca nasıl görüldüğümüzü biliyorum. İşgüzar, gürültücü, inatçı, hepimiz. Ama biz daha fazlasıyız."

Lanie başını salladı.

"Biliyorum." "Sen biliyor musun?"

"Evet."

Cora gülümsedi. "Senin ailen de büyük ve davetsiz mi?"

"Aslında hayır."

"Yani deli değiller."

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Lanie. Eğlencesi azaldı. "Sadece annemle babam ve biz ... birbirimize yabancıyız." Aslında bu kadar somut bir şey değildi. Annesiyle babası . uzak, kendilerine ve kariyerlerine çok odaklanmışlardı ve her zaman da öyle olmuşlardı. Bir çocuk bunu değiştirmemişti - aslında

annesine, sadece işleri daha da kötüleştirdi. İçinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde bu bir sürpriz değildi. "Yani, büyük, davetsiz ve meraklı ya da kendinize ne demek istiyorsanız," dedi, "en azından hepiniz kan bağıyla bağlısınız ve yakın kalıyorsunuz ve bu benim için ... şaşırtıcı." Durakladı. "Ve belki de kafa karıştırıcı. Ve biraz da korkutucu."

Cora'nın gülümsemesi gözlerine ulaştı ve Lanie'nin elini tutarken onları ısıttı. "Bilmen gereken bir şey daha var."

"O da ne?"

"Bizi birbirimize bağlayan şey kan değil. Yani artık sen de bizim bir parçamızsın." Sonra Lanie'nin nutkunu tutarak, on beş dakikadan kısa bir sürede hayatında yediği en harika krepleri ve pastırmayı yapmaya başladı - ardından saatlerce mutfak masasında çalıştılar ve Lanie'nin o ana kadar yaptıklarını incelediler.

İş ve aile. Aile ve iş. Burada her şey aynıydı ve bu yeni yeni kafama dank etmeye başlamıştı.

Bölüm 6

İnsan vücudunun yüzde 90'ı s u d u r , yani temelde hepimiz kaygılı salatalıklarız.

Sonraki hafta boyunca Lanie kendisiyle ilgili geçmişte hiç dikkat etmediği bir şeyi öğrendi. İşini çok seviyordu. Ama duygusal olarak uzak durma kararlılığında garip bir şeyler oluyordu.

Kendini bu güzel yerin günlük yaşamının içine çekilmiş buldu. Ve sadece ikizlerle de değil, her ne kadar ayaklarının altında çok zaman geçirseler de. Kelimenin tam anlamıyla. Lanie'nin ayakkabılarına bayılıyorlardı - bu onun kötü alışkanlıklarından biriydi - bu yüzden okuldan sonra sürekli gelip o gün hangi çifti giydiğini görmek ve onları denemek için bekliyorlardı. Lanie aslında bugün masasına iki yedek takım getirmişti, böylece ikizler aynı anda birer çift giyebileceklerdi, ancak Gracie'yi onları çalmaması için kovalamak zorunda kalmıştı - iki kez. Sonunda eski spor ayakkabılarından bir çift almak için kulübesine geri dönmüş ve onları köpeğe vermişti.

Duygusal olarak uzak, kııcı . . .

Ofisler yaklaşan turizm ve düşük sezonu için hazırlanıyordu ve herkes harıl harıl çalışıyordu. Jack Amca'nın çok şımarık genç ikiz torunları ofis asistanı olarak çalışıyordu ve Mia kendisi de çok çalıştığı için onları çok yoruyordu. Kaba davrandığından şikâyet ettiklerinde, Mia Holden'ı ofise getirdi.

Yirmili yaşlarının başında ve en iyi dönemlerinde olan yakışıklı bir adamdı, ancak şu anda bitmiş gibi görünüyordu. Kot pantolon ve çeşitli lekelerle kaplı beyaz bir tişört giymişti, güneş yanığı vardı ve belli bir sırayla olmasa da kestirmeye ve hamburgere ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Mia'ya kibar bir sesle.

Mia parmağını Holden'a doğru uzatırken kuzenlerine baktı. "İşte," dedi. "Bunu duydun mu?"

"Evet," dedi içlerinden biri. "Güneyli aksanı var. Çok şirin. Çok sevimli. Bu hafta iki kez River'la arkadaş olmaya çalıştığını gördük ama River ona kötü davrandı. Ona karşı kaba *olmamak* istedik. Ama büyükbabam onunla çıkmaya kalkarsak telefonlarımızı alacağını söyledi."

Holden yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi, sadece Mia'ya baktı, kaşları kalkıktı. Bekliyordu.

Mia inanamayarak başını kuzenlerine doğru salladı. "Yani şımarıklığın üstüne bir de saygısızsın." İçini çekti. "Tıpkı benim gibi. Ama benden farklı olarak, işleri yoluna koymak için bir on yıl daha beklemeyeceksiniz. Holden en iyi çalışanlarımızdan biri."

Holden buna biraz şaşırılmış görünüyordu.

"Kıçını yırtarak çalışıyor," dedi Mia. "Bu sabah dört buçuktan beri çalışıyor ve şu anda işten çıkmış olması gerekiyor ama biliyor musun? Aradım ve bana nasıl yardım edebileceğini sormak için geldi. Bu işçilik gururu ve adanmışlıktır ve burada ödüllendirilir. Ama bu ödüller kazanılmalı. Git Owen'a seni fiçileri temizlemeye gönderdiğimi söyle."

İkisi de itiraz etmek için ağızlarını açtılar ama Mia elini kaldırarak, "Şikâyetlerinizi önemseyen birine iletin. Bugün bu ofiste sizinle işim bitti. Sıkı çalışmayı anladığınız zaman geri gelin." Onlar gidene kadar bekledi. Lanie'ye, "Güç ve sabır için dua ederdim," dedi. "Ama o zaman kefalet parası için de dua etmem gerekir." Sonra Holden'a döndü. "Yeni kamyonet nasıl?"

Adam ilk kez yüzündeki donuk ifadeyi bırakıp sırttı ve Lanie onun kişiliğine dair bir şeyler gördü.

"Lanet olası taşlar," dedi. "Annenle büyükbabanın bunu benim için aldığına inanamıyorum."

"At çobanımızın imajı için bir kamyonete ihtiyacı var." Mia ona buzdolabından bir soda attı, o da teşekkür edip gitti. O gittiğinde Mia, "Harika bir çocuk," dedi.

Lanie, "O bir çocuk değil, senin yaşında," dedi.

"Biliyorum. Ve on beş yaşında buraya ilk geldiğinde, ölümüne dövülmüş ve tek başına olduğundan beri ona aşığım." Bir omzunu kaldırdı. "Annemi bilirsin, kayıp ruhları toplar. Bu yüzden onu yanına aldı ve o zamandan beri aileden biri oldu. İki yıl önce askere gittiğinde neredeyse kalbi kırılacaktı ama kendi yolunu bulması gerektiğini söyledi. Bir ay kadar daha izinde."

"Yani artık ona aşık değil misin?"

"Ah, biliyorum," dedi Mia. "Ama annem uzun zaman önce onunla yatarsam telefonumu elimden alacağını söylemişti."

Lanie güldü. "Demek kuzenlerini gerçekten anlıyorsun."

"Evet."

Lanie başını salladı. "Ama kimsenin sana ne yapacağını söylemediğinden eminim." "İşte bu ..." Mia, Holden'ın ortadan kaybolduğu kapıya baktı ve iç çekti. "Ama o vahşiliği bıraktı ve ben daha yeni başlıyorum. Dizginlenmek istemiyorum."

Cora kafasını içeri uzattı. "Fiçileri mi fırçalıyorsun?" diye sordu.

Mia iç çekti. "Şu küçük ispiyoncular. Sanırım onlara karşı daha yumuşak olmamı istiyorsun."

"Tam tersine," dedi Cora. "Holden onları evde ot içerken yakaladı."

Bu yüzden onlara verdiğiniz iş yükünü iki katına çıkarmanızı öneriyorum. En sevdiğim ceza, takım çalışmasını öğrensinler diye onları ahırda elleri bağlı bir şekilde çalıştırmaktır." Sonra ikisine de göz kırptı ve gitti.

Lanie erkenden yattı, yorgundu ama ... kendini oldukça iyi hissediyordu. Aslında burada eğlenmeye başlamıştı. Evet, şaraphane dedikodu değirmeniyle dolu küçük bir kasaba gibiydi ve öğle yemeği günlük bir telenovela olmaya devam ediyordu ama en azından artık Yeni Kız değildi. River bu role düşmüştü. İşin tuhafı, Lanie River'ın her ne pahasına olursa olsun kendisinden kaçtığından emindi ama bu Lanie'yi hiç rahatsız etmiyordu. Kız gençti, görünüşe göre çok yalnızdı ve Capriottiler onu bağırllarına basmışlardı.

Cora'nın kim olduğu düşünüldüğünde bu sürpriz değildi. İlk gün Lanie'ye sessizce, "O bebek doğuran bir bebek," demişti. "Arabasında yaşıyordu ve sanırım bir şeyden kaçıyor. Ya da birinden."

Capriottiler hakkında ne dersiniz deyin, onlar koruyucu, sadık bir gruptu ve kendi etraflarında toplanırlardı.

Lanie'nin aksine River ilgiyi üzerine çekti ve aileyi kolayca kucakladı. Lanie bu ruhu takdir etmek zorundaydı ama yine de en uzak masanın en uzak köşesinde mutluydu. Torbalı öğle yemeklerini yemeye geri dönmüştü. Kıyafetleri için bunu yapmak zorundaydı. Kimse bundan hoşlanmıyordu ve bu konuda onunla dalga geçiyorlardı ama ... onu kendi haline bırakmışlardı.

Ve yeni yeni anlamaya başladığı şey de buydu. Ne kadar işgüzar ve herkesin işine karışan insanlar olsalar da, bireyselliği anlıyorlardı.

Elinden geldiğince sık, Mark ortaya çıkıyor, vahşi bir doğa gücü gibi esiyor, kız kardeşlerinden veya annesinden kocaman bir tabak yemek alırken üniformasının içinde sert görünüyor, öğle yemeğini ağzına tıkıyor, kızlarını seviyor ve tekrar dışarı üflüyordu.

Bu da rahatlatıcıydı. Nedeni ne olursa olsun, Capriottis'in geri kalanını görmezden gelmek o kadar kolay değildi, özellikle de şu anda soğuk ve mesafeli olduğu, ona ilk başta olduğu gibi flörtöz bir gülümseme vermediği için.

Bunu hak etmişti. Bunu hak etmişti. Ve bu tam da onun istediği şeydi. En azından gündüzleri buna inanıyordu, ama uzun, yalnız geceler . . . ona tamamen başka bir şey söylüyorlardı.

O da ısrarla görmezden geldi.

Üçüncü haftasının sonunda bir öğleden sonra, bilgisayar moduna derinlemesine dalmış, reklam panolarından kutulara, satış sayfalarından kırtasiye malzemelerine kadar yarattığı çeşitli medya için gereken farklı özellikler üzerinde çalışıyordu ki, boynunun sanki izleniyormuş gibi yandığını fark etti. Başını kaldırdığında dört gözün üzerinde olduğunu gördü.

Sam ve Sierra masasının uzak köşesine yaslanmışlardı. "İkinizin de zil takması gerekiyor," dedi.

Samantha gülümsedi. "Büyükannem de öyle diyor!"

Sierra başını salladı ve Lanie kendi gülümsemesinin ağzını büktüğünü hissetti. Sierra hiç göz teması kurmazken ona gülümsemeye başlamıştı. Hâlâ konuşmamıştı ama Samantha saatte yüz mil hızla konuşurken buna gerek de yoktu zaten. "Siz ikiniz benim Gizli Noel Baba'm değilsiniz, değil mi?" diye sordu. Mola verdiğinde masasında beliren bir fincan kahveye doğru çenesini itti. Ve bu ilk kez de olmamıştı. Birine en içten teşekkürlerini borçluydu. "Birisi bana içinde üç şeker olan yeni bir kahve bırakıp duruyor, tam da sevdiğim gibi."

"Kahve makinesine dokunmamız yasak," dedi Sam. "Fıstık ezmeli sıcak çikolata yapmak için içine fıstık ezmesi ve çikolata parçaları koyduğumuz zamandan beri. Biraz patladı."

"Tamam," dedi Lanie. "Bildiğim iyi oldu."

"Büyükanneme de böyle söyledim ama yine de kızdı. Bir sorumuz var."

"Fıstık ezmeli sıcak çikolatanın nasıl yapıldığını bilmiyorum," dedi

Lanie. "Hayır," dedi Sam. "Bebeklerin nereden geldiğini bilmek istiyoruz."

Lanie, Gizli Noel Baba'sının ona bıraktığı kahveyi içerken boğuldu ve ön tarafına döktü.

Sierra tatlı tatlı sırtını sıvazladı ve sessizce ona bir peçete uzattı.

Samantha sabırla onun cevabını bekledi.

"Biliyor musun," dedi Lanie sonunda, çenesini sıvazlayarak. "Belki de bu baban için bir sorudur."

"Ona da soracağız ama okuldaki Tommy bize köpeğinin yavrularını nasıl kaka yaptığına dair iğrenç bir hikâye anlattı ve bunun gerçekten çok iğrenç olduğunu söyledi. Sizce insan bebekleri de kakalarını yapıyor mudur?"

Tanrı yardımcısı olsun. "Uh . . ."

Neyse ki bu cümleye bir son bulması gerekmedi çünkü Mark'ın kendisi kapıda belirdi. Masasının üzerinde sürünen kızlarına bir göz attı ve acı çekmiş görünüyordu. "Bayan Lanie'yi yalnız bırakman konusunda sana ne demiştim?"

"*Baba, baba, baba!*" Samantha neşeyle bağırdı. "Bayan Lanie de tam bize insan bebeklerinin nereden geldiğini anlatmak üzereydi!"

Mark'ın kaşları o kadar yukarı kalktı ki saç çizgisinin içinde kayboldu ve o da masasına yaslanmış bir duruş aldı, uzun ve zayıf kaslı, tepeden tırnağa silahlı, yüz ifadesi alaycı bir şekilde beklenti içindeydi. "Şimdi miydi?"

Lanie gözlerini kıstı ama adamın tek yaptığı sırtıtmak oldu.

"Çünkü, baba! Tommy köpeğinin bebeklerinin kakasını yaptığını söyledi! Ama biz öyle doğmadık, değil mi? Nereden geldik biz?"

Mark onu kucağına alıp sırtına asmak için salladığında yüz ifadesi yumuşadı. Sonra kollarını Sierra'ya doğru uzattı, Sierra da ona doğru uçarcasına bir sıçrayış yaptı. "İkiniz de doğruca cennetten geldiniz," dedi.

Bunun üzerine kıkırdamalar başladı ve ardından Sam'in bir sorusu daha oldu. "Baba, benim de cennetten çocuklarım olacak mı?"

"Bir gün," dedi. Sonra durakladı. "Sadece gece on birden sonra sana mesaj atan erkekleri görmezden geleceğine söz ver."

"Öyle mi?" dedi. "Ben uyuyorum o zaman."

Mark gülümsedi ve çıkmak için kapıya yöneldi, ama duraklayıp Lanie'ye baktı.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi.

"Asla izinsiz girmezler," dedi ve bunu kastettiğini anlayınca şok oldu.

Onun sözlerini tek bir baş hareketiyle onayladı. Sonra kızlarla birlikte dışarı çıktı, biri baş aşağı, diğeri sağ yan yukarı, her ikisi de kulaktan kulağa gülümsüyordu ve kesinlikle onun soğuk, sert kalbini çekiştirmiyordu.

Ama sadece küçük bir çekiştirme, dedi kendi kendine. Neden burada olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Kyle'ın patlattığı hayatını yeniden kurmak için. Banka hesabındaki 100.000 dolarlık hayat sigortası ödemesiyle, iyileşmek için bu geçici değişikliği yapma lüksüne sahipti. Bu insanların hayatlarına karışmak için *değil*.

Dönem.

Lanie resepsiyonun önünden geçerken River'in dışarıdaki çimlerden daha yeşil göründüğünü fark ettiğinde gün bitmek üzereydi. River hâlâ mesafesini koruyordu, bu yüzden Lanie'nin ilk içgüdüğü yürümeye devam etmekti ama bunu yapamadı. "Hey, iyi misin?"

River bir parmağını kaldırdı, gözlerini kapattı ve karnını ovuştururken derin nefes aldı.

"Doktora ihtiyacınız var mı?"

"Hayır!" River dikkatli bir nefes aldı. "Şu anda bir tane alamam ama ben iyiyim, bebek de öyle. Sadece bazen bütün gün sabah bulantısı çekiyorum.

-" Sözüğü yarıda kesti ve biraz inledi ve mümkünse daha da yeşillendi. Yanındaki masa telefonu çaldığında tekrar inledi ve çöp kutusunu kapı.

Lanet olsun, diye düşündü Lanie, geriye doğru büyük bir adım atmak istiyordu. Belki iki hafta önce olsa tam da bunu yapardı ama burada çalışmanın ona öğrettiğı bir şey vardı, onlar bir takımdı.

Lanet olsun.

Bu yüzden çöp tenekesinin üzerinde sefil bir şekilde kambur duran River'in yanından geçip telefonu aldı. "Capriotti Şaraphanesi."

"Size nasıl yardımcı olabilirim demeniz gerekiyordu?" River fısıldamayı başardı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Lanie telefona ekledi.

"Evet, merhaba," diye burun kıvıran bir kadın sesi geldi. "Önümüzdeki Cumartesi günü için ben ve kocam için bir düğün rezervasyonu yaptırmak istiyorum. Müstakbel kocam. Tamam, müstakbel kocam olduğunu bilmiyor, henüz bana sormadı ama

gidiyor. Bu gece, eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa. Ama her halükarda, düğünümüzü Cumartesi gününe ayarlamak istiyorum."

Lanie resepsiyonu yönetmek hakkında pek bir şey bilmiyordu ama şu kadarını biliyordu. "Önümüzdeki altı ayın cumartesi günleri doluyuz."

"Tamam, iyi, Pazar'ı alıyoruz. Ya da Cuma, ama Cuma günü evlenmek için büyük bir indirim beklerdim, o yüzden-"

"Hayır," dedi Lanie. "Altı ay boyunca tüm günler dolu." "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Lanie rengini biraz olsun geri kazanmış olan River'a baktı. Ya da en azından yeşilden bir tür opal rengine dönmüştü. River başını salladı ve Lanie telefona, "Hayır, seninle 'dalga geçmiyorum', tamamen doluyuz," dedi.

River dehşet dolu bir kahkaha attı ve başını *hayır anlamında* çılgınca salladı. Gelin adayı Lanie'nin kulağına, "Bu tam bir saçmalık!" dedi.

"Ben gidiyorum

Şaraplarınızı içmeyi derhal bırakın!"

Tıklayın.

Lanie omuz silkti ve telefonu yere bıraktı. "Onun kaybı. Çok iyi şarap yapıyoruz. Bütün gün bu şeylerle mi uğraşıyorsun?"

"Tam olarak öyle değil," dedi River. "Daha nazik olman gerekiyordu."

"Telefonu yüzüme kapattı."

"Sanırım hiç garsonluk gibi bir müşteri hizmetleri işinde çalışmadınız."

Lanie başını salladı.

"Müşterileri mutlu etmeniz gerekiyor."

"Onun ümitsiz bir vaka olduğundan oldukça eminim." Lanie cebinden yaban mersinli vanilyalı atıştırmalık çikolatasını çıkardı ve River'a uzattı.

"Bu da ne?" River sordu.

"Size biraz enerji verecek ve belki de bu sırada midenizi rahatlatacaktır."

River başını salladı. "Senin atıştırmalığını alamam."

"Elbette alabilirsin, çünkü personel odasındaki sepetten aldım. Midenizde bir şeyler bulundurmanız gerekiyor."

River ona baktı. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Lanie soruyu tam olarak anlamamıştı. "Çünkü zaten çikolata parçacıklı çikolatayı gerçekten istiyordum, şimdi geri dönüp-"

"Benim için telefona cevap verdin. Bana atıştırmalığını verdin."

"Evet," dedi Lanie yavaşça. "Burada yaptıkları şey bu, birbirlerine yardım etmek." "Sadece... alışık olduğum bir şey değil," dedi River sessizce.

Ve ikizler dışında kimseye bağlanmayacağına dair kendine sürekli söz veren ve bu arada fevkalade başarısız olan Lanie, kalbinin bir kez daha sıkıştığını hissederek iç geçirdi. "Dürüstçe mi? Ben de," diye itiraf etti. "Ama burası iyi bir yer. Ve iyi insanlar var. Burada güvendesin, bunu biliyorsun, değil mi?"

River göz temasını tam da postacı elinde kocaman bir paketle içeri girdiğinde kesti.

posta yığını. River'a gülümsedi ve ona bir paket attı. "Görünüşe göre bir tane daha almışsın," dedi ve göz kırptı.

"Başka ne?" Lanie sordu.

"Birisi bana farklı online mağazalardan bebek eşyaları gönderip duruyor. Ve kitaplar da." Paketi göğsüne bastırdı.

Alyssa kulaklarından buharlar çıkararak geldi. "En berbat şey ne biliyor musunuz?" diye sordu odadakilere. "Kocanızın ona kızgın olup olmadığını sorması ve siz hayır dediğinizde *size inanması!*"

River ve Lanie şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Alyssa, "Senin için heceleyeyim," dedi. "Kocamla bir daha asla konuşmayacağım." Sonra da kendini çalışan odasına kilitlemeye başladı.

Buzdolabının ve fotokopi makinesinin o odada olması dışında bu bir sorun teşkil etmezdi. Hem bir şeyler atıştırmak hem de fotokopi çekmek isteyen Lanie, Alyssa'nın eve kapandığını ilk fark eden kişi oldu.

"Git buradan," diye seslendi Alyssa kapıdan. "Özellikle de adın Owen ise."

"Değil," dedi Lanie. Karnı guruldadı. "Belki de bana bir-"

"Owen'a bir daha asla seks yapamayacağını söyleyene kadar olmaz." "O burada değil."

"O zaman mesaj at."

Lanie nefesini dışarı üfledi. "Alyssa-"

"*Ona mesaj at!*" Sonra da telefon numarasını sıraladı.

River Lanie'nin yanına geldi. "Fotokopi çekmem gerekiyor," dedi.

"*Kimse kopya çekmiyor!*" Alyssa kapıdan bağırdı. River

Lanie'ye baktı.

Lanie içini çekti ve telefonunu çıkarıp Owen'a mesaj attı: *Karın uçuşumun kenarına geldi.*

Geri dönüş mesajı hemen geldi: *Bebeklik hormonları tam bir sürtük.*

"Eee?" Alyssa sordu. "O ne dedi? Ona bir daha asla seks yapamayacağını mı söyledin? *Asla mı?*"

Lanie cevap vermedi çünkü Owen'a mesaj atmakla meşguldü: *Eğer gelecekteki seks hayatına değer veriyorsan, buraya gelmek isteyebilirsin.*

Bu sefer cevap alamadı.

"Eee?" Alyssa sordu. "Ne söyledi?" "Duymak için bekliyorum."

"Kocalar aptaldır," dedi Alyssa. "Erkekler aptaldır."

"Hepsi değil," dedi Lanie. "Bazıları iyidir." "Senin kocan hangisiydi? İyi mi, aptal mı?"

River, Lanie'nin vereceği cevaba kilitlenmiş gibi görünüyordu ama o buna dokunmayacaktı, hele de bir adamla evlendiği gerçeği ortadayken

Gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir adamdı ve gerçekten harika bir rol satın aldığını fark etmeliydi. Ama adam çöpü dışarı çıkarmış ve onu güldürmüştü ve o da istediğinden çok daha azına razı olmuştu. "Onun iyi biri olduğunu düşünmüştüm ama meğer yanılmışım," diye itiraf etti. "Çok yanılmışım. Ama Alyssa, Owen'ı seninle birlikte gördüm. O gerçekten de iyilerden biri."

"Evet." Alyssa iç çekti. "Biliyorum. Cevap verdi mi?"

Hayır. Bu yüzden Lanie kanatlanmaya karar verdi. "Seni çok sevdiğini ve ikinizin bunu özel olarak, personel odasından başka bir yerde halledebileceğinizi söyledi," dedi, hala orada duran, şimdi gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı açık kalmış, muhtemelen yalan söyleme becerilerinden etkilenmiş olan River'a yüzünü buruşturarak.

"Oh." Alyssa'nın sesi biraz yatışmış gibiydi. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Uh ..." Alt dudağını ısırarak River'a baktı ve ona *şöyle dedi daha fazla* jest. Lanie gözlerini kapadı ve hayatının aşkından ne duymak isteyebileceğini düşündü. Ama sorun şuydu: Hayatında hiç *gerçek* bir aşkı olmamıştı.

Oh, Kyle rolünü oynamıştı. Onunla flört etmişti, hem de çok sert. Ve bunda iyiydi. Ama mesele şu ki, aşk bir buket çiçekte ya da romantik, mum ışığında akşam yemeklerinde değildi. Gündelik şeylerdi, karşınızdakinin ne zaman yorulduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu bilmek, onu neyin harekete geçirdiğini anlamak, yatıştırmak ve rahatlatmak için ne yapmanız gerektiğini bilmek gibi.

Sırtları duvara dayandığında nasıl arkalarında olunur.

Alyssa ve Owen'ı gördüğü kadarıyla böyle bir aşk yaşadıklarını biliyordu. Bu yüzden her şeyi uydurdu. "Seni dışarı çıkarmak istiyor, sadece ikinizi, sana ne kadar çekici, muhteşem ve harika olduğunu söyleyebileceği özel bir yere."

"Bebek bakıcımız yok."

Tamam, bunu yapmamalıydı ama kendine engel olamadı. "Kardeşin bebek bakıcılığı yapacağını söyledi."

Neredeyse duyulmayan bir homurtuyla arkasını döndü. Mark tam üniformasıyla River'ın yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuş, koyu renk güneş gözlükleri takmış, son derece korkutucu görünüyordu. Onu görünce River küçük bir şaşkınlık ve/veya dehşet çığlığı attı ve Lanie'ye doğru bir adım attı. Lanie onun elini kendi elinin içine soktu ve hafifçe sıktı.

"O şirin kıcına yalan söylediğin için seni içeri atmam mı gerekiyor?" Mark Lanie'ye sordu, sesi alaycı ve belki biraz da eğleniyordu.

Hâlâ kapalı olan kapıyı işaret etti. "Bu senin sorumluluğunda."

"Ben mi?" Güneş gözlüklerini çıkardı ve inanmayan bir bakış attı. "Nasıl anladın?"

"Senin bir penisin var, değil mi?"

River dehşetle, boğuk bir kahkaha attı ve ağzını kapattı. Mark gözlerini Lanie'den ayırmadı. "Aslında benim bir penisim var."

River Lanie'nin elinden kurtuldu. "Masama geri dönmeliyim." Ve

Sonra neredeyse yedi aylık hamile bir kadının hareket edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu.

"Ben de yokum," dedi Lanie. "Siz insanlar çok yorucusunuz!" Bu sözlerle birlikte, birkaç saat boyunca hiç ara vermeden çalıştığı ofise doğru ilerledi. Sonunda midesi, içine bir şeyler koymazsa isyan edeceğini söyledi. Kafasını kaldırdı ve herkesin bugünlük gittiğini fark etti. Kendine bir atıştırma daha almasını ve böylece o günkü son işlerini de bitirebileceğini söyleyerek çalışan odasına koştu ve bir bar daha aldı. Masasına döndüğünde Jack Amca oradaydı. Bebek Elsa, Lanie'nin masasının üstündeki bebek koltuğuna oturmuş, gözlerini kapatmış, ağzını sonuna kadar açmış, en yüksek desibelde feryat ediyor, minik yumruklarını havada sallayarak yirmi millik bir yarıçap içindeki herkese ve herkese ciddi şekilde kızgın bir bebek olduğunu bildiriyordu.

"Özür dilerim," dedi Jack, ayağa kalkıp bebeğin ağlama sesinden duyulmayan bir şeyler söyleyerek.

"Ne?" Lanie bağırdı.

"Bebek bakıcılığını üstlendim ama onu susturamıyorum. Her şeyi denedim!" diye bağırdı.

"Mark'ın yetkili olduğunu sanıyordum!"

"Ona yapmak istediğimi söyledim! Belli ki geçici olarak delirmiştim!"

Tam o sırada Mark ortaya çıktı ve en iyi yaptığı şeyi yaptı; kontrolü ele aldı. Eğildi ve bebeği kucağına aldı. "Ne bu telaş, şirin şey?" diye mırıldandı büyük, kötü, sert şerif usulca, parmaklarıyla Elsa'nın yanaklarının hatlarını çizerek gözyaşlarını sildi.

Çığlık atmayı hemen bırakıp Mark'a baktı, bebeklerin yeni ve heyecan verici bir şeyle karşılaştıklarında sahip oldukları o tam soğurma haliyle.

Onu dağ gibi geniş omzuna yasladı ve sırtını sıvazladı.

Elsa bir kez geçirdi ve Mark'a kutuplardaki buzulları eritebilecek bir gülümsemeyle baktı. Sonra da mutlu bir kampçı gibi kollarını ve bacaklarını sallayarak Mark'a gevezelik etmeye ve mırıldanmaya devam etti.

Ona gülümsedi ve alnından öptü.

Bu, Elsa başparmağını ağzına sokmadan önce uzun bir "goo-goo-ba-ba" dizisine neden oldu.

Hem Lanie hem de Jack Amca Mark'a baktı, muhtemelen Elsa da aynı şeyi düşünmüştü. "Nasıl?" Jack sordu.

Bebeğin minik eli, onu hiç bırakmayacakmış gibi parmaklarından birini bebek ölümü gibi kavrayınca Mark omuz silkti.

Lanie onu suçlayamazdı. Muhtemelen o da bırakmak istemezdi. Ayrıca afallamıştı. Dünyada hiçbir kadın Capriotti cazibesine karşı bağışık değil miydi?

Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, komik bir şekilde ona sabit bir bakış attı.

Hayatını kurtarmak için açıklayamayacağı şeyler vardı içinde. "Çok dokunaklısın," dedi Jack Amca.

Şaka yapmıyorum, diye düşündü Lanie.

Jack Amca, "Sanki Batman, Süpermen ve Beyaz Atlı Prens bir araya gelmiş gibi," dedi.

Lanie de kendini tutamayıp homurdandı.

Mark yüzünü buruşturdu ve bebeği Jack Amca'ya geri verdi. Sonra Lanie'nin elinden tuttu. "Bir şey bulduk."

Bölüm 7

Beni endişelendiren şeyler:

-her şey

-endişesi olmayan insanlar

Lanie başını salladı. Mark'la aralarında kesinlikle bir şey yoktu. Hem de hiç. Ama Mark'ın bir elinde Lanie'nin eli, diğerinde de çantası vardı. Parmaklarının arasından sallanan çantasıyla hiç de aptal görünmeden onları ofislere doğru yürüttü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, etkisiz bir şekilde kendini kurtarmaya çalışarak. "Çalışıyorum."

"Saat neredeyse altı buçuk ve sen sabahın erken saatlerinden beri masandasın. On iki saattir."

"Bunu nereden biliyorsun ki?"

Geniş omzunu silkti, yavaşlamadı. "Gerçekten erken bir vardiyam vardı, seni kaşlarını çatarken ve bilgisayarına küfrederken gördüm."

"Seni görmedim."

"Biliyorum."

Onun arkasından bakakaldı. "Bana kahve bırakıp duran sensin." Adam cevap vermedi.

"Üç şekerli sevdiğimi nereden bildin?"

"Çünkü dikkat ediyorum," dedi. "Ve bu arada, o şey seni öldürür." "Bunu üç parça lazanya ve peynirli ekmek yiyen adam söylüyor. neredeyse her gün öğle yemeği için."

"Gördün mü, sen de bana dikkat ediyorsun."

"Her neyse," dedi. "Ve bunu fark *etmemek* zor çünkü ne istersen yiyorsun ve yine de olduğun gibi görünüyorsun."

Gülümsedi. "Demek benden nefret ediyormuş gibi yaparken görünüşümden hoşlanıyorsun."

İç çekti. "Senden nefret etmiyorum."

Yürümeyi bıraktığında, neredeyse ona çarpacaktı, diğer elini sırtına koymak zorunda kaldı, bu şekilde kıyafetlerle verdiği harika bir vücut vaadinin *kesinlikle* doğru olduğunu keşfetti çünkü gömleğinin altında sağlam, yağsız kas vardı.

Adam yumuşak bir kahkaha attığında, önünde durduklarını fark etti

ve hâlâ onun bedenine bakıyordu, bu yüzden gözlerini kapattı. "Ne yapıyoruz, Mark?"

"İçeri girip mayonu alacaksın. Bir yere gidiyoruz."

"Nerede bir yerde?"

Uzun bir nefes verdi ve bir süre ayakkabılarına baktı, ya onu boğmamak için kendini tutmaya ya da gülmemeye çalışıyordu. "Her zaman bu kadar zor musun?"

"Evet," dedi hemen. "Ve mayomu almayacağım." Çünkü burada bir tane yoktu - bunu bilmesine gerek yoktu "Peki." Bir kez daha harekete geçtiler. İki dakika sonra

Ön tarafta, büyük kamyonetinin yolcu tarafına binmesine yardım ediyordu.

"Yüzmeye ya da aklınızdaki her neyse ona gitmeyeceğim-" diye başladı.

Kapıyı onun üzerine kapattı, kamyonun ön tarafına geçti ve direksiyonun arkasına geçti.

"Vay canına," dedi.

Ona bir bakış attı. "Kadınlar hakkında 'Vay be' dediğinde bile tir tir titremem gerektiğini bilecek kadar bilgi sahibiyim."

"Peki sen neden değilsin?" "Belki de öyleyim."

Kadın homurdandı. "Doğru. Sanki bir şeyden korkuyorsun da." Omuz silktili. "Şaşıracaksın."

"Dene beni."

"Değer verdiğim insanların başına bir şey gelmesinden korkuyorum," dedi ve ona bir bakış attı. "Sen de dahil."

"Başka ne var?" diye sordu, "sen de dahil olmak üzere" sözünün yarattığı heyecanı görmezden gelmeye çalışarak.

"Arkadaşlık uygulamaları. Ve 'Vay be' diyen bir kadın."

Güldü. "Bu adam kaçırma, biliyorsun. Sen bir kanun adamısın ve bu kanunu çiğniyorsun."

Ona öyle bir sırtıttı ki, lanet olsun, çok güçlüydü. "911'i aramak ister misin?" Telefonunu ona fırlattı. "Hadi ara."

"Benim kendi telefonum var." Ama o n u n k i n e baktı ve başparmağını ekranda kaydıldı. "Şifre gerekli."

Artık otoyoldaydılar. "Sam ve Deniz," dedi.

Kodu doğru girebilmek için üç kez denemek zorunda kaldı. SamNSea idi. "Güzel," diye mırıldandı, böyle düşünmesinden hoşlanmamıştı. Çünkü artık onun hakkında biraz bir şeyler bildiğine göre - oldukça harika bir baba olduğu gerçeği gibi şeyler - ondan hoşlanmamaya dair içsel kararına bir şeyler oluyordu.

Duygusal olarak uzaklaş, diye emretti kendine, *adamın güzel kokmasına ve dondurma külahı gibi yalamak isteyeceğin bir vücuda sahip olmasına aldırmadan.* Ama 911'i aramak yerine, fotoğraflarına erişti. Hey, adam onu evine alacak kadar aptaldı.

telefonu . . . Çok fazla fotoğraf yoktu. Kendisinin de aralarında bulunduğu bir grup askerin birkaç fotoğrafı vardı. Onu üniformalı, tepeden tırnağa silahlı görmek garip değildi. Ama onu *askeri* üniforma içinde, duygudan yoksun bir yüzle, dimdik ve soğukkanlı bir şekilde görmek tuhaftı.

Sonra ikizlerin resimleri vardı. Askeri hayatından daha çok. Ve . . . başka pek az şey.

Sonra onun mesajlarına baktı. Devam eden birkaç konuşması vardı. Samantha ve Sierra'yla bir grup mesajı, Boomer ve Mick adında iki adamla yaklaşan bir balık tutma gezisiyle ilgili bir mesaj ve annesiyle bir mesaj.

"Özel bir şey mi arıyorsun?" diye sordu tembel, rahat bir sesle, eğlendiğini, merakını merak ettiğini ve ... saklayacak bir şeyi olmadığını söyledi.

"Hayır," dedi, neredeyse suçlayacak bir şey bulamadığı için sinirlenmişti. Bir Taco Bell'e girdi ve ona döndü. "Senin zehrin ne?"

"Gezegendeki en iyi yemeklere sahip bir şaraphanede yaşıyorsun ve akşam yemeği için *bunu* mu seçiyorsun?"

Omuz silkti. "Acıktım. Bir şey istiyor musun, istemiyor musun?"

İçini çekti ve menüyü okumak için ona doğru eğildi, burnunu onun boğazına dayayıp Mark Capriotti'nin nefis kokusunu içine çekme isteğini görmezden geldi. "Üç Taco Supremes, nachos ve bir sipariş Cinnabon," dedi. Koltuğuna geri yaslandı ve gizlice yüzüne baktı.

Gülümsemeye karşı koyuyordu.

"Siparişimle ilgili bir sorunuz mu var?" diye sordu.

"Tabii ki hayır." Pencereye döndü. "Siparişi iki katına çıkarın lütfen, birkaç da chalupa ekleyin."

Gözlerini bir türlü ayıramadığı için bakışları hâlâ onunkilere kilitlenmişken, rahatça omuz silkmek için elinden geleni yaptı. "Yemek konusunda iyi bir seçim," diye cevap verdi ona.

Güldü.

Ödemeyi yapıp onları tekrar yola çıkardıktan sonra, "Bu hâlâ adam kaçırma, biliyorsun," diye onu bilgilendirdi.

"Not edildi," dedi ve on dakika sonra ıssız bir otoparka girdi. "Uh-oh."

Etrafına bakındı. Yeşil inişli çıkışlı tepeler, yabani otlar, muhteşem Yayılan meşe ağaçları gökyüzüne uzanıyordu. Göz alabildiğince uzakta kimse yoktu. "Beni öldürmeden önce yememe izin vereceksin, değil mi?"

"Kesinlikle."

Kadın homurdandı ve adam da ona öyle bir bakış attı ki, kadının ıslanmaması gereken yerleri ıslandı. Sonra yiyecekleri aldı ve kamyonundan indi.

"Hey," dedi.

Adam kapıyı kapattı. Onun gidişini izledi ve tekrar "Hey" dedi, ama adam onu duymuyordu. "Onu takip etmeyeceksin," dedi yüksek sesle. "İmkânı yok." Gerçekten de istemiyordu. Ama acıkmıştı.

Lanet olsun.

Gözlerini kendi kendine devirerek kamyonundan indi ve etrafına bakındı. Önünde göz alabildiğine uzanan bir dizi kayalıktan başka bir şey yoktu ve ... doğruca sahile inen bir dizi uzun, dik merdiven.

Güneş batmak üzereydi, bu da tüm ufkun görkemli altınlar ve kırmızılarla yanması anlamına geliyordu ve her şeyin yumuşak ve güzel görünmesini sağlıyordu.

Mark kayalık bir çıkıntıya doğru yürüdü ve ayaklarını çıkıntıdan sarkıtarak oturdu. Çantasına uzanıp bir taco ve bir acı sos paketi aldı ve taco'nun üzerine bolca döktü. Sonra ikinci bir sosla yıkayıp tekrarladı.

"Umarım bunlardan bazılarını benim için saklıyorsundur," dedi.

"Burada iki tür insan var. Hızlılar ve açlar. Bunu evde erken öğrendim."

Aç olanlardan biri olmak istemediği için ona doğru ilerledi. Adam çenesini sallayarak oturmasını işaret etti.

O da öyle yaptı, gözlerini onun gibi ayaklarını kesinlikle sarkıtmadığı kenardan ayırmadı. Çantayı ona uzattı ve içinden istediğini seçmesine izin verdi. "Akşam yemeği seçimimiz yüzünden annenin yüzündeki aşağılanmış ifadeyi hayal etmeye çalışıyorum," dedi.

Homurdandı. "Seni kandırmasına izin verme. Geçen hafta onu McDonald's'ta Big Mac ve büyük boy patates kızartması yerken yakaladım. Bu babamla aralarında uzun zamandır süregelen bir şakaydı; haftada bir Mickey D's'e gizlice giderler ve sahilde oturup baş başa yemek yerlerdi. Babam birkaç yıl önce ölene kadar otuz yıl boyunca bunu yaptılar." Bunu açık bir şefkatle söyledi ve kızın içinde bir şeyler biraz eridi.

"Baban için üzgünüm."

"Teşekkürler. Ben de." Onun bakışını yakaladı ve başını eğdi. "Peki senin annen de benimki kadar deli mi?"

"Evet, ama iyi türden bir deli değil. Daha çok ..." Bir eliyle kendini kafasından vuruyormuş gibi yaptı, diğer eliyle de beyninin kafasından uçtuğunu taklit etti.

Kaşlarını kaldırdı.

"Bu uzun bir hikâye," dedi.

"Hikayeleri severim."

Bir taco ve iki acı sos paketi aldı ve adamın ağzının seğirdiğini gördü. Bunun için üçüncü bir sos aldı. "Otuz yıl önce annem ve babam bir sürü sorun yaşıyordu. O da postacıyla yattı ve hamile kaldı. Benimle, eğer anlaşılmadıysa. Bay Posta Taşıyıcısı adres bırakmadan ülkenin öbür ucuna taşındı."

"Ne oluyor be?"

Omuz silkti ya da en azından öyle davrandı. "Neyse o."

"Neyse o, berbat bir şey."

"Evet, benim annemin de erkekler üzerinde böyle bir etkisi vardı," dedi kuru bir sesle. "Ve bir şekilde babamı -evli olduğu babamı, biyolojik babamı değil- kalmaya ikna etti. Sanırım büyükannesinden kalan mirasın da çok yardımı oldu. Ama onlara benim nasıl ortaya çıktığımı unutturacak kadar para yoktu."

Adamın bakışlarının ağırlığını hissetti ama ona bakmadı, bunun yerine Picasso gibi tacularından birine üçüncü sosu dikkatlice ekledi.

"Bütün bunları öğrendiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"Beş."

"Tanrım, Lanie."

Onun kendisine karşı o nazik sesini kullanmasını istemişti ama bu onun için üzüldüğünden *değildi*.

"Bunu yanlış anlama," dedi. "Ama annenle baban hıyar gibi konuşuyor."

Güldü, gerçek olduğunu görünce şaşırdı. "Sadece onlar değil, ben de öyleydim. Aşka pek güvenmem, bu yüzden de insanlar benimle birlikte olmaya pek yanaşmazlar."

Ağzını açtı, yüz ifadesi kızın boğazının rahatsız edici bir şekilde gerilmesine neden olan şiddetli bir niyetti. Söyleyeceği her neyse duymaya hazır olmayan kadın, yiyecek torbasını ona doğru itti. "Bu Cinnabon'ların hepsini tek başıma yiyebileceğimi düşünmüyorsan yanılıyorsun."

Mesajı aldıktan sonra onu şakaya vurdu ve konuyu kapattı. Son Cinnabon'unu yerken onunkine göz attı. Kadın onları göğsüne bastırdı ve adam güldü. Adamın kahkahası onun da gülmesine neden oldu, bu da ona hâlâ neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığını hatırlattı. "Burada ne yapıyoruz, Mark?"

Son lokmasını da yuttu ve suya doğru baktı. "Gençken ailem beni ne zaman kızdırsa bisikletimle buraya gelirdim. Bu da hemen hemen her zaman olurdu."

"Ailen ..." Durdu, doğru kelimeyi arıyordu. Adamın ağzı alaycı

bir şekilde kıvrıldı. "Karışmak mı? Meraklı mı? İnatçı mı?"

"Harika," dedi sessizce.

Uzun bir nefes verdi ve güneş gözlüklerini çıkarıp ona dönmeden önce bir kenara fırlattı. "Biliyorum. Evliliğimde yaşadıklarımın sonra, onlara hiç bugünlerde olduğu kadar minnettar olmamıştım."

"Karın kaçtı."

Başını salladı. "Aptalca bir seçim yaptım. Genç ve şımarıktı, bu benim için önemli değildi çünkü güzeldi, eğlenceliydi ve iyi vakit geçiriyordu. Sonra ben yurtdışına gönderildim ve o yalnızdı ve ikizlere hamileydi. Ve sonra hala yalnızdı ve iki bebekle uğraşıyordu. Hiç yardımcı olamadım."

"Yurtdışındaydın," dedi onu savunmaktan kendini alamayarak. "Ülkemiz için çalışıyordun."

"Öyleydim."

"Peki senden ne yapmanı bekliyordu? Bırakmanı mı? Öylece bırakamazsın."

"Onunla birlikteyken yeniden evlendim," dedi. "Bu benim yaptığım bir seçimdi, ben yokken bunu tercih edeceğini düşünmüştüm ama meğer kötü bir seçimmiş. O beni terk etti ve ben de geri dönmek zorunda kaldım."

"Yapmak zorunda değildin," dedi. "Bunu sen seçtin. Ve görünüşe göre işi bırakıp sizi ve çocuklarını terk etmeyi seçen de o. Bunu kim yapar?"

Sertçe güldü ve başını salladı. "Bunun olacağını kim göremez?" Kadın ona baktı. "Hatalı olduğunu düşünüyorsun."

"Öyleyim," dedi. "En azından bir kısmı için. Onu tanıdığımı sanıyordum."

"Evet, insanlar göz önünde saklanabilirler," dedi acımasızca. "Birini tanıdığını düşünürsün, onu sevmenin güvenli olduğunu düşünürsün ve ..." Ağzını kapattı.

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi karanlık bakışları sıcak ve meraklıydı. "Kişisel deneyim mi?"

"Belki. Sadece birazcık." Başını salladı ve dönüp suyun üzerinden dışarı baktı. "Yani burası senin mutlu olduğun yer mi?"

"Evet."

"Mutlu musun?"

Uzun süre cevap vermedi. Onun yerine çantasını karıştırdı, son bir chalupa buldu ve acele etmeden yemeye başladı, o da konuşmanın bitmiş olabileceğini düşündü.

"Üzerine başka bir sos dökülse daha iyi olurdu," dedi. "Ama biri hepsini batırmış."

Bir omzunu kaldırdı. "Çabuk ol ya da aç kal."

Adam tekrar güldü ve kadın bu sese çok hızlı bir şekilde bağımlı olabileceğini fark etti.

"Burada mutlu değildim," dedi bir dakika sonra, onu şaşırtarak. "Döndükten sonra uzun bir süre mutlu olmadım. Askerlik kariyerim vardı. Yaptığım işte iyiydim ve adrenalin patlamasını ve başarı hissini arzuluyordum. Kızgın, kırgın ve sinirliydim."

"Ne değişti?" diye sordu.

"İçeride pek bir şey yok." Yüzünü buruşturdu. "Ama Samantha ve Sierra . . . öfkeli ve acılı olmanın tam tersi."

"Fark ettim," dedi kısık bir kahkaha atarak.

"Annelerini kaybettiler. İhtiyaçları olan son şey babaları olacak öfkeli bir pislikti."

"Çok iyi numara yapıyorsun."

Ona teşekkür etmek için sodasıyla kadeh kaldırdı. "Sen de evliydin," dedi. Kadın başını salladı.

"Boşandınız mı?"

"Hayır. Ben bir dulum."

Mark duygularını pek göstermezdi; kendini saklamakta iyiydi. Gerçekten iyiydi. Ama bir anlık bir şok yaşadı. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Ama üç şeker aldığımı biliyordun."

Gülümsemedi ya da şaka yapmasına izin vermedi. "Ne kadar zaman önce?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Eğer öldüğü zaman ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm." İşte böyle. Bunu yüksek sesle söyledi. Ve sadece biraz acıdı. Gerçekten de donuk bir acı, sanki bir kaya parçasının ona çarpması gibi. "Muhtemelen bunu bir polise itiraf etmemelisin, değil mi?" diye alay etti onun sessizliği karşısında.

"Şu anda polis değilim. Ve öldürme dürtüsünü yargılayamam."

"Bir ya da iki kez yaşadığınız için mi?"

"Ya da yüz trilyon milyon," dedi.

Bir kahkaha attı. Ona kimsenin meydan okumadığı kadar meydan okuyordu ve aynı zamanda geçmişini de oldukça zahmetsizce içinden çekip çıkarıyordu. En azından bir kısmını. Ama Kyle'ın kendisine ne yaptığını ona söylemesine imkân yoktu. Bu aşağılanma tamamen kendisine aitti, çok teşekkür ederim. "Aslında şaka yapmıyorum, biliyorsun, öldürme dürtüsü hakkında."

"Ben de değilim."

Başını salladı. Öfkeyi anlıyordu. Öfke, kendini korumak için ördüğü bir duvardı. Bunu biliyordu çünkü kalbinin etrafına ördüğü tuğlaların ağırlığını hissedebiliyordu. Bilmediği şey ise onu nasıl yıkacağıydı.

Yemek bittiğinde Mark çöpü topladı, ayağa kalktı ve kamyonetine attı. Sonra kamyonun arkasına geçti ve iki tane çıkardı.

"Boogie board mu?" diye sordu şaşkınlıkla. "Liseden beri bunlardan birini görmemiştim."

"Onları şaraphanedeki depoda buldum," dedi. "Annemin yıllar boyunca ne kadar çok şey biriktirdiğine inanamazsınız."

"Planınızın ne olduğundan emin değilim," dedi. "Ama sanırım burada bekleyeceğim."

"Ve tüm eğlenceyi kaçırayım mı?"

"Eğlenceye düşkün olduğumu bilmiyordum," dedi. "Benim de bazı anlarım oluyor."

Onun sahile inen merdivenlerden aşağı inmeye başlamasını, ayaklarının üzerinde rahatça koşmasını ve kendisini takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmamasını izledi.

Akşam'a "O söylenmemiş cesarete boyun eğmiyorsunuz," dedi.

Akşam'ın bir yorumu olmadı.

Şimdi merdivenleri yarılamıştı. Suya baktı. Dalgalar bir metreye yakındı ve bir şey onu sakinleştirip içine çekiyordu. Çok fazla mutlu çocukluk anısı yoktu ama okyanusta olmak bunlardan biriydi.

"Kahretsin," dedi ve merdivenlerden aşağı indi. Merdivenler dikti, her iki taraftaki kayalıklar yağın yağmurlardan dolayı ıslaktı. Yağışlı bir yıl olmuştu ve Kaliforniya'da iyi görünüyordu. Ayakkabıları kuma değdiğinde güneş suya batmış, manzarayı uzun siyah ve mavi gölgeler içinde bırakmıştı.

Mark hâlâ arkasına bakmamıştı. Suyun kenarına yaklaştığında ayakkabılarını tekmeledi ve tahtaları bir kenara fırlattı. Ardından gömleği çıktı ve elleri kemerine gittiğinde, kadın nefesini içine çekti.

Sesi duyunca omzunun üzerinden baktı, kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yüzmek."

"Ama ..." Adam fermuarını açıp pantolonunu tekmeleyince kadın kekeledi. Pantolonunu!

Silahlarını ve kemerini kamyonetinde kilitli bırakmıştı. Şimdi adamın giydiği tek şey, biri kurşun yarasına benzeyen iki yara iziyle gölgelenmiş şık, pürüzsüz sırtını görmesini sağlayacak kadar kalçalarına sarkmış bir çift siyah örgü boxerdı. Boxerın bel bandı boyunca soluk bir deri şeridi, ardından bir dizi gamze ve zaten gördüğü en iyi erkek poposu olduğunu bildiği şey vardı.

Pantolonunu geri çekmesini istemekle iç çamaşırlarını da çıkarmasını ummak arasında kalmış, olduğu yere çakılıp kalmıştı.

İkisini de yapmadı, onun yerine tahtalardan birine doğru eğildi. "Mayo giymemişsin," demeyi başardı.

Ona, saçlarından ayak parmaklarına ve aradaki her iyi noktaya kadar hissettiği kötü bir sırtış attı. "Sen bir tane almadığın için ben de almadım. Kendini yalnız hissetmeni istemedim." Ve sonra doğruca suya girdi, bir dalganın içine daldı ve gözden kayboldu.

Nefes nefese kaldı ve ayaklarının onu suyun kenarına götürdüğünü fark etti, adamın daha da uzağa yüzmek için yeniden ortaya çıkışını ve sonra, onu zar zor görebildiği bir anda bir dalga yakalayışını izledi. Sanki bu iş için doğmuş gibi sörf tahtasına binen adamın anlık görüntülerini görebiliyor, dalgaların arasında onu gözden kaybediyordu.

Onun suda aldığı zevki izlemeye devam ederken kalbi, damarlarından akıyormuş gibi hissettiği sörfle uyum içinde çarpıyordu. Ne yaptığını anlayamadan ayakkabılarını çıkarmıştı. Üzerinde esnek bir örgü tişört ve hafif tüllü bir etek vardı -iş kıyafetleri- o sabah hangi iç çamaşırını giydiğini hatırlamaya çalışıyordu. *Tanrım, lütfen çamaşır günü iç çamaşırları olmasınlar.* Kendi üstünden aşağı bir göz attı. Beyaz spor sütyeni. Tamam, üşümediği sürece bununla da idare edebilirdi. Başka bir deyişle, iyi şanslar. Külotu arsız kesimli ve DayGlo parlak pembesiydi. Kaybolmayacağı kesindi. Ve bikinisiyle olduğundan daha fazla örtünmüş olacaktı, değil mi? Doğru ya.

Derin bir nefes alarak üstünü ve eteğini çıkardı. Kafasını kaldırdığında Mark'ı birden suyun kenarında, baldırlarına su vururken buldu. Gözleri karanlıktı, çok karanlıktı ve ona işaret etti. "Bunu yanlış anlama."

"Güzel bir kadının kıyafetlerini çıkarmasını yanlış bir şekilde mi algılıyorsun?" diye sordu gülümsemeden ama sesinde gülümseme vardı. "Ben alıyorum"

yüzmeyi planlıyorsun."

"Aslında, boogie boarding'de senin kışını tekmelemeyi planlıyorum," dedi. "*Hepsi* bu kadar."

Ağzı buruştu. "Not edildi."

Telefonu çaldığında, "Pantolonun çalıyor," diye mırıldandı.

Dalgaların arasından sonuna kadar çıktı, son derece fit vücudundan sular süzülüyordu. Birkaç damla inatla tüm o yağsız kaslara yapıştı ve itiraf etmeliydi ki, o su damlalarından biri olsaydı o da aynı şeyi yapardı.

Telefonunu çıkarmak için pantolonuna doğru eğildi. "Evet," dedi telefona. "Seni duyabiliyorum."

Sadece ay ışığında bile, Lanie'ye bakarken gözleri parıltıyor gibiydi, öyle ki Lanie birden boogie boarding'i unutup tamamen başka bir şey yapmak istedi.

Ne kadar ayakları yere basan, gerçek ve karizmatik görünürse görünsün, *ona aşık olmayacağını* kendine sertçe hatırlattı. Bu sadece kalp ağrısı getirirdi.

"Aile toplantısını unutmadım," dedi telefona. Birkaç uzun dakika boyunca telefonun diğer ucundaki kişiyi dinledi ve sonra, ikinci tahtayı almak için eğilen Lanie'ye bakarak, "Bensiz başlayın, geç kalacağım," dedi. Lanie yanından geçip suya girerken durakladı ve telefonunu pantolonuna geri atmadan önce "Çok geç" diye ekledi. "Kazanan tatlıyı seçer," dedi.

Adil görünüyordu. Özellikle de o kazanacağı için.

NEREDEYSE onu yeniyordu, Mark bu gerçeği birkaç şeye bağlıyordu. Birincisi, kendisi ve kızları için inşa etmek istediği ev için para biriktirmek adına üstlendiği tüm ekstra mesailer yüzünden yorgunluktan bitap düşmüştü. İkincisi, parlak ay ışığı etraflarındaki havayı siyah değil, soluk bir maviye dönüştürüyordu, bu da her şeyi görebildiği anlamına geliyordu ve her fırsatta görebildiği şey Lanie'ydi.

Islak.

Gülüyor.

Ve sanki suda doğmuş gibi yüzüyordu. Adamın nefesini kesiyordu ve bu, su çenesine kadar geldiğinde oluyordu. Yükseklerle zıpladığında ve yaklaşmakta olan dalgalara vahşi bir cesaretle daldığında, kıyıda dururken neredeyse onu mahvedecek olan o uzun, kıvrımlı, görkemli vücuda bir bakış attı.

Yüce Tanrım, o ölü bir adamdı.

"Beşe beş var," dedi büyük bir edayla, yanına süzülüp ellerini kaldırarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. İlk düşene göre vuruşları sayıyorlardı. "Tiebreaker?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi ve ikisi de yüzlerini dalgalara döndüler.

Ona muzip bir sırıtış fırlattı ve suya daldı. İç çamaşırları yukarı kalkmış ve sütyeni tamamen şeffaflaştı. Sanki bir kadın gibi görünüyordu.

Bir tür okyanus tanrıçasına benziyordu ve bunun eşitlik bozucu olduğunu hatırlamadan önce kendini onun peşinden bakarken buldu. Onu yakalamak için hızlı ve özensiz bir girişimde bulundu, bakışları onun sörf tahtasına tutunuşuna, vücudunun suyla senkronize bir şekilde hareket etmesine ve ... kilitlendi.

Suratına çarpan bir dalga o n u suyun üzerinde takla atmaya itti.

Kendini toparlayıp başını salladığında, kadın orada durmuş, ayaklarının dibinde su yuvarlanıyor ve sırtıyordu.

"Ganimetlerimi talep ediyorum," dedi. "Kurabiye seçiyorum."

Bölüm 8

Davet edilmeyi istemek ama gerçekten gitmek istememek arasındaki mücadele

Mark Lanie'yi markete götürdü çünkü kurulanıp kamyonete bindiklerinde saat neredeyse gece yarısıydı ve fırın çoktan kapanmıştı. Önce onu eve götürüp sıcak bir duş aldırarak ısınmasını sağlamak istemişti ama Lanie onu iddiadan dönmekle suçlamıştı, işte kurabiye alışverişi yapıyorlardı.

Kızın orada durup seçimlerini ciddiyetle değerlendirmesini izledi. Kıyafetlerini giymiş, sonra da arka koltuktan ona verdiği ceketı giymişti. Saçları bükülmüş ve başının üstünde ıslak bir şekilde yığılmıştı, gizemli bir kadın büyüğü tarafından orada tutulmuştu.

Dişleri takırdıyordu.

Ve lanet olsun ki ikisini de ısıtacak tek yolla onu ısıtmak istemiyordu. Ama bir kuralı vardı. Karısıyla kötü bir ilişki yaşamıştı ve yeniden aşık olmak için acelesi yoktu. Alyssa'ya söylediklerinde ciddiydi; kızlar büyüyene kadar denemeyi aklından bile geçirmeyecekti.

Ama şehvet farklıydı. Ve Lanie'de şehvet *vardı*, hem de çok.

Kadın tekrar titredi ve adam başını salladı. "Sadece birini seç."

Bu, kızın ona kuşkuyla bakmasına neden oldu. Tüm makyajı okyanusta akıp gitmişti ve bir genç kız gibi görünebilirdi, bu da onu tam bir sapık gibi hissettirdi, çünkü düşünebildiği tek şey onun şeffaf sütyeni ve birinci sınıf kışına inanılmaz şeyler yapan o göz kamaştırıcı DayGlo pembe iç çamaşırlarıyla nasıl görüldüğüydü.

"Sadece birini seçemem," dedi. "Doğru kurabiyeleri seçmek bir dakika sürer. Tatlı mideye gitmez, tatlı kalbe gider."

Şaşkıındı. "Donuyorsun ve kurabiye kurabiyedir."

"Özür dilerim ama çok yanılıyorsunuz. Burada göz önünde bulundurulması gereken şeyler var. Örneğin, duble şekerleme mi istiyorum, çikolata parçacıklı mı, yoksa limonlu mu?"

_"

Onun yanından uzanıp her birinden birer tane aldı ve birkaç kutu daha ekledi. Hepsi birbirinden farklı toplam beş kutu ve onları da arabaya attı.

"Ciddi misin?" diye sordu.

"Sadece tüm üsleri koruyorum. Hadi gidelim."

Cips ekranının önünde duran bir keş Mark'a başını salladı.

"Dostum. Bir kadınla kurabiyelerinin arasına girmek için çelikten taşaklar gerekir."

Lanie ellerini kalçalarına götürdü. "Neden 'taşaklı' olmak sertlikle aynı anlama geliyor?"

Keş gözlerini kırıştırdı. "Uh"

"Ve aynı şekilde," dedi, "bir erkeğin 'çelik gibi taşaklarına' en ufak bir fiske bile onu dizlerinin üzerine çöktürürken -ama vajinalar koca bir insanı dışarı atabilirken- neden 'vajina' kelimesi zayıflıkla eşdeğer tutuluyor?"

İki adam da ona bakakaldı. Stoner Dude elleriyle kasıklarını kapattı. "Dostum, çok sertsin. Vızıltımı bozuyorsun."

Mark Lanie'nin elinden tuttu, diğer eliyle de arabayı itti. Parmakları buz gibi olduğu için onları cebine soktu. "Donmuşsun."

"Ama en azından kurabiyelerim var," dedi mutlu bir şekilde ve gülmek zorunda kaldı.

Kasada ödemeyi yaptı ve kamyonetine bindiklerinde kaloriferin sesini sonuna kadar açarak tüm havalandırma deliklerini ona doğrulttu.

"Bu gecenin ne hakkında olduğunu bana söyleyecek misin?" diye sordu birkaç dakika araba sürdükten sonra. "Yani, birbirimizden hoşlandığımızdan bile emin değildim." "Senden hoşlanıyorum," dedi. Onun sessiz zekâsını ve yaratıcılığını sevmiştir. Kulağa çok kötü bir başlangıç gibi gelen bir yerden gelmişti ve

Kendinden bir şeyler.

Tek başına.

Buna hayranlık duyuyordu. Ayrıca onu Sam ve Sierra'yla birlikte izlemekten de hoşlanıyordu. Onlara bebekmiş gibi davranmıyordu. Büyüklük taslamıyor ve olmadığı bir şey olmaya çalışmıyordu. Onlarla insanmışlar gibi konuşuyordu. Onlara karşı kimsenin ondan istemediğinden çok daha nazik ve kibar ama rol yapmıyordu. Onlarla birlikteyken gerçek yüzünü görebiliyordu ve bunun sebebinin de onların yanında kendini gardını indirecek kadar güvende hissetmesi olduğunu biliyordu.

Elinde olmadan Lanie'yi daha fazla görmek istiyordu ama onu ikizler kadar sevmiyordu, gerçi bunun biraz değişmekte olduğunu düşünüyordu. Geçici olması muhtemelen iyi bir şeydi. Toplam iki ay ve üç haftası çoktan dolmuştu. İş bittikten sonra burada kalacağını sanmıyordu ve bu da son kullanma tarihlerinin olduğu anlamına geliyordu.

Kendi sınırları içinde kimyalarını keşfedebilecekleri bir konfor alanı.

Şaraphanenin sapağını geçip dar ve rüzgârlı bir yola girdi ve yolun sonuna park etti.

Lanie ön camdan önlerindeki ormana baktı. "Sonunda kurudum ve ısındım ve *şimdi* beni öldürecek misin?"

"Kurabiyelerden önce olmaz," dedi.

Homurdanarak dışarı çıktı ve patikaya doğru ilerlerken elini onunkinin içine soktu. Sevgiden değil, patika karanlık olduğu için ve nereye gittiğini bilmiyorsa biraz da korkutucu olduğunu düşündüğü için.

Sebepten ne olursa olsun, bağlantı güzeldi. Ve bir bağlantı vardı. Kolunda titreşen ve göğsüne yayılan farkındalık zonklamasıydı bu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"En sevdiğim kaçış yeri iki numara. Bu tepeleri keşfederek büyüdüm. İki kız kardeşim ve kafalarının arkasında gözleri olan çok fazla aile üyesiyle birlikte ben de burada çok kayboldum. Küçükken bir ağaç kalem vardı."

"Oraya mı gidiyoruz? Ağaçtan bir kaleme mi?" "Daha iyi," dedi.

Ağaçların arasından geçtiler ve bir kayalığın üzerindeki açıklığa geldiler. Açıklığın ortasında bir karavan duruyordu. Adam onu karavana doğru götürdü ama kapıyı açmak yerine karavana yaslanmış merdiveni işaret etti.

Ona kaşlarını kaldırarak baktı.

"Yükseklik sorunuz mu var?" diye sordu.

"Hayır," dedi ve merdivenden yukarı tırmandı. Eteğinin altına bakmamak için elinden geleni yaptı. Ayrıca, bakmak zorunda da değildi. O DayGlo pembe külot beynine kazınmıştı ve önümüzdeki haftalarda fantezilerinin en önemli parçası olacağı kesindi.

Onunla en tepede buluştu; kadın sentetik çimden bir pedin üzerindeki iki plaj sandalyesine bakıyordu. Gün ışığında, inişli çıkışlı tepeler ve onların ötesinde Pasifik Okyanusu görülebiliyordu. Gecenin ortasında, şimdi olduğu gibi, pırıl pırıl parlayan yıldızlarla dolu bir gece yarısı gökyüzüne karşı siyah bir örtüden başka bir şey değildi. Tek ses, arkalarındaki ağaçların arasından ısıklık çalarak geçen rüzgâr ve denizin belli belirsiz kükremesiydi.

Sandalyelerden birine oturdu ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Okyanusun kokusunu alabiliyorum."

"Bu biziz," dedi ve yanına oturarak mağazadan aldığı dolu çantayı ona uzattı.

Çantayı karıştırdı ve bir paket çikolatalı kurabiye ile kasada sırtarak eklediği Jack şişesini çıkardı. "Haklısın," dedi. "Bu daha iyi." Durakladı. "Bunu çok sık yapar mısın?"

"Bir kadını kaçırmak mı? Neredeyse hiç."

Gülerek arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı, çok rahatlamış görünüyordu. "Daha önce hiç yapmadın, ha?"

"Ya sen?" diye sordu. "Ne yaptın 'hiç yapmadım'?"

"Oyun böyle oynanmıyor," dedi. "Belirli bir soru sormak zorundasınız."

"Tamam," dedi, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için oynamaya istekliydi. "Bu geceden önce hiç iç çamaşırımla sörf yapmamıştım."

İçki içiyordu, bu da daha önce iç çamaşırlarıyla sörf yaptığı anlamına geliyordu ve onu güldürdü. "Bu kadar vahşi bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Eskiden dikkat çekmeye çalışırdım diyelim. Hiçbir zaman ..." Durakladı ve sonra gülümsedi. "Üniforma giyen birini öpmek cazip geldi -Bu gecedan önce."

Şişeye uzandı. "Gerçekten," diye mırıldandı.

"Bir subay arkadaşıyla tek gecelik bir kaçamak yaptı," dedi.

"Onun fikriydi." "İkincisi için geri dönmedi mi?"

"Hayır, ikinci kez yapmam." Anladığını umarak kızın bakışlarına karşılık verdi. Kadın başını salladı. "Ben de, en azından artık değil."

Bakışları uzun bir süre daha devam etti ve sonra karşılıklı sessiz bir anlaşmayla bir süre daha hafif ve aptalca bir oyun oynadılar. Daha önce hiç ... ağlamadım/flört etmedim (kadın), daha önce hiç bir yabancıyla öpüşmedim (erkek) ve daha önce hiç bir ev eşyasını seks oyuncağı olarak kullanmadım (kadın) gibi şeyler.

"Bir keresinde!" dedi, adam gülmekten neredeyse karnına ağırlar girecekken kızardı. "Ofisteki bir Noel partisinde bir boyun masaj aleti almıştım ve boyun masaj aletine benzemiyordu ve uzun bir kuraklık dönemi geçirmiştim ..." Adam sadece daha çok gülünce gözlerini devirdi.

Kendini toparladığında, kolları alaycı bir kızgınlıkla kavuşturulmuştu ve o da doğruldu. "Daha önce buraya hiç kimseyi getirmemişim," dedi, " ..."

Altlarındaki karavana dikkatle baktı. "Burası erkek mağarası mı?"

Yüzünde yumuşak bir gülümseme ve kızarmış bir ifade vardı, belli ki ısınmıştı ve muhtemelen biraz sarhoştı, ancak kurabiyelere geçmeden önce sadece birkaç kadeh içmişti. Görünüşe göre zalim Lanie hafif biriydi.

"Değilim," dedi kadın ve adamın yüksek sesle konuştuğunu fark etmesini sağladı. "Ve ben sadece *dışarıdan* bir zorbayım."

Bunu biliyordu.

"Yani ..." dedi. "Söyle bana. Burası kadınlarını getirdiğin ve onlarla birlikte olduğun yer mi?"

Güldü.

Bir süre adamın ağzına baktı ve sonra gülümsedi. "Umarım en azından bu işi yapmak için onları karavanın içine getirirsin de kimse gizli yerlerinde sivrisinek ısırtığı almaz."

"Gizli yerler mi?"

Kızardı ve bu çok hoştu. "Hayır," dedi. "Burası benim seks odam değil. Şaraphaneye bitişik olan bu araziye satın aldım. Burada kendim ve kızlar için bir ev inşa etmek için para biriktiriyorum."

"Oh," diye nefes aldı ve sonra başını salladı. Ve sonra başını salladı. "Kafam karışık."

"Kurabiyelerde mi? Bir paket daha aç. Dört tane daha var."

Kadın homurdandı. "Kurabiyelerde değil." Durakladı. "Ben senin bir

pislik, biliyorsun. Baba olmak zorunda kalmamak için kızlarını ailesinin üzerine atan bencil bir pislik." Jack'ten bir yudum daha aldı ve adam nazikçe ondan aldı.

"Denizaşırı ülkelerde bulunduğum birkaç yıl böyle hissettirdi," diye itiraf etti.

"Ama sana ihtiyaçları olduğunda geri döndün." Onu işaret etti, mesafeyi yanlış değerlendirdi ve neredeyse gözlerinden birini çıkarıyordu. "Bir kariyerden vazgeçtin. Her şeyden vazgeçtin ve her şeye yeniden başlamak zorunda kaldın. Hepsi onlar için."

"Babalar böyle yapar."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Alfa'lığın bunu kaydedebilir mi bilmiyorum ama bu doğru değil. Bütün babalar bunu yapmaz. Benimki yapmazdı." Bir süre ona baktı, bakışlarının ağzına kaymasına izin verdi ve sonra aniden ayağa kalktı.

Onunla birlikte durdu, devrilecekken onu düzeltti.

"Ben çok iyi bir içici değilim," diye fısıldadı. "Bunu unuttuğumda, yapmamam gereken şeyleri yapma eğiliminde oluyorum." Dudaklarını yaladı. "En son çok fazla içtiğimde, altı aylık erkek arkadaşımın Vegas'a gittim ve evlendim."

Sakinleşti. İçkisini tutabilirdi. Hatta tüm birliğini masanın altında bile içebilirdi ama bu olay başını döndürdü. "Sarhoş bir hevesle mi evlendin?"

"Beni yargılıyor musun?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Kendi çocuklarını bırakıp gidebilecek bir kadınla evlendim."

"Ve sen," diye hatırlattı ona. "O da seni bırakıp gitti." Başını iki yana salladı. "Ben bir yetişkinim, bunu kaldırabilirim. Ama kızlar ..."

Gözleri yumuşadı. "Kızlarınız harika. Sen onlar için yeterlisin, Mark."

Bundan pek emin değildi ama Lanie'nin ona bakışı gerginliğini azalttı. "Teşekkürler," dedi sessizce, Lanie'den etkilenmekten kendini alamamıştı. "Kocan da hıyarın teki olduğu için üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Mesele de bu. Beş yıl evli kaldıktan ve bunların sadece ilk ikisi iyi geçtikten sonra birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı biliyordum. Ama Kyle ölene kadar onun bir pislik olduğunu bilmiyordum. Aşkın benim için iyi olacağına güvenemem." Hıçkırdı. "Özür dilerim. Jack konusunda *gerçekten* iyi değilim."

Belki de Mark hıyarın tekiydi çünkü üç kadeh içmesine izin vermemeliydi. Eğer Mark izin vermeseydi onunla asla böyle konuşmazdı. Ama bir şeyi anlamasını sağlayana kadar onu eve götürmesinin hiçbir yolu yoktu. "Aşk senin için iyi olabilir ve olmalı da, Lanie. Sadece güveneceğin doğru kişiyi bulmalısın, hepsi bu."

"Şşş." Uzanarak bir parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. "Aşk doğru yaşayamamam benimle ilgili bir sır. Kimseye söyleme, tamam mı?"

Kalbi acıdı ve daha fazla bir şey söylemek için ağzını açtı, ama kadın ondan önce davrandı.

"Daha önce hiç öpmedim," dedi usulca. "Tanımadığım birini öpmek istedim öpmek istiyorum."

Adam inledi ve kollarını ona doladı. "Lanie-"

"Düşmek yok," dedi. "Ve ikincisi için geri dönmek yok. Biliyorum." Başını salladı ve küstah bir selam verdi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve yüzeyin hemen altındaki yaralarını gördü. Bundan nefret ediyordu ve elini yavaşça kolundan boğazına, oradan da ensesine doğru kaydırды, parmakları saçlarına gömüldü. Diğer eliyle yüzünü kavradı, başparmağı kulağının altındaki ve çenesinin üstündeki deriyi usulca okşadı.

Kadın titredi ve elleri adamın bileklerine gitti, adam geri çekilmeden önce dudaklarını onunkilerin üzerinde arayış dolu bir öpücükle gezdirirken gözleri dalgalanarak kapandı.

"Daha fazla," diye nefes aldı, gözleri hâlâ kapalı, dudakları ayrıktı.

Alçak bir iniltiyle ağzını kendi ağzıyla kapattı ve hemen kendini onun içinde kaybetti. Kollarını ona sımsıkı sararak daha da yakınlaştı ve onu teşvik etti. Ona istediğini verdi, istediğini, onu yavaşça ve kasıtlı olarak öptü, kız kopup gözlerini açıp ona bakana kadar ikisiyle de alay etti.

"Oh. Wow."

Evet.

Sanki onun son tadına ihtiyacı varmış gibi dudaklarını yaladı. "Bunu beklemiyordum," dedi.

Hayır. O da bunu beklemiyordu. Ne aralarındaki patlayıcı açlığı ne de daha fazlasını almak için duyduğu dürtünün gücünü. Kendine güvenemediği için onu evine götürdü ve kulübesine kadar eşlik etti.

Kapının önünde alnını tahtaya dayayarak duraksadı. "İçeri gir Lanie," dedi yüksek sesle. Ve sonra kımıldamadı.

Yumuşak bir kahkaha atarak kapıyı açmak için onun yanından uzandı. Kadın döndü ve adamın gömleğini iki yumruğuyla kavrayarak onu kendine doğru çekti. Sonra ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi ve aklından geçen her düşüncüyü öptü ve adam adını ve onun tam olarak neden bu kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlamaya çalışırken, geri çekildi ve bir nefes verdi. "Kahretsin," diye fısıldadı. "Hâlâ vay canına."

Yine güldü. Çünkü evet. Hala vay canına.

Kadın başka bir şey söylemeden içeri girdi, kapıyı arkasından kapatıp kilitledi ve o da uzaklaştı. Muhtemelen bütün gece yaptığı en akıllıca şeydi ama şu anda hiç de öyle hissetmiyordu.

Bölüm 9

Benim bir sinir sistemim yok, ben bir sinir sistemiyim.

Ertesi sabah, Lanie ofise sendeleyerek girdi. Ya da girmeye çalıştı. Çekmeli bir kapıyı itti ve kelimenin tam anlamıyla yüzüstü kapıya çarptı.

O sırada oradan geçmekte olan Holden durdu. "Çekmek zorundasın."

"Bir sonraki planım buydu," dedi ve onun için kapıyı açtığı anda iç çekti.

Doğruca buzdolabına gitti ve ışık gözlerini acıttığında sızlandı. Akşamdan kalma seviyesi: Buzdolabına bakmak için güneş gözlüğüne ihtiyacı vardı. Güneş gözlüğü olmadığı için geri döndü ve onun yerine kahve cezvesine yöneldi. Arkasından biri ofise girdi ve mutlu kısımları titrediği için onun Mark olduğunu anladı. Yavaşça arkasını döndü.

Dudakları kıvrıldı. Dün gece öptüğü aynı lezzetli dudaklar. Lanet olası Jack şişesi. Patronunun oğlunu öpmüştü.

Ve hoşuna gitmişti.

"Zor bir sabah mı?" diye mırıldandı boğuk bir sabah sesiyle, sinir bozucu bir şekilde uyanık ve neşeli görünüyordu.

"Hiç de değil," diye yalan söyledi.

Yumuşak bir kahkaha atarak ona doğru ilerledi, tam o sırada Samantha ve Sierra uçarak odaya girdiler.

"*Baba, baba, baba!* Saç fırçamızı bulduk!" Sam neredeyse gözlerinden birini çıkaracak şekilde fırçayı salladı. "Sierra saç bağlarını aldı!"

"İç ses, bebeğim." Ama fırçayı ve saç bağlarını alıp tezgâhın üzerine koydu. Sonra Sierra'yı kucağına aldı ve onu da tezgâhın üzerine bıraktı, ardından saçlarını fırçalamaya ve ardından pratik bir kolaylıkla örmeye başladı. Daha sonra Samantha için bir yıkama ve tekrarlama işlemi yaptı, ikisine de mutlu ciyaklamalara neden olan sarılmalar ve öpücükler verdi ve onları yollarına gönderdi.

Lanie'nin babası en iyi ihtimalle mesafeliydi. Kyle hiç çocuk istememişti. Bu yüzden büyük, güçlü, alfa Mark Capriotti'nin sadece mesafeli değil, aynı zamanda gerçek bir baba olduğunu görmek neredeyse dayanılmaz derecede çekiciydi.

Onu bakarken yakalayınca gülümsedi. "Saçının da örülmesini ister misin?"

Evet, dedi neredeyse ağzı, *lütfen, evet, parmaklarını saçlarımın arasından geçir ...* "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Üzerinde "UYANMAKTAN VE UYANAMAMAKTAN BIKTIM" yazan bir seyahat kupasına kahve doldurdu.

Bir adada olmak, onunla onu selamladı ve sonra dışarı çıktı.

A r a l a r ı n d a k i ilişkinin böyle olmasını istiyordu. Tamamen ve bütünüyle. Bu yüzden neden hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdiğini anlayamıyordu.

O gün öğle yemeğinde Jack Amca onun yanından geçti. "Hey, ne tür arılar süt yapar?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Jack!" Cora diğer masanın uzak ucundan uyarırcasına seslendi. "Boo-bees," diye fısıldadı ve kendinden çok memnun bir sırıtışla sadece salata olan tabağına baktı. "Bu çok üzücü."

"Salatayı severim." Salatayı ciğer ve soğandan daha çok seviyordu ama aslında lazanyayı daha çok tercih ediyordu. Ona bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

Jack başını salladı. "Zevkler ve renkler tartışılmaz. Yine de bu senin hatan değil, sen İtalyan değilsin."

"Jack." Yine Cora.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu kadının kafasının arkasında gözleri var." "Bunu da duydum!"

Jack içini çekti ve siyah botlar, siyah yoga pantolonu ve kapüşonlu uzun siyah bir kazak giymiş olan Mia'ya baktı. "Kimin cenazesi bu?"

Mia telefonundan başını kaldırıp kalabalığa baktı. "Henüz karar vermedim."

Jack başıyla telefonunu işaret etti. "Mesajlaşmak her zaman kolay değildi, biliyorsun. Benim zamanımda bunun için çalışman gerekirdi. İstemek zorundaydın. X'e mi ihtiyacın var? O yedi tuşuna dört kez bassan iyi edersin."

Lanie güldü ve adam da ona sinsi bir gülümseme gönderdi. "Sana genelevle ilgili olanı anlattım mı? Faaliyet dışı bir genelevin tabelasında ne yazar?" Gülümsedi. "Bas git, kapalıyız."

"Jack, Tanrı yardımcım olsun," diye bağırdı Cora ve Jack göz kırparak bir kek çalıp ortadan kayboldu.

Lanie, veranda kapısının yanındaki buz ve içecek dolu kovaya doğru ilerledi ve bir şişe su aldı.

River yakınlarda duruyordu, görünüşe göre donmuştu. "Yine mi?" diye fısıldadı. Lanie neredeyse yeşil olduğunu fark etti. "Hey, sen-"

River elini ağzına götürdü, döndü ve koşmaya başladı.

Hayır, iyi değildi. O iyi değildi. Lanie, River'ı gören başka biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı, belki Cora, bu insanlarla ilgilenme işinde iyiydi.

Ama kimse fark etmemişti. Lanet olsun. İç çekerek River'ı çalışanlar tuvaletinde hastalanırken buldu.

Bu zavallı banyo *çok şey* gördü.

River başını tuvaletin üzerinden sarkıtarak, "Git buradan," diye soludu.

Evet, keşke yapabilseydi. Lanie bir kez daha iç çekerek öne doğru ilerledi ve River'ın saçlarını geriye doğru tutmayı üstlendi. Sonra gözlerini kapattı ve

River

perişan ve ağzı tıkanmış bir halde, kendini köpek yavrularının olduğu sıcak, ıssız bir adada hayal etmeye çalıştı. Ve klima.

Sonunda River kendini topladı ve Lanie lavaboya gitti. Birkaç kağıt havluyu ıslattı ve River'a geri getirdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, açıkça mahcup olmuştu.

"Hâlâ çok hastasın. Hamile kadınların sadece ilk üç aylık dönemde kustuğunu sanırdım."

River omuz silktilti. "Sadece şanslıyım sanırım."

Lanie onun için üzüldü. İki haftadır buradaydı ve ziyaretine gelen kimse olmamıştı. River da dünyada Lanie'nin hissettiği kadar yalnızdı ya da öyle görünüyordu. "Bu ne sıklıkla oluyor?"

River tereddüt etti. "Her gün."

"Bir doktora görünmen gerekmediğine emin misin?" Lanie sordu. "Ya da Cora'yla çalışma saatlerini azaltma konusunda konuşmak?"

"Hayır!" dedi, paniklemiş görünüyordu. "Ben iyiyim, gerçekten. Kimseye söyleyemezsin, tamam mı? Cora işi bırakmamı isteyebilir ve bu işe ihtiyacım var."

"Ama-"

"*Lütfen*," dedi ve yalvaran gözlerini Lanie'ye çevirdi, solgun ve endişeli görünüyordu. "Bu işi halledebilirim, söz veriyorum, sadece Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Bu işin üstesinden gelebileceğini biliyorum," dedi Lanie. "Yaptığını gördüm. İyi bir iş çıkarıyorsun ve burada olmandan memnunum. Ama seni öylece yalnız bırakamam."

"Neden olmasın? Çok kolay, birçok insan bunu yaptı. Sadece kapıdan çıkıp gideceksin."

Lanie başını göğsüne yasladı ve derin bir nefes aldı. Bunu istemiyordu. Lanet olsun, içine çekilmek istemiyordu. Ama her seferinde, yine de oluyordu. Önce ikizler. Jack Amca. Mia ve Alyssa. Ve şimdi River.

Ama başka hiç kimse, diye kendini temin etti. Mark da dahil olmak üzere, ağzı ne kadar seksi ve yetenekli olursa olsun, kesinlikle başka hiç kimse.

River ürperdi ve Lanie ona tutundu, kendisinden daha büyük bir uçurumun üzerinde durabileceğini bildiği tek kişiydi. Kendisi kadar, hatta belki de daha fazla berbat durumda olan biriyle pek sık karşılaşmıyordu. Kabul etmeliydi ki bu güzel bir değişiklikti.

Ve başka bir şey daha vardı. Bu kızıdan hoşlanmıştı. Ve bunu hafife almıyordu - insanları kendine çekecek kadar açık olmak hiçbir zaman onun doğasında olmamıştı. Ama River'da kendisini korumacı hissetmesine neden olan bir şey vardı, sanki yakın arkadaşlarmış gibi. "Öylece çekip gidemem, River. Hamilesin, hastasın ve şu anda kendi başına ayakta durmayı ne kadar çok istediğini biliyorum, *inan bana*, ama yapamazsın. Bir dakikaya, arkanda birine ihtiyacın var ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu ben olacağım."

River bu durum karşısında afallamış görünüyordu. Ama itiraz etmedi, sadece başını salladı. "Sen

Burada olduğum için memnun olduğumu söyledin. Neden?"

Lanie iç çekti. "Çünkü resepsiyonda çalışmaktan nefret ediyorum. Bu benim için bir işkence. İnsanlarla aram senin gibi iyi değil. Herkesin bir sürü sorusu var ve ben cevapları asla bilemiyorum. Sen zahmetsizce her şeyi çözüyorsun."

River yine şaşırılmış görünüyor. "Yaptığın her şey zahmetsiz görünüyor." "Bu bir rol. İnan bana, burada sudan çıkmış balığa döndüm."

"Ben de," diye yumuşak bir nefes aldı River. "Yani ortak noktalarımız var." "Öyle görünüyor."

"Resepsiyon o kadar da kötü değil," dedi River. "Buraya gelenlerin hepsi iyi insanlar, süper iyi. Kimse patates kızartmasının doğru pişmediğini ya da yanlış tür bira getirdiğini söylemiyor. 'Bir daha kıcıma dokunursan yarın komik bir şekilde yürürsün' demek yerine artık sadece 'Seninle konuşmak güzeldi ve iyi günler' diyorum. Bu hoşuma gidiyor."

Lanie buna güldü.

River gülümsedi ama başını salladı. "Cidden, buranın ne kadar muhteşem bir yer olduğu hakkında *hiçbir* fikrin *yok*. Kendimi ne kadar şanslı hissediyorum."

Başka bir ortak noktaları daha vardı. "Hamileyken garsonluk yapmak kulağa korkunç geliyor. Ve zor. O işe nasıl girdin?"

"On beş yaşındayken başladım."

Lanie bunu hayal etmeye çalışarak ona bakakaldı. "On beş!"

River omuz silkti. "Tek başımaydım ve okuldan sonra öğleden sonraları ve geceleri takılmadan yapabildiğim tek şey buydu. Okulu bırakmak istedim."

Lanie afallamıştı. Burada, nasıl büyüdüğüne dair omzunda makul büyüklükte bir çiple hayatını anlatmaya devam ediyordu. Ama en azından ailesi onu kovmadan önce on sekiz yaşına gelmesini ve üniversiteye gitmesini beklemişti. "Zor günler geçirmişsin gibi görünüyor."

"Hepimiz öyle ya da böyle zor zamanlar geçirdik."

Lanie başını salladı. "Bu çok doğru. Ama bazı insanlar diğerlerinden daha fazla." Bakışları buluştu ve River, "Sen de zor zamanlar geçirdin," diye fısıldadı.

Bir soru değil, bir ifade, ama Lanie başını salladı, onun yalnız olmadığını bilmesini istiyordu.

"Artık kendimi hasta hissetmiyorum," dedi River. "Sanırım işe geri dönebilirim."

Lanie ona şüpheyile baktı.

"Hayır, gerçekten."

Lanie durumu değerlendirdi. River'ın yanaklarına yeniden renk geldiğini ve daha rahat nefes aldığını görebiliyordu ve başını salladı. "Tamam. Ama sakın ol."

River onun elini tuttu ve bakışlarıyla buluştu. "Teşekkürler."

Lanie'nin hayatının büyük bir bölümünde, çoğu kadının kendi aralarında

kolayca kurduğu hızlı ve kolay arkadaşlıklar ona yabancı gelmişti.

Ama bu farklı hissettirdi. River'ın elini sıktı ve su şişesini işaret etti. "İç. Rehydrate ol."

Sonra da tuvaletten çıktı. Cora tesadüfen oradan geçiyordu ve Lanie'ye hızlı bir gülümseme verdi.

"Tam da aradığım kişi," dedi.

Oh lanet olsun. Dün gece Mark'la aralarında geçenleri biri duymuştu. Cora'yı banyodan uzaklaştırıp koridora yönlendirdi, Cora onu görmeden önce River'ın tamamen iyileştiğinden emin olmak istiyordu. "Çok özür dilerim," dedi. "Tamamen şans eseri idi. Birkaç iğne yaptırmıştım ve o da kendi iyiliği için fazla yakışıklı-" Yüzünü buruşturdu. "Kendi oğlunuz hakkında duymak istemeyeceğiniz bir şey, biliyorum ama-"

Cora tek ve mükemmel bir kaşını kaldırdı. "Marcus'tan mı bahsediyorsun?"

Lanie dondu kaldı. "Um, sen değil misin?"

"Hayır," dedi patronu biraz eğlenerek. "Ama şimdi bence önce sen gitmelisin."

Oh be. "Gerçekten yapmamayı tercih ederim," dedi yüzünü buruşturarak.

Cora uzun bir süre ona baktıktan sonra merhamet göstermeye karar verdi. "Owen'ın şişeleme şirketini tasarladığın şeyler listesine eklemeye ne dersin diye merak ediyordum."

"Owen'ın tamamen yeni bir tasarıma mı ihtiyacı var?"

Cora başını salladı. "Ve bunu senden istiyor. Yapmayı düşündüğümüz başka şeyler de var, eğer ilginizi çekerse bunların hepsi sözleşmenize bir ay daha ekleyebilir."

Kyle'dan sonra istenmenin ve değer görmenin güzel, *çok* güzel olduğunu inkâr edemezdi ama bir ay daha kalmak tehlikeli bir bölgeydi -özellikle de Mark'ı kazara öptüğünün ortaya çıkmasının ışığında.

Alyssa köşeyi döndü. "Ona sordun mu?" "Az önce sordum," dedi Cora.

"Yaşasın!" Alyssa Lanie'ye gülümsedi. "Eee... var mısın? Çünkü bu Owen için harika olur. Ve bizim için de. Ama özellikle Sam ve Sierra için harika olur, değil mi anne?"

"Kesinlikle," dedi Cora. "Seni zaten çok seviyorlar."

Lanie içinin kıpırdamadığını hissetti. Şu anda herhangi bir şeye, özellikle de bu harika insanların olduğu bu yere kendini adayabileceğinden emin değildi. Kendi ekseni hâlâ çok sallantılıydı.

"Neden sadece düşünmüyorsun tatlım?" dedi Cora. "Baskı yok."

Doğru. Sahte evliliğini atlatması için baskı yok. Hayatını toparlaması için baskı yok. Sevdiği ilk işinde kalıp kalmayacağına karar vermesi için baskı yok, oysa iş becerilerine imrenmiyorlardı. Hiçbir konuda baskı yok.

Bölüm 10

Anksiyete 99 sorun yaşamaktır ve bunların 86'sı asla gerçekleşmeyecek uydurma senaryolardır, ancak yine de bunlar hakkında stres yaparsınız.

River nihayet banyodan çıktığında bir an için duvara yaslandı. Gracie oradaydı, koridorda yayılmıştı. Dört ayağının üzerine tırmandı ve selamlamak için River'ın elini yaladı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı River ve masasına dönmeden önce iri tüy yumağına sarıldı. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı, ilk gününde masasının üst çekmecesinde bulduğu, başka birinin bu pozisyonda geçirdiği zamandan kalan kulaklıkları taktı ve sakınleştirici uygulamasını açtı. En sevdiği sahil seslerini seçti. Kıyıya vuran dalgalar, palmiye ağaçlarının arasından esen bir rüzgâr . . .

"Al," dedi birisi güneyli aksanıyla, sesi erimiş tereyağı gibi çıkıyordu. "Şunu yudumla."

River irkildi çünkü bu sesi tanıyordu. Hem o sestten hem de sesin ait olduğu adamdan kaçıyor ve bunda da iyiydi.

Holden. Kovboy şapkası, kot pantolonu ve çizmeleriyle her kovboy fantezisinin vücut bulmuş hali gibi duruyordu, Gracie de yanında. Gracie ona tapıyordu. River isteksizce kulaklıklarından birini çıkardı, kazara ona iyi davranmaktan, terk edilmekten, yalnız ve hamile kalmaktan ölesiye korkuyordu.

Oh, bekle. Bu zaten olmuştu.

"Sakin ol," dedi ve bir fincan uzatırken onun mavi bakışlarına baktı. "Nane çayı."

"Çok hamile kaldın, değil mi?" diye sordu Gracie büyük bir iniltiyle Holden'ı gülümseterek ayaklarının dibine uzanırken.

İtiraf etmek istemese de adamın hoş bir gülümsemesi vardı. "İç," dedi.

"Susamadım."

Başını güçlükle salladı. "Hiç yardım kabul ettin mi?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o zaman karşılığında benden bir şey bekleyebilirsin," dedi.

Bakışları uzun bir süre onunkileri tuttu. "Peki. Bunu bana bir iyilik olarak düşün o zaman,

bir yudum almanı istiyorum," dedi. "Böylece, senin çılgın mantığına göre, *sana borçlu olurum.*"

İçini çekti ve onun dikkatli bakışları altında bir yudum aldı. Çay çok lezzetliydi. "Daha iyi, değil mi?" diye sordu.

Onu herhangi bir şekilde cesaretlendirmek istemediğinden, kayıtsızca omuz silkti. "Vay canına," dedi adam. "Hangisi daha ağır, bebek mi yoksa üzerindeki çip mi?

omuz?"

"İşte size bir ipucu," dedi. "Biri sizinle konuşmak için sadece bir kulaklığını çıkarıyorsa, muhtemelen uzun bir konuşma istemiyordur." Kadın fincanı ona geri vermeye çalıştı ama adam almayı reddetti.

"Bebek nasıl? İyi besleniyor musun?" "Elbette.

Kahvaltıda yumurta yedim."

"Ben de öyle," dedi. "Ama benimkiler Reese's Peanut Butter yumurtalarıydı."

Güldü ve ikisini de şoke etti. "Onları özlüyorum," dedi hüznle. "Çok kötü."

"Sanırım çikolata bebek için iyi değil," dedi.

"Ya da anne," dedi iç çekerek, bir an için onu kol mesafesinde tutmayı unutarak. "Peki çikolatanın bebek için iyi olmadığını nereden biliyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı ve gitmeye hazırlandı. "Masana oturduğun zaman ayaklarını yukarı kaldırdığından emin ol. Ayak bileklerin şişiyor."

"Evet, şey, ayak bileklerimi yaklaşık bir aydır görmedim, yani ..." Adam şapkasını çıkarıp saçlarını yüzünden geriye doğru itince, kolunun alt tarafındaki kötü bir kesik ortaya çıktı. "Ne yaptın sen?"

"Bu mu?" Koluna baktı ve omuz silkti. "Bu sabah çitleri onarıyordum. Önemli bir şey değil."

"Enfeksiyon kapacak. Temizlemeli ve üzerini örtmelisin."

"Benim için mi endişeleniyorsun?"

Bunu kabul ettiğinden değil. "Bence sen büyük bir çocuksun," dedi. "Kendi başının çaresine bakabilirsin."

Bu, yüzünde yavaş bir gülümsemeye neden oldu. "Bu konuda haklısın. Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse, bu gece kiri duşla temizlediğimde halledeceğim."

"Bu geceye kadar bekleyemezsin. Tanrı aşkına." Alt çekmecesinden çantasını çıkardı ve içindeki küçük ilk yardım çantasını aldı.

Onu sandalyesine itmeye çalıştı, ancak onun yerine sandalyeye oturmasını sağladı ve sonra yanına çömelip kolunu uyluklarına koydu. Çalışmak için ona doğru eğildi, bazı inatçı kirlerden kurtulmak için kesiği biraz kazmak zorunda kaldı. Adam irkilmedi bile ve kadın onun şaşırtıcı derecede yakın olan yüzüne baktı.

Bakışları onunkilere kilitlendi ve öylece kaldı; içinde bir şey titredi ve ne olduğunu anladı.

İstenmeyen ya da olmayan bir bağlantı.

Görmezden gel, dedi kendi kendine, iki haftadır yaptığı gibi. Gececektir.

"Bana bunu hissettiğini söyle," dedi. "Hazımsızlık mı? Evet."

Biraz acımasızca gülümsedi. "Hazımsızlık değil. Aramızdaki o şeyi hissediyorsun, biliyorum."

"Evet, o bir bebek ve bugün takla atıyor."

Bir nefes verdi ve iri ellerini karnına doğru kaldırırken başını salladı. "Alabilir miyim?"

İnsanlar ona dokunup dokunamayacaklarını hiç sormadı. Öylece yaparlardı, sanki bir bebek yumrusu adil bir oyunmuş gibi. Bundan nefret ederdi. Ama adam sormuştu ve o da başını sallamıştı.

Sonra o iri, işe çağırılmış eller şişmiş karnına öyle nazıkçe yerleşti ki neredeyse gözleri yaşaracaktı. Bebek tekmeledi ve karşısındaki sert kovboy zıplayarak onu birkaç dakika içinde ikinci kez güldürdü. "Isırmayacak."

Şaşkın gözleri onunkilere kaydı ve gülümsedi. "Güzel bir gülüşün var. Bunu daha çok kullanmalısın."

Hâlâ sandalyesinde dizlerinin üzerindeydi, elleri karnındaydı, yüzleri havayı paylaşacak kadar yakındı. Ya da öpüşecek kadar. Bu inanılmaz derecede samimi hissettiriyordu. Dehşet vericiydi ve sandalyesini o kadar hızlı geri çekti ki neredeyse devirecekti. Adam kolçakları tutup onu dik tutmasaydı kesinlikle devirecekti.

"Dikkatli ol," dedi.

"Evet. Dikkatli olmayı unutmamalıyım," dedi ve eşyalarını ilk yardım çantasına geri koymakla meşgul oldu.

Ayağa kalktı. "Bu işte iyisin," dedi sessizce, acıyı test ediyormuş gibi kolunu gererek, kızın kesiği kesinlikle hissettiğini fark etmesini sağladı - sadece görmezden gelebilmişti.

"Hemşire olacaktım," dedi.

"Hemşire mi olacaktın?"

"Garsonluk vardiyamdan önce bir dönem sabah erken saatlerde ders aldım ama bırakmak zorunda kaldım."

İkisi de bebek yumrusuna baktı.

"LVN olmak zaten gerçekçi değildi," dedi. "Neden olmasın? Yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Bunu muhtemelen kendini hiç hamile bulmamış bir adam söylüyor." "Beni kandırdın," dedi. "Ben hiç hamile kalmadım."

"Ya da hayat tarafından harap edilmiş."

Ona bir bakış attı. "Bu konuda kilitlendiğini düşünüyorsun, değil mi?"

Onun derin mavi bakışlarına baktı, sakladığı acıyı gördü ve gözlerini kapattı. "Özür dilerim. Herhangi bir varsayımda bulunmam kabalıktı."

"Bana sormak istediğin bir soru varsa, sor."

"Sanırım bunu ters anladın," dedi. "Tamam, ısıracam. Ben mi, yoksa tüm erkekler mi?"

"Bütün erkekler," dedi tereddüt etmeden.

Ona baktı ve başını salladı. "Tamam, bununla çalışabilirim."

"Bu bir meydan okuma değildi Holden. Kimseyle ilgilenecek durumda değilim, özellikle de ..."

"Özellikle ne?"

"İlgilenmek istediğim biri." "Belki bu değişir."

O daha cümlesini bitirmeden kadın başını sallamaya başlamıştı bile. Soğukkanlıydı, sertti, çelik gibi sinirleri vardı ve bu nedenle kaya gibi sağlamdı. Bunların hepsi onun için çok çekici özelliklerdi ve belki de bu kadar ... hasarlı olmasaydı, büyük bir sahtekârdan bahsetmiyorum bile, baştan çıkarılabilirdi. "Buna güvenme," diye fısıldadı, kendini kurtararak. "Ya da beni. Ben buna değmem."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek," dedi.

Cora geldi. "Holden tatlım, seni burada gördüğüme çok sevindim. Ben de tam sana mesaj atacaktım. River'ın biraz yardıma ihtiyacı olacak ve hem Mia hem de Alyssa meşgul."

River, "Yardıma ihtiyacım yok," dedi.

"Henüz değil ama on beş kişilik bir grup geliyor." "Ben hallederim," dedi Holden. "Sorun değil."

River başını salladı. "*Ben* hallederim."

"İkiniz de anladınız," dedi Cora. "Wildstone'un şehir konseyi. Onları öğle yemeği, şarap tadımı ve atlarımızı ziyaret etmeleri için buraya çektim, tüm bunların amacı yıllık etkinliklerinden bazılarını burada ev sahipliği yapmalarını sağlamak ve böylece bizi daha fazla duyurmalarını sağlamak. Bu yüzden River'ın muhteşem ev sahipliği becerilerini on katına çıkarmasına ve at çobanımın da gösteriş yapmak için aptalca bir şey yapmaya kalkışan herkesin içine Tanrı ve/veya Cora korkusu salacak güçlü, sessiz bir kovboy tipi olmasına ihtiyacım var." Başını iki yana salladı. "Bu adamlardan beşiyle aynı okula gittim ve aptalca şeyler olabileceğini söylediğimde bana güvenin." Onlara bir öpücük gönderdi ve gözden kayboldu.

Beş dakika sonra on beş belediye meclisi üyesi kadın ve erkek geldi. River herkesi gezdirirken Holden'ın yanında olduğunun son derece farkındaydı ve ahırlara geldiklerinde Holden zahmetsizce görevi devraldı, grubu atlarla tanıştırdı, etrafı gezdirdi, uzaktaki otlaktaki vahşi atları işaret etti.

Kadınlardan biri Holden'a, "Atlar hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre gençsin," dedi.

"On beş yaşımdan beri buradayım," dedi. "Sen bir Capriotti değilsin."

"Hayır," dedi. "Ama beni sanki öyleymişim gibi kabul ettiler."

"Oh," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Sen her zaman övündüğü genç adamsın. Seni sokaklardan aldı."

"Evet, hanımefendi, öyle yaptı."

"Ve sen de bir şeyler yapmak için orduya katıldın. Seninle çok gurur duyuyor."

"Ve ona minnettarım," dedi. "Tüm Capriottis'lere. Eğer işinizi buraya getirirseniz, sizinle ilgileneceklerdir, bunun sözünü verebilirim."

River ona bakmak için döndü ama River onun bakışlarına karşılık vermedi, sadece kalabalık grubu zahmetsizce idare etmeye devam etti. Daha sonra, herkes gittiğinde ve tekrar resepsiyon alanında durduklarında, River ona baktı. "Benim bencil, şımarık bir kaltak olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hiç de öyle düşünmüyorum."

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Düşüncelerimiz kafamızın üzerinde baloncuklar halinde belirmediği için minnettarım."

Biraz güldü, ama adamın gözlerindeki bakışı düşündü. Bu farklı bir şeydi. Bu bakışın ne olduğundan yüzde yüz emin değildi ama kalbinin biraz fazla hızlı atmasına neden oluyor ve vücuduna mutluluk dalgası gönderiyordu. Cep telefonu çaldığında hâlâ ona bakıyordu. Bakışlarını ondan ayırmadan geri uzandı ve telefonu susturdu.

"Ya işse?" diye sordu, onun için başını belaya sokma riskini göze alacağı için paniğe kapılmıştı. "Holden, lütfen. Al şunu."

Ve isteksizce de olsa bunu yaptığı anda, kopyalanması gereken bir yığın şeyi topladı ve çalışan personel odasına doğru yola koyuldu.

Beş dakika sonra masasına döndüğünde Holden gitmişti ve rahat bir nefes aldı.

Ya da kendine öyle söyledi.

Son birkaç haftadır burada o kadar şımartılmıştı ki, bir sonraki öğün için endişelenmenin nasıl bir şey olduğunu ya da geceleri üşüdüğünde ısıtıcıyı çalıştıracak kadar gazının olup olmadığını unutmuştu. Bektan bir geçmişi olan tek kişinin kendisi olmadığını da unutmuştu. Ama Holden'ı hak etmiyordu, hatta onun geçmişini öğrenmeyi bile hak etmiyordu. Bunların hiçbirini hak etmiyordu. Cora ve Capriottiler endişelerini azaltıyordu ve bunu bilmek -ve buraya gelmesinin gerçek nedeni- suçluluk duygusunun içini kemirmesine neden oluyordu.

İKİ GÜN SONRA Lanie artık her gün yaptığı gibi öğle yemeği için onu almaya geldi.

Sanki iş arkadaşından fazlasıydılar. Arkadaş gibiydiler. Lanie ona, onun için bir anlamı varmış gibi davranıyordu.

Bu hem River'ı ısınmaya ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir şekilde ısıttı hem de göğsünde ağır bir şekilde oturan suçluluk yumağının ağırlığını artırmaya hizmet etti.

Herkes dışarı çıktığında masalar dolmaya başlamıştı bile. O ve Lanie en uzaktaki masanın en ucuna oturdular çünkü Lanie en sessiz köşeyi tercih ediyor ve göze batmamayı seviyordu.

River için sorun değildi, çünkü kendini sahtekâr gibi hissediyordu.

Çünkü öylesin, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses iğrenç bir şekilde.

Lanie ona bakıp küçük bir gülümseme verdi ve River'ın mutluluk balonu biraz daha patladı. Lanie ona ne zaman iyi davransa, her seferinde

hala burada olmaması gerektiğini hatırlatan içgüdüsel bir hatırlatmaydı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Ne yapmak?" Lanie sordu.

"Bana karşı nazik ol."

"Evet, ama bize anaokulunda öğretiler, yani ..."

River boğuk bir kahkaha attı ama içi boştu çünkü komik değildi. En ufak bir şekilde bile.

"Daha iyi hissediyor musun?" Lanie

sordu. "Evet," diye yalan söyledi.

"Hem de çok."

"Ve bunu yapmak zorunda değilsin," dedi

Lanie. "Ne?"

"Yalan."

River, Lanie'nin bilmiş bakışlarıyla karşılaştı. "Ben bu işte profesyonelim, biliyorsun," dedi Lanie kayıtsızca. "İyiymiş gibi davranmak. Bu konuda gerçekten iyiyim. Belki kraliçe bile olabilirim ama sen çok yakınsın."

"Yani ben ne oluyorum, saçmalamanın prensesi

mi?" Lanie güldü. "Evet. Prenseler olabilirsiniz."

Bu da onları aile yapıyordu. Lanie'nin de aynı düşünceye kapıldığını görebiliyordu ve River'a kesinlikle hak etmediği küçük bir gülümseme verdi. Hem de zerre kadar. Çünkü her ne kadar bunun doğru olmasını istese de, her ne kadar bu aptalca aldatmacaya hiç başlamamış olmayı, Lanie'yle gerçekten bir aile olabilmeyi dilese de, bunu yapamazdı. Bunu berbat etmişti ve geri dönüşü yoktu.

Tabii ki gerçeği söylemek dışında.

Ki bunu kesinlikle yapamazdı.

"Seni rahatsız eden bir şey var," dedi Lanie sessizce. "Ve sen bunu inkâr etmeden önce," diye ekledi River bunu yapmak için ağzını açtığı anda, "unutma ki ben kraliçeyim."

River omuz silkti. "Hiç kendini oyun oynayan bir çocuk gibi hissettiğin oldu mu? Ama bunu sizden başka kimse bilmiyor mu?"

"Yani bu dünyaya gerçekten uymadığını mı düşünüyorsun?" dedi

Lanie. "Olmadığımı biliyorum."

Lanie alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Capriottilerin bu tür şeyler hakkında endişelendiklerini sanmıyorum. Farklı dünyalardan olmamıza aldırış etmiyorlar gibi görünüyor."

River şaşırmişti. "Uyum sağladın."

"Hayır," dedi Lanie sessizce. "Ben de senin gibi giyinme oyunu oynuyorum."

Bu doğru olamazdı. Lanie zarif, akıllı, sofistike ve ... River'ın olmadığı hemen hemen her şeydi. Ama Lanie istemediği şeyleri söylemezdi -River onun hakkında bu kadarını zaten biliyordu- ve River söyleyecek bir şey bulmaya çalışarak başını sallamadan önce bir süre birbirlerine baktılar.

Neyse ki Mia geldi ve "sikimde değil" diye mırıldandı.

bir şey hakkında.

"Kızların kendi paylarına düşeni yapmamasına hâlâ kızgın mısınız?" Alyssa masanın karşısından sordu.

"Hayır," dedi Mia. "Az önce de söylediğim gibi, sikimde bile değil."

"Ama umurunda *olmalı*," dedi Alyssa. "Gerçekten umursamalısın ama sadece

ruhunuzu ateşe veren şeyler hakkında. Siktiklerinizi büyülü şeylere saklayın."

River bunun hayatında duyduğu en akıllıca söz olduğunu düşündü.

Şu andan itibaren, tüm uçan sikişlerini ruhunu ateşe veren büyülü şeylere saklıyordu.

Mia suyundan bir yudum aldı ve kız kardeşine baktı. "Owen'ın dün son iki kurabiyeni yediğini ve şeytan çıkarma ayinine ihtiyacın olduğunu duydum. Ama şimdi yüzündeki ifadeye bakılırsa barışmışsın."

"Dün gece," dedi Alyssa, "eve geldiğimde kapıda şöyle bir not buldum: 'Hey, bebeğim, eve hoş geldin - iki Nerf silahımızdan biriyle evde saklanıyorum ve işte diğeri. Kaybeden bu akşam yemeği pişirir. Şansın hep senden yana olsun. Seni seviyorum!'" Sırıttı. "Kaybetti. Yemek pişirdi. Hem mutfakta *hem* de yatak odasında, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Mia gözlerini devirdi. "Keşke ne dediğini bilmeseydim." Alyssa, "Senin sorunun yanlış adamın peşinden gidiyor olman," dedi. "Sen Her zamanki kötü çocuktan daha seksi ne var biliyor musun? Kendini toparlamış yetişkin bir adam. Belki de arkadaşlık sitesinde *olmayan* bir adam bulmayı denemelisin."

Mia başını salladı. "Ben senden bir adım öndeyim. Pizzacılar geçtim çünkü en azından bir işleri, arabaları ve pizzaları olduğunu biliyorum."

"Bir arkadaşlık uygulamasından koca bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Alyssa sordu. "Hayır, çünkü bir koca istemiyorum. Evliliklerin yüzde ellisi

boşanma. Pizza teslimatlarının yüzde yüzü mutlulukla sonuçlanır."

River hariç herkes gülümsedi. Çünkü geçen sefer kasıtlı olarak daha şık biriyle çıkmıştı. Ve bakın bu onu nereye getirdi. Bu düşünceyle birlikte son mutluluğu da uçup gitti ve bebeğinin yumrusunu avuçladı.

Hareketi fark eden Lanie ona baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Elbette," dedi, otomatik cevabı. Çünkü insanlar ona her zaman nasıl hissettiğini sorardı ama gerçeği beklemediklerini öğrenmişti.

Gerçi burada, şaraphanede durum tam tersiydi. İnsanlar önemsedikleri için soruyorlardı, *gerçekten* önemsiyorlardı ve yine de ezbere verdiği yanıt aynıydı çünkü alternatifi neydi? Gerçeği söylemek, işi bırakmak zorunda kalmak ve arabasında yaşamaya geri dönmek, fast food yemekten hasta olmak ya da daha kötüsü hiç yemek yememek mi?

Cora tatlı olarak bir tepsi browni ile geldi ve tüm kalabalık karşılıklı zevk içinde inledi. Çifte şekerlemeliydiler ve bir ısırık sıcak bir mutfakta spatulayı yaladığım anıları geri getirdi. "Bunları annemle birlikte yapardık," dediğini duydu River usulca.

Herkes dönüp ona bakınca başka bir şey hatırladı
-Buraya başladığından beri kendisine sorulan neredeyse tüm kişisel soruları geçiştirmeyi başarmıştı.

"Annen nerede şimdi?" Cora nazikçe sordu. River, Cora'nın kızgın olduğunda bile her zaman nazik konuştuğunu keşfetmişti. Dün postacıyı, sineği bile incitmeyen Gracie'den kaçınmak için paketlerini araba yolundan ön kapısına atmayı bırakmazsa en sevdiği uzvunu koparıp ona yedirmekle tehdit ederken bile nazikçe konuşmuştu.

Evet, patronu tanıdığı en nazik, en korkutucu kadındı ve River büyüdüğünde onun yerinde olmak istiyordu. "Annem uzun zaman önce vefat etti," dedi meraklı sessizliğin içinde. Brownie'sine geri döndü ama herkes daha fazlasını bekliyor gibi görünüyordu, o yüzden "On beş yaşındaydım" dedi.

"Çok genç," diye mırıldandı Cora sempati içinde. "Ne oldu tatlım?"

"Kanser." Annesi vefat ettiğinde, River onun bakımını üstlenmişti.

Üç yıl boyunca tedavi üstüne tedavi gördü. Hemşire olmak istediğini o zaman fark etmişti, çünkü iyi olduğu ilk şey buydu.

"Ondan sonra seni kim büyüttü?" Cora sordu.

River, "Birkaç yıl koruyucu aile sistemine girdim," dedi. On sekiz yaşına gelene kadar ve o zamandan beri kendi başınaydı.

Bir süre sessizlik oldu.

"On beş yaşındayken," dedi Mia sessizce, sesinde her zamanki alaycılığından eser yoktu, "annemle birbirimizi boğazlıyorduk. Bir keresinde o kadar sinirlenmişim ki ona çocuk esirgeme kurumunu arayacağımı söyledim, o da bana telefonu uzattı ve numaranın bir-sekiz-yüz-ben-bir-şey-tanımiyorum olduğunu söyledi. Bu onun bana yaptığı bir iyilikti çünkü ben götürülmek istemiyordum. Onu seviyordum, sadece bok kafalının tekiydim."

Cora kızına gülümsedi. "Ondan sonra bir süre uslu durdun. Ve kalbin her zaman doğru yerde."

Mia ona bir öpücük verdi ve Cora, River'ın elini kendi eliyle tutmadan önce ona doğru sevgiyle gülümsedi. "Zor bir yol geçirdin."

River başını salladı. "Pek çok insandan daha sert değil." Kendisi için de iyiydi. Çoğunlukla. Annesinin ona öğrettiği gibi iyi ve dürüst yaşamaya çalışmıştı ama şimdi buradaydı, hamileydi, hastaydı ve hâlâ hırsızlık yapmak için geldiği yerdeydi. Titrek bir nefes vererek karnını ovuşturdu.

"Son zamanlarda sağlık kontrolü için doktora gittiniz mi?" Cora sordu.

"Uh ... yakın zamanda değil." Ya da son üç ay içinde hiç. Son üç ay içinde bunun için para.

Cora, "En iyi arkadaşım kasabadaki yerel kadın doğum muayenehanesini işletiyor," dedi. "Sana bir randevu ayarlayacağım. Yine de yalnız gitmemelisin. Seninle gelmesini isteyebileceğin biri var mı, mesela bebeğinin babası?"

River, "Yalnız gitmemde bir sakınca yok," dedi.

"Elbette öylesiniz ama neden buna mecbur olasınız ki? Seni ben götüreceğim." Gülümsedi. "Kendisi de çok fazla bebek doğurmuş birinden daha iyi kim olabilir ki?"

"Hey," dedi iki bebeği -Mia ve Alyssa- aynı anda.

River Cora'nın balık tuttuğunun farkındaydı ama bunu o kadar nazik bir şekilde yapıyordu ki alınamadı. Hepsinin onun boyundan büyük işlere kalkıştığını, belki de bir şeylerden kaçtığını ve korktuğunu düşündüklerini biliyordu.

Kesinlikle üçte ikisini doğru yaptılar.

Bölüm 11

Her şeyi aşırı analiz edin!

Hafta sonunda, Lanie bir şeyler atıştırmak için çalışan odasına girdi ve bir aile "tartışmasının", yani kavgasının içine daldı. Görünüşe göre, tüm aile programı panosunu kaosa sürükleyen bir tür mantar acil durumu vardı, en büyük sorun Cora'nın artık kızları dans dersinden alamayacak olmasıydı.

Aile meselesine dahil olma düşüncesi Lanie'ye mini bir panik atak yaşattı ama Sam ve Sierra'nın boşaltılmış bir dans stüdyosunun önünde tek başlarına durduklarını ve onları alacak kimsenin olmadığını hayal etmek de öyle. Bu yüzden bir kuru silgi kalemi kaptı ve boş kutuya adını yazdı.

Bu odayı susturdu. Dört kez nefes al, dört kez ver. Tekrarla. Bugün yediği yiyecekler: çilek reçelli tost, antipasto salatası ve kahretsin, zayıf olduğu için bir parça lazanya. Derin bir nefes daha aldı, sonra arkasını döndü ve herkesin ona baktığını gördü. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi Cora ona sarılarak. "*Teşekkür etmek dışında.*"

Birkaç saat sonra Lanie kendini hafta sonu yoğun trafiğinde kızları dans dersinden almak için araba kullanırken buldu.

Onu gördükleri için çok heyecanlandılar.

"Hiç dans dersi aldın mı?" Samantha sordu.

Lanie gülümsedi. "En sevdiğim egzersiz, hamle ile crunch arasında bir şey. Ben buna öğle yemeği diyorum."

Kızlar kıkırdadılar ve yol boyunca yeni bale ayakkabıları, Sierra'nın arabeski nasıl başardığı ve Sam'in Camille adında bir kızın taktığı saç bandını gerçekten çok istediği ama harçlığını zaten şekerlere harcadığı için babasının ona almadığı hakkında konuşmaya devam ettiler.

Lanie dikiz aynasından Sam'e bakarak, "O zaman gelecek haftanın harçlığını biriktir ve kendin al," diye önerdi.

Kızın kaşları çatıldı, sanki bunu hiç düşünmemiş gibiydi. "Ama ya daha fazla şeker istersem?"

"Peki o zaman," dedi Lanie. "Sanırım hangisini daha çok istediğine karar vermelisin, şekeri mi yoksa saç bandını mı?"

Sierra bilgece başını salladı.

Samantha iç çekti. "İkisini de istiyorum." "Gerçek dünya sorunları," dedi Lanie.

Kızlar şaşkınlıkla başlarını eğdiler.

"Bu bir iğneleme," diye açıkladı. "Bakın, şeker ve saç bandı arasında seçim yapmak zorunda kalmak, pek çok insanın sahip olmak *isteyebileceği* bir sorun. Bunun yerine başlarını sokacak bir çatı ve çocukları için masada yemek tutmak arasında seçim yapmak zorundalar ve Bilmiyorum, ısınma faturasını ödemek gibi şeyler. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Gerçek dünya sorunları," diye tekrarladı Sam yavaşça, düşünceli bir şekilde. Sierra kendi kendine *gerçek dünya sorunları* diye mırıldandı.

Sam pencereden dışarı bakarak, "Annem faturalar için bağırırdı," dedi. "Her zaman. Çok pahalı olduğumuzu söylerdi."

Sierra gözlerini kapattı.

Sam sessizce, "Sanırım gerçek dünyadaki sorunlarını çözmüş," dedi.

Lanie yüzünü buruşturdu. Annelerine dair sahip olabilecekleri güzel anıları incitmeden kızları nasıl savunacaktı? "Bazı insanlar sorunlarıyla başa çıkmakta o kadar iyi değildir," dedi. "Bu sizi sevmedikleri anlamına gelmez."

Sam buna bir şey söylemedi.

Lanie onlar için üzülüyordu ve Capriotti'lerden herhangi birinin ne diyeceğini bileceğini biliyordu. Tabii ki eve dönerken trafikte sıkışıp kaldılar. Sonunda otoyoldan çıkıp arabaya servis yapan bir yere girdi ve hepsine hamburger ve patates kızartması ısmarladı, bu da morallerini büyük ölçüde düzeltti. Çocukların yemeklerinin içinden çıkan oyuncaklar da öyle.

Şaraphaneyeye geri dönmeleri bir saat sürdü ve yemekle keyiflenen kızlar bu süreyi Lanie'yi "Neden gecenin bir yarısı çoraplar çıkar?" ve "Neden babalar bazen alfabe şarkısını tekrar tekrar söylediğiniz için sizi odanıza gönderir?" ve "Neden erkeklerin penisi oluyor da bizim olmuyor?" gibi sorularla sıkıştırmak için kullandılar.

Geri döndüklerinde Lanie'nin aspirine ihtiyacı vardı. Ve muhtemelen alkole.

Mark da onlar gibi arabasıyla geldi. Kamyonetinden indi, kızları kucaklayıp öptü ve içeri gönderdi. Lanie'ye baktı, gözleri koyu renkli havacı gözlüklerinin arkasına gizlenmişti. "Nasıl oldu da Cuma öğleden sonra dans sınıfı göreviyle baş başa kaldın?"

"Ben gönüllü oldum."

"Teşekkür ederim. Sana zamanın için ödeme yapacağım-"

"Hayır, sorun değil. Gerçekten," dedi. "Sorun değil." "O zaman akşam yemeğine ne dersin? Ya da sinemaya? Ne istersen."

Aklına gelen ilk şey adamın ağzının onunkinin üzerinde daha fazla olması olduğundan, *istediği* şey kulağa çok tehlikeli bir teklif gibi geliyordu. Aklına gelen ikinci şey ise ciddi bir ateş basmasına neden oldu. "Geri ödemeye gerek yok," dedi. "Bunu yapmak istedim ve yaptım, nokta. Sadece ... bunu olmadığı bir şeymiş gibi algılama."

"Tamam." Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Demek seni bu kadar korkutuyorum, ha?"

Ağzını açtı ve sonra kapattı çünkü evet. Adam onu bu kadar korkutmuştu. Başını sallamadan önce uzun bir süre kızın bakışlarını üzerinde tuttu. Sonra artık gülümsemeyerek kızları içeri kadar takip etti ki bu iyi bir şeydi. Az önce aralarına çok ihtiyaç duydukları bir mesafe koymuştu, *duygusal* bir mesafe. Başını kendi kendine sallayarak arabasına yaslandı, birkaç dakika yalnız kalmak istiyordu.

İşte o zaman lastiğindeki çiviye gördü. Mükemmeldi. Sonunda içeri girdiğinde Cora'yla karşılaştı.

"Tam da görmek istediğim kişi," dedi patronu.

Lanie, "Sözleşme uzatma konusunda karar vermeye hazır değilim," dedi.

Cora önce şaşırmış, sonra da mutsuz görünüyordu ama başını salladı. "Anlıyorum. Ama ben de tam torunlarımı aldığın için sana teşekkür edecektim."

Saçmalık. Kendime üç numaralı not: *Her zaman önce Cora'nın konuşmasına izin verin!* "Zaman ayırdığınız için size elbette ödeme yapacağız," dedi Cora.

"Gerekli değil, ama diyelim ki arabama baktırmak için bir yer arıyorum, nereyi tavsiye edersiniz?"

"Bir yere ihtiyacınız yok. Hem Holden hem de Marcus mükemmel tamircilerdir. Arabanın nesi var?"

Tam da ihtiyacı olmayan şey, Mark'la daha fazla yüz yüze gelmekti. "Yok bir şey," dedi Lanie. "Endişelenecek bir şey yok."

Ertesi sabah erkenden kalktı ve lastiği tamir ettirmek için arabasıyla en yakın benzin istasyonuna gitti.

Ama zaten öyleydi.

Çalışan mutfağına yöneldi ve Mark'ı tezgâha yaslanmış, kahve içerken ve telefonunu karıştırırken buldu.

"Sen miydin?" diye sordu.

Kaydırmayı bırakmadı ya da başını kaldırıp bakmadı. "Daha spesifik olmanız gerekecek." İç çekti. "Lastiğimi tamir etmek zorunda değildin."

"Biliyorum."

"Peki neden yaptın?"

Şimdi başını kaldırmış, gözleri onunkileri esir almıştı. "Çünkü yapılması gerekiyordu."

Onun etrafında dönüp durmaktan yorulmuştu. Ne düşüneceğini ya da onu nasıl ele alacağını bilememekten yorulmuştu. Çok yorucuydu. *O da* yorucuydu. "İyiyim. Teşekkür ederim. Sana ne borçluyum?"

Cevap vermedi, sadece orada durdu, hala tezgaha yaslanmıştı, istediği kadar sakindi, o üniformayı sanki otorite için doğmuş gibi giyiyordu.

"Ee?" diye sordu.

"Sabahın bu erken saatinde beni gerçekten kızdıracak mısın?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Basit bir soru. Ne kadar borcum var

Sen?"

İçini çekti ve kahvesini bir kenara koydu. "Geri ödemeye gerek yok. Bunu yapmak istedim ve yaptım. Nokta."

Şuna bakın, kendi sözlerini hiç vurgu yapmadan ona geri fırlatıyor, ki bu onun başardığından çok daha fazlasıydı. Ve bunu olmadığı bir şeymiş gibi algılamamasıyla ilgili kısmı atlamıştı, bu da kendini daha da küçük ve kaba hissetmesine neden oldu. "Sana bir iyilik borçlu olmaktansa ödemeyi tercih ederim."

"Burada anlamadığın kısım ne, Lanie?" Nefesini dışarı üfledi. "Birbirimize verdiklerimizin bir bedeli yok."

Bunu nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikri olmadığı için, adamın telefonu çaldığında ve adam aramayı cevaplamak için odadan çıktığında hâlâ ağzı açık bir şekilde orada duruyordu.

River içeri girdi, temkinli görünüyordu. "Özür dilerim, kulak misafiri olmaya çalışmıyordum. Sadece yemek istedim."

Lanie iç çekti. "Sorun değil. Zaten işimiz bitmişti."

"İyilik kabul etmekten hoşlanmıyorsun," dedi River. "Anlıyorum. İnsanlara borçlu olmak istemiyorsun. Onlara iyilik borçlu olduğunuzda sizden faydalanıyorlar."

"Evet." Kyle'la her şey bir anlaşıyor. Aslında bu bir süre için eğlenceli ve heyecan vericiydi. Eğer bir şey istiyorsa, Kyle'ın istediği şey için iyilik takası yapması gerekiyordu. Arabada seks yapacağına söz verirse onu bir randevuya çıkarıyordu. En sevdiği yemeği pişirirse markete giderdi ve bu böyle devam ederdi.

Şimdi kulağa çok çıkarıcı geliyor ama o zaman öyle hissetmemiştim. Eğlenceyi seven, sevecen ve tutkulu biriydi.

Ama geriye dönüp baktığında, o da anlaşılması zor biriydi, tıpkı anne babası gibi bir parçasını geride tutuyordu. Ve her zaman yerine getirmediği ayrıntılı planlar yapmıştı.

Mark bu açıdan onun tam zıttı gibi görünüyordu, ama üzerinde bir etkisi olan hiç kimseye güvenmemek üzere önceden programlanmıştı.

River Lanie'nin fincanını doldurdu. "Bu kafeine benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Bazen burada Mars'a inmişim gibi hissediyorum."

"Değil mi?" River küçük bir kahkaha atarak elini muhtemelen ağrıyan beline bastırdı. "Nice Planet gibi, ama ışıkların yanmasını ve cehennem gibi bir şey olduğunu göstermesini bekliyorum."

"Sırtın ağrıyor," dedi Lanie. "Otursana."

"Hayır, tencereyi yeniden doldurmam gerek."

"Ben hallederim. Otur yerine. Ve bu benim sana Nice Planet'te iyilik yapmam değil," dedi River itiraz edemeden. "Bu senin doğuma girmeni istememem çünkü bir bebek dünyaya getirmek yapılacaklar listemde yok."

"Çok komiksin." River'ın gülümsemesi soldu. "Ve başka ne var biliyor musun? Sen buraya aitsin. Güzel Gezegen'e. Öyle düşünmediğini biliyorum,

ama kesinlikle

yap."

"Sen de öyle."

River başını iki yana salladı. "Hayır," dedi çok yumuşak bir sesle. "Kesinlikle istemiyorum."

Bölüm 12

Her zaman endişeli olmam gerekmiyor. Sadece feci şekilde yanlış gidebilecek ve gidecek her şey hakkında son derece iyi eğitimliyim.

O gece uyku Lanie'nin arkadaşı değildi. Lastik tamiri için ona ne kadar borcu olduğunu sorduğunda Mark'ın yüzünü görmeye devam etti. Ona karşı hayal kırıklığına uğramıştı ve belki de incinmişti. Bunu nasıl telafi edebileceğini düşünmek bir dizi fanteziye yol açmış, bu da onu uyuyamamaktan vazgeçirmişti. Sıcaktan bunalmış bir halde yataktan çıktı.

Sıcak, aysız bir geceydi ve huzursuzdu, pijamalarının üzerine bir çift bol eşofman geçirdi ve dışarı çıktı. Kulübeler sırasının sonuna ve vadinin gerçek manzarasının olduğu büyük evin arkasına doğru yürüdü. Gözlerden uzak kalmayı ve düşünmek için yalnız kalmayı umarak, verandanın en ucundaki pelüş şezlonglardan birine kayd.

Orada uzandı ve gökyüzüne bakmak için başını geriye doğru eğdi. Wildstone'la ilgili pek bir şey özlememişti ama bu gece gökyüzünü özlemişti. Gökyüzü bu gece de onu hayal kırıklığına uğratmamış, elmaslarla bezeli siyah kadifeden bir battaniyeye benziyordu.

Suyun sesini duydu ve evin yanından geçerek küçük, gizli göle giden patikadan aşağıya doğru takip etti. Biri yüzüyordu, uzun boylu ve zayıf kaslı biri, kabul etmek istemese de kalbinin küçük bir köşesini ele geçirmişti bile.

Mark bir turu bitirdi ve onun bakışlarıyla buluştu, kara gözleri ve kara gülümsemesi onun yerini almayı vaat ediyordu.

Adamın kendisi için bıraktığı belli olan havlunun üzerine oturdu ve onun uzun bakışlarına karşılık verdi.

Sudan zahmetsizce çıkarak ona doğru geldi. Ayaklarının dibinde başını salladı ve su damlalarını kızın üzerinde spiraller çizerek titremesine neden oldu. Su, vücudundan perçem perçem akıyordu.

Onun nefesini kesti.

Bir an için onun üzerinde durdu ve sonra o iri vücudunu onun seyir zevki için yanına yaydı.

Ve bu bir zevkti. Boogie boarding'e gittikleri gece hepsini görmüştü ama yine de dolgun görünüyordu. Damarlarında sıcak kan olan herkes aynı şeyi yapardı-

"Peki kocan ne tür bir pislikti?" diye sordu.

Dondu kaldı. Tam olarak konuşmak istediği şey bu değildi. Onun her şeyi gören bakışlarından uzaklaştı ve yıldızları izlemeye geri döndü. Kyle'dan ve onun hayatına yaptıklarından bahsetmek -özgüveninden bahsetmek bile yapmak isteyeceği son şeydi. "Bunun ne önemi var?" diye sordu ihtiyatla. "O öldü. Konuyla ilgisi yok."

Onun kendisine tekrar bakmasını bekledi ve baktığında kaşlarını kaldırarak iç çekmesine neden oldu. "Tamam, iyi, konuyla alakalı ama adil olmak gerekirse, sadece sen değilsin. *Benim herkes* için bir çipim var. Ben eşit fırsatlara sahip bir çip sahibiyim."

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Bildiğim iyi oldu."

Gözlerini kapattı. "Hiç bir şeye inanmayı o kadar çok istediniz mi ki, içinde sadece sizin olmanız dışında onu gerçekleştirdiniz mi?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra büyük eli onunkine uzandı. "Evet."

Ona doğru eğildi, ıslandı ve umursamadı çünkü o çok iyi hissettiriyordu.

"Cehennem gibi acıyor," dedi, yüzünü ona dönerek. "Bu yüzden ona bakmıyorum.

aşk için."

"Hiç mi?" diye sordu kendini durduramadan. Bunu ona zaten söylemişti.

Mark bir an için sessiz kaldı, parmakları saç çizgisindeki şakağında gezindi. "Daha fazlasını istememi sağlama konusunda kesinlikle bir istisnasın," dedi sessizce. "Ama yeniden aşık olmaya hazır değilim Lanie. Çocuklarım şu anda her şeyden önce gelmek zorunda. Özür dilerim."

Bu onu şaşırtmadı. Onu arzulamasına da engel olmadı. "Ne vermek istiyorsun?"

"Kalbim dışında her şey. Orada burada birileriyle çıktım ama istemediğim bir yere gitmeye zorlanamam."

Başını salladı. Anladı. Anlamıştı. O da incinmişti ve düşünmesi gereken kızları vardı ama yine de en ufak bir hayal kırıklığı hissetmekten kendini alamıyordu. Ama bu onun için hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Onu istiyordu. Ve gerçek şu ki, o da aşka hazır değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

"Bu senin için yeterli mi?" diye

sordu. Evet, yeterliydi ve kadın

yavaşça başını salladı.

Ayağa kalktı ve onu kendisiyle birlikte yukarı çekti, eğer isterse uzaklaşması için ona bir şans verdi. Ama görünüşe göre vücudu beyni kadar çelişkili değildi çünkü ona doğru eğildi. Sonra o büyük, sıcak elleri kalçalarında ve onu daha da kendine çekti. Başını, çenesi kızın yanağına sürtünecek şekilde, olası bir eşe yaklaşan büyük, vahşi bir kedi gibi indirdi.

Kadın zevkle iç çektiğinde, adam aralarındaki neredeyse yok olan boşluğu kapattı ve onu uzun ve sert bir şekilde öperek kendisine doğru kaldırdı. Kollarını adamın boynuna doladı ve ikisi de içine dalarken onu kendine çekti.

Geri çekildiğinde gözleri kararmış, sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısılmıştı. "Son şansın," dedi sessizce. "Ya tek başına yatağına dön ya da burada benimle kal."

Geri dönmedi. Onun yerine eğildi ve boynundaki bir damla suyu yaladı. Adam sustuğunda ve gözlerini kapadığında, aynı noktadan bir ısırık aldı, derisinin bir kısmını ağzına aldı, adam inlediğinde ona karşı gülümsedi. Ve sonra onu havluya doğru çekti.

Onun üzerine diz çöktü, elleri omurgasında gezindi ve eşofmanını da yanına aldı. Onu çıkardığında, bebek mavisi kaşkorse pijamasını aldı ve kısık sesle adını söyledi.

Birkaç alçak bulut ayın üzerinden kayarak geceyi daha da karanlık hale getirmiş, bir yalnızlık ve mahremiyet hissine neden olmuştu. Su, ayaklarının dibinde usulca kulaç atıyordu, diğer tek ses kalbinin çarpması ve rüzgârda onun adını fısıldama sesiydi.

Parmaklarını saçlarına gömdü, hafifçe çekiştirerek boynunu ortaya çıkardı. Onu sıcak ve sert bir şekilde karşısında hissedebiliyordu ve adam onunla bir keman gibi oynarken gözleri kapandı. "Burada mısın Lanie?" diye mırıldandı, boğuk ve kalın bir sesle.

Başını kaldırdı ve kendini karanlık arzusunun ikiz havuzlarına bakarken buldu. Adam onu istiyordu ve kadın da onu istiyordu, adamın aşkla ilgili aptalca kuralları olsa bile, sadece o an için olsa bile. "Evet," diye fısıldadı onun ağzına karşı, "işte," ve adam kaşkorse askılarını kollarından aşağı kaydırды, göğüslerinin ucuna takılana kadar ince kumaşı güneye doğru itti. Kadın bu hissin etkisiyle nefesini tuttu ve sonra adam bir kez daha dürttü.

Bir iniltiyle başını eğdi ve parmaklarının yerini ağzı aldı. Sonra güneye doğru yöneldi ve giderken kadının tüm zırhlarını çıkardı. Etraflarında, su kayalık sahile vurmaya devam etti, onu baş döndürücü ve kalp durdurucu yüksekliklere götürürken yumuşak, çaresiz inlemeleriyle karışan uyumsuz bir ses senfonisi. Şok edici bir hızla boşaldı ve eğer adam başını kaldırıp ona kavrulduğunu hissedeceği kadar sıcak gözlerle bakmasaydı bundan utanabilirdi. Az önce ona verdiklerinin bir kısmını vermek isteyen kız ona doğru uzandı ama adamın parmakları bileklerini hafifçe çevreleyerek ilerlemesini durdurdu.

Ona baktı ve karanlıkta gülümsediğini gördü. Sonra ayağa kalktı ve hâlâ nemli olan sörf şortunu çözüp zayıf kalçalarından çıkarırken küçük bir adım geri attı. Zihninin loş girintilerinde, şortun arkasından yere çarparken çıkardığı ıslak gümbürtüyü kaydetti. Bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çöktü, başını eğerek köprücük kemiğinin derisini yaladı ve onun havludan kalkmasını sağladı. Ona uzanarak onu kendine doğru çekmeye çalıştı, buna ihtiyacı vardı. Onun sudan dolayı serin olmasını bekliyordu ama adam ısı, güç ve kuvvet yayıyordu ve daha fazlasını arzuluyordu. "Lütfen," diye nefes aldı.

Bir iniltiyle başını onun omzuna koydu ve gözlerini sıkıca kapattı. Sonra onları yuvarladı, böylece üst kısmı tamamen kendisine kaldı. Elleri kalçalarına gitti ve onu çok etkileyici bir ereksiyona karşı salladı ve onu durdurduğunda onu içine almak için yukarı kalkmaya başladı.

"Yanımda prezervatif yok," dedi, sesi gergin çıkıyordu.

"Oh. Oh ..." diye mırıldandı, sonunda anladığında. Onun sıcak ve aç gözlerine baktığında, kendini korumayı neredeyse unutmuş olmasına rağmen onun unutmadığını fark etti ve içindeki soğukluk biraz olsun ısındı. "Sorun değil," diye fısıldadı ve göğsünü öpmek için eğildi, önce bir meme ucunu, sonra da kendisine yaptığı gibi diğerini okşamak için durdu.

Adam inledi ve onu daha sıkı kavradı ama kadın kıvrılarak kurtuldu ve güneye doğru ilerlerken adamın kabarık karın kaslarını teker teker öptü.

"Lanie, bunu yapmak zorunda değilsin."

Onu ağzına çekti ve adam konuşmayı bıraktı, mırıldandığı yeminlere, inlemelere ve kendisini götürdüğü yere götürürken onu yaşayan en seksi kadın gibi hissettiren kırık nefesli cümlelere geçti.

ERTESİ SABAH, Lanie yatağında birkaç dakika daha uzandı ve bir önceki gecenin inanılmaz, erotik yüklü olayları hakkında ne hissettiğini anlamak için duygularını deşifre etmeye çalıştı.

Biraz kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve kendini iyi hissettiğine karar verdi. Çok iyi.

Bir saat sonra işteydi, her şeyi zihninde kesinlikle yeniden yaşamıyordu, tıpkı adamın ağzını ona dayadığı zamanki gibi-

"Günaydın," dedi Cora ve Lanie'nin masasına bir fincan kahve ve bir kek koydu. "Meşgul müsün? Çok düşünüyor gibi görünüyorsun."

Yüzünün kızardığını hissetti ve dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Rüşvet taşıyorsun. Sorun nedir?" "Bir şey yok."

Daha bir gün önce Cora'ya üzerinde çalıştığı yeni şarap etiketlerinin taslak tasarımını göndermişti ve şimdi endişenin onu sardığını hissediyordu. Mark'ın ağzını kapatmayı unutarak ayağa kalktı. "Onlardan nefret ediyorsun."

"Ne?" Cora önce şaşırmış, sonra da dehşete kapılmış görünüyordu. "Hayır, aman Tanrım, Lanie. Tasarımlara bayıldım. Başlığımı gömdüm, özür dilerim. Ne düşündüklerini öğrenmek için hepsini Owen'a ve diğerlerine aktardım ama bir şey bulmuşsun, muhteşemler." Sonra duraksadı. "Ama sanırım sana bir şekilde rüşvet vermeye çalışıyorum."

"Nasıl?" diye sordu ihtiyatla.

"Bir hafta oldu ve daha uzun süre kalmayı ve sözleşmenizi uzatmayı düşünüp düşünmediğinizi merak ediyorum."

Lanie derin bir nefes aldı. "Yapabileceğimi sanmıyorum." "Burada mutsuz musun? . burada mutsuz musun?"

"Aslında burayı seviyorum." Bu da düşünmeden ağzından kaçtı. Lanet olsun. Ağzını kapattı ve dikkatli, derin bir nefes aldı. "Yani, teşekkür ederim. Bana daha fazla iş teklif etmeniz çok nazik bir davranış ama eninde sonunda geri dönmem gerekiyor."

"Santa Barbara'ya."

"Evet," dedi Lanie. "Santa Barbara'ya." Hayatının olduğu yere. Yani eski hayatının. Üzerinde çalışması gereken hayatı.

"Biliyor musun?" Cora dedi ki. "Bu konuşma hiç olmamış gibi davranalım, tamam mı? O yüzden şimdi hayır deme. Bunu düşünmeye devam edebilirsin."

Lanie minnettarlıkla başını salladı. Çünkü düşünmeye ihtiyacı vardı. Santa Barbara onun eviydi, hayatının geçtiği yerd, arkadaşlarıydı. Kyle'la edindiği arkadaşlar, ki sonunda hiç arkadaş olamamışlardı, neredeyse diğer her şey gibi hızla yok olmuşlardı. Sanki hayatı yeni bir tablo gibiydi ve sonra yağmur yağmış, eski hayatı vıcık vıcık bir tuvalden başka bir şeye bulaşmamıştı.

Vıcık vıcık boş bir tuval.

Cora gitti ve Lanie işine döndü. Ama birkaç saat sonra Cora geri döndü.

"Hazır mısın?" diye sordu Lanie'ye.

Nasıl oldu da öğlen oldu? Ama Capriotti Şaraphanesi'nde öğrendiği bir şey varsa, o da şarap üreticisinden tarladaki son çiftlik işçisine kadar herkesin öğle yemeğini inanılmaz derecede ciddiye aldığıydı. "Üzerinde çalıştığım çok şey var.

."

"Biliyorum. Ayrıca duruşunuzdan boynunuzun ve omuzlarınızın ağrıdığını da biliyorum ve son mantarıma bahse girerim ki bu sabah masanıza oturduğunuzdan beri hiç kıpırdamadınız."

Lanie içini çekti. "Hayır, ama-"

"Hadi ama. Benim gözetimimde açlıktan ölmene izin vermeyeceğim. Ayrıca, bugün Anna'nın doğum günü ve seni tanıştıracak fazladan aile üyeleri olacak."

Lanie'nin Anna'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, Anna'nın temizlikçi olduğuydu. Bunun bir önemi yoktu. Cora için herkes aileydi ve bu kelime burada Lanie için olduğundan çok daha farklı bir anlam taşıyordu. Direnmeyi düşündü ama bunun boşuna olduğunu biliyordu. Cora'nın dış görünüşünün yumuşak ve tatlı, ama içinin çivi gibi sert olduğunu öğrenmişti. Bir anne, bir büyükanne ve milyonlarca dolarlık bir şirketin CEO'suydu ve bunu kanıtlayacak omurgası ve kıvılcımı vardı.

Lanie masasından kalktı ve ağrıyan kemiklerini gerdi. Cora haklıydı; aşırı odaklanmıştı ve yerinden kıpırdamamıştı.

Cora'nın kalçasındaki cep telefonu çaldı. Aramayı cevapladı ve Lanie onun yüzündeki iyi ruh halinin kayboluşunu izledi. "Yapamam," dedi Cora. "Ama Marcus'un yerine başka bir şey önerebiliriz-" Cora kibarca dinledi, gözleri buz gibiydi. "Hayır, ben

onun büyük bir ödöl olduğunun farkındayım, inanın bana. Onu ben yaptım. O tüm ödüllerin kralı ve onun USDA Choice'un en iyi parçası gibi açık artırmayla satıldığını görmeyeceğim. Başka bir şey bulacağım ve hayal kırıklığına uğramayacaksınız." Bağlantıyı kesti.

"Sorun mu var?" Lanie sordu.

"Arayan Wildstone Yaz Festivali'nin başkanıydı. Bu, yerel kadın sığınma evi için para toplanan yıllık bir etkinlik ve biz de bu etkinliği burada, mülkümüzde düzenliyoruz; mekânı, şarabı ve servis personelini bağışlıyoruz."

"Bu çok cömertçe."

Cora omuz silkti. "Bu iyi bir amaç ve iyi bir tanıtım. Ayrıca yapılacaklar listenizde de var. Bunun için de logolara ihtiyacımız var. Sorun açık artırma. Her yıl çok para toplanıyor ve ben de genellikle birkaç ödöl bağışlıyorum. Geçen yıl burada, şaraphanede bir hafta sonu çalışmayı açık artırmaya koymuştum." Gülümsedi. "Çok para kazandım ve hafta sonu için fazladan iş gücü elde ettim."

"Güzel. Ve sorunu göremiyorum," dedi Lanie.

"Bu yıl Marcus'u açık artırmaya çıkarmamı istediler, yine para edeceğini söylediler."

Lanie'nin gözünün önüne Mark'ın onun üzerinde yükseldiği, ağzını kulağına dayayıp ona yapmayı planladığı tüm yaramazlıkları fısıldadığı bir an geldi. O da sözünü tutmuştu. Evet, bir nane şekeri getirecekti.

"Katılmıyor musun?" diye sordu derin, dayanılmaz derecede tanıdık bir ses.

Döndü ve evet, Mark kapının girişinde durmuş, geniş omzuyla pervazı destekliyordu. Gülümsüyordu ve bakışları doğrudan ağzına gitti, tam olarak ne yapabileceğini hatırlıyordu ve yüzüne ısı aktığını hissetti.

Ve iyi taraflarını.

Gülümsemesi Cora'nın ne düşündüğünü bildiğini gösteriyordu, ki bu da pek yardımcı olmadı. "Fark etmez," dedi Cora. "Çünkü bunu yapmayacaksın. Bunu yapmayacağım."

Bunu. Biz burada kendimize kötü davranmayız."

"Ama yine de torunlarınız elleri kolları bağlı bir şekilde ahırda çalışıyor."

Cora gülümsemedi. "Bu farklı. Sen . . ."

"Ne?" diye sordu.

Lanie odadan çıkmaya çalıştı ama Mark kapı aralığından kıpırdamadı.

"Hâlâ sivil hayata alışmaya çalışıyorsun," dedi Cora, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Burada olmak bile istemezken."

Mark nefesini bıraktı. "Anne, bunu söylemeyi bırakmalısın. Eğer kızlar seni duyarsa ve-"

"Dışarıda oynuyorlar."

Lanie görünmez olmaya çalıştı ama süper güçleri onu başarısızlığa uğrattı. L şeklindeki masasının uzak tarafına geçti ve etrafta bir şeyler aradı

kendisi ile yapmak için.

Cora Mark'a, "Bence kendini tutuyorsun," dedi. "Senin bu açık artırmanın bir parçası olmana izin vermememin bir başka nedeni de bu. Seni bu şekilde yaşayanlar diyarına geri itmek istemiyorum, yine de özgürce biriyle çıkmanı istiyorum."

Mark kararlı bir şekilde, "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

Lanie bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemek için gerçekten çok uğraştı. O da biriyle çıkmak istemiyordu, bu yüzden onun sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cora, "Hayatınızın o kısmını öylece kapatamazsınız," dedi. "Arkadaşlığa ihtiyacın var. Eninde sonunda bir ilişki içinde olmak isteyeceksin-"

Lanie, Mark'ın buna ne cevap verdiğini tam olarak anlayamamıştı ama her ne mırıldandıysa Cora'nın öfkesi alevlenmişti.

"Bana tekrar aşık olmaya niyetin olmadığını söylemeyeceğini biliyorum, çünkü seni bundan daha mantıklı yetiştirdim," dedi.

İç çekmedi ama iç çekmek ister gibi görünüyordu. "Bunu kendi zamanımda yapacağım anne. Ve sen bile beni acele ettiremezsin."

"Ama sonunda bunu yapacaksınız?"

Bakışları Lanie'ye kaydı. "Bu konuşma burada bitmiştir."

Cora ellerini havaya kaldırdı. "Peki, tamam. Gidin hadi. Yemek masalarını hazırlamak için yardıma ihtiyaçları var. Hemen geliyorum."

Az önce Lanie'nin tanıdığı en büyük alfa erkeğine emir verdiği düşünülürse, Cora'nın Mark'ın gerçekten gitmesini beklemesinin oldukça iyimser olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden adamın gözlerinin kenarındaki hoşgörölü kırışıklığa şaşırdı ve dönüp kendisine söyleneni yaptığında kendini gerçekten şaşkın buldu.

Lanie ona öylece bakınca Cora çok eğlendi. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. "Sihir gibiydi!"

"Hayır tatlım, sihir değil. Bir erkek sevdiği kadın için neredeyse her şeyi yapar, ama en anlamlı olan büyük jestler değildir. Küçük olanlardır, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Masayı hazırlamak gibi."

Güneş gibi parlak gülümsedi. "Evet, masayı hazırlamak gibi." Lanie'nin elini tuttu ve sıktı. "Ondan henüz vazgeçme."

"Sanırım yanılıyorsunuz çünkü Mark ve ben-" "Bundan emin misiniz?"

Lanie yüzünü buruşturdu ve ağzını kapattı.

Cora gülümsedi ve onun kolunu okşadı. "Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin tatlım. İkiniz de yetişkinsiniz."

"O zaman onun biriyle çıkmakta özgür hissetmesini istemek de neyin nesiydi? ?" Cora'nın bakışlarında kendini beğenmiş bir ışık belirdi.

"Oh," diye nefes aldı Lanie. "Sadece onunla benim ..." olduğumuzu teyit etmek istedin. Cora gülümsedi.

"Çok zekisin," diye hayret etti Lanie. "Ve biraz da korkutucusun."

"Biliyorum," dedi Cora.

Lanie kapıya doğru ilerledi ve sonra durup geri döndü. "Ama gerçekten aramızda bir şey yok, en azından kalıcı bir şey yok."

"Anlıyorum. Ve bu beni ilgilendirmez."

Hayır, ama Lanie bir hata olmadığından emin olmak istiyordu. "İkimiz de bunu yapabilecek durumda değiliz. Bunu sana söylüyorum çünkü seni umutlandırmak istemiyorum. Tecrübelerime göre, umut hayal kırıklığına atılan ilk adımdır."

"Anlıyorum," diye tekrarladı Cora nazikçe, ama hiç de cesareti kırılmış gibi görünmüyordu.

Lanie, Cora'nın insan olduğunu ve gecenin derin karanlığında tutulan dilekleri yerine getiren bir tür gizli koruyucu melek olmadığını umarak oradan ayrıldı.

Bölüm 13

Birisi "Endişelenme" dediğinde mucizevi bir şekilde iyileşiyorum.
Hayır.

Bir sonraki iş haftasının yarısında Mark, kişisel cep telefonunun cebinde titrediğini hissettiğinde, bir aile içi huzursuzluk çağrısında hakemlik yapmanın ortasındaydı. Ailesi onunla iş saatleri içinde sadece acil durumlarda irtibata geçebileceğini bildiğinden, telefona uzanmak için yanıp tutuşuyor, ancak önünde kaynayan sorun nedeniyle görmezden gelmek zorunda kalıyordu.

Kadın kocasını aramış, tacizci bir pislikle evlendiğini ve onu evden çıkarmak için yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Hemen ardından kocası aramış ve müstakbel eski karısının erkekliğini ve hayatını tehdit ettiğini iddia etmişti.

Mark olay yerine vardığında adamın kendini banyoya kilitlediğini ve karısının bir eliyle kapıya vururken diğer eliyle de ölümcül görünümlü sivri bir topuk tuttuğunu gördü.

Kadının elinden "silahı" almış ve kendisi hala kilitli olan banyoya yönelirken, kadını oturma odasındaki kanepeye oturtmuştu. O daha bir şey söyleyemeden, karısı bolca içeri girdi.

"Çık oradan, seni işe yaramaz, am bağımlısı, tüy yalayıcı, ruh emici pislik!" diye bağırdı kanepedeki tüneğinden. "Orospunun ayakkabısını taşaklarına saplayacağım! Buraya gel ve bir erkek gibi karşıla!" "Seni polise ihbar ettim, seni deli orospu!" diye bağırdı kocası. Kapıya. "Silahlı bir korumam olana kadar dışarı çıkmayacağım."

Karısı, "*Neyle uğraştığımı görüyor musun?*" dercesine Mark'a başını salladı. "Polis *geldi*, seni aptal," diye tersledi. "Onu içeri ben aldım."

Banyonun kapısı açıldı. Gözleri kamaşmış, kırmızı çerçeveli bir göz dışarı baktı ve Mark'a odaklanarak üniformasını inceledi. "Silahlı mısın?"

"Evet," dedi Mark.

"Tanrı'ya şükür." Kocasını kapıyı sonuna kadar açtı ve karısını işaret etti. "Tamamen kafayı yemiş. Onun hapse atılmasını ve kilit altında tutulmasını istiyorum."

Karısı kollarını kavuşturdu. "Aldatan sensin, seni salak. Ve bu saçma taklitlere sahip olan tanıdığım tek bir hatun var, o da mağazadan alınmış tokmakları olan çatlak komşumuz. Gidip

ikinizi de öldürür."

Mark yüzünü buruşturdu. "Eğer tutuklanmak istemiyorsan, onu tehdit etmeyi bırakmalısın."

"O zaman aptal olmayı bırakması gerekecek ve ben bunların ikisinin de olacağını sanmıyorum."

Sonunda Mark, kocanın, karısının ailesine ait olan evi terk etmesini sağladı. Adam bir arkadaşının evine gitti ve karısına mahkemede görüşeceklerini söyleyerek veda etti.

Mark'a göre hava hoş. Mahkemede olmak morgda olmaktan iyidir.

Devriye arabası Blazer'a geri döndüğünde telefonunu çıkardı. Daha önce aldığı çağrı kızların okulundan gelmişti. Özellikle de müdürden. Bu tam bir şok değildi. Samantha öğretmeninden hoşlanmıyordu ve Samantha birinden hoşlanmadığında bunun bedelini tüm dünya ödüyordu. İki kez Samantha kaybolduğunda -yani teneffüs bittikten sonra oyun alanındaki bir ağaca saklandığında- sırf sınıfına dönmek istemediği için müdür çağırılmıştı.

Okulun numarasını aradı ve müdürün asistanıyla görüştü.

"Yine kayboldu," dedi hemen, onun istediği kadar sakın değildi. "Tıpkı diğer seferler gibi, ama-"

"Gideli ne kadar oldu?" "Otuz dakika."

Hay sikeyim. "Peki ya Sierra?"

"Burada, ofiste benimle birlikte oturmuş dondurma yiyor." Sesini alçalttı. "Bunun onu konuşmaya ikna edeceğini düşündüm çünkü en ufak bir stres yaşamadığı açık, ki bu da geçmişte kız kardeşinin tamamen güvende olduğunun işaretiydi."

Mark için yeterince iyi değil. "Bahçedeki ağacı kontrol et. Yola çıkıyorum." Bağlantıyı kesti ve derin bir nefes aldı, tek başına bir ebeveyn olmanın ve en iyisi olmamanın ezici duygusunu hissediyordu. İki küçük kızın neye ihtiyacı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, elinden geleni yapmasına rağmen hiçbir fikre sahip değildi. Yine de yetersiz kaldığını çok iyi biliyordu.

Müdürün asistanı beş dakika sonra tekrar aradı. "Onu bulduk. Ağaçtaydı."

"Tahmini varış sürem yirmi."

On dakikada varmış. Oraya vardığında, bir tür öğretmen olayı nedeniyle yarım gün olduğunu ve zilin yeni çaldığını fark etti. Ofisi arayıp velileri alma sırasına girdiğini ve kızları her zamanki otobüslerine bindirmemelerini söyledi.

Sam öfkeyle kaldırımından ona doğru yürürken, sırt çantasını arkasından sürükleyerek, günün rüzgârında dökülen yapraklardan oluşan bir battaniyeye sürtünerek yol alırken, annesinin mizacı vücudunun her çizgisinde kendini gösteriyordu. Söz dinlemeyen sırt çantası

Ayakta kalmaya çalışırken, öfkeyle onu da peşinden sürükledi, oflayıp pufladı ve arkasından yapraklar savurdu.

Mark ikisinin de yaklaşmasını derin bir rahatlama ve dengesini tamamen bozan kötü bir öfke karışımıyla izledi. Neyi yanlış yapıyordu da kızlarından biri okulla başa çıkamıyor, diğeri de bir yıldır konuşmuyordu?

Aracından çıktı. Kızlar tek sıra halinde yürüyorlardı, Sierra önde mutlu bir şekilde zıplıyor, Samantha arkasında, başı eğik, sırt çantasına işkence ediyordu. Sierra okula gittiklerinde olduğu gibi derli toplu duruyordu. Samantha'nın sweatshirt'ü yoktu, tişörtü kirliydi ve kot pantolonunun bir dizi yırtılmış, kanlı bir çizik ortaya çıkmıştı.

Sierra onu görünce gülümsedi. Onu kucaklamak için kucağına aldı ve ellerini yanaklarına koyarak hafifçe okşadı. "Üzerine gitme" anlamına gelen sözsüz bir işaret. Sierra'nın alnına bir öpücük kondurdu ve Samantha'ya dönmeden önce onu arka koltuğa bıraktı.

"Sam," dedi ve Sam başını kaldırdı, huysuzluğu göz açıp kapayıncaya kadar geçti, yerini saf bir sevinç aldı. "Baba!" Ona doğru sıçradı ve adam onu yakalayarak sıkıca kendine çekti. Kız meşe ağacı, akçaağaç şurubu ve biraz da kendisi gibi kokuyordu ve adam onu sıkıca tuttu, kız da onu sıkınca minnettar oldu. Kız buz gibi yanağını onunkine yasladı ve adam onları çevirerek onu rüzgârdan korudu.

"Baba," diye mırıldandı yine.

Ruh hali saf ve değişkendi ama her şeyi bir kenara iten bir şiddetle seviyordu. Ve her zaman olduğu gibi, tüm hayatı olan kızlarla geçirdiği bu rahatsız edici, alışılmadık anlarda, Brittney'e gerçekten de bir şey için minnettar olduğunu zorla hatırladı.

"Üşümüştün," dedi. "Böyle bir kalkış yaptığınızda, önceden plan yapmanız gerekir."

Göz temasından kaçınarak başka tarafa baktı. Annesinden kalma bir başka alışkanlıktı bu, yani ona bilmesi gereken bir şeyi söylemeden nasıl kurtulacağını düşünüyordu. "Konuş benimle, Sam."

Bunun üzerine, iri, karanlık, duygulu gözlerini ona dikti ve her şeyi anlattı. "Sweatshirt'ümü Julio'ya verdim. Onun sweatshirt'ü yok ve hep üşüyor. Büyükanneme söyleme."

"Büyükkannen seninle gurur duyardı," dedi.

"Belki sweatshirt için ama Sierra ve ben öğle yemeklerimizin yarısını da ona verdik. Hep öyle yaparız."

"Bebeğim."

Gözlerini ona doğru çevirdi, öfkesi açıktı. "O aç, baba. Ve Trevor'ın oyun alanında bize kötü davranmasını engelleyen tek kişi oydu."

Mark bazen kalbinin artık çalışmadığından emin oluyordu, bazen de

Bazen, şu anda olduğu gibi, organ öyle şişiyordu ki göğüs kafesine sığmıyordu. "Öğle yemeklerinizin boyutunu iki katına çıkaracağız."

Ona gülümsedi ve zaman zaman en iyi ebeveyn olamadığı için içinini kemiren suçluluk duygusunun bir kısmını yatıştırabildiği için bir gurur patlaması hissetti. Tatlı ama anlayışlı küçük cehennemlikler yetiştirmeyi hiç düşünmemişti ama bir şekilde hayatına uyum sağlamışlar ve onun Mini-Mes'i olmuşlardı. "şimdi bana şu Trevor'dan bahset," dedi.

"Sierra'yla konuşmadığı için dalga geçti ve bana annemi kovan bir ezik olduğumu söyledi. Ama annemi ben kovmadım, o kendi başına gitti."

Tanrım. Ebeveynlikten sağ çıkamayacaktı. Onu biraz daha kendine çekti ve şakağına bir öpücük kondurdu, çocuk yaşta bir serseriye öldürdüğü için ne kadar hapis yatacağını merak ediyordu. "Sana öyle şeyler söylediği için üzgünüm," diye mırıldandı. "Ama annenin başına gelenlerin hiçbirinin senin suçun olmadığını bilmene sevindim."

"Biliyorum, baba."

Ama Tanrım, gerçekten yapabilir miydi? Günahlarının geri gelip kızlarına musallat olmaması için dua ederek onu arka koltuğa attı ve kıkırdamasına neden oldu. Sierra'nın üzerine süründü ve adam kemerlerinin düzgün bağlandığından emin olmak için eğildi, Sierra yüksek sesle gülene kadar onu gıdıkladı. Başparmağıyla Samantha'nın dizindeki sıyrığın altını hafifçe okşadı. "Ağaca tırmanma gezinden mi?"

"Evet. Bunu da büyükanneme söyleme, tamam mı? Ağaçlara tırmanmanın yakışmadığını söylüyor."

Homurdandı ve direksiyona geçti. Beş dakika sonra şaraphaneye yanaştı. Kızların inmesine yardım etti ve çitin diğer tarafında öğle yemeğine oturan herkese çılgınca el sallayarak patikadan yukarı koşmalarını izledi.

Herkes el salladı ve ikizler iki saniye sonra avluda görünerek içerde kayboldu. Bu mesafeden bile yemeğin kokusunu alarak patikadan yukarı doğru yürüdü. Samantha'yla ilgili telefonu aldığından beri içinde tuttuğu gerginliğin bir kısmının azaldığını hissetti.

Lanie oradaydı. Her iki masa da tamamen doluydu ve tahmin edebileceği gibi Lanie en uçta oturmuş, kahverengi bir çantanın içine bakıyordu.

Büyüyen yemek serisine özlemle bakarken bile yine kendi öğle yemeğini getirmişti. Bunca haftadan sonra bile hâlâ kendini tutma eğilimindeydi ama ona yaklaşanlara daha kolay gülümsüyordu.

Onunla olan hayatının hikayesi de aşağı yukarı böyleydi. Kendini tuttu, ama adam yaklaşıp engellerini aşmak için biraz zorladığında, o yıkıcı gülümsemesiyle onu içeri buyur etti.

Geçen hafta yıldızların altındaki o unutulmaz gecede de onu kollarını açarak karşılamıştı.

"O özel biri," dedi Mia.

Mia onun yanına gelmişti. Küçük kız kardeşi ona gülümsedi. "Ama sen

Bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Beşinci kez yalvardı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi. "Annem senin kırık kalbini onarmak için bir görevde ve sen de buna ters düşen bir görevdesin, bir daha asla mutlu olamamak için-"

"Mia, yapma."

Ellerini kaldırdı. "Hey, ben yargılamıyorum. Birini bulmak isteyen benim."

"Çok fazla birilerini buluyorsun."

"Daha seçici olmaya çalışıyorum. Şimdi aradığım kişi o. Zekası, cazibesi ve delicesine yaramaz bir mizah anlayışı olmalı."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu duymana gerek yok."

"Endişelenmeyin çünkü onun var olmadığından oldukça eminim."

Ona baktı, gerçekten baktı ve bakışlarında mutsuzluk gördü. "Tamam, kimi öldürmem gerekiyor?"

"Hiç kimse." Kısık bir kahkaha attı. "Ve geçen ay Sean'ı ziyaret ettiğini bilmediğimi sanma."

"Kim?"

Gözlerini devirdi. "Eski erkek

arkadaşım." "Hey, onu ben öldürmedim."

"Doğru, az önce onu neyle tehdit ettin? En sevdiği vücut parçasını alıp kendi kışına sokmakla ilgili bir şey mi?"

Mark'ın pişmanlığı yoktu. "O sana karşı bir pislikti."

"Doğru. Ama ona izin verdim, bu benim suçum. Yine de onu tamamen aştım."

"O zaman sorun ne?"

"Hiçbir şey."

Keşke bu doğru olsaydı. "Bu, daha sonra bana mesaj yoluyla on sayfalık bir makale göndereceğin 'hiçbir şey'lerden biri mi?" diye sordu.

"Bu benimle ilgili değil," dedi.

Mark saatine baktı.

Mia içini çekti. "Neden sana yardım etmeye çalışıyorum ki?"

"Ben mi?" Kafası karışmış. "Hiçbir konuda yardıma ihtiyacım yok."

"Cahil bir adam gibi konuştun." Başını masaya doğru salladı. Ve Lanie'ye.

Başını sallayarak uzaklaşmaya başladı ama kadın onu yakaladı. "Dinle," dedi. "Annemin insanları nasıl topladığını biliyor musun? Holden. Lanie. River -ki zaten onunla doğum derslerine gidiyor. Her neyse, sen de bir koleksiyoncusun."

Mark, Lanie'nin kurabiyelerinden birini ikiye bölüp yarısını kızlarının her birine vermesini izledi. Tamam, belki o bir koleksiyoncuydu ama Lanie de öyleydi. O da

Sadece henüz bunu bilmiyor gibiydi. "Bir şey mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, eğer yapmama izin verirsen. Hâlâ aşktan uzak olduğunu anlıyorum ama bu beni Lanie için endişelendiriyor. Onu bilerek inciteceğini düşündüğünden değil, ama ..."

Mark yavaşça nefes verdi. "Seni duyuyorum."

"Umarım öyledir, çünkü ne kadar incinmiş ve ne kadar dikkatli olsa da kızlarınızı kalbine kabul etti. Ve ailene de izin verme yolunda ilerliyor çünkü biz karşı konulmazız. Ama şimdiye kadar, hayatına girmesine izin verdiği kadınlar sonuna kadar gitmediler. Seksi, belalı bir askeri kahraman olduğun için ya da silah taşıdığın ve onu nasıl kullanacağını bildiğin için senden hoşlanıyorlar, ama sen bundan daha fazlasısın. Onlar alan oldular, veren değil. Ve Lanie . . . o bir verici. Onu korumalısın Mark, senden bile olsa."

Mükemmel bir tavsiyeydi. Gerçekten de öyleydi. Sierra'nın Lanie'nin kucağına tırmanıp yakınlaşmasını izlerken, buna kulak vermesi gerektiğini düşündü.

Lanie kollarını küçük kızına dolamakta ve onu sıkmakta tereddüt etmedi. Sierra'nın kulağına öyle bir şey mırıldandı ki, kız kıkırdadı ve saf bir sevinçle kıvrandı.

Sierra annesinin onu terk ettiği günden beri tek kelime konuşmamıştı ama yine de Mark'ın tanıdığı en iyi insan okuyucuydu. Lanie'nin yanında rahat olması çok şey anlatıyordu.

Lanie de gülümsedi ve Mark onun onlar için gardını indirdiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Bundan şüpheliydi.

Kızlar onun için güvenliydi, bu da onu gülümsetiyordu çünkü kızlar çoğu insanı korkutuyordu. Aslında Capriottiler herkesi korkuturdu.

Ama Lanie değil ve bunu düşünmek bile göğsünde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. Çünkü dikkatli olmazsa, bu işin sonunda canı yanan *kendisi* olacaktı.

İyi ki çok dikkatliymiş.

Şaraphane her zaman iş günü bittikten sonra sakinleşirdi. Lanie'nin arazide yürümek için en sevdiği zamanlardan biriydi. Sessiz ve görkemliydi. Güzeldi. Ama bu gece kulübelerin sonuna, büyük evin yanından Mark'la birlikte kullandıklarından beri iki sörf tahtasının yaslandığı ahıra giden patikada yürürken sadece bir tane gördü ve tereddüt etti.

Yapma bunu.

Ama o yaptı. Tahtayı kaptı. Beş dakika sonra üstünü değiştirmiş ve yola koyulmuştu.

Son on yılını Santa Barbara'da geçirmişti ama ondan önce, buradan sadece on beş mil uzakta, ailesinin evinin bulunduğu Morro Bay'de büyümüştü. Kendini en çok sahilde, herhangi bir sahilde, ayak parmaklarının arasında ıslak kum varken rahat hissetmişti.

Arabasından inip mayosunun üzerine giydiği eşofman ve şortu çıkardığında güneş batmak üzereydi. Arabayı aradı

ve onu buldu, güneş ufku altında batarken dalgalarda sörf yapan bir erkek bedeninin silüeti.

Gördüğü manzara karşısında büyülenen kadın suya atladı ve ona katıldı. Kadın ona ulaşmadan çok önce, adam başını çevirdi ve onu buldu. Dalgaların arasında bakışları buluştu ve birbirlerine tutundu.

Nefesini tutarak bekledi. Adam gülümseyip ona *acele* etmesini söylediğinde Çenesini sallayarak yaptığı jestle gülümseyerek karşılık verdi.

Sonraki bir saati en büyük dalgalar için yarışarak, birbirlerini geçmeye çalışarak ve bunun dışında birbirlerini devirerek geçirdiler. Karşılıklı konuşmadılar, sadece uzun uzun baktılar ve birbirlerini devirmeyi başardıklarında ara sıra güldüler. Ama bol bol dokunma, yakalama, okşama, güreşme... vardı.

Bu şimdiye kadar yaşadığı en eğlenceli şeydi.

Sonunda sudan çıktılar ve onun havlusunun üzerine dizlerinin üzerine çöktüler, efordan nefes nefese kalmışlardı. Hiç bu kadar canlı hissetmemişti ve bu ona bir şeyler yapıyor, onu canlandırıyor. Bu gece prezervatifleri olup olmadığını merak etti.

"Tek başına sörf yapmamalısın," dedi.

"Biliyorsun," dedi. "Ayrıca, tek başıma değildim."

Başını salladı ve ıslak saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırdı. "Burada tek başına olman fikri hoşuma gitmiyor."

"Tek başıma olmakta iyiyimdir." Sözlerini yalanlarcasına elini onunkine yaklaştırdı ve yüzüne doğru tuttu.

Su damlaları inatla yüzüne ve omuzlarına yapıştı, bazıları göğsünden ve karın kaslarından aşağı aktı. "Ama benim demek istediğim de bu," dedi sessizce. "Olmak zorunda değilsin, burada değil. Arkanda bir sürü insan var. Mia, Alyssa, River, annem... herkes. Seni seviyorlar Lanie. Seni önemsiyorlar."

Kendisini bu değerlendirmeye dahil etmemişti. Önemli değildi, çünkü ondan hoşlandığını biliyordu. Ondan çok hoşlanıyordu. Ama bir yere varmasına izin vermeyeceği için bunun bir önemi yoktu.

Düşünmek istemediği bir şeyi hatırlatıyordu, çünkü duygularını onun gibi kontrol edemiyordu ve gözlerini kaçırmak zorundaydı. Ama adam yüzünü ellerinin arasına aldı ve başparmağını hafifçe alt dudağında gezdirdi. Biraz daha yaklaştı ve onun karın kaslarının kendisine doğru gerildiğini hissetti. Adamın derin, yavaş bir nefes aldığını hissetti ve gözlerinin kararmasını izledi.

Kalbinin güven verici ritmini hissetmek için elini onun göğsüne koydu. Tanrım, onunla birlikte olduğu için o kadar mutluydu ki. Onlar için işe yarıyor gibi görünen tek yere geri dönmek çok kolaydı.

Ağızlar kilitlendi.

Mark kelimelerle arası pek iyi değildi ama düşüncelerini açığa vurmak için hareketlerini kullanmakta çok başarılıydı. Şimdi de aynısını yapmaya çalışmış, öpücüğüyle bu gece burada bulunmasının kendisi için ne kadar önemli olduğunu ona göstermişti.

Unutma, ona aşık olmamak.

Adamın elleri kadının sırtından yukarı doğru kayarak içinden ürpertiler geçirdi. Bir şeyler söylemeye başladı ama adamın sıcak ağızı tekrar onunkini kaplayınca sustu. Ve tekrar. Bu güzel, çok güzel olduğu için, daha fazlası için ona doğru bastırdı ve başını eğip ona verdi, öpücüğü daha da derinleştirdi ve kendini yalpaladığını hissetti.

Adamın kolları sıkılaştı, sessiz bir *ben seni tuttum edasıyla* onu kendine doğru çekti ve kadın kendini bıraktı, ona sürtünmeye başladı, aniden onu olabildiğince çok hissetmek için çaresiz kaldı.

Ona aşık olmamak . . .

Adam serbest kaldığında ve kızın bakışlarını isteksizce karşıladığında bu gerçekte daha da kolaylaştı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Buna göldeki geceden önce mi yoksa sonra mı karar verdin?" diye sordu. Adam yüzünü buruşturdu ve bir an için gözlerini kapattı.

Ellerini adamın lezzetli bedeninden çekerken, birbirlerine sarılmış olduklarını, gecenin mutlu sonla bitmesine sadece bir santim, daha doğrusu sekiz-dokuz santim kaldığını fark etmemeye çalıştı.

"Bu işin ciddileşmemesi konusunda ciddiydim," dedi.

"Ve seni duydum."

Gözlerini açtı, bakışları onunkilerden ayrılmıyordu. "Sadece herhangi bir yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak istedim."

İyi hissettiren coşku olmadan soğuk okyanusa dalmak gibiydi. Ya da boogie board. Ya da yüzme yeteneği. Kelimenin tam anlamıyla onun kişisel kâbusunun içine atlamış ve onu felç edebilecek tek şeyi bulmuştu. En derin, en karanlık korkusunu.

Doğru erkeği seçme konusunda kendi aşk ölçerine güvenmediğini, güvenmediğini, çünkü normal bir ilişkinin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını.

Bu çok saçmaydı çünkü o bunu *istemiyordu* bile. Bu yüzden her şey çok mantıklıymış gibi başını salladı, oysa aslında hiçbir şey mantıklı değildi; ne vücudunun hâlâ onu istemesi, ne kalbinin göğsüne oturduğu yerdeki bıçak gibi keskin acı, ne de fikrini değiştirmesi için ona yalvarmak istemesi.

Ama artık sevgi için yalvarmıyordu.

Artık *kimsenin* sevgisine ihtiyacı yoktu ve bunu bir anlığına bile olsa unutmasına neden olduğu için onu suçluyordu. "Saate bak," dedi, saat takmıyor ya da telefonunu kontrol etmiyordu. Ayağa kalktı ve geri çekildi. "Gitmem gerek."

Sonra arabasına koştu ve gecenin karanlığına doğru yola çıkmadan önce alnını direksiyona birkaç kez vurup kendine gelmek için durakladı.

Bölüm 14

Kaygınız ortadan kalktığında ve kaygınızın olmaması size kaygı verir.

Lanie şaraphaneye dönerken Alyssa'dan bir telefon aldı. Bir çeşit elektrik kesintisi olmuştu ve tüm kulübelerin elektriği sabaha kadar kesikti.

Mükemmel.

"Büyük evdeki insanların yerlerini değiştirdik," dedi Alyssa. "Bu gece için herkesin bir yatak odası var, o yüzden endişelenmeyin."

Olamaz. "Teşekkürler, ama bir otel bulabilirim."

"Wildstone'da olmaz, yapamazsın," dedi Alyssa. "Otel yok. Bir pansiyon var ama neden para harcayasın ki? Ayrıca orası perili. Burada, büyük evde senin için bir odamız var, her şey ayarlandı. İkinci kat, sağ kanat, soldaki son yatak odası."

Telefon görüşmesinden sonra Lanie bir nefes aldı ve biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğuna karar verdi, bu dinlenmenin de bir içkiyle birlikte olması gerekiyordu. Wildstone inanılmaz derecede güzel ve şirin bir yerdı ama pek de hareketli sayılmazdı. Tek yerel bar ve ızgara olan Whiskey River'a girdi.

Otoparkta, hâlâ nemli olan saçlarını hızla Fransız örgüsüyle ördü ve dudaklarına parlaticı sürdü; gurur duyduğu tek nokta, olabildiğince düşük hissederken olabildiğince harika görünmektir. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu, gerçekten gelmiyordu. Mark'la bu işe hiçbir beklentisi olmadan girmişti. Kesinlikle hiçbir beklentisi olmadan. Alınacak hiçbir şey yoktu; iyi vakit geçirmek dışında sunulan hiçbir şey yoktu.

O zamanlar her şey kulağa hoş geliyordu. O halde neden Mark'la sahildeyken durumu anladığını ifade etmemişti -çünkü Mark'ın bilebileceğinden çok daha fazlasını anlıyordu- ve Mark'ın üzerine atlamamıştı?

Bunun yerine kendini korumuş, incinmiş ve şaşırmış bir halde oradan uzaklaşmıştı. Çünkü Mark hiçbir şey vermeyi planlamasa da, o zaten vermişti. Kalbinin birden fazla parçası zaten onun çocuklarına, ailesine aitti.

Ve eğer dürüst olmak gerekirse, onu da.

Vay canına. Burada gerçekten de kendine acıma partisi veriyordu. Bunu aşmak isteyerek Whiskey River'a girdi ve River'ın önünde kocaman bir kanat tabağıyla tek başına bir masada oturduğunu görünce durdu.

River utanmış görünüyordu. "Burada sekiz kişilik bir grupta birlikte olduğumu söylemek isterdim ama sadece ben ve bebeğim varız. Oturacak mısın?"

Öyle miydi? River'dan hoşlanıyordu, sadece hiç hoşlanmayı düşünmediği başka bir insandan. Ama bunca haftadan sonra bile River hâlâ ona karşı kendini tutuyordu. Başkasına değil, sadece Lanie'ye. Bu da o şeylerden biriydi, biliyordu. Hiçbir zaman kolay kolay arkadaş edinememişti. Ama şimdi nedenini bilmese de gerçekten deniyordu.

Çünkü yalnız bir kurt olmaktan bıktınız.

O da oturdu. "Bir keresinde bir kutu pizza ekmeğinin tamamını yemiştin," dedi River'ı daha iyi hissettirmek için. "Bilmiyorsan söyleyeyim, otuz altı tane ediyordu ve kutuda sekiz kişilik olduğu yazıyordu."

River güldü ve karnını ovuşturdu.

"Ağrın mı var?"

"Hayır, bebek sadece aktif. Mesanemi tekmelemenin eğlenceli olduğunu düşünüyor." "O mu?" Lanie sordu.

"Evet. Geçen hafta Cora statümü daimi çalışan olarak değiştirdi, böylece sosyal yardım alabilecektim. Beni şehirdeki bir kadın doğum uzmanı arkadaşıyla görüştürdü. Bugün ultrasona girdim. Kız olduğuna sevindim. Şu anda kızları erkeklerden çok daha fazla seviyorum."

"Yani burada, Wildstone'da mı kalıyorsunuz?"

River tereddüt etti ve sonra başını salladı. "İş konusunda endişelenmek zorunda olmamak güzel. Ve burada çok harikalar." Başını iki yana salladı. "Bugün erken saatlerde Holden ve Mark bana bir beşik getirdiler. Eski şarap fiçilerinin ahşaplarını kullanarak kendileri yapmışlar. Çok güzel ve inanılmaz." Tereddüt etti. "Hâlâ o Güzel Gezegen'e inmişim gibi hissediyorum."

Lanie, "Herkes gibi sen de başına iyi şeyler gelmesini hak ediyorsun," dedi.

River onun bakışlarıyla karşılaştı, onunkiler aniden kapüşonluydu. "Başıma iyi şeyler gelmesine alışık değilim."

Lanie taşınmak istemiyordu ama taşındı. "Kır evlerinde elektriklerin kesildiğini duydun mu?"

"Ve bu gece büyük evde olduğumuzu mu? Evet." River bu konuda hiç de sinirli ya da endişeli görünmüyordu. "O büyük, kocaman yerde uyumak rüya gibi olacak."

Lanie onun balonunu patlatmak istemeyerek gülümsemeye zorladı. "Evet, rüya gibi."

Alyssa göğsüne yasladığı bebek Elsa ile içeri girdi. Bara doğru gitmeye başlamıştı ki River ve Lanie'yi gördü ve onlara doğru yöneldi. "Selam," dedi. "Owen ve benim için biraz yiyecek alacağım. Siz ikiniz nasılsınız?"

İkisi de cevap veremeden barda bir itiş kakış başladı. İki adam bir tartışma başlatmış, bunu yapmak için bar taburelerinden kalkmış, bir elleriyle birbirlerini itmiş, diğer elleri hâlâ biralarıyla meşguldü ve her itişte biraları yere dökülüyordu.

Barmen barın üzerinden atlayarak aralarına girdi ve kollarını onları ayırmak için uzattı. "İkinize de aynı anda burada bulunmanıza izin verilmediğini söyledim. Ayrıca bir daha böyle bir şey olursa polis çağıracağımı da söyledim."

"Ara onları," diye homurdandı içlerinden biri.

"Çoktan yaptım, salak herif," dedi barmen.

"Hey, beni buraya kadar takip etti," dedi diğer adam, birasını ilk aptala doğru uzatarak.

"Çünkü bana kız arkadaşına çıkma teklif edeceğini söylemiştin!" "*O bana* çıkma teklif ettiği için bunu yapmak zorunda değildim!"

Tekrar birbirlerinin üzerine atlamaya çalıştılar ama barmen onları yakaladı ve üçü birbirine dolanarak yere düştü.

Ön kapılar açıldı ve Mark içeri girdi, saçları hala ıslaktı, üzerinde bir sweatshirt ve sörf şortu vardı ve kendini doğrudan mücadelenin içine attı.

"Aman Tanrım," diye soludu River.

"Sorun değil," dedi Alyssa. "Bu onun ilk bar kavgası değil."

Lanie yine de telaşla ayağa kalktı ama bir sonraki nefeste kavga tamamen bitmişti. Mark aptalların her birini gömleklerinin arkasından yakalamış ve onları bir güzel silkelemişti. Sonra onları daha yakına çekti ve ikisini de hareketsiz bırakan bir şey söyledi. Onları bir süre daha tuttu ve sonunda bırakmadan önce sessiz, sert, çelik gibi bakışlarıyla bakışlarını tuttu.

İki adam başları öne eğik, kapıya doğru süzöldüler. River tekrar, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Evet, ve ... kutsal inek, diye düşündü Lanie. Adam çok seksiydi, bunu zaten biliyordu ama onu iş başında görmek ... yowza'ydı. Bu seksiliğin onu doğum sancısına sokmadığından emin olmak için River'a baktı ve River'ın etkilenmediğini, dehşete düştüğünü fark etti. Ve belki biraz da korkmuştu. "Hey, iyi misin?"

"Evet." Başını iki yana salladı. "Üniforma yüzünden. Yani, şu anda giymiyor ama fark etmez, çünkü hâlâ bana bulaşmayan belalı bir polis gibi, anlıyor musun? İnsanı çok geriyor, değil mi? Sanki her an seni tutuklamaya karar verebilir ve anahtarı kilitleyebilirmiş gibi." Durakladı ve Alyssa ile Lanie'nin kaşlarını çatmış ifadeleri karşısında yüzünü buruşturdu. "Sadece ben mi?"

"Polisler insanı geriyor," dedi Lanie dikkatle, River'ı kendinden bahsetmekten korkutmak istemiyordu ama gerçek şu ki, geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey söylemediği için hepsi onu delicesine merak ediyordu.

Lanie'nin daha iyi olduğu söylenemezdi. River, "Çok gergin," dedi.

"Kardeşim seni korkutacak ya da incitecek hiçbir şey yapmaz," dedi Alyssa, konuşurken bir aşağı bir yukarı zıplayarak, artık sinirlenmiş olan Elsa'yı yatıştırmaya çalışarak. "Tabii annemin son keklerini yemediyse."

Onları çok sever."

Belli ki dalga geçiyordu ve aynı şekilde River'ı rahatlatmaya çalışıyordu.

Ama River henüz o noktaya gelmemiştir.

Elsa hâlâ mızımlandığı için Alyssa onu sargıdan kurtardı. Lanie'ye "Al," dedi. "Şunu bir saniye tut." Sonra da sinirli küçük solucanı Lanie'ye doğru itti.

Lanie otomatik olarak onu aldı ve sonra paniklememeye çalıştı. "Bir bebekle ne yapacağımı bilmiyorum."

Alyssa eğlenmiş görünüyordu. "Bir kere onu kendine doğru çekiyorsun. O bir koku bombası değil."

Tamam. Lanie aynen öyle yaptı, bebeği Mark'ın yaptığını gördüğü gibi göğsüne ve omzuna yerleştirdi.

Elsa ona baktı, memnun mu yoksa kızgın mı olduğundan emin değildi.

Alyssa bir kanat kaptı. "Polislerle kötü deneyimler yaşadın mı?" diye sordu River'a.

River uzandı ve bebek için yumuşak bir gülümsemeyle Elsa'nın sırtını sıvazladı. "Benim büyüdüğüm yerde, işinize burnunu sokan bir polis beladan başka bir şey değildir."

"Büyürken sadece sen ve annen mi vardınız?"

"Evet."

Lanie sessizce, "Vefat ettiğinde bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi.

"O kadar da kötü değildi. Kamyon durağında garsonluk yaptım ve diğer garsonlar bana çok iyi davrandı. İstedğim kadar yemek yiyordum ve ihtiyacım olduğunda kanepé sörfü yapmama izin veriyorlardı."

"Peki sörf yapmadığın zaman?"

Gözlerini kaçırdı ve Lanie'nin kalbi River'ın eskiden olduğu kız için acıdı. "Bize söylemek zorunda değilsin."

River ona küçük bir gülümseme verdi. "Şu anda harika bir işim ve başımı sokacak bir evim varken o anıları aklımdan çıkarmanın bu kadar kolay olması komik, biliyor musun?"

Lanie hiçbir zaman River gibi para için acı çekmemişti. Evden ayrıldıktan sonra işler zorlaşmıştı. Üniversite için kredi almak zorunda kalmış ve aylarca maaş çekiyle yaşamıştı. Ama yine de hiçbir zaman yatacak yeri ya da yiyecek yemeği olmadığı için endişelenmemişti.

"Şu anda her şey çok iyi," dedi River yumuşak bir sesle, elleri karnındaki bebeğin üzerindeydi.

Lanie buna gülümsemek zorunda kaldı. Kız -ki gerçekten de sadece bir kızdı- hamileydi, görünüşe göre arkasında kimse yoktu ve her şeyin iyi olduğunu düşünüyordu. İyimserlik. Kendisinde eksik olan bir şey. Şimdi uyuyan Elsa'ya baktı ve yumurtalıklarının olduğu bölgede hiç alışık olmadığı bir ağrı hissetti.

Kyle çocuk istememiştir. Kendi kendine bunun sorun olmadığını söylemişti ve belki o zaman buna inanmıştı, ama şu anda, otuz yaşında, yumurtalıkları

kesinlikle aksini söylemeye başlamıştı.

Mark barmene döndü, ona elini uzattı, onu yerden kaldırdı ve sırtını sıvazladı. Bir süre konuştular ve sonra Mark kalabalığa baktı. Keskin bakışları onları buldu ve barmene son bir söz söyleyerek masalarına doğru yöneldi.

Bakışları Lanie ve Elsa'nın üzerindeydi, gözleri yumuşaktı. "Doğuştan yetenekli görünüyorsunuz."

Oh be. Bu bakış, göğsüne yaslanan uykulu bebeğin sıcaklığıyla birleştiğinde muhtemelen onu hamile bırakacak kadar güçlüydü. Kendine engel olamadığı için burnunu Elsa'nın boynuna dayadı ve o eşsiz tatlı bebek kokusunu içine çekti.

Ve yine yumurtalıkları gitti.

"Çok tatlı, değil mi?" Alyssa sordu. "Sadece ben değil miyim?"

Mark güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Kocaman, insanı içine çeken gözleri var ve güzel kokuyorlar. Bu bir aldatmaca." Uyuyan Elsa'nın yumruğunu Lanie'nin saçlarından çözmeye koyuldu, sonra da bebeği çabucak kucakladı. Doğal olmaktan bahsediyoruz. Bebeğin sırtında nazik daireler çizdikten sonra onu Alyssa'ya teslim etti.

Sonra Lanie'yi dikleştirdi - dövüşen aptallara yaptığından çok daha kibar bir şekilde. Bir kolunu beline doladı, diğer elini saçlarına gömdü ve geri çekilmeden önce onu sertçe ve herkesin içinde beklediğinden biraz daha fazla dille öptü.

"Ben bir pisliğim," dedi sessizce, alnını onunkine bastırarak. "Konuşmadan önce sözlerimi güzelleştirmeyi her zaman düşünmüyorum."

Kendini kamçı yemiş gibi hissediyordu. Onu az önce sert, aşılmaz, metanetli bir polis olarak görmüştü ve şimdi, bir daha asla aşık olmayacağını hatırlatmadan önce onu sahilde öpen seksi, alfa adamla uğraşmaya geri dönmüştü. "Sözlerini benim için süslemeni istemiyorum," dedi.

"Bunu takdir ediyorum, ama yine de denemek istiyorum. Dışarıdaki sıkleri hallettikten sonra. Bekler misin?"

Tereddüt etti ve sonra nedense başını salladı.

Adam ona küçük bir gülümseme verdi. "Daha sonra?"

"Daha sonra," diye fısıldadı ve onun, suçluları son yaşam tercihlerinden pişman etmek için dışarıya çıkışını izledi. Sonra titreyerek sandalyesine geri çöktü.

"Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi," dedi River. "Erkeklerden bu kadar nefret etmeseydim, sırf böyle öpülmek için yeniden birileriyle çıkmaya başlardım."

Lanie, "Oldukça harika bir öpücüktü," demeyi başardı.

Dikkatlerini tekrar kanat tabağına verdiler ve bebeğe hürmeten bir sürahi buzlu çayı bölüştüler. Lanie bunun için gelmemişti ama işe yaradı.

Holden birkaç kişiyle birlikte geldi ama onları görünce gruptan ayrıldı. Tam olarak onları değil, çünkü onları fark etmemiş gibiydi.

Lanie ya da Alyssa hiç.

Just River.

İş kıyafetlerini değiştirmişti. Temiz bir kot pantolon, daha temiz çizmeler ve ön kollarının üzerine sıkıştırılmış düğmesiz bir bluz. Kovboy şapkasını beyzbol şapkasıyla değiştirmiş, onu da çıkarmıştı. "Hanımlar," dedi. "İyi görünüyorsunuz."

River gözlerini devirdi. "Ben bir ev kadar büyüğüm." Omuz silkti. "İfademin arkasındayım."

River bunu nasıl karşılayacağını bilemiyordu, bu yüzden Lanie onun için bir sandalye çekti. "Bize katılmak ister misin?" diye sordu, River'ın arkasından *hayır-hayır-hayır* diye başını sallamasına bilerek bakmıyordu.

"Teşekkürler." Holden oturdu ve River'a baktı. "Benimle akşam yemeği yer misin diye soracaktım."

"Ben zaten yedim."

"Başka bir geceyi kastetmiştim. Başka bir gece."

River kızardı. "Alyssa ve Lanie'nin önünde bana çıkma mı teklif ediyorsun?" "Deniyorum." Onlara özür dileyen bir bakış attı. "Onu yakalamaya çalışıyordum

Yalnızca ona sormak için, ama o kadar hamile olmasına rağmen şaşırtıcı derecede kurnaz ve hızlı hareket ediyor."

Lanie gülümsedi çünkü River şimdi kıpkırmızı olmuştu. "Seninle çıkmayı çok ister," dedi Alyssa.

Holden nadiren gülümseyerek Lanie'ye ne kadar yakışıklı bir çocuk olduğunu hatırlattı. "Harika. Yarın işten sonra onu alırım." Ayağa kalktı, Lanie'ye göz kırptı ve uzaklaşmadan önce parmaklarıyla River'ın elinin arkasını bir kez okşadı.

River onlara bakakaldı. "Biriyle çıkamam!"

"Neden?" Alyssa sordu. "Bekârsın, değil mi?"

"Evet, ama bana bak! İki tonluk bir inek kadar ağırlığım var. Ve hamileyim. Ve onu tanımıyorum bile!"

"İki tona yakın bile değilsin," diye araya girdi Lanie. "Yüz kilodan fazla olsaydın çok şaşırdım. Ve hamile olman öldüğün anlamına gelmez. Onu tanımamana gelince, bu bir randevuya çıkarak kolayca çözülebilir."

River ona baktı. "Neden umursuyorsun ki?"

Lanie omuz silkti. "Belki de seni kendimden daha mutlu görmek istiyordum." "Mutlu olmak için bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Bu doğru değil mi?" dedi Alyssa. "Bak, çok çalışıyorsun ama biraz yalnız görünüyorsun. Holden iyi bir işi olan iyi bir adam ve seninle ilgilendiği çok açık. Bunun ne zararı olabilir ki?"

River başını salladı ve ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Lanie onun ne söylemek üzere olduğunu merak etti ama bu gerçekten onu ilgilendirmiyordu. Bir saat sonra, Mark hâlâ dönmemişken, arabasını

şaraphaneye geri götürdü. Meğer Mark için tuttıkları yatak odası

ikinci katta, koridorun sonunda yer alıyordu.

Mark'ın.

GörünüŖe göre Mia Teyze'nin odasında yatıya kalan ikizlerin odasını alacaktı. Lanie yatak odasının ortasında durup koyu renkli, erkeksi mobilyalara ve gösteriŖli yatak takımlarına baktı ve onu o yatakta lüks çarşaflardan başka bir Ŗey giymeden yatarken hayal etmemeye çalıŖtı.

Bu görüntüden sıyrılıp, pijama niyetine Ŗifonyerdeki tiŖörtlerden birini çaldı ve banyo tezgâhına onun için düşünceli bir Ŗekilde bırakılmış olan diŖ fırçasını kullandı. Kapı çalındığında, ışıkları kapatıp yorganın altına saklanarak korkup korkmayacağını ya da kaçıp kaçmayacağını düşündü.

"Nefes alışını duyabiliyorum," dedi Mark'ın alçak ve eğlenen sesi. "Aç kapıyı." Dedi Büyük Kötü Kurt . . .

Bölüm 15

Neden kendinizi kalabalıkta panik yapmakla sınırılıyorsunuz? Her yerde panikleyin. En çılgın, en endişeli hayallerinizi takip edin.

Lanie hem kendine hem de Mark'a gözlerini devirdi ve kapıyı araladı. "Evet?"

Kıyafetlerini değiştirmemişti ve saçları sanki biraz kurumuştı. Parmaklarını çok fazla sokmuştu. "Yatağımı denedin mi?"

Tanrım, diye düşündü. Vücudu onun sesindeki alçak kadifeyi çok sevmiştir. "Hayır. Barın bu gece bir polise ihtiyacı olduğunu nereden bildin?"

"Barmen eski bir arkadaşım. Boomer 911 yerine beni aradı."

"Bu büyük bir risk gibi görünüyor. Ya oraya zamanında varıp sorunu durduramazsanız?"

"Oraya varacağımı biliyordu."

Çok gerçekçi. Kendinden çok emin. Ukala değil, sadece yeteneklerinden çok emin. Kendinden şüphe duymamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Kesinlikle bilmek isterdi. "Eee... bir şey mi istiyorsun?"

"Evet. Daha sonra. İstasyonda bu kadar uzun kaldığım için özür dilerim." Kapının pervazına yaslanmış, günahın kişileşmiş hali gibi görünüyordu. "Beni içeri davet edecek misin?"

"Siz kötü bir fikirsiniz. *Biz de* kötü bir fikriz, unuttun mu?"

Boğazının altından güldü. "Aynı şeyi kendime yüzlerce kez söylediğim halde nasıl unutabilirim ki?"

Demek o da onları düşünüyordu. Bunda bir rahatlık vardı. "Bunun yeri ve zamanı olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum." Karanlık bakışları onu tepeden tırnağa taradı, tepki olarak titreyen bazı stratejik noktalarda yavaşladı. "Ama gençliğimden kalma en sevdiğim tişörtümü giymişsin ve anlayabildiğim kadarıyla başka hiçbir şey giymemişsin."

Kapıyı sıkıca kavradı çünkü onun ilk dokunuşunda teslim olmamak için kendine güvenmiyordu. "Burası senin çocukluk odan," dedi. "Bunu burada yapamayız."

Sadece gülümsedi.

Kadın adama bakakaldı. "Bu odada kaç kızla birlikte oldun?" Gözlerini kısmıştı. "Ve eğer bana bekaretini bu yatakta kaybettiğini söylersen, ben-"

"Sıfır," dedi. "O yatakta hiç kadın olmadı. Merhaba, meraklı ailemle tanışmıştın, değil mi?"

"Yani ... bekaretini burada kaybetmedin mi?" diye sordu.

Gülümsedi. "Bekâretime olan hayranlığın çok hoş ama hayır, asıl olay ben on beş yaşındayken babamın kamyonetinde gerçekleşti."

"Tek başına mı?"

Adam güldü, bu ses kadının kalan kararlılığını da eritti. "İnan bana, ondan da çok vardı, ama hayır, aslında kimya partnerimi hayvan manyetizması deneyine ikna ettim." Sırıttı ve eğilerek kızın kulağına yumuşak bir sesle konuştu. "O gece iyi bir iş çıkardık ama o zamandan beri çok şey öğrendim." Kulak memesini ısırды. "Beni içeri al, Lanie."

Kesinlikle çok şey öğrenmişti, diye düşündü alaycı bir ifadeyle, meme uçları gerilirken ve kalçaları sıkılırken. "Ben öyle düşünmüyorum."

Yılmadı, boğazına sokuldu, tenine hafif öpücükler kondurdu ve onu içten dışa doğru ateşe verdi. "O tişörtün içindeki sen," diye mırıldandı. "Sen bir fantezinin hayata geçmiş halisin, Lanie."

Tam bunun için parlak bir karşılık bulmaya çalışıyordu ki, adam ona doğru adım attı ve sihirli ellerini kalçalarına doğru kaydırды. "Bu gece için gerçekten üzgünüm."

Onun gözlerinin içine baktı ve aslında her zamanki kendinden emin halinin olmadığını gördü. Onun ne düşündüğünden ya da ne yapacağından emin değildi ve bunda beklenmedik bir güç vardı. Geri adım atarak ona geçmesi için yer verdi. İçeri girerken onun bakışlarını tuttu, kendi bakışları şaşkınlığını açığa vuruyordu. Onu içeri almasını beklemiyordu. Onun yanından uzanarak kapıyı sessizce kapattı ve sonra ...

Onu ona doğru itti.

Kaşlarını kaldırdı. "Agresif mi hissediyorsun?" "Görünüşe göre. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Şaka mı yapıyorsun? Sen şimdiye kadar sahip olduğum yürüyen, konuşan fantezilerin hepsisin." Elleri kızın beline gitti ve vücudunda yukarı doğru kayarak yüzünü avuçlamadan önce hafifçe sıktı. "Bana bu gece ne istediğini söyle."

Aradaki farkı kaçırmadı ama tereddüt de etmedi. "Vücudun benimkinin üzerinde."

Gözleri hem karardı hem de yumuşadı. "Lanie-"

Parmağını onun dudaklarına koydu. "Kuralları biliyorum. Hiçbir şeyi karmaşıklaştırmaya gerek yok," diye fısıldadı ve onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

Adamın eli tişörtün etek ucunun altından kayarak hâlâ külotla kaplı kıcını avuçladığında göğsünden onunkine doğru bir inilti yükseldi ve kadın adamın kıyafetlerinin bir an önce çıkarılması gerektiğine karar verdi. Eşofmanını çekiştirirken bir buçuk saniyeliğine kontrolün onda olmasına izin veren adam, pozisyonlarını değiştirip onu kapıya yasladı, kollarını başının üzerinde birleştirdi ve adını ya da neden karşı koymayı düşündüğünü hatırlayamayana

kadar öptü.

Giydiği tişört yere düştü ve çıplak göğüslerini ortaya çıkardı. Adamın boğazına doğru ilerleyen ağzının dokunuşu kadının zevkle nefesini kesmesine ve şortunun ipine uzanıp çekiştirirken ona doğru eğilmesine neden oldu. "Bana prezervatifin olduğunu söyle."

"Bende koca bir kutu var," dedi ve ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Tam başının yanında biri kapıyı çaldığında ihtiyaçtan neredeyse kör olmuştu.

"Lanie?"

Aman Tanrım, bu Cora'ydı.

Patronu, "Ben de tam oradan geçiyordum ve kapıya çarpan bir ses duydum," dedi. "İyi misin?"

Mark başını kaldırdı, yarı kapalı seksi gözleri hem kızgın hem de eğleniyordu.

Lanie değil. Dehşet içinde ona baktı. "Ben iyiyim," diye seslendi. Ya da en azından denedi. Sesi tamamen kaybolmuştu. Boğazını temizledi ve tekrar denedi ama Mark'ın bir eli çıplak göğsünde, diğeri saçlarında, kalın kaslı kalçası da onunkilerin arasındayken bunu yapmak kolay değildi.

Ve o da daha iyi değildi. Elleri adamın şortundaydı! "Tatlım?"

Cora aradı. "Bende ana anahtar var. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır!" dedi. Belki de bağırdı. Yüzünü buruşturdu ve gözleri korku ve panik içinde Mark'ınkilere kilitlenerek, "Ben iyiyim! Tamamen iyiyim! Yüzde yüz iyiyim! Hiç bu kadar iyi olmamıştım!" Yüzünü buruşturdu. "İyi geceler!"

Cora'nın sesi kuşkulu bir şekilde eğlenmiş gibiydi. "İyi geceler, tatlım."

"Sanırım daha önce bahsetmiştim," dedi Mark onun kulağına, "ailem delidir." "Hiçbirinizin kişisel alan sınırları diye bir kavramı yok!" diye tısladı.

"Tek biriniz bile!"

Kulağından bir ısırik aldı. "İronik, ellerinin nerede olduğunu düşünürsek." Kadın homurdandı ve ellerini çekerek serbest bıraktı ve onu itti.

Alçak sesle, yumuşak ve sinir bozucu bir şekilde seksi bir kahkaha attı ve ... kapıyı açtı.

Şok olmuş bir halde durdu. Her şeyden önce, sörfçü şortu açılmıştı ve tehlikeli bir şekilde, yasadışı bir şekilde kalçalarına kadar inmişti, her şeyi gizlemekten çok ortaya çıkarıyordu. İkincisi, adam gidiyor muydu? Onu bu duruma sokmuştu ve şimdi çekip gidecek ve onu bu durumla baş başa mı bırakacaktı? Kendi kendini yakacaktı!

Mark kapıdan dışarı dikkatli bir bakış attı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sahilin temiz olduğundan emin olmak için," dedi ve yere baktı. "Bu gece olmaz, Gracie."

Köpek koridordaydı ve ona üzgün gözlerle bakıyordu. Oflayıp puflayarak başka bir enayi bulmak için uzaklaştı. Mark kapıyı kapattı ve Lanie'nin panik halini belli belirsiz bir gülümsemeyle karşıladı. Gözlerinin yavaşça taraması, Lanie'nin sadece bir çift bikini külotu giydiğinin farkına varmasını sağladı.

Bu bakış aynı zamanda onun dokunduğu her yeri çok ateşli hale getirmişti.
Ve hala ona ihtiyaç duyduğu yerlerde

dokunmak için. "Ee?" diye sordu. "Gracie dışında ortalık temiz mi?"

Adamın ağzı seğirdi. "Dışarıda mı? Evet. Peki ya burası?" "Bu da ne demek oluyor?"

Gülümsedi. "Beni çok istiyorsun."

Tanrı yardımcısı olsun, ama yaptı. "Beni istediğin kadar kötü değil," dedi onun hâlâ oldukça etkileyici olan ereksiyonuna dikkatle bakarak.

"Bir erkeğin bunu saklaması zor," diye kabul etti. "Geri dönecek mi?"

"Gracie? Evet. Annem mi? Muhtemelen hayır, ama ailemin herhangi bir üyesini anlamaya çalışmayı uzun zaman önce bıraktım." Kapının kilidini tıklattı ve ona döndü. "Bu hepsini yeterince uzun süre oyalar."

"Ne için yeterince uzun?"

Adam gülümsedi ve kadın neredeyse o anda orgazm oluyordu. Ama bir yanı da kendine gelmeye başlamıştı. "Evde bir bebek var. Ve etkilenebilir çocuklar, *senin* çocukların, yani-"

"Lanie, hepsi uyuyor."

Alt dudağını ısırды. "Ya gürültü yaparsam?"

Gülümsemesi hem yumuşak hem de

hınzırcaydı. "Ya?" "Ne? Bu benim hatam değil, elimde değil!"

"Biliyorum. Ve buna bayılıyorum." Bir kolunu kızın beline doladı, onu kendine çekti ve bacaklarını ona dolayabilmesi için yukarı kaldırdı, sonra da yatağa döndü.

"Ama-"

Onu yatağa fırlattı ve her santimi birbirine değene kadar vücudunu onunkine bastırarak onu takip etti.

Ve oldukça büyük inçler vardı.

Onu derin, çiğ ve paramparça edici derecede yoğun öptü, külotunu indirip bacaklarının arasına yerleşirken kalpleri durduran ve beyin hücrelerini eriten türden bir öpücük. Bakışlarıyla buluşmak için geri çekildiğinde, nefes nefese kalmıştı, daha fazlası için kıvranıyordu ve yatağa sabitlenmiş, onun seyir zevki için yayılmıştı.

"Acele etmeyeceğiz," dedi. "Ama çok sessiz olacağız. Biraz sessiz olabilir misin, Lanie?"

Şaka mı yapıyordu? Ona dokunmayı bırakmadığı sürece her şeyi yapardı. Ona doğru eğilerek, zaten birbirlerini emiyor olmalarına rağmen daha fazla temas aradı.

"Lanie." Onun dolaşan ellerini yakaladı. "Sana bir soru sordum." "Evet," diye nefes nefese kaldı. "Sessiz olacağım."

Vücudunda aşağı doğru iniyordu, göğüslerini, karnını, kalçasını öpüyordu. "Yatağında nasıl görüldüğüne bayılıyorum," diye fısıldadı tenine karşı boğuk bir sesle.

Kadından alçak sesle, nefessiz bir kahkaha yükseldi ve bu kahkaha, adam onun en sevdiği öpülebilir noktasını bulduğunda bir nefese dönüştü.

"Şşşt," diye hatırlattı ona, özel lezzetli işkencesi için onu hareketsiz tutmak üzere kalçalarını sıkıca kavradı.

Kız hareketsiz ya da sessiz kalamayınca, muhtemelen onu susturmak için vücuduna tırmandı ve onu tekrar öptü. Üstünde hedef odaklı, cinsellikten yoksun bir erkek varken olabildiğince yer değiştirdi, bacaklarını adamın etrafına sardı, böylece adam kendisini ölümcül bir hassasiyetle ona sürtebiliyordu.

Kadın gözlerini açtı ve adam bir prezervatif çıkarıp dişleriyle yırtarak açarken çok sert bir gülümseme yaydı. Adam eve girdiğinde, birbirlerinin ağızlarında inlediler ve adam seksi bir şekilde onun üzerinde hareket ederken, kadın kendini tamamen onun içinde kaybetti. Ve gecenin belki de en şaşırtıcı kısmında, onun da kendisinde aynı şeyi yaptığını biliyordu.

Bölüm 16

Ben: Harika bir gün olacak.

Endişe: Size ne kadar yanıldığınızı göstereyim.

Mark uyandığında, Lanie'nin kollarının vücudunda sıcak ve duygulu bir şekilde süzülüşüne değil, onu yatağından itmeye çalışmasına tanık oldu.

"Gitmelisin," diye fısıldadı.

Tek gözünü açtı. Saat sabahın ikisiydi. "Hmmm," diye mırıldandı saçlarına ve onu kendine çekti, çıplak ten hissine gülümsedi. Onun tatlı kıcını avuçladı ve onu altında yuvarlamaya başladı, ama kadın onu tekrar itti.

"Mark! Uyan!"

"Kalktım," dedi ve sırt üstü yere kapaklandı.

"Evet," dedi kadın, adamın kesinlikle *yukarıda* olan kısmına bakarak. "Ama kastettiğim bu değildi!"

Homurdandı ve doğrulup oturdu. "Panikliyorsun."

"Evet! Bana katılırsın, değil mi?" Tişörtünü çekti ve yataktan dışarı kaydı. Pamuk kıvrımlarının üzerine düştü ve adamın iç çekmesine neden oldu. Görünüşe göre ikinci raunt takvimde yoktu.

Onu yataktan çekti, giysilerini üzerine fırlattı ve kapıya doğru itti.

"Aslında önce bunları giymem gerekmiyor mu?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Orada durdu, kollarını kavuşturdu, adam sörf şortunu çekerken ayak parmaklarına vurdu. "Ateş nerede?" diye sordu.

"Ailenizin evinde aynı yatakta uyuyamayız."

"Aslında o kadar da uyumak söz konusu olmadı," dedi. "Yine de bazı güzel yalvarmalar oldu, özellikle de ben-"

"Aman Tanrım." Eliyle adamın ağzını kapattı ama şimdi gülüyordu.

"Kesinlikle yalvarmadım."

Kıkırdadı çünkü kız *çok* yalvarmıştı. Tatlı bir şekilde. Seksi bir şekilde. Ve şimdi bunu düşündüğüne göre, onun bunu tekrar yaptığını duymak istiyordu. Ve tekrar . . .

"Bak," dedi. "Yaptığımız şeyin sorun olmayacağı konusunda anlaşmıştık. Ama birlikte yatmak farklı bir şey. Daha farklı. Daha samimi."

Gülümsemesinin solduğunu hissetti ve onu kucaklamak için kendine çekti, çenesini başının üstüne dayadı. "Kendi alanına ihtiyacın var."

Durakladı ve sonra geri çekilip adamın göğsüne baktı. "Evet. Boşluğa ihtiyacım var."

Kızın çenesini kaldırdı ve gözlerinde gördüğü şey kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Duygusal bir ilişkiye girmememiz benim sorumluluğumda, Lanie," dedi. "Senin değil. Asla sen değil."

Kadın başını salladı ama adam onun anlamadığını biliyordu ve kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. "Lütfen bana inandığını söyle."

"I-"

Kapı çalındığında ikisi de donakaldı ama Mark'ın gelenin kim olduğunu anlamak için gözetleme deliğine ihtiyacı yoktu. Geceleri çocukları bol bol kucaklanmaya ihtiyaç duyan susuz filozoflara dönüşme eğilimindeydi. Ve evet, tam zamanında geldi ...

"Baba?" Samantha'nın küçük sesi geldi. "Ben ve Sierra susadık."

O bir askerdi. O bir polisti. Her ikisi de kedi gibi refleksler ve hayatını birkaç kereden fazla kurtaran içgüdüler gerektiriyordu. Hızlı hareket ederdi ve tek gözü açık uyurdu. Yine de o anda donup kalmıştı. Çocukları onu şüpheli bir durumda bulduğu için değil, her ne sebeple olursa olsun Lanie aşka güvenemeyeceğine inandığı için.

Kızlar tekrar kapıyı çaldı. Lanie dolaba bir parmak salladı ve sevimli küçük dinsizleri karşılayıp onu koruyabilmek için daha çok itmeye benzeyen bir itme daha ekledi.

Olmuyor. Değişiklik olsun diye birinin onu korumasının zamanı gelmişti. Bu yüzden *onu* nazıkçe dolaba doğru itti ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Sonra yatak odasının kapısını açtı ve en sevdiği dinsizlere ve hepsi de umutlu bakan büyük boy bir köpeğe baktı.

Onlar şimdiye kadar gördüğü en sevimli küçük gece kuşlarıydı, yatma zamanı ne zaman olursa olsun uykuya ihtiyaçları yokmuş gibi görünüyordu. Bazen onları yatırdıktan sonra bile yatağına girmek için bir bahane ararlar, suya, bir masala ya da akıllarına ne gelirse *ona* ihtiyaçları olduğunu iddia ederlerdi ve onlara izin vermesi kendi suçuydu. Ama yaşadıkları onca şeyden sonra onları biraz şımartmıştı. Bunu hak etmişlerdi.

"Dur bir dakika," dedi. "En sevdiğim iki kısa boylu insana bakıyor olamam çünkü onlar yataklarında, uzun uykularında midilliler, yavru kediler ve gökkuşakları hakkında rüya görüyorlar."

Kıkırdadılar ve Gracie'nin önderliğinde içeri girmeye çalıştılar, ama o kendini tuttu. "Bu gece olmaz, tatlı şeyler. Yatma vaktiniz çoktan geçti-"

"Ama baba," dedi Samantha. "Çorabım düştü ve susadık."

"Yataklarınızın yanında iki su şişesi var. Mia teyzen nerede?"

"Uyuyakaldı. Masal dinlemek istiyoruz."

Sierra hevesle başını salladı, ona o kadar sevimli bir şekilde gülümsüyordu ki göğsünün sıkıştığını hissetti. Sonunda iki ön dişini çıkarmıştı ve dişlerini tutuyordu.

Geçen ay ona hediye ettiği oyuncak ayı, hâlâ hak ettiğinden emin olmadığı bir hayranlıkla ona bakıyordu. Eğilerek ikisini de kucağına aldı ve koridordan yatak odalarına doğru yürümeye başladı, Gracie de peşindeydi.

"Ama baba-"

"Şşşt," diye fısıldadı Samantha'ya daha sıkı sarılarak. "Evi uyandırma, bebeğim."

"Ama-"

"Samantha, eğer büyükannemi uyandırırırsan, ona son kekini senin yediğini söylerim."

Sierra bu boş tehdit karşısında kıkırdadı çünkü hepsi son keki yiyenin o olduğunu biliyordu. Ama Samantha konuşmayı bıraktı ve başını onun omzuna koydu.

Çabucak arkasına baktı. Lanie'yi göremedi. Üç dakika sonra kızları yatağa yatırmıştı. "Ergen olduğunuzda," dedi, "gecenin bir yarısı çoraplarımın çıktığını söylemek için sizi uyandıracağım."

Gülüştüler ve birbirlerine sarıldılar. Her birini öptü, Gracie'ye "bebekleri korumasını" söyledi ve odasına, doğrudan dolabına gitti.

Boştu.

Yavaş bir nefes verdi. Evet, bunu hak etmişti. Odadan dışarı çıktı ve koridorda ilerledi. Soğuk bir geceydi, yalınayak ve üstsüzdü ama Lanie'nin iyi olduğundan emin olmalıydı. Lanie'nin karanlık kulübesine adım attığını görmek için tam zamanında kulübelerin sırasına vardı.

Yeterince adil. Onu incittiği için kendine kızarak büyük eve geri döndü.

Kalbini güvende tutabileceğine gerçekten inanmıştı. Ama bu, Lanie onun bariyerlerinin altından içeri girmeden önceydi. Şimdi emin olduğu tek şey, kendisine itiraf etmek istemediği tek şeydi.

Onun için her kuralını çiğneyecekti.

ALARMI üç saat sonra çaldı. Uzun ve yoğun olduğu anlaşılan erken bir vardiyası vardı. O gece geç saatlerde kaçtı ve kızları kontrol ettikten sonra kulübelere gitti -elektrikler gelmişti- ve Lanie'nin kapısını çaldı.

Ondan çaldığı tişörtle cevap verdi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Belki de bir konuşma yapmamız gerektiğini düşündüm." "Azıcık bile değil," dedi kibarca.

"Lanie-"

"Konuşmak istemiyorum ama yapmak istediğim başka bir şey var." "Her şeyi," dedi.

Onu içeri ve yatağına çekti.

Sonraki hafta boyunca Mark, grip olduğu için gülünç derecede uzun saatler çalıştı.

personeliyle koşuşturdu, kızlarını uyurken izlemek için bile olsa mümkün olduğunca sık ziyaret etti ve sonra kendini Lanie'nin yatağında buldu.

"Lütfen", "Bunu bir daha yap" ve "Durma" gibi mırıldanmalar olsa da pek konuşmamışlardı.

Bir gün işler nihayet Mark'ın öğle tatilini şarap imalathanesinde geçirebileceği kadar yavaşladı. Bunu haftada bir gün, ikizlerin okuldaki yarım gününe denk getirmeye çalışarak, onların yatma saatinden önce eve gelemediği tüm geceleri telafi etmeye çalıştı. İşi bu şekilde ideal değildi ama yurtdışında olup hiç orada bulunmamaktan çok daha iyiydi.

Yine de, çoğu gün insanlığın sunduğu en kötü şeylerle boğuşmak anlamına gelen iş hayatının çılğınlığı ile eve gelip bulaşık makinesini boşaltmak ve normal bir insan gibi kızların saçlarını örmek zorunda kalmak arasındaki ikilem, normalden başka bir şey hissettiğinde, hayal ettiğinden daha zordu.

Ama ona verilen buydu.

Bugün, öğle yemeğine giderken, verandaya çıkmadan önce annesi onu durdurdu.

"Lanie'den sözleşmesini uzatmasını istedim," dedi ona.

"İstedin mi? Ne zaman?"

"İki hafta önce."

"Bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Neden yapayım ki?" diye sordu, onu dikkatle izlemek için başını eğerek. "İkinizin arasında bir şeyler olduğu gerçeğini inkâr ettiniz ve şaraphaneyi ben işletiyorum, bu da onu benim sorumluluğum altına sokuyor, sizin değil."

Yeterince doğru. "Ve dedi ki ?"

"Bunu düşüneneğini söyledi." Annesi endişeli görünüyordu. "Altı haftadır burada olduğunu ve sadece birkaç haftası kaldığını biliyorsun, değil mi?"

Mark bir nefes verdi ve verandaya çıktı.

Herkes oradaydı. İki dolu masada herkes *her zaman* oradaydı. Lanie her zamanki gibi en uçta oturuyordu. River da onunla birlikteydi. River başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı, kendisi de her zamanki gibi hızla uzaklaştı.

Beş haftadır buradaydı ve herkes onu seviyor ve tapıyordu ama ... ona doğrudan tek bir kelime bile söylememişti. Onunla konuştuğunda, onunla ilgili her şey durgunlaşıyor ve sanki gitmesi için çaresizmiş gibi başka bir yere bakıyordu. Bunun erkek olduğu için mi, yoksa polis olduğu için mi olduğunu bilmiyordu.

Lanie ona hiç bakmadı. Yaklaşık altı saat önce ağzı Lanie'nin vücudunun her santimindeydi -ve tam tersi- ama görünüşe göre artık sadece gece yatak arkadaşlarıydılar.

Çünkü ona sunabileceğin tek şeyin bu olduğunu söyledin.

Evet, hepsi onun suçuydu. Onunla göz göze gelmeye ve ona güven verici bir gülümseme göndermeye çalıştı ama kadın onu fark etmedi.

Ya da bilmiyormuş gibi davrandım.

Bir tabak aldı ve masanın diğer ucuna gitti. Samantha ve Sierra onu görünce çılgına döndü ve üzerine tırmandılar. Onları omuzlarından baş aşağı sarkıtma ve bir dakika boyunca savurma rutinlerini yerine getirdikten sonra yerlerine oturttu, ikisi de kulaktan kulağa mutlu bir şekilde sırtıyordu. Onu görmekten her zaman mutlu olan birinin olması ne güzel.

Annesi ona buzlu bir kahve uzatırken, "Sen eve döndüğünde ısıldıyorlar," dedi. Çay.

Bu büyük, çılgın aileden gelmesi ona komik geliyordu. Büyüme yıllarının çoğunu, kız kardeşlerinin peşine düşemeyeceği ya da eşyalarını çalamayacağı, kendine ait bir yer olmasını dileyerek geçirmişti. Kendi ailesini hiç hayal etmemişti ama Sam ve Sierra dünyaya gelmişti ve bunu hiçbir şeye değişmezdi.

Her şeyden daha önemli olan bu iki küçük çılgın yaşam kapsülünden uzaklaşma düşüncesiyle göğsünün sıkıştığını hissetti. Onlar için bir kurşunun önüne atlayacağını, onlara hak ettikleri hayatı vermek için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordu.

Kendisini görmezden gelme konusunda hâlâ harika bir iş çıkaran Lanie'ye baktı ve kalbinin bir kez daha sıkıştığını hissetti. O da önem kazanmaya başlamıştı.

"Baba?" Samantha sandalyesinde ayakta duruyordu çünkü oturabildiği zamanlarda hep ayakta dururdu, tıpkı yürüyebildiği zamanlarda hep koştuğu gibi. "Bu gece yine senin odanda mı yoksa Lanie'nin odasında mı uyuyacaksın?"

Herkes donakaldı, herkes derken herkesi kastediyordu, bazılarının çatal bıçakları ağızlarının yarısına kadar gelmişti ve hepsi de toplu bir şok içinde ağzı açık kalmıştı.

"Çünkü okul geceleri yatıya kalmamıza izin verilmiyor, unuttun mu?" Sam sordu. "İnsanları yoruyor." Mark'ın yüz ifadesini yakaladı. "Ve huysuz."

Lanie de herkesle birlikte donup kalmıştı. River onun eline uzandı.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu kurtarmaya gelen Mark'ın sinir bozucu küçük kız kardeşiydi. Mia Samantha'ya gülümsedi. "Elektriklerin kesildiği ve Lanie'nin babanın yatak odasını ödünç aldığı zamanı kastediyorsun. Ama o sadece o gece içindi, balkabağım. Hey, herkes limonlu çubuklarımı denedi mi? Çünkü dürüst olmak gerekirse, onlarla evlenip bebeklerini doğurmayı düşünüyorum. Yani, zaten erkeklerden umudumu kesmiştim."

"Hayır, *bütün* geceleri kastediyorum," dedi Samantha. Mark'a gülümsedi. "Sen ve Lanie yatıya kalıyorsunuz. Değil mi baba?"

Cora ayağa kalkıp temizlemek için birkaç tabak toplarken gülümsemesi biraz zoraki bir hal alarak, "Görünüşe göre iki küçük arkadaş yine gece gezintisine çıkmış," dedi. "Yaramazlık yaptığınız ve yalan söylemenin yanı sıra kurallara da uymadığınız için, masayı toplamama yardım ederek bunu biz yetişkinlere telafi edebilirsiniz."

"Bu bir yalan değil büyükanne," dedi Samantha. "Baba, söyle ona."

Bu çocuğu seviyordu. Sevdı. Onu ölesiye seviyordu ama şu anda iki dilsiz ikizinin olması umurunda bile değildi. Onun sıcak çikolata bakışlarıyla karşılaştı ve iç çekmek zorunda kaldı. Ona yalan söyleyemezdi, ama söyleyebilse bile bunu Lanie'ye asla yapmazdı, çünkü olanları inkâr etmenin onu itiraf etmekten çok daha fazla inciteceğini hissediyordu. "Burnunu sokuyorsun," dedi. "Bu hiç hoş bir şey değil. Ama yalan söylemiyorsun."

Sam hafifçe utanarak bakma nezaketini gösterdi. "Bazen susuyorum."

Uh-huh. Ayağa kalktı. Herkes hala ona bakıyordu.

Ve Lanie'ye.

Onun için bundan nefret ediyordu. "Dinleyin," dedi tüm gruba. "Bugün çok eğlenceliydi... şey, bugün çok eğlenceliydi..." Lanie'ye doğru yürüdü ve onu oturduğu yerden çekti. "Ama biz çıktık."

"Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu annesi.

"Biliyorsun anne, iyi bir sorgulamadan ne kadar hoşlansam da işe geri dönmem gerekiyor ve Lanie'yi burada kurtlarla bırakacak değilim."

"Saçmalama," dedi annesi sinirlenerek. "Bu saçmalık için onu suçlamıyoruz."

"Hayır, *seni* suçluyoruz," dedi Mia. "Erkekler pisliktir, hepsi."

Alyssa'ya baktı ve o da başını salladı. "Seni kurtarmam için bana bakma. Sessizliğim senin tarafında olduğum anlamına gelmiyor. Bu çete tarafından yakalanma konusundaki aptallık seviyenizin beni suskunlaştırdığı anlamına geliyor."

Mark bir nefes verdi ve Lanie'nin gözlerinin içine bakabilmek için biraz eğildi. "Hey, iyi misin?"

"Tabii ki öyle," dedi annesi. "Senin neyin var böyle?" Herkese bir parmak salladı. "Bu konu şu anda kapanmıştır."

Herkes beni anladı mı? Ben yokken kimse bu konuyu açmıyor, kimse bunu düşünmüyor bile, *anladınız* mı?"

"Baba, baba, *baba*," dedi Sam, yukarı aşağı zıplayarak ve ellerini çırparak. "Lanie'ye sabahları yaptığın gibi veda öpücüğü ver!"

İnsan gerçekten bir anevrizmanın yaklaştığını hissedebilir miydi? Eğildi ve ikizlerin her birine birer öpücük verdi. "Pekâlâ, fıstıklar, yetişkinlere bir dakika izin verme zamanı, lütfen."

Kaçıp gittiler.

Cora kaşlarını kaldırdı. "Bana okulun soyunma odasında bir kızla yakalandığın zamanı hatırlattı," dedi ve başını salladı. "Notların hep A'ydı, Ulusal Onur Topluluğu'ndaydın ama yine de her gün başın beladaydı. Müdür beni hızlı arama listesine almıştı."

Lanie homurdandı ve adam ona bir bakış attı.

"Seni bir inek olarak hayal etmekte zorlanıyorum," dedi.

"Çünkü değildim. Dersleri ekim ve okulun soyunma odasında ot içtim."

Annesi dehşet içinde nefesini tuttu. "Marcus Antony Edward Capriotti! Marihuana mı içtin?" Nefesini içine çekti, gözleri kısıldı. "Bu evde sigara mı içtin?"

Yüce İsa. Buraya nasıl gelmişlerdi? "Bu sorunun cevabını gerçekten istiyor musun?"

"Yanlış yapmayan biri olmak buraya kadarmış," dedi Alyssa neşeyle. "Bae'ye söylemek için sabırsızlanıyorum."

Alyssa cep telefonunu çıkardığında Mia gözlerini devirdi. "*Bae?*"

"Bu benim Owen'a taktığım yeni lakap. Birbirinize taktığınız evcil hayvan isimleri aşkı canlı tutar, bilirsiniz."

"*Bildiğim şey,*" dedi Mia, "*Bae* kelimesinin Danca'da *kaka* anlamına geldiği. O aptal arınmalardan birini daha yapmıyorsun, değil mi? Çünkü beyin hücrelerini öldürüyorlar."

"Onları yararlı buluyorum," dedi Alyssa. "Sen de benimle bir tane denemelisin." "Bloody Mary içmek arınmaya en yakın olduğum şey."

Birden otoparktan bir arabanın çalıştırılma sesi geldi. Mark etrafına bakındı.

Lanie gitmişti.

"İyi gidiyorsun," dedi. "Hepiniz onu kovaladınız." Onun peşinden gitmeye başladı ama annesi elini tuttu.

"Sadece matbaadan bir şey almak için şehre iniyor. Birazdan döner. Düşünmesi için onu biraz yalnız bırakın."

"O harika kızla yatıyorsun," dedi büyükannesi, elini göğsüne götürerek. "Kalbim mutlu. Düşün ne zaman?"

Toplu bir boğulma sesi duyuldu. Bazıları, diğerlerinden daha akıllıca, yemeklerine geri döndüler, ama sadece birkaçı, çünkü Capriottiler dramdan başka bir şey sevmezlerdi.

Cora bakışlarını Mark'tan ayırmadan, "Anne," dedi. "Şimdi olmaz." "Ama-"

"Anne, seni seviyorum," dedi Cora. "Ama bu *benim* çocuğum, bu yüzden bu konuda söz sahibi *benim*. Oğlumu tanıyorum. Taşınmak *istemediği* sürece yerinden oynatılamaz bir ağaçtır."

Mark kaşlarını kaldırdı ama o başını eğerek aksini söylemesi için ona meydan okudu. "Geri döneceğinden bu kadar emin misin?" diye sordu.

"Tabii ki. Ben pes edenleri işe almam. Aptal bir oğlum olabilir ama o kadın oyununun zirvesinde ve ben de ona bunun için para ödüyorum. Sana rağmen geri dönecek. Biraz yalnız kaldığında, aptal olduğun için seni affedebilir bile."

Birisi yavaşça alkışlamaya başladı. Jack Amca. Diğerleri de gülerek ona katıldılar. Mark tiksintiyle, "Hepiniz bir avuç delisiniz," dedi.

Annesi ona sarıldı. "Biz Marcus Takımı'yız, hepsi bu," dedi. "Seni mutlu görmek istiyoruz."

"Çok mutlu uyandım. Hepiniz içimdeki mutluluğu emdiniz."

Mia güldü ve ağzını açtı ama Alyssa bir kolunu onun boynuna doladı ve küçük kız kardeşinin ağzını kapattı. "Yapmaya çalıştığımız şey bu değil," dedi Alyssa. "Sadece mutlu olmanın sorun olmadığını bilmeni istiyoruz. Aptal bir kadın hakkında aptalca bir seçim yaptın diye kendini kapatman doğru değil."

"Burada olmak için nelerden vazgeçtiğini biliyoruz," dedi annesi sessizce. "Her şeyden vazgeçtin."

"Her şey değil," dedi. "Burada sahip olduğum şey için adam öldürebilecek insanlar var."

Annesi onun elini sıkıp gülümsedi ama gözleri hâlâ endişeliydi. "Sana katılıyorum. O zaman neden bu saçma kuralından vazgeçip birinin hayatına girmesine izin vermiyorsun?"

Mark başını çevirdi ve Alyssa'ya ölümcül bir bakış attı. "Bu sırrı saklamamın bir nedeni vardı," dedi. "Bir kadının hayatıma girmesine izin verdiğim için hepiniz bana yükleniyorsunuz. Ama burada isimsiz bir kadından bahsetmiyoruz, şaraphane çalışanlarından birinden bahsediyoruz." Başını iki yana salladı. "Ve eğer unuttuysanız, evin içinde ebeveynlerinden biri onları terk etmiş olan iki küçük kız var. Ben aynısını yapmayacağım."

"Eğer bir kadını severek çocuklarını terk edeceğini düşünüyorsan," dedi annesi, "sana hiçbir şey öğretmemişim." Biraz daha yaklaştı ve adamın yüzüne doğru yaklaştı. Bunu yapmak için boynunu eğmesi gerekiyordu ama bir şekilde ondan bir metre daha uzunmuş gibi hissettirmeyi başarıyordu. "Ve bir not daha," dedi. "Sen de Lanie'ye karşı bir şeyler hissetmiyor olsaydın bu konu hiç açılmazdı."

"Anne." Başını iki yana salladı. "Seks ve aşk arasında fark vardır ve bunu bilmemin nedeni on altı yaşına bastığım gün beni oturtup önüme bir kutu prezervatif atman ve kalbimi de diğer uzuvlarımı tanıdığım kadar iyi tanımadığım sürece bunun sadece seks olduğunu söylemen."

"Prezervatifler, bir kızın arabasının arka koltuğunda yakalandığın ve neredeyse tutuklandığın içindi. O kız ve en iyi arkadaşıyla birlikteydin ve herkesin ailesi seni hadım etmemi istedi."

Alyssa homurdandı ama hem Mark hem de Cora ona ters ters bakınca sustu. Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Hey, bana bakma. Ben ne anlarım böyle terbiyesizliklerden? Ben harika bir kocası olan bir meleğim. Ayrıca annemin favorisiyim."

Cora onu görmezden geldi. "Beni dinle Marcus. Bu kadın sana meydan okuyor ve kızlarla olan ilişkisine hepimiz hayran kaldık. Onlara yetişkin gibi davranıyor ve onlar da bunu yiyor. Onları seviyor ve onlar da onu seviyor. O yüzden neden şu aptal kuralını bir kenara bırakıp onunla mutlu olamıyorsun?"

"Çünkü 'aptal kuralımı' en son bıraktığımda, biri hala konuşmayan ikizlerin tek ebeveyni oldum."

"Mark," dedi annesi usulca, arkasına bakarak.

Arkasını döndü ve lanet olsun, Sierra orada duruyordu, sessiz, o duygulu gözleriyle ona bakıyordu. Hay sikeyim. "Hey, ufaklık-"

Döndü ve evin içine doğru koşmaya başladı.

Hayranlık uyandırıcı. Lanie gitmişti ve şimdi Sierra da gidiyordu, hayatındaki en önemli iki kadın onun yüzünden acı çekiyordu.

Eve girerken telefonunu çıkardı ve Lanie'yi aradı.

Aramasına cevap vermemekle kalmadı, görmezden geldi. Telesekreterine "Beni ara," dedi. "Konuşmamız gerek."

Biri "cık cık" dedi ve o da dönüp büyükbabasına baktı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Bak dede, başımda bir sürü dert var, ya içini dök ya da kendine sakla."

"Kadınlar ne yapacaklarının söylenmesinden hoşlanmazlar." Hadi canım. "Ona ne yapacağını ben söylemedim."

"Ona ikinizin konuşması gerektiğini söyledin. Bu şekilde içeri giremezsin, namlular alev alev. Etrafınızda dönüp sizi bıçaklayarak öldüreceklerdir."

Mark'ın gözü seğirmeye başladı. İyi oldu. Felç geçirecekti. Bu onu bir sürü dertten kurtaracaktı.

"Tek söylediğim," dedi büyükbabası, "kibarca sohbet etmek için vakti olup olmadığını sorman gerektiği. Ve sonra onun sana gelmesine izin vermelisin. Aksi takdirde, kolay hedef olursun."

Başını sallayarak yukarı çıktı ve Samantha'yı odasında Mia'nın ona aldığı çocuk tabletinde bir oyun oynarken buldu.

Bu sırada telefonu uğursuz bir şekilde sessiz kaldı. "Hey, bebeğim. Sierra nerede?"

Samantha bakışlarını ekrandan ayırmadan omuz silkti.

Mark içini çekti ve sonra onun önünde çömeldi, dikkatini çekmek için yüzünü onunkiyile ekran arasına koymak zorunda kaldı. "Merhaba."

"Merhaba baba."

"Geçen gece yetişkinlerle çocuklar arasındaki farktan bahsettiğimizi hatırlıyor musun?"

"Evet. Bana senin gibi bütün gece ayakta kalamayacağımı söylemiştin." "Peki neden?"

"Çünkü yetişkinler yaşlıdır ve deneyimleri vardır. İstediklerini yapabiliyorlar. Ben de yaşlandığımda istediğimi yapacağım ama henüz yaşanmadım."

Yeterince yakın. "Güzel. Bir dahaki sefere gecenin bir yarısı yatağından çıktığında bunu hatırla. Sierra nerede?"

Tereddüt etti. "Bilmiyorum."

"Sen her zaman bilirsin."

Samantha'nın bakışları kapalı dolap kapısına kaydı ve sonra tekrar Mark'inkine döndü. Neredeyse altı yaşında bir çift çocuk tarafından alt ediliyordu.

Dolaba doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Sierra yatağında uzanıyordu.

kirli çamaşır sepetinde tabletiyle oynuyordu. Başını kaldırıp bakmadı. Sam gibi onun da asi bukleleri vardı -her ne kadar kendi saçlarının koyu kahverengi reğinde biraz daha yumuşak bir versiyonu olsalar da- ama kendine özgü, sessiz, yaşlı ruhlu mizacı tamamen kendisine aitti. "Hey, sen."

Kendini oyuna kaptırmıştı. Ya da öyleymiş gibi davranıyordu. Mark onu sepetten çıkardı ve kucağına alarak yerine oturdu. Sepet onun ağırlığı altında zorlanıyordu ve tam olarak sığmıyorlardı, ama o bunu başardı, yüzlerine asılı çeşitli giysi parçalarıyla dolap duvarına yaslandı.

Sierra kıkırdadı ve kendisine ve endişelerine rağmen bu sese gülümsedi. "Bebeğim, seni tüm kalbimle sevdiğimi bilmelisin."

"Hey," dedi Sam yataktan.

"İkinizi de tüm kalbimle seviyorum," diye seslendi ve sonra Sierra'ya baktı. "Konuşmak istememen umurumda değil. Sorun değil. Ama bir daha hiç konuşmamayı tercih etmen umurumda çünkü sesini çok zlyorum."

Sierra ona baktı, gözleri ışıl ışıldı.

"O yüzden bilmem gerek," dedi usulca. "Bir daha konuşacak mısınız?"

Durdu, düşündü ve sonra yavaşça başını salladı. "Güzel," diye fısıldadı adam, çenesini başının tepesine bastırarak.

Sam de dolaba girip onun kucağına tırmandı ve sonra ikisine de sıkıca sarılırken kalbi gğ्सne sığmayacak kadar büyük hissetti.

Bölüm 17

Anksiyete: Dikkatli ol.

Ben: Daha açık konuşabilir misin?

Endişe: . . .

Matbaaya bir koşu gittikten ve dondurmacıya uğrayıp üç top çikolatalı kurabiye hamuru aldıktan sonra Lanie kendini masasına kapattı.

Birkaç dakika sonra, birinin ona doğru geldiğini duydu ve bunun Mark olması için kendini hazırladı. Söyleyecekleri onu kesinlikle etkilemeyecekti.

Muhtemelen.

"Selam," dedi Mia. "Nasıl gidiyor?"

Lanie iç çekti. "Öğle yemeğinde siz Capriottilerin önünde kendimi rezil etmemiş gibi davranmanıza gerek yok."

"Ah, o mu?" Mia başını salladı ve güldü. "O bir şey değildi. Sean tarafından terk edildiğimde masalardan birinin üzerine çıkıp hıçkıra hıçkıra ağladım. Bir buçuk aydır mı buradasın? Sen başlamadan birkaç hafta önce, Alyssa ve Owen büyük bir kavga ettiler ve seçtikleri silah yemekti."

"Gerçek bir yemek kavgası mı yapmışlar?" Lanie sordu. "Ciddi misin?"

"Kalp krizi kadar ciddi. Biri katıldı ve annemin suratına turta koydu."

"Birisi mi?"

"Tamam, ben," dedi Mia ve yüzünü buruşturdu. "En parlak zamanım değil. Ama demek istediğim, bugün olanlar önemsiz şeylerdi. Kimse masanın üzerine çıkıp hıçkıra hıçkıra ağlamadı ya da suratına turta yemedi."

Lanie ona öylece baktı. "Sizler çok ..."

"Müthiş. Sanırım aradığınız kelime *harika*." Lanie hafifçe güldü ve masasına geri döndü.

"Dinle," dedi Mia. "Kardeşim hakkında."

Lanie gözlerini kapattı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hayır, bunu anlıyorum. Normalde kardeşlerimle ilişkim 'cesedi saklamana yardım ederim' ile 'bana doğru nefes bile alma' arasındadır ama bu durumda senin yanındayım. Ve bilmelisin ki Mark bugün senin peşinden gelecekti ama Sierra kaçtı."

"Ne? O iyi mi?"

"Evet, onu buldu." Mia kalçasını Lanie'nin masasına dayadı. "O harika bir baba."

Lanie bilgisayarında çok meşgulmüş gibi davranıyordu, Mia'dan uzakta olduğu için minnettardı çünkü kelimenin tam anlamıyla ekranda yavaşça zıplayan bir elmayı izliyordu. "Evet, öyle."

"Annemin iki hafta sonra bitecek olan sözleşmeni uzatmanı ve daha uzun süre kalmanı istediğini biliyorum."

İki hafta . . . Elinde kalan tek şey bu muydu? Bakışları zıplayan elmaya kilitlendi. "O yaptı."

"Ve henüz evet demediğini biliyorum."

"Mia-"

"Bak, sen buraya uyuyorsun. Bence bunu biliyorsun."

Lanie bunu istememişti ama bu sözler içini ısıtmıştı. Büyürken ailesinden farklı olduğunun son derece farkındaydı. Ve farklı olmak iyi bir şey değildi. Kendi halkına asla uyum sağlayamamak onu yaralamıştı, bunu biliyordu. Buraya uyum sağladığını duymak hem şaşırtıcı hem de ürkütücüydü.

"Kalmanı istiyoruz," dedi Mia. "Hepimiz bunu istiyoruz."

Lanie hâlâ bilgisayarına bakarak, "Evet," dedi. "Kızların iyiliği için."

"Tabii ki. Cehennemi yaşadılar ve biz hâlâ iyileşmeye çalışıyoruz."

Ama bu sadece onlarla ilgili değil. Geri kalanımızla ilgili. Ve seninle. Hepimiz seni seviyoruz, Lanie. Hem de çok. Kendini bizden biri gibi hissediyorsun."

Lanie buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Kaygıları dışındaki duygularla arası iyi değildi ve onlarla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu işe bulaşmayacağına dair kendine söz vermişti. Bu sözünü tutmamıştı çünkü bu işe bulaşmıştı ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Düşünüyorum," dedi sonunda.

Mia gülümsedi. "O zaman hızlı bir hayır değil. Güzel."

Tekrar yalnız kaldığında Lanie çay içmek için çalışan odasına gitti. Çayını yudumlarken duvardaki devasa beyaz tahta takvimin önünde durdu. Orada herkesin programı vardı ama herkes için en önemlisi ikizlerinkiydi. Yarınki dans dersi için boş bir yer vardı. Kalem eline aldı ve oraya kendi adını yazdı.

"Bunun için de sana borçlu olacağım," dedi alçak, seksi bir ses sessizce arkasından.

On

u. Mark sırtına bastırınca hareketsiz kaldı. Ya da vücudu hareketsiz kaldı. Zihni değil.

Mark onu yüzüne doğru çevirdi. "Ailem için üzgünüm."

"Ailene kızgın değilim."

Bir an için onu inceledi. "Ben çocukken," dedi sonunda, "eskiden bir süper güç dilemek için. Uçabilmeyi isterdim ama şu anda bir süper güce sahip olsaydım, aklını okuyabilmeyi isterdim."

"Hayır, yapmazsın."

Alçak sesle, neşesiz bir kahkaha attı. "Bana kızgınsın."

"Şuna bak," diye mırıldandı. "Süper güce gerek yok."

Yüzünü kavrayarak başparmağını çenesinde gezdirdi, parmakları saçlarına battı. "Kızgınsın çünkü İkizlerin peşinden ilk ben gittim diye mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Kızlarına öncelik verdiğin için sana asla kızmayacağım."

Belli ki beynini kurcalarken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı ve ona yardım etmeye karar verdi. "Bana konuşmamız gerektiğini söylemiştin."

"Evet. Çünkü biliyoruz."

"Sen söyledin. Sormadın, söyledin." Gözlerini kırıştırdı ve sonra gözlerini kapatıp başını onun omzuna koydu, büyükbabasının haklı olduğu ve yaklaşan felç hakkında bir şeyler mırıldandı.

Onun kollarını kavradı. "Büyükbaban felç mi geçiriyor?"

"Hayır, öyleyim." Yüzünü kaldırdı. "Özür dilerim. Otoriter ve talepkâr biriyim." "Ordu yüzünden mi?"

"Hayatımdaki tüm kadınlar yüzünden."

"Hayatındaki kadınlar seninle ilgili en iyi şey," dedi kendini tutamadığı küçük bir gülümsemeye.

"Eğer böyle düşünüyorsan," diye mırıldandı küçük bir gülümsemeye, "seni yatağına geri götürmem gerek."

Hafifçe güldü ama neşesi çabuk kayboldu.

"Bakın," dedi, "daha önceki ifademi gözden geçirmeme izin verin. Lütfen en uygun zamanda konuşabilir miyiz?"

"Vay canına. Acıdı mı?"

Güldü ve kahretsin, kızgınlığının geri kalanını eritti. "Sana teşekkür etmek istedim," dedi sessizce.

"Orgazm için mi?"

Gözleri karardı. "Kesinlikle, ama söyleyeceğim şey bu değildi. Biz Capriottilere katlandığınız için size teşekkür etmek istedim. Burada konfor alanınızın dışında olduğunuzu düşündüğünüzü biliyorum."

"Sanmıyorum, biliyorum."

"-Ama sen doğuştan yeteneklisin. Uyum sağlıyorsun, önemsiyorsun-" "Bu bir iş."

"Önemsiyorsun," diye tekrarladı usulca, bir parmağını şakağında gezdirdi, bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Derinden önemsiyorsun."

"Beni derinden önemsedğin için teşekkür mü ediyorsun?" "Evet."

Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Daha önce hiç kimse onu böyle bir şeyle suçlamamıştı. Ve çalışma tarzı hiç umursamamak olduğundan, herkesin tam olarak ne zaman radarının altından gizlice girip kalbinde kendilerini rahat ve evde hissettiklerini anlayamıyordu. Başını iki yana salladı. "Ben istemiyorum

teşekkür ederim."

"Yani teşekkürümü istemiyorsun ve kızlarla geçirdiğin ekstra zaman için sana ödeme yapmama izin vermiyorsun. Sizin için ne yapabilirim?"

"Fiyat yok," dedi. "Hatırladın mı?"

"Ama diyelim ki bir bedel olmasını *istedim*," dedi. "Ne olurdu? Söyle," diye fısıldadı, sesi şimdi her türlü yaramaz varsayım ile doluydu.

Adam sert çenesini onunkine sürttüğünde, kulak memesini dişlerinin arasına alıp onu ürpertirken iniltisini güçlkle yakaladı. "Ofisteyiz," diye fısıldadı. "Daha birkaç saat önce başımızı belaya sokan şey bu değil miydi?"

"Sözleşme görüşmelerindeyiz," dedi. "Şartlarınızı söyleyin."

Onu düşündü. Adam alay ediyordu ve bu hoşuna gitmişti. Hem de çok. Hoşuna gittiği için ve burası gerçekten yeri ya da zamanı olmadığı için o da karşılık verdi. "Size *efendim* demek zorunda mıyım?"

Adamın gözlerinde beliren bakış, kalp atışlarının hızlanmasına ve vücudunun diğer kısımlarının beyninin önüne geçmesine neden oldu.

"Bana istediğin zaman *efendim* diyebilirsin," dedi, dudakları çenesinin kıvrımında gezinirken, kulağına bir öpücük kondururken kirli sakalı tenine batıyordu. "Ama böyle yaparsan hiçbir iş yapamazsın."

Bir kahkaha atarak onu itti. "İşten bahsetmişken ..."

"Tamam, ama daha sonra," diye mırıldandı, bir ifadeden çok bir söz gibiydi. "Sonra," diye usulca kabul etti.

Sonra da günü bitirene kadar dakikaları saydı. Kulübesine doğru ilerlerken aklı hep ilerideydi. Hayatı çok uzun zamandır karanlık bir tünelde ilerleyen bir tren gibiydi. Ama sanki bir şekilde rotasını değiştirmişti ve şimdi birazcık ışık görebiliyordu.

Gülümsüyordu, şaşkınlıkla fark etti. Mutluydu. Damarlarında dolaşan bu alışılmadık duygu öylesine şok ediciydi ki, kulübesinin içinde birinin olduğunu fark etmemişti bile.

O sabah çıkarken kapıyı kilitlediğini biliyordu -alışkanlıktan olsa gerek- ve ışıklar kapalıydı ama elinde kalem ışığı olan biri dolabını karıştırıyordu. Açık kapı aralığında dondu kaldı, sonra görebilmek için ışık düğmesine vurdu.

River dizlerinin üzerine çökmüş Lanie'nin eşyalarını karıştırıyordu.

Lanie şok içinde olduğu yerde donup kalmıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Düşündüğün gibi değil," dedi River hızla, ayağa kalkmaya çabalayarak.

"Emin misin? Çünkü benim düşündüğüm şey senin benden çaldığın."

River gözlerini kapattı.

Lanie olduğu yerde kalakaldı, göğsünde bir an önce kalbinin olduğu yerde bir kurşun ağırlığı vardı. Aslında yere yapışmış gibi hissediyordu. Hayatını kurtarmak için River'a doğru hareket edemezdi. "Ne haltlar dönüyor?"

"Lütfen," dedi River, sanki bir mil koşmuş gibi nefes alıyordu ve nefes almak için eğilmişti. "Çalmıyorum."

Lanie, River'ın elinde tuttuğu şeye baktı; büyükannesine ait tek şey olan küçük, altın bir elmas kolyeydi bu. "Ellerin seninle aynı fikirde değil gibi görünüyor."

Bölüm 18

Neredeyse günlük kaygılarımdan süslü tatil kaygılarıma geçme zamanı geldi.

River paniğin kendisini öylesine sardığını hissetti ki karnındaki bebek yavaş bir takla attı ve dengesini sağlamak için bir elini duvara koymak zorunda kalacak kadar soluk soluğa kaldı.

Lanie üstünü başını yokluyor, belli ki telefonunu arıyordu.

"Hayır!" River ağladı. "Lütfen polisi aramayın. Hapse giremem. Onu hapishanede doğuramam."

"Polisi aramayacaktım," dedi Lanie. "Cora'yı arayacaktım- doğum yapacak gibi görünüyorsun ve bu bebeği hapishanede doğurmak istemediğin kadar, ben de bu bebeği *doğurmak* istemiyorum."

"Doğum yapmıyorum."

Lanie içini çekti ve River'ın elini tutup onu yatağa götürecek kadar yaklaştı. "Otur."

River oturur oturmaz Lanie elini bıraktı ve sanki ona bakmaya bile dayanamıyormuş gibi geri çekildi. Bu hareket River'ın kalbini daha da acıttı çünkü tüm bunlar kendi suçuydu.

Aptal. O çok aptaldı.

"Neden benden çalışıyordun?" Lanie kollarını kavuşturarak sordu.

River ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı çünkü ne söyleyebilirdi ki? Hiçbir şey. Gerçeği söyleyemezdi. Kimse gerçeğe inanmazdı. Kendisi bile zor inanıyordu.

"Merhaba," dedi Lanie.

River Lanie'nin gözlerinin içine baktı. Öfkenin ardında acı vardı. River'ın neden olduğu acı. Burada gerçek bir seçeneği olmadığını fark etti, ya da en azından yüzleşmek istediği bir seçenek olmadığını. *Belki* de ilk gün açılsaydı ve Cora'ya kapılarına nasıl geldiği hakkındaki gerçeği söyleseydi.

Ama yapmamıştı.

Ve şimdi yalanıyla yaşamak zorundaydı. İşe girmenin kolay bir yolu olduğunu düşündüğü için girmişti ama şaka ona yapılmıştı çünkü buraya ve buradaki herkese aşık olmuştu. Burada o kadar iyi vakit geçirmişti ki mutlu olmuştu.

Ve bu kaygan bir yokuştı. Bu hayatta rahat etmişti.

Her gün başını sokacak bir ev, yiyecek bir lokma yemek ve bebeğine nasıl bakacağı konusunda endişelenmediği bir yer. Bu dünyadan ne kadar uzakta olduğunu unutmuştu.

Ve sonuçta her şeyi sabote ettiği için bunun bir önemi yoktu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Lanie, *yeterince iyi olmadığını* açıkça belirten bir ses çıkardı. "Ne arıyordun?"

Gerçeklerden daha kolay olduğu için son bir yalan. "Hızlı nakit için rehin verebileceğim bir şey."

Lanie kulübesinin etrafına bakındı ve başını salladı. "Hayır. Yalan söylüyorsun. Cüzdanımı tezgâhın üzerine bıraktım - orada, göz önünde duruyor ve hâlâ fermuarlı. İçinde para var mı diye bakmadın bile. Dolabımda boş bir valizi karıştırıyorsun. Sanki özel bir şey arıyormuşsun gibi."

Bu oldukça şaşırtıcı derecede doğru değerlendirmeye River ayağa kalkmayı başardı. Kolyeyi uzatmaya başladı ama Lanie yaklaşıp elinden kaptı ve göğsüne bastırdı. Bu, River'ın derinden utanmasına neden olan savunmasız bir tepkiydi. Bunu bir şekilde düzeltme ihtiyacıyla kalbi boğazında atmaya başlamıştı. "Lanie-"

"Lütfen git."

"Polisleri arayacak mısın?"

"Sadece defol git!"

Ama River gidemezdi, bu şekilde olmazdı ve ayaklarını yere sağlam bastı. "Henüz değil."

Lütfen, Lanie, lütfen izin ver-"

"Burada ne haltlar dönüyor?" Cora hâlâ açık olan ön kapıdan sordu.

River şok içinde irkildi ve Lanie onu tutmasaydı yere düşecekti. River ayağa kalkana kadar bekledi, sonra bir kez daha yanmış gibi ellerini çekti, geriye doğru büyük bir adım attı ve River'a bir daha bakmamaya özen gösterdi.

Ve işte böyle, beş hafta önce Wildstone'a ilk geldiğinden beri onunla birlikte olan sıcaklık River'ın göğsünden buharlaşıp uçtu ve onu soğuk ve üşümüş bir halde bıraktı.

Bunu o yapmıştı.

"Biri bana cevap versin," dedi Cora ve ilk kez River'a karşı o korkunç CEO sesini kullanarak ağlamak istedi.

Ama derin bir nefes alıp ilk konuşan Lanie oldu. "İşten sonra buraya döndüğümde River'ı eşyalarımı karıştırırken buldum. Elinde büyükannemin kolyesi vardı." River'ın para için rehine koyacak bir şeye ihtiyacı olduğu yalanından bahsetmedi.

Cora'nın ağzı şok ve şaşkınlıkla açık kaldı ve bakışları River'a kaydı.

Ama River hayatını kurtarmak için konuşamazdı. Kalbi boğazındayken olmazdı.

"Ah, River," diye fısıldadı Cora.

"Burada bir sorun mu var?" diye sordu başka bir ses, bu seferki erkekti. Mark.

Üniformalı.

Tanrım, diye düşündü River, bir yaprak gibi titremeye başlamıştı. Bu çok kötüydü. Çok kötüydü. Damarlarını dolduran utanç, vücuduna daha da sıcak ve daha da yıkıcı bir şekilde pompalandı.

"Evet, bir sorun var," dedi Cora. "Lanie eve geldiğinde River'ı büyükannesinin kolyesiyle buldu." Cora River'a öyle endişeli ve nazik gözlerle bakıyordu ki, River kırılmaya başladığını hissetti. Orada dikilip sert bir ifadeyle bakan ama River'ın söyleyeceklerini duymak istediği her halinden belli olan Mark'a hızlı bir bakış fırlattı. Ağzını açtı ve ...

Gözyaşlarına boğuldum.

Ve güzel gözyaşları da değildi. Hayır, bu aşağılayıcı derecede yüksek sesle, nefesini tutamayarak hıçkırıklara boğulmuştu, çünkü tüm iğrenç hikayeyi daha fazla kendine saklayamıyordu. "Onun hiçbir şeyini çalmaya çalışmıyordum, yemin ederim! Benim olan bir şeyi bulmaya çalışıyordum. Onu benden çaldı. Bana onun ayı ve yıldızları olduğumu söylemişti ama bu da yalan çıktı, tıpkı bana söylediği diğer her şey gibi!"

Lanie'nin şaşkınlıkla sarsıldığını hissetti ama bakamadı. Titremekten ve ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Hıçkırıklar bedenini sarstıkça nefes nefese kalmaya yaklaşıyordu ama şimdi konuşmayı kesemezdi, onların anlamasını sağlayana kadar olmazdı. "Evli olduğumu sanıyordum ama değilmişim meğer. Hiç gerçek değilmiş. Kyle beni kandırdı, hayatımı mahvetti ve beni yalnız ve hamile bıraktı. Ve ona güvendiğim için hepsi benim hatamdı." Bir an durup havayı içine çekmek zorunda kaldı, bu da hıçkırmasına neden oldu. "Bana bir aile olacağımızı ve bir daha asla yalnız kalmayacağımızı söyledi ve sonra beni terk etti. Meğer ölmüş ve ben onun tek karısı değilmişim."

Bunun üzerine havasız kaldı ve yüzünü kapatıp hıçkırıkların onu ele geçirmesine izin verdi.

Cora başka bir şey söylememişti ve Mark'ın hâlâ orada durduğunu biliyordu. Onu göremiyordu ama varlığını ve her zaman var olan o kaya gibi sağlam, metanetli otorite duygusunu hissedebiliyordu. "Çok özür dilerim," demeye çalıştı ama kelimelerin anlaşılabilir olduğundan bile emin değildi. Dehşete düşmüş, aşağılanmıştı.

Ve dehşete

düşmüş.

"River."

Bu yeni bir sestti. Holden'ın sesi. Ve şimdi kalbi durmak üzereydi çünkü ne yaptığını bilmesine izin veremezdi. O zaman *hepsi* ondan nefret ederdi. "Hayır-"

İki kol ona sarıldı. Dağlar ve deniz gibi kokan sert bir bedene bağlı güçlü, sıcak kollar. Holden kulağına "Şşt," dedi. "Şimdi yavaşça derin nefes al, River. Bunu benimle yap. . . ." Derin nefes alarak gösterdi. "Ve sonra yavaşça ver..." Nefesini River'ın çenesine doğru verdi ve River batmakta olan gemisindeki tek cankurtaran halatı olan ona tutundu.

"Bu iş sende," dedi.

Birkaç dakika boyunca nefes alıp verdiler, bu sırada gözyaşı fırtınasının sonuncusuyla ürperdi, bulunduğu yerden başka bir yerdeymiş gibi davranmak için elinden geleni yaptı, sessiz bir seyirci onu bekliyordu.

"İşte bu kadar. Daha fazla." Holden büyük bir elini onun sırtında aşağı yukarı gezdirerek yatıştırıcı, rahatlatıcı bir hareket yaptı ve onu kucağında eritti - ta ki Holden onun hakkında duymasını istemediği şeyleri duyabileceğini fark edene kadar çünkü o zaman Holden da ona bakışlarındaki tüm o sıcaklık ve şefkatle bakmayı bırakacaktı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sormayı başardı.

"Bağırışları duydum. Nefes almaya devam et, River."

"Gitmen gerek." Panikle onu itip kakmaya başladı. "Lütfen. Sadece git."

Holden odada etrafına bakındı, bakışları önce Mark'a, sonra Cora ve Lanie'ye takıldı, hepsi çok ciddiydi, sonra bakışları tekrar ona döndü. "Neler olup bittiğini duymamdan endişeleniyorsan çok geç kaldın. Ve bence benim gitmemden çok, senin yanında bir arkadaşına ihtiyacın var. Bu yüzden kalıyorum."

Sertçe yutkundu ve gözlerini kaçırdı, onun gözleriyle buluşamadı. Ama onun sıkıca kavradığı elini bırakacak kadar güçlü değildi.

Cora gelip onun diğer yanına oturdu ve yüzündeki nemli saçları okşadı. "Su," dedi ve parmaklarını şıklattı.

Mark onun çok önündeydi, Lanie'nin mutfağına girmiş ve küçük buzdolabından bir şişe su almıştı bile. Şişeyi açıp River'a uzattı, o da titreyen elleriyle aldı.

"Özür dilerim," diye

fısıldadı. "Üzgün olduğunu

biliyorum," dedi Cora.

Ama River Lanie'yle konuşuyordu.

Hala ona bakmıyordu.

Suyu yudumlayarak kaderini bekledi, tir tir titriyordu çünkü bunu gerçekten başarmıştı, değil mi, başına gelen en güzel şeyi sabote etmişti. Sadece Cora ve ailesiyle değil, hiç sahip olmadığı en iyi arkadaş -hayır, en iyi kardeş- olan Lanie'yle de.

Ama Cora onu göndermek yerine yanına oturdu, elini omzuna koydu. Ne zaman biri konuşmaya çalışsa -Mark iki kez, Lanie bir kez denedi- Cora bir bakışıyla onları durdurdu.

Belli ki River'ın kendine gelmesini ve korkmuş beş yaşında bir çocuk gibi hıçkırarak nefes almayı bırakmasını bekliyordu ama yapamadı çünkü çok utanıyordu. Bir şekilde kendini Mark'a bakmaya zorladı. "Ben hazırım."

"Ne için?"

"Beni tutuklaman için." Sessizlik.

Mark, hiçbirine bakmayan Lanie'ye bir bakış attı. Pencereye doğru ilerlemiş ve sırtı hepsine dönük bir şekilde durmuş, kendini sıkıca kucaklamıştı. Ulaşılamazdı.

Mark ona doğru yöneldi ama Lanie bir elini kaldırdı ve başını salladı. Bu onu durdurmadı. Yine de onun yanına gitti ama ona dokunmadı, sadece yanında durdu, sessiz, destekleyici. River'ın hem acı verici bir şekilde kıskandığı hem de özlem duyduğu bir güvenlik varlığı.

"Lanie?" Mark söyledi.

Lanie pencereden, River'ın sorulduğunu fark etmediği bir soruya cevap verirken iç çekmekten başka bir şey yapmadı. "Hayır. Suç duyurusunda bulunmak istemiyorum."

Bunun üzerine Cora'nın içindeki tüm gerilim boşalmış gibiydi. "Son derece cömertçe," dedi Lanie'ye sessizce ve River'a küçük bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı River Lanie'nin kaskatı kesilmiş sırtına. "Bunu senin için yapmıyorum."

Lanie hâlâ ona bakmıyor olsa da River başını salladı. Holden'ın büyük elinin içinde sıkıca kenetlenmiş parmaklarına baktı.

Cora yumuşak bir sesle, "Konuş bizimle, River," dedi.

Bu yapmak istediği son şeydi. İlaçsız kanal tedavisi yaptırmanın hemen arkasındaki en son şey. Ama Mark'ın onu kelepçeleyip sürükleyerek götürmesine hazırdı ve Mark bunu yapmamıştı. Hepsine borçluydu ama özellikle Lanie'ye borçluydu.

Cora, "Evli olduğunu sanıyordun," diye sordu.

"Evet," dedi River.

"Ama sen değil miydin?"

"Hayır, çünkü Kyle zaten evliydi." River'ın pişmanlığını görebilmek için çaresizce Lanie'nin arkasını dönmesini istedi ama Lanie hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. "Lanie ile."

Ani sessizlik o kadar mutlaktı ki River hiçbirinin nefes aldığından emin değildi. Sonra hep birlikte Lanie'ye bakmak için döndüler.

Hâlâ bir heykel taklidi yapıyordu.

"Evliliğim gerçek olmadığı için," dedi River, "öldüğünde elime hiçbir şey geçmedi. O sıçan kokulu piçten bir şey istediğimden değil. Kimseden hak etmediğim bir şey istemem ama ..."

"Paran mı bitti?" Cora sordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Kyle bana bir yıla kadar kiramı ödeyeceğini söyledi ama bu doğru değildi. Evimi kaybettim ve hamileliğimi daha fazla gizleyemeyince işimi de kaybettim."

"Ve sen de okula gitmeyi bırakmak zorunda kaldın," dedi Cora, ama bir yandan da

Mark'ın söylediği gibi.

"Evet." Hayalindeki iş olan hemşireliği düşünmenin, hemşirelerin annesine yardım etmesini izlediği gibi başkalarına yardım etmenin bir faydası yoktu.

"Lanie'den ne istiyordun?" Mark sordu. Sakince. Sessizce. Ama bükülmez çelikten bir ses tonuyla.

Onunla olan ilişkisi henüz bitmemişti.

"Çaresizdim," dedi, onların anlaması için de aynı derecede çaresizdi. "Anlamalısınız, Kyle'a ne olduğunu anlamam bile sonsuza kadar sürdü. İlk başta ortadan kaybolduğunu düşündüm. İki ay geçti ve dairemizden atıldım-"

Lanie yumuşak bir acı sesi mi çıkardı? Söylemesi zordu. Herkes ona baktı ama o bakışlarını pencereden hiç ayırmadı.

Cora, River'a sessizce, "Devam et," dedi.

Sertçe yutkundu. "Yeni bir yere ihtiyacım vardı ama yeterli param yoktu, ben de Kyle'ın bana aldığı yüzüğü rehin verdim."

Cora cesaretle başını salladı. "Ama . . . ?"

"Ama sahteydi." Ona *sahte* bir elmas vermişti. Aptallığının verdiği aşağılanma duygusu derinden derine yanıyordu. "Ona gerçek bir yüzük almıştım." Tüm birikimiyle. "Ve onu geri istiyorum. Onu satın kendime ve bebeğime bir yer alabilmek için geri istiyorum. Ama bunu sormak için Kyle'ın ailesinin izini sürdüğümde, bana eşyalarının karısında olduğunu söylediler." Sözcükler ağzında acılaşıyordu. "İşte o zaman onunla evli olmadığımı öğrendim. Başka bir karısı olduğunu."

Lanie sonunda ona döndü, yüz ifadesi o kadar dikkatle boştu ki River'ın zaten kırık olan kalbini bir kez daha kırdı. "Beni takip ettin ve buraya benimle arkadaşmış gibi davranmak, bir şeyler hissetmek ve benim aracılığımla Kyle'ın eşyalarına bir şekilde ulaşp ulaşamayacağını görmek için geldin."

River acı gerçek karşısında irkildi. "Evet."

Lanie başıyla onayladı ve pencereye döndü.

River ellerine baktı, annesi öldüğünde hissettiği çaresizliğin aynısını hissetti. Evden atılacak, belki de tutuklanacak ve bir kez daha tek başına kalacaktı.

Aptal.

Çok aptaldı.

"Herkes beni büyük eve kadar takip etsin lütfen," dedi Cora, gözleri Lanie'nin arkasındaydı. "Burası Lanie'nin özel alanı; bu işi onu daha fazla rahatsız etmeden bitireceğiz."

River'ın içinden daha fazla suçluluk duygusu geçti ama Cora gitmelerini istedi, böylece hepsi gitti. Lanie bile.

Büyük eve doğru yürürlerken Cora hepsine göz kulak oldu ve Holden da dahil olmak üzere herkes oturma odasına yerleşene kadar bekledi. Lanie kendini tutmaya çalıştı ama Gracie buna izin vermedi, tüm köpek ağırlığını Lanie'ye yasladı, ta ki aşırı sevimlilik yüklemesi yüzünden onu sevmek zorunda kalana kadar.

Köpek.

"River," dedi Cora, "bana bak."

Bakışlarını zorla Cora'nın kılere dikti.

"Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum," dedi ve River sustu.

"Anlıyor musun?"

"Evet. Yalnızdın, korkmuştun ve hamileydin. Bunu anlamamak için canavar olmamız gerekirdi."

Mark boğazını temizledi. "Anne-"

"O çocuk sahibi bir çocuk, Marcus. Bize ihtiyacı

var." Mark sadece annesine baktı.

Cora ona, "Hepimiz ikinci şanslardan yanayız," dedi. "Ve o aslında hiçbir şey çalmadı."

"Henüz," dedi Mark.

"Onu duydunuz, o sadece kendisine ait olanı arıyor."

Anne ve oğul arasında uzun bir bakış daha oldu.

Cora, "On dan faydalanmışlar," dedi ve River'ın elini tuttu. "Her şey yoluna girecek."

"Yani ... gitmemi istemiyor musun?"

"Hayır," dedi Cora. "Kesinlikle gitmeni istemiyorum."

Küçük bir umut ışığı yanıp söndü. "İşime devam edebilir miyim?" "İşini koruyacaksın. Sen bizimsin, River," dedi.

Annesi öldüğünden beri kimse ona sahip olmamıştı. Kendini tutamadı, gözleri yine doldu. "Emin misin?"

Cora Mark'a döndü, o da sadece başıyla onayladı. Cora sonra Lanie'ye baktı.

Tepki vermedi.

"Lanie," diye sordu Cora usulca. "Bu senin için sorun olur mu?"

River nefesini tuttu ve önemli olan tek cevabı bekledi.

Bölüm 19

Yataktan kalkmakla ilgili bir haiku:

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Hayır, hayır, hayır,

hayır, hayır. Hayır,

hayır, hayır, hayır.

Lanie kendini kapana kısılmış hissetti. Hem de kendi yarattığı bir kâbusun içinde. İnsanların onu sevmesinden hoşlanan biriydi. Özellikle de bu odadaki iki Capriottis'in.

Ama kalbi soğumuş ve kendi içine büzülmüştü ve şu anda, sadece bir saat önce sahip olduğu mutluluğun hiçbirine erişemiyordu.

Sen benim ayım ve yıldızımsın. Kyle bunu ona birçok kez söylemişti. Bu sözler hoşuna gitmişti; onları çok tatlı bulmuş ve Kyle söylediğinde kendini özel hissetmişti.

Ama görünüşe göre bu onun imzasıydı ve bu onu yeniden öfkелendirdi, o kadar öfkeliydi ki konuşamıyordu bile.

Geçmişinin geride kaldığını gerçekten düşünmüş müydü?

Gerçekten de her şeyi geride bırakıp şimdiki zamanda yaşayabileceğine inanmış mıydı? Çünkü geçmişi hiç haber vermeden ortaya çıkmıştı. Peki River'ın yaptığı şeyi yapmasına ve kalmasına razı mıydı? Kesinlikle hayır. Ama bunu söylemesinin hiçbir yolu yoktu. "Sorun değil."

"Lanie," diye fısıldadı River usulca, yalvarırcasına, gözyaşlarıyla harap olmuş yüzü yirmi bir yaşından bile daha genç görünüyordu. "Özür dilerim."

O anda hiçbir şey hissetmemeye çalıştı, hiçbir şey. Ve normalde bu konuda gerçekten iyiydi. Ama bugün her şey onu hayal kırıklığına uğrattıyor gibiydi, kendi duyguları bile. Aslında River'ın üzgün olduğuna inanıyordu. Yakalandığı için üzgündü ve Lanie bunun sonuçlarına katlanmak zorundaydı, yani artık gizli aşağılanması herkes tarafından biliniyordu. Herkes onun da en az River kadar zavallı olduğunu, bir adam tarafından, kendi kocası tarafından acımasızca kandırıldığını biliyordu.

"Gerçekten üzgünüm," dedi River. "Çok çok üzgünüm."

Lanie, Mark ve Cora'nın bakışlarının üzerinde olduğunu ve tepkisini izlediklerini fark ederek ona döndü. "Ne için üzgünsün?" diye sordu, gerçekten bilmek istiyordu. "Arkadaşlığımızı taklit ettiğin için mi? Mahremiyetimi ihlal ettiğin için mi? Ya da paylaşmak istemediğim bir geçmişi herkese anlattığın için mi?"

"Lanie," diye başladı Cora ama Mark annesine başını sallayınca durdu.

"Hepsi için," diye fısıldadı River. "Hepsi için özür dilerim."

Cora Lanie'ye baktı. "Tatlım, ne yapmak istiyorsun?"

Lanie, River'a kapının gösterilmesini istiyordu ama bu içindeki bencil, incinmiş, öfkeli çocuktu.

Kyle, River'la evlenmişti.

Kyle'ın ... Aman Tanrım, diye düşündü aniden şok edici bir netlikle ... River'ın bebeği Kyle'ındı. *Ona* bir çocuk vermeyi reddetmişti ama River'a bir tane vermişti.

Şok edici ihanet ve şimdi bunun herkesin önünde ortaya çıkması her şeyi alt üst etmişti. Cora'nın River'ı affetmekle ilgili bir sorunu olmadığı açıktı ve dahası, ona yardım etmeye devam etmek istiyordu çünkü burada kurban River'dı.

Lanie'nin yaralarının hepsi içerideydi ve kimsenin göremeyeceği şekilde derinlere itilmişti. Bundan çok emindi. O bir taşı.

Ama River öyle değildi. Hamilelik ışıltısıyla orada duruyordu, yüzü hala gözyaşlarından ıslanmıştı ve umutsuzca yardıma ihtiyacı olan kayıp bir ruh gibi görünüyordu.

Cora buna asla sırtını dönmezdi. Bunu yapabilecek birini de anlayamazdı. Ve her ne kadar istemese de Lanie, Cora'nın kendisi hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. Bu yüzden başını salladı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Herkes ona farklı derecelerde şüpheyile baktığında, o bir gülümseme ekledi. "Hayır, gerçekten. Zarar yok, faul yok." Başparmağını kapıya doğru salladı. "Ama gitmem gerekiyor. Bir randevum var."

"Bekle," diye fısıldadı River.

Lanie iç çekişini tutarak ilk kez ona doğru döndü ve River'ın gözlerindeki korku, pişmanlık ve dinmeyen gözyaşlarına karşı kendini sertleştirdi.

"Yüzük," diye fısıldadı River. "Yüzüğüm onun kişisel eşyaları arasında mıydı? Sormazdım, özellikle de az önce yaptığım şeyden ve sana en başından beri gerçeği söylemediğimden sonra, ama ben Yüzüğe gerçekten ihtiyacım var."

İronik olan yüzüğün onda olmamasıydı. Kyle'ın hiçbir eşyası yanında değildi. Ona gönderilen bir kutu dolusu eşyayı, buradan iki buçuk saat güneyde, Santa Barbara'da kiraladığı evin garajında bırakmıştı. Hayat onu bir kez daha zor durumda bırakmıştı ve tek yapmak istediği karanlık bir deliğe girip kaybolmaktı. Belki de yarım kilo acı biber aromalı Fritos yemek. Kestirmek. Herhangi bir CW dizisinin bir sezonunu izlemek.

Onun hayatını unut.

Ama bunu yapamazdı. Kyle'dan ruhunun derinliklerine kadar nefret ettiği gerçeği ortadayken, sineye çekip hareketleri yapması ve en azından herkes gibi anlayışlı ve bağışlayıcı davranması gerekiyordu.

Ve şimdi tüm bunları içinde yeniden canlandırdığı için River'dan nefret ediyordu.

tekrar. "Eşyaları yanımda değil ama hayat sigortası poliçesinin ödemesini aldım. İhtiyacınız olan parayı size verebilirim. Beş bin işe yarar mı?"

River gözlerini kırıştırdı. "Ama yüzüğümün değeri sadece on iki yüz dolar," dedi belli belirsiz.

Lanie omuz silkti, her şeyi ama özellikle de bu konuşmayı unutmuştu. "Hayat sigortasından yüz bin dolarlık bir ödeme aldım." Para hâlâ hesabında duruyordu. Ortaya çıkan diğer "eşler" onunla temasa geçmeye başladığından beri, para ona kirli geliyordu. Kyle'ın kandırdığı ilk kadın olması bunu doğru yapmıyordu. Parayı bölüşmek zorunda kalacaktı. "Kyle'ın sana yaşattıkları için bunu hak ettiğini düşün. Hepimize yaşattıklarının."

"Bunu benim için yapar mısın?" River sordu. "Neden?"

Böylece bunu bir daha tartışmak zorunda kalmayız. "Çünkü yapılacak doğru şey bu," diye itiraf etti, o kadar ileri gitmeye istekliydi ama daha fazla değil.

"Çok cömertsin," dedi Cora ve ona sıkıca sarıldı. "Seni bulduğumda doğru seçim yaptığımı biliyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Sen gerçekten inanılmazsın Lanie."

Lanie kaskatı kesilmemek için elinden geleni yaptı, bunun yerine patronunun kolunu beceriksizce okşadı. Cora geri çekildiğinde, hâlâ dayanılmaz derecede duygulanmış görünen Lanie, gözlerine ulaştığını umduğu bir gülümsemeyle gülümsedi.

"İnanılmaz cömert bir teklif," dedi River, afallamış görünüyordu. "Ama alamam. Senden bir kuruş bile alamam."

"O zaman bunun Kyle'dan geldiğini düşün."

River hâlâ başını sallıyordu, gözleri gururla parlıyordu ve yaşlarla doluydu. "Sen iyi bir insansın," dedi. "Ama bu hak ettiğimden fazlası. Sen onun ilk karısıydın, Lanie. Parayı almaya hakkın var. Benim değil."

"Gülünç olma-"

River'ın çenesi yukarı kalktı. "Ben pek çok şeyim," dedi. "Hamileyim. Çok güveniyorum. Belki olmam gerektiği kadar zeki değilim. Ama gülünç olmadığım tek bir şey var."

Lanie başını salladı ve sonra omuz silkti. "Sen bilirsin." Kapıya doğru yöneldi.

Mark onu yakaladı. Elleri kollarına geldi ve gözlerinin içine bakmak için başını eğdi.

Tam olarak bir kez oyuncu olmuştu. Lise birinci sınıfta *Grease*'de Rizzo rolünü oynamıştı. Tüm repertuarı sahte gülümsemeydi. O oyunda berbattı ama yine de Oscar'a aday olmuştu.

Ve şimdi de öyle yaptı, dişleri ve her şeyi dahil olmak üzere sahte bir gülümseme yaptı.

Mark bir süre onu inceledi ve gözlerindeki bakıştan oyunculuğunun hâlâ kötü olduğunu, bağışlayıcılık değil saçmalıklarla dolu olduğunu, hiç de iyi davranmadığını, kendine hizmet ettiğini anladı. Ve bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Çünkü elinde olan tek şey buydu. "Affedersiniz," diye fısıldadı ve hızla oradan uzaklaştı.

MARK, Lanie'yi dışarı kadar takip etmeye başladı ama annesi onu durdurdu. Ona baktığında söyleyeceklerinin hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

"Lanie için endişeleniyorum," dedi usulca, ne River'ın ne de Holden'ın duyamayacağı şekilde onu kenara çektiğinde. "Hiçbir fikrim yoktu. Neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Böylece iki kişi oldular. Mark onun evliliğinin zor olduğunu biliyordu ama bu kadar zor olduğunu bilmiyordu.

"Korkarım bu gece Lanie'nin sözleşme uzatmayı kabul *etmemesi* için ihtiyaç duyduğu bahane olacak." Annesi başını salladı. "Onu ikna etmek için zamanım olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi ..."

Lanie pek çok şeydi; sevecen, sadık, tatlı, nazik, çok zeki ve *İnanılmaz*.

Ve ayrıca inanılmaz derecede özel.

Büyük olasılıkla en derin, en aşağılayıcı sırrı olarak gördüğü şeyi herkesin bilmesinden nefret ederdi. Bunu düşünürken bile bavullarını toplamadığını umuyordu. "Gidip onunla konuşacağım. Anladın mı?" diye sordu, River'ı kastederek.

Annesi başıyla onayladı. "Tabii ki."

Koridorda Mark en sevdiği dinsizlere rastladı ve onları yakaladı. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz? Büyük büyükannenizle birlikte yemek pişirdiğinizi sanıyordum."

Her ikisinin de ağzındaki çikolata lekelerine bakılırsa öyle oldukları açıktı.

"Baba! Büyükannem çikolata parçacıklı muzlu kek yapmış," dedi Samantha. "Onlar yarın için."

"Peki neden bu gece onları giyiyorsun?"

Gülüştüler ve Sam açıkladı. "Sierra daha önce hiç çikolata parçacıklı muzlu kek tatmamıştı ve tadının nasıl olduğunu öğrenmek istedi."

Mark Sierra'ya baktı, o da başını salladı.

"Tamam," dedi Samantha. "*Ben* de bilmek istiyordum." Sierra başını salladı.

"Bu yüzden hala soğumakta olmalarına rağmen tadına bakmak için gizlice mutfığa geri döndük. Ama bu iyi bir şeydi," dedi Sam. "Çünkü Lanie'nin bir üzüntüsü var. Onun da bir keke ihtiyacı vardı."

"Onu gördün mü?"

"Evet. Ona sadece bir kek verdik. Bu onu daha iyi hissettirecektir." Sierra başını salladı.

"Sana neden üzgün olduğunu söyledi mi?" Mark sordu.

"Hayır, sadece en sevdiği iki küçük kızın onu kucaklamasına ihtiyacı olduğunu söyledi."

Bütün dünya," dedi Samantha. "Bu yüzden ona bol bol sarıldık."

Sierra Samantha'nın elini çekiştirdi.

"Ve öpücükler de," diye ekledi Samantha

Sierra için. Sierra bir kez daha başını salladı.

Mark kızları odalarına götürdü ve sabırsızlanmamaya çalışarak bir tur yüz yıkama ve diş fırçalama işlemini denetledi, ancak bu ikisinden daha yavaş olan tek şey fıstık ezmesi içinde yürüyen bir fil sürüsü olurdu. Nihayet tüm çikolata izlerinden arındıklarında, en sevdikleri boyama kitaplarını boyamalarını sağladı.

"Lanie'yi de kucaklayıp öpecek misin?" Sam sordu. "Çünkü bence buna ihtiyacı var."

Sierra başını salladı.

Hayatındaki en tatlı, en sevgi dolu iki varlığa baktı ve onlara sahip olduğu için nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etti. "Onu görmeye gidiyordum ki koridorda dolaşan iki cime buldum."

Bu biraz kıkırdamaya neden oldu ama sonra Samantha ciddileşti. "İyi olduğunu söyledi ama baba, bence bu bir yalandı. Hani bazen ninene iyi olup olmadığını sorduğunda iyi olmadığını ama yine de iyi olduğunu söylersin ya?"

"Samantha," dedi yumuşak bir nefes vererek. "Sana hiç kendi iyiliğin için fazla zeki olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sen, baba. Bunu bana her zaman söylüyorsun."

Gitmeye hazırlandı ama komodinin üzerinde pembe, ışıltılı bir anahtarlık görünce durdu. "Nedir bu?"

"Lanie'nin ekstra anahtarı."

"Bunu biliyorum," dedi. "Bilmediğim şey ise neden sende olduğu."

"Birkaç gün önce bize verdi. Yapmamız gereken bir şeyi yapmaktan kaçmadığımız ve birileri nerede olduğumuzu bildiği sürece istediğimiz zaman gelebileceğimizi söyledi."

Mark'ın göğsü gerildi. Lanie'nin koruyucu tabakası kalındı ama onun ruhuna açılan pencereler gibi olan kızlarıyla boy ölçüşemezdi. Onların gözlerinden yavaş yavaş ona ne kadar aşık olduğunu keşfediyordu. "Neden?"

"Çünkü herkesin bazen saklanacak bir yere ihtiyacı olur baba. Ve Lanie'nin dediğine göre bazen kaçılacak bir yer değil, bir insan olurmuş. Senin, Nana'nın ve diğer herkesin yanımızda olduğunu bildiğini ama aynı zamanda bizim insanımız olduğunu söyledi. Eğer ona ihtiyacımız olursa."

Başını salladı ve nutku tutulmuş bir halde ikisini de alnından öptü ve Lanie'nin anahtarını cebine koyarak oradan ayrıldı.

Herkesin bazen saklanacak bir yere ihtiyacı olurdu. Lanie bunu herkesten iyi biliyordu. Ama ihtiyacı olduğunda saklanmak için nereye gidiyordu?

Peki kiminle konuştu?

O kişi olmak istiyordu. Bunun olacağını tahmin edememişti -onun olacağını tahmin edememişti- ama bu iyi bir şeyi gördüğünde fark edemeyeceği anlamına gelmiyordu. Harika bir şeyi. Birlikte harikaydılar ve onun hayatını karmaşıklaştırmak yerine ona katkıda bulunmuştu. İyileştirmişti.

O gittiğinde nasıl olacağını şimdiden hayal bile edemiyordu. Gece gürültülüydü. Hafıf bir rüzgâr ağağları hışırdatıyordu. Böcekler vızıldıyordu.

Uzaktan bir şey uğulduyordu. Ama neyse ki büyük evle kulübeler arasında başka Capriotti'lere rastlamadı.

Lanie'nin ışıkları kapalıydı ve gölgelikler çekilmişti ama bu onu caydırmadı. Kapıyı çaldı ve kadın cevap vermeyince kendini içeri attı. Banyonun ışığı yanıyordu ve duş çalışıyordu. Bir süre orada durup mekanın nabzını tuttu ve kalbinde tek bir şüphe olmadan başının belada olduğunu anladı.

Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi ve banyo kapısına doğru ilerleyerek tekrar kapıyı çaldı.

Hiçbir şey.

"Lanie." Avucunu tahtanın üzerine koydu. "İyi misin?" Yine bir şey yok.

Kahretsin. "İçeri geliyorum." Kapıyı açtığında buharla örtülü bir odayla karşılaştı. Lanie'yi duşta top gibi olmuş, kalbi yeniden kırılmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu.

Baraj patlamıştı.

Giyinik bir şekilde duşa girdi ve onu kucağına aldı. "Yanımdayım," dedi huysuzca, onu kollarıyla sararken üzüntüsünü ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Onunla birlikte küvetin kenarına oturdu, hafıfe sallandı, bir elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi ve fırtınanın dinmesini bekledi.

"Ne kadar zavallı olduğumu, kocamın benden daha fazla eşe ihtiyaı olduğunu bilmenizi istemedim."

Lanie'yi sıkıca kavrayıp sarılırken ona duyduğu öfke içini yaktı. "Lanie, çok zgnm."

"O öldükten sonra ortaya çıkmaya başlayana kadar haberim bile yoktu."

Kalbi onun için kırıldı. "ldğnden emin misin? Çünkü onu senin için öldürebilirim."

Sulu bir kahkaha attı. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Değilsin. Sen tanıdığım en zeki, en harika kadınlardan birisin."

Bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı ve ıslak saçlarının birkaç teli adamın çenesindeki kirli sakala yapıştı ama ikisi de hareket etmedi. Su soğumaya başlayana kadar orada öylece oturdular. Adam ne uzanıp suyu kapattı ve kız hâlâ kollarındayken ayağa kalktı. Dışarı adım atarak, onu bırakmadan elinden geldiğince havluya sardı.

"Kıyafet giyiyorsun," dedi. "Evet."

"Tamamen
ıslanmışsın."

"Evet."

İçini çekti ve başını tekrar onun omzuna koydu. "Bu aptalcaydı."

Evet. Onunla ilgili birkaç aptalca şey yapmıştı. Onu sıkıca kavradı ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. Kız ona doğru burnunu çekti, belli ki duygu selini durdurmaya çalışıyordu.

Kadın toparlandığında, adam hafifçe arkasına yaslandı. "Daha iyi misin?"

"Bilmiyorum." Başını onun omzuna yasladı. "Kızların bana verdiği çikolatalı muzlu çöreği yiyene kadar bununla uğraşmayı planlamıyordum."

Adam kısık bir kahkaha attı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi yumuşak bir sesle ve kız ona baktı, kızın açık şaşkınlığı adamın içinden bir sevgi akışına neden oldu. "Ve sana istediğin tüm kekleri çalacağım."

"Sakin ol, atan kalbim," dedi.

Onu yatağa yatırdı ve soyunup kurulandıktan sonra kızın yanına gelip onu da kuruladı. Sonra yatak takımını çekti ve onu içeri itti.

"Eve doğum günü kıyafetinle mi gidiyorsun?" diye sordu. Adam kendine baktı. "Bu bir ikilem."

Bakışları buluştu ve birbirlerini tuttu, sonra kadın örtüyü kaldırarak sessizce onu içeri davet etti. İkinci kez sormasına gerek kalmadı. Adam içeri girdi ve kadının üşümüş bedenini kendi bedenine çekti. Kadın iç çekerek ona yaklaştı ve yüzünü adamın boğazına bastırdı.

"Mark?"

"Öyle mi?"

"Bir keresinde gitmek istemediğiniz bir yere itilemeyeceğinizi söylemişsiniz. Ama baştan çıkarılabilir misin?"

Kadın onun cevabı karşısında nefesini tutmuş gibiydi ve bu onu neredeyse öldürüyordu. Boktan bir gece geçirmişti, ama bundan da öte, sahip olduklarının değerini bilmeyen ve daha da kötüsü, ona kendinden şüphe etmeyi öğreten bir kocayla birlikte olduğu için genel olarak boktan bir zaman geçirmişti.

"Sakin bu gece yalnız kalmam gerektiğini söyleme," diye uyardı. "Çünkü ilk başta ben de öyle düşünmüştüm ama ..." Başını salladı, ağlamaktan sesi kısılmış, gözleri çukurlaşmış ve acımişti. "Duşuma girdiğin andan itibaren yalnız kalmak istemediğimi fark ettim."

"Ne istiyorsun?"

"Dürüstçe mi?" "Her zaman."

"Oblivion," dedi tereddüt etmeden. "Kendi lanet kafamdan çıkarılmak istiyorum. Kimsenin uzun süre yanında tutmak isteyeceği türden bir kadın olmasam da, hâlâ arzulanabilir olduğumun hatırlatılmasını istiyorum."

"Lanie, sen tanıdığım en çekici kadınsın," dedi, başka bir şey kastetmeden. "I-"

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve üzerine eğildi, çıplak göğüslerini göğsüne sürttü, ağzı çenesinde gezinirken saçları etraflarında uçtu, kulağının altında onu her seferinde yakalayan noktayla alay etti.

Sonra onu öptü.

Sert bir inilti çıkardı ve ellerini kızın saçlarında dolaştırdı. "Denemediğin zamanlarda bile beni baştan çıkarıyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Ama bu gece, Lanie, hepsi benim üzerimde." Ve bununla birlikte, dişlerini hafifçe alt dudağına batırıp hafifçe çekiştirmeden önce onu sıcak ve derin bir şekilde öptü.

Kadın inledi ve ona sarıldı; sıcaklık ve arzu ikisini de alevlendiriyor gibiydi. Ellerini bileklerine dolayan adam, kollarını başının üzerine doğru kaydırıp ve sonra yavaşça vücudundan aşağıya doğru ilerledi, ağzını ve dilini kullanarak ona son birkaç saati unutturdu.

Kadın gevşeyip kemiksiz kaldığında, topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve az önce her santimetresine taptığı uzun, kıvrımlı vücuda baktı. Parlıyordu. Doymuş. Tam da onu istediği gibi. Adam kadının içine girdiğinde, kadın onun adını haykırdı ve kendini ona sardı.

Onun içinde hareket etti, ona olan ihtiyacı onu tüketirken, her itişini karşılamak için kalçalarını kaldırdı, vücudu ona karşı gerildi, ona verebileceği her şeyi aldı. Sıcak ve sıkıydı, o kadar sıkıydı ki kendini kaybetti, bırakırken yüzünü boynunun terden kayganlaşmış kıvrımına gömdü, onun içinde o kadar kayboldu ki kendi adını hatırlayamadı. Sadece onunkini.

Bölüm 20

Sadece lezzet için bir tutam kaygıya ihtiyaç var.

Lanie çıktıktan sonra River onun peşinden gitmek istedi ama Cora onu durdurdu.

"Şimdi olmaz, tatlım."

"Ama-"

Cora onun elini sıktı. "Biraz zamana ihtiyacı var." Holden'a döndü. "Bize biraz izin verir misin?"

Holden başını salladı ama gitmek yerine River'a baktı. "Seni dışarıda bekleyeceğim," dedi. "Seninle kulübene kadar yürüyeceğim."

Duydukları karşısında aşağılanmış olan River başını salladı ama Holden kararlılığını korudu. "Beni henüz korkutup kaçırmadın," dedi sessizce.

Bu konuşmayı patronunun önünde yapmak istemeyen -en azından Cora'nın söylediklerinde ciddi olduğunu ve River'ın hâlâ burada bir işi olduğunu umuyordu- River tartışmadı. Tartışamazdı. Mücadele gücü tükenmişti.

Yalnız kaldıklarında Cora onun elini tuttu. "İyi misin?"

River neşesiz bir kahkaha attı.

"Fiziksel olarak başlayalım. Fiziksel olarak bir sorun var mı?"

River durumu değerlendirdi. Bebek ilk kez sessiz ve sakindi. "Hayır. Biz iyiyiz."

"Güzel." River'ın yüzünü avuçladı. "Zor bir gün oldu, biliyorum. Bu konuda çok fazla üzülmeni istemediğimi söylediğimde, yine de üzüleceğini de biliyorum - ama önemli olan temize çıkmış olman. Artık en kötüsü geride kaldı."

"Hayır," dedi. "Hâlâ Lanie'yle konuşmam ve onu incitmek istemediğimi anlamasını sağlamam gerekiyor. Arkadaşlığımız için numara yapmıyordum."

"Ve onunla konuşacaksın," dedi Cora. "Ama şimdilik düşünmeye ihtiyacı var. O bir düşünür, bizim Lanie'miz. Ona biraz zaman tanınmalısın. Zaman ve sabır."

"İkisinde de çok iyi değilim." River gözlerini kapattı. "Ve söylediklerimde ciddiydim. Ondan bir kuruş bile almayacağım. Alamam. Alamam."

"O zaman belki şaraphaneden burs alırsın ve bu bursla okula gidersin."

River'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Her yıl üç burs veriyoruz. Eğer bir tane kazandıysanız,

RN'in için gidebilirsin. Bu senin için bir çıkış bileti olur."

River boğazındaki yumruyu bastırmak zorunda kaldı. "Şu anda bunu düşünemem."

"Anlıyorum," dedi Cora, istediğini elde etmek istediğinde kullandığı o ses tonuyla ve o anın gelmesini sabırla beklemeye hazırdı. "Doğum öncesi dersimizden önce hızlı bir kontrol için doktora gitmek üzere otuz dakika içinde çıkmamız gerekecek."

"Ne doğum öncesi sınıfı?"

Cora sakince, "Son doktor randevunda bizi kaydettirdiğim," dedi. "Doğum sırasında yanında olmasını istediğin başka biri yoksa tabii?"

River ona baktı. "O kadar ileriye düşünmeme izin vermedim. Yanımda biri mi olmalı?"

"Hayır, istersen yalnız da yapabilirsin."

River'in midesi ayak parmaklarına kadar indi. Burada geçirdiği beş hafta boyunca kendini hiç yalnız hissetmemişti. Bu bebeği tek başına doğurmak için hastaneye gitme düşüncesi felç ediciydi. "Bunu gerçekten benimle yapacak mısın?"

"Bir kalp atışında. Şimdi gel." Cora onu evden dışarı çıkardı. Holden gerçekten de verandaya yaslanmış, uzun kot pantolonlu bacak bacak üstüne atmış onu bekliyordu. Cora ona uzun uzun baktıktan sonra uzaklaştı ve onlara bir süre verdi.

Holden korkulukları itti. "İyi misin?"

River evet anlamında başını salladı, sonra ne yaptığını ve Lanie'nin yüzündeki ifadeyi düşündü ve başını iki yana salladı.

Holden ona doğru bir adım attı ama Holden elini kaldırdı. "Mesele şu," dedi yavaşça. "Hayatımın çoğunu iyi olmamakla, başkalarının beni kurtarmasına izin vermekle geçirdim. Bunun bana hiçbir faydası olmadı. Ve ben yine kurtarıldım. Benden uzaklaşmana ihtiyacım var Holden. Hayatıma devam etmeyi düşünmeden önce Kyle'dan nasıl kurtulacağımı öğrenmem gerek."

Pek mutlu görünmüyordu. "River-"

"Hayır, kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmemin zamanı geldi," dedi. "Kendim ve bu bebek için bir geleceğe inanmak istiyorsam bunu yapmak zorundayım." Onun masmavi gözleriyle karşılaştı. "Bunu anlayabiliyor musun?"

"Senin bildiğinden daha fazla," dedi biraz acımasızca.

Ona, sıcak bakışlarına daha uzun süre baktı ve onda güzel gözler ve geniş omuzlardan çok daha fazlası olduğunu anladı. "Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

"Zor yoldan."

Başını salladı, sonra derin bir nefes aldı ve aralarındaki mesafeyi kapatarak bir adım attı. "Bana söyleyecek misin?"

Onun bakışlarını tuttu. "Evsiz bir genç olduğumu ve Cora'nın beni yanına aldığını biliyorsun. Bilmediğin şey ise, beni evsiz olduğuma ikna etmesinin iki yıl sürdüğü.

yeterince iyiydi."

Gözlerini kapattı. Anlamıştı.

"Ve işte sana söylememem gereken bir şey, çünkü benim lehime çalışmıyor," dedi ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi, gözlerini tekrar açana kadar bekledi. "Eski sevgilinden kurtulmak için her zaman başka birini bulmak zorunda değilsin. Bazen onların gitmesine izin vermek bile bir üst seviyeye çıkmaktır." Sonra da kızın istediği gibi yaptı, çekip gitti.

Bunu ya da aslında sadece olabileceklerin vaadi olan bir şeyin kaybını düşünmesine izin vermedi. Sözlere inanmadığını kendine hatırlattı.

Cora onu doktora götürdükten sonra Target'a uğrayıp tulum ve bebek bezi gibi bazı bebek eşyaları aldı. River onu vazgeçirmeye çalıştı ama Cora ısrar etti.

Cora, "Her dışarı çıktığınızda birkaç şey almanızın faydası olur," dedi. "Böylece bebek doğduktan sonra olmazsa olmazlar listeniz o kadar da bunaltıcı olmayacaktır."

Evet, ama geçen ay boyunca masasından her ayrıldığında, bebek için isimsiz bir hediyeyle geri dönüyordu. Bazen paketlenmiş, bazen paketlenmemiş, bazen bebek bezi, bazen giysi ya da araba koltuğu gibi bir ekipman.

Hediyeyi verenin kim olduğunu bulmaya çalışmıştı ama herkes olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Sadece bu düşünce bile bazı karanlık geceleri atlatmasını sağlamıştı.

Doktorun muayenehanesine giderken çantayı bir küp altınmış gibi sıkıca kavradı. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

"Oh, tatlım, rica ederim. Bebekler için alışveriş yapmak gerçek bir keyif." "Her şey için teşekkür ederim demek istedim," dedi.

"Her şey için rica ederim."

River başını salladı. "Anladığınızı sanmıyorum. Hepinizin benim için ne anlama geldiğini. Siz beni yanınıza alana kadar bir yatağım bile yoktu. Çoğunlukla geleceği düşünmemeye çalışıyordum çünkü ... şey, dürüst olmak gerekirse, anne olmakta iyi olacağımdan emin değilim."

Cora ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Harika bir annen vardı. Sana kendine nasıl güveneceğini ve iyi bir insan olmayı öğretti. Harika bir anne olacaksın."

River başını salladı ama küçük bir parçası inanmak istese de inandığından emin değildi.

Dr. Rodriguez esmer teni, koyu renk gözleri ve River'ı mutlu eden gülümsemesiyle küçük bir dinamo gibiydi. "Nasıl gidiyor?"

"Tamam."

"Bir bakalım." Doktor River'ın istatistiklerini kontrol etti. "Bazı hipertansiyon belirtileriniz var."

River dondu kaldı. "O da ne?"

"Yüksek tansiyon. Ama endişelenmeyin. Dinlenme, rahatlama ve iyi beslenme sizi idare edecektir. Ama dinlenme konusunda ciddiym. Bol bol ayaklarınızı uzatmanız gerekiyor."

"Ama benim bir işim var," dedi

River. "Bu işi kabul ediyor musun?" "Hayır."

"O zaman günde en fazla birkaç saate indirirsen sorun olmaz." River dehşet içinde ona baktı. "Günde birkaç saat çalışarak hayatımı kazanamam." "Evet, ama bu uzun sürmeyecek," dedi Dr. Rodriguez mutlulukla.

"Ama yedi aydan biraz fazla oldu. Hâlâ iki ayım var." "Bir," dedi Dr. Rodriguez.

River ona baktı.

Dr. Rodriguez'in gülümsemesi soldu. "Geçen sefer doğum tarihin hakkında konuşmuştuk, değil mi? Bu yüzden randevularınız artık haftalık olacak."

River başını salladı. "Geçen sefer o kadar gergindim ki tek duyduğum her şeyin iyi görüldüğü oldu." River ellerini kızarmış yanaklarına götürürken bir ateş basması onu ele geçirdi. "Aman Tanrım."

"Tamam, biraz derin nefes al," dedi Dr. Rodriguez, yaklaşp sırtını okşayarak. "Beni dinle," dedi yumuşak bir sesle. "Pek çok anne doğuma bu kadar yakinken panik atak geçirir. Bu tamamen anlaşılabilir bir durum."

Oh, öyle mi? Tanrım, ne kadar rahatlatıcı. "Cora'yı içeri getirmemi ister misin?" "Hayır," diye nefes nefese kaldı River.

"Emin misin, tatlım? Senin durumundaki bir kadının etrafında toplanacak bir destek ekibine gerçekten ihtiyacı vardır."

"Hayır, anlamıyorsun, kendi başıma olmayı öğrenmeye çalışıyorum." "Şu an bunun için pek uygun bir zaman değil. Doğum koçun kim?" "Sanırım Cora."

"O zaman ona bilgi vermeliyiz, sence de öyle değil mi?" River tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Tamam."

Cora odaya getirildiğinde, River itiraf etmeliydi ki rahatladığını hissetti. Dr. Rodriguez Cora'ya yine neşeli bir sesle "Gelişmeler" dedi. "Bebeğin durumu iyi ama

beklenenden daha erken geliyor. Annenin biraz dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacı var ve beslenmesini güçlü tutmalı. Kan basıncını düşük tutarsa, tüm o kötü, can sıkıcı nefes darlığı ve titreme semptomları ortadan kalkacaktır. O daha genç, ekibinin yardımıyla kendini toparlayacaktır."

Ve hepsi bu kadardı. Cora onun takımıydı.

Daha sonra doğum öncesi sınıfına gittiler ve River burada ağrıyla nasıl nefes alacağını öğrendi, dürüst olmak gerekirse bu konuda oldukça

şüpheliydi.

O gece Lanie'nin kapısını çaldıktan sonra yatmaya gitti. Lanie cevap vermemişti.

Kendisine daha azını hak etmediğini söyleyen River, son bir kez ağlamasına izin vermişti. "Son acıma partimiz," dedi bebeğe, karanlıkta tek başına.

ERTESİ GÜN, Lanie kalktı ve biraz endişeden daha fazlasıyla işe gitti. Artık herkes onun ateşli sırrını biliyordu - kocası için yeterli olmadığını; kendine başka eşler bulması gerektiğini.

Bir gece önce Mark onu teselli etmeye çalışmıştı ama Mark tesellinin sadece çıplak olarak yapılacağını ve bu konuda daha fazla konuşulmayacağını açıkça belirtmişti.

O da buna uymuştu. Vücudu bu sabah kendini çok rahatlamış hissetti. Zihni, o kadar da değil.

Alyssa'yı çalışan odasında çörek yerken buldu. "Spor salonuna gitmeye başladım," dedi. "Bilirsin, bebeklik yağlarının bir kısmını eritmek için. Ama üyelik kartımı bulamadım ve yenisi on dolardı. Bir çörek ve kahve sadece üç dolar olduğuna göre, bilin bakalım bu sabah kim yedi dolar tasarruf etti?"

"Düşünce tarzını seviyorum," dedi Lanie.

Kahve fincanlarıyla kadeh kaldırdılar ve sonra garip bir sessizlik oldu.

"Ee... nasılsın?" Alyssa sordu.

"Nasıl olduğumu çok iyi biliyorsun. Yorgunum, huysuzum ve dondurmaya ihtiyacım var, tercihen yavru köpekler tarafından getirilsin."

Alyssa onun elini sempati ile sıktı ve bir telefon görüşmesi yaptı.

Lanie yapmak istemediği bu konuşmadan kurtulduğu için minnettardı. Çünkü aslında nasıl hissettiğini bilmiyordu. Yavaş bir işlemci olmasına rağmen, kendi zaman çizelgesine göre işlemesi gerektiğini biliyordu. Ama yüzeyinin hemen altında bir şeylerin kaynadığını hissedebiliyordu. Çok fazla şey...

Mia esneye esneye içeri girdi ve doğruca kahve fincanına yöneldi. "Herkes nerede?" Lanie sordu.

"Herkes derken River'ı kastediyorsan, o bugün tarlada. Bana gel, kıymetlim," dedi kahve fincanına.

Lanie'nin o gün için en büyük umudu River'dan uzak durmaktı ve göğsünden büyük bir yük kalkmış gibi rahatladı. "Tarla mı?" diye sordu.

Mia omuz silkti. "Bugün büyük evde çalışıyor, annem için internette araştırma yapıyor. Bence bu her şeyden çok senin içindi. Hepimiz kızgın olduğunu bildiğimiz halde ondan kaçmak ve kızgın değilmişsin gibi davranmak senin için daha kolay olacak."

Lanie bir an için dondu kaldı. "Ben-"

"Ah, lütfen." Mia, Lanie'nin şaşırtıcı derecede nazik bakışlarıyla karşılaştı. "Dinle, en azından cehennem gibi şirret olmaya hakkın var. Ben de o yollardan geçtim." "Gerçekten mi?" Lanie sordu. "Tanıdığınızı sandığınız bir adamla evlendiniz, ama sonra onun öldüğünü ve bazı kadınlar gibi karılar topladığınızı öğrendiniz."

erkekler ceplerinde bozuk para mı biriktiriyor?"

"Belki tam olarak öyle değildir," dedi Mia. "Ama burada önemli olan stresli zamanlarda kişisel bakım uygulamayı unutmamak. Yürüyüşe çıkın, bir resim yapın, birini öldürün, cesedi yakın ve olay yerini temizleyin."

Lanie güldü. İçinde bir kahkaha olduğunu düşünmemişti ama yanılmıştı. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

"Bu gece birkaç arkadaşımın dışarı çıkacağım," dedi Mia. "Ve Mark'ın çalıştığını biliyorum. Gel bize katıl."

"Yapamam," dedi Lanie, Mark'ın daha sonra daha fazla orgazmla dikkatini dağıtamayacağı için biraz canı sıkılmıştı. Ama bu da iyiydi çünkü onun eninde sonunda konuşmasını beklediğini biliyordu. Sadece onu bekliyordu. Ama kızın bu konuda *hiç* konuşmamak için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğunu bilmiyordu. "Yapacak çok işim var."

Ve o gece, ne tür bir pizza olduğunu ve hangi Harry Potter karakterine benzediğini görmek için Buzzfeed testlerine girerek saatler geçirmeyi içeren "şeylere" başladı.

Ve sonraki hafta da böyle geçti, River'dan o kadar kolay kaçmayı başardı ki River'ın da ondan kaçtığını biliyordu.

Bölüm 21

"Hangi eyalette yaşıyorsun?"
Sürekli endişe.

Hafta sonunda Lanie hâlâ olanları kabullenememişti. Cora -ya da belki sadece kader- River'ı ön binada ve ofislerin dışında tutacak kadar nazikti.

Lanie düşüncecek zaman bulduğu için minnettardı. Ya da duruma göre *düşünmediği* için. Kendini meşgul etmek ve kimseyle görüşmek ya da konuşmak zorunda kalmamak için bir bahane olarak işe daldı - her ne kadar denemiş olsalar da.

Hepsini.

Bunu başarabilen tek kişi Mark'tı ve o da kulübenin anahtarına sahip olduğu ve kelimeleri kullanmayarak onun savunmasını nasıl aşacağını bildiği içindi.

Hayır. Onun yerine vücudunu kullandı.

Ve bunu iyi kullanmıştı. Gecenin derin karanlığında ona yaptığı şeyler, aksi takdirde fevkalade boktan bir haftada öne çıkan tek şeydi. Muhtemelen onu konuşturmaya çalışması an meselesiydi ama şimdilik onu kendi haline bıraktı.

Ve sırf bu yüzden ona biraz daha fazla aşık oldu.

Sonra bir öğleden sonra Alyssa ona "çalışan odası acil" diye mesaj attı. Lanie oraya koştu ama görünürde Alyssa yoktu.

Sadece River, çok genç, çok hamile ve çok gergin görünüyordu.

Lanie kapı aralığında donakaldı. "Alyssa nerede? Bana mesaj attı." "Ondan ben istedim," dedi River.

Lanie gitmek için kapıya döndü.

"Lanie, lütfen. Özür dilemek istiyorum. Seninle konuşmak ve açıklamak istiyorum-"

Lanie içini çekti ve onunla yüzleşti. "Zaten özür diledin ve konuşacak bir şey yok."

River'ın yüz ifadesi bir yıkım ifadesiydi ve Lanie kendini buna karşı sertleştirdi. *Hayvanat bahçesinde tehlikeli hayvanlarla müşteriler arasındaki cam bölme gibi*, dedi kendi kendine. *Bu duruma kocaman bir pencerenin arkasından bakıyorsun. Hiçbir şey sana ulaşamaz. Güvendesin.*

Ve en iyisi, duygular bile camdan geçemiyordu. Annesi ve babası onunla böyle başa çıkmıştı. Yapmak zorunda oldukları şeyi yaptılar.

anne baba olmak, ama hiçbir duygu, hiçbir his yoktu.

Cam iyi bir şeydi.

"Eğer konuşacak bir şey yoksa," dedi River, "o zaman bunu geride bırakabiliriz, değil mi? Arkadaş olmaya geri dönebiliriz?"

Hepsi bu. Lanie onların arkadaş olduklarına inanmıştı ama bu en başından beri bir aldatmacaydı. Kendine bir fincan kahve doldurmak için döndüğünde Alyssa ve Cora'nın odaya girdiğini görünce gülümsemeyi başardı. "Elbette," dedi hayali cam duvarının arkasından. "Elbette."

Cora rahatlamış görünüyordu. Alyssa da inanmış görünüyordu.

Ama River'ın gözleri gerçeği bildiğini söylüyordu. Lanie sadece barışı korumak için iyi davranıyordu.

"Teşekkürler," dedi River sessizce. "Bu hoşuma gider." Lanie başını salladı.

River, hayal kırıklığını gülümsemesinin arkasına saklamaya çalışarak dışarı çıktı.

Cora boş bir kupaya uzanmadan önce Lanie'yi hızlıca sıktı, nazik ve tatlı bir şekilde kucakladı. "Nasılsın bakalım? Dayanabiliyor musun?"

Patronu bütün hafta boyunca nazikçe araştırmıştı. Lanie elinden geldiğince ondan uzak durmaya çalışıyordu çünkü Cora'yı gerçekten önemsiyordu. Sierra ve Sam'i önemsiyordu. Mia ve Alyssa'yı önemsiyordu. Hepsini önemsiyordu.

Mark da dahil.

Özellikle Mark.

Bunların hiçbirisi değişmemişti ama bu insanları önemsemek onlara onun üzerinde büyük bir güç veriyordu. Onu manipüle edebilirlerdi. Ona zarar verebilirlerdi.

Zamanlamayı iyi bilen Cora, belki de zihin okuyabiliyordu, tezgâhın üzerindeki sepetten bir elma aldı. "Birkaç toplantıya gireceğim," dedi, "bunlardan biri şişeleme işiyle ilgili." Beklentiyle Lanie'ye baktı. Lanie'yi sözleşmesini uzatma konusunda zorlamayacağını söylemişti. Cora buydu, zorlamak değil.

Ama Lanie bu tartışmayı daha fazla erteleyemezdi. Kararını vermişti. Belki birkaç hafta gerçekten kalmayı düşünmüştü ama şimdi yapamayacağını biliyordu. "Üzgünüm ama uzatma teklifini kabul etmeyeceğim," dedi Lanie, onun tereddütsüz bakışlarına karşılık vermeyi başararak. "Cömert teklifiniz için minnettarım ama kontratımın sonunda ayrılacağım."

Cora'nın telefonu çaldı ama duymazdan geldi. "Verdiğin karar ne olursa olsun kabul edeceğime dair sana söz verdim. Ama bunun duygularının yoğun olduğu bir anda verilmiş aceleci bir karar olmadığından emin olmak istiyorum. Başka bir deyişle, bunu kişiselleştirme."

Evet, Lanie bu kararı duygusal olarak vermişti. Ve bu kişiseldi. Ve işte diğer şey - derin, karanlık, aşığlayıcı, korkunç şey

sonunda anlamıştı. Lanie sadece River'a kızgın değildi. Capriotti'lere de kızgındı. Onu aralarına almışlar, ona sevgi ve şefkat göstermişlerdi. Onu kendilerinden biri yapmışlardı.

Ve sonra aynısını River için yaptılar.

Buradaki ironi, Lanie'nin en başta kendisini sevmelerini bile *istememiş* olmasıydı, bu yüzden neden bu kadar açıklanamaz, gülünç bir şekilde ... *kıskandığını* bile söyleyemiyordu.

Ama gerçek şu ki, Capriottilerin de Lanie'nin başına gelenler yüzünden hissettiği öfke, nefret ve kızgınlığı hissetmelerini istiyordu. Ve bunu River'a karşı hissetmelerini istiyordu.

Bunun yerine hamile kadını daha da yakınına getirmişti. Ve Lanie bu konuda kendi yolundan çıkamıyor gibiydi. Kendisini berbat bir insan gibi hissetmesine neden oluyordu ama ne kadar mantıksız olursa olsun, bu duygular gerçektir ve bir türlü geçmiyordu.

"Biliyor musun Lanie," dedi Alyssa sessizce, "eğer bu konu hakkında konuşmak istersen
-"

"Bilmiyorum."

Alyssa bir süre ona baktı. "Olanlar senin hatan değildi, sen
Bunu biliyorsun, değil mi?"

Lanie pek çok konuda suçluluk duyuyordu ama Kyle'ın kadınlara bağımlı hale gelmesi bunlardan biri değildi. "Biliyorum."

"Güzel. Çünkü River seni suçlamıyor."

Lanie durdu. "Ne?"

"River diğer kadın olduğun için, evliliğini gayrimeşru kılan kadın olduğun için, hayat sigortası poliçesinin tüm ödemesini alıp ona hiçbir şey bırakmadığın için seni suçlamıyor."

Lanie yavaşça gözlerini kırıştırdı, beyninin içinde zıplayan duygu yumağına yetişmesini istiyordu. "Çok nazik biri," demeyi başardı. Eliyle kapıyı işaret etti. "Önümde yoğun bir gün var, o yüzden ..." Sonra kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Takip edildiğini fark etmeden önce arabasına kadar gitmişti. "Hâlâ bu konuda konuşmuyoruz," dedi ve Mark'a dönerek Cora'nın ona kalmayacağını söylediğini varsaydı.

Yaklaştı ve çenesini kavradı, başparmağının sert pedi kadının dökmek istemediği bir damla gözyaşını silip süpürdü. "Hey. Hey, buraya gel," diye mırıldanarak onu kendine çekti. "Zor bir hafta geçirdiğini biliyorum."

"Bana tekrar 'orada, orada' demene ihtiyaç duyacak kadar zavallı değilim. Az önce annenle konuştuğunu biliyorum ve çok hızlı çalışıyor ama-"

"Aslında," dedi, "onu bugün görmedim."

Tamam, yani bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

"Bence sen etkileyici ve seksi olmak gibi pek çok şeye sahipsin ama zavallı olmak bunlardan biri değil."

Çok yakındaydı, kokusu sarhoş edici, bakışlarının yoğunluğu baş döndürücüydü. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama gerçekten boktan bir durumun üstesinden ciddi bir klas ve zarafetle geldin. Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Ben iyiyim." İhtiyacı olduğunda bir türlü bulamadığı lanet güneş gözlüklerini bulmak için çantasını karıştırıyordu.

Mark onları başının üstünden çekip çıkardı ve ona uzattı.

Kahretsin. Onları onun parmaklarından kaptı. "Teşekkürler. Gitmem gerek."

"Eskiden duvarınızın ne olduğunu merak ederdim," dedi sessizce ve onu olduğu yerde durdurdu. "Tek bildiğim kalın ve iyi inşa edilmiş olduğuydu."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Gerçekten oraya gitmek istiyor musun? Çünkü duvarları olan tek kişi ben değilim, biliyorsun."

"Benim duvarlarım kızlarımı korumak içindir. Senin duvarların ise kendini, kalbini korumak için. Yaşamak için sağlıklı bir yol değil."

"Bilmiyorsun, anlamıyorsun." "Anlamak isterdim."

"Hayır." Kendisine dokunmamasına rağmen onu iterek uzaklaştırdı. Adamın o rahat, kendinden emin duruşu ve dünyasının ağırlığını taşıyabilecek geniş omuzlarıyla yakınlığı bile ona çok fazla yaklaşma isteği veriyordu. "Bak," dedi. "İşimize geldiğinde orgazmları paylaşıyoruz ama duyguları paylaşmıyoruz, unuttun mu? Buna *sen* karar verdin." Ve sonra, onun cevabını beklemeden arabasına atladı ve onu kelimenin tam anlamıyla toz içinde bırakarak hızla uzaklaştı.

Beş dakika sonra otoyoldaydı, tavan penceresi açık, camlar aşağıdaydı ve okyanus havasını büyük yudumlarla içine çekerek önemli yerinin neresi olduğunu anlamaya çalışıyordu.

On beş dakika sonra, Morro Körfezi'ne çeyrek mil uzaklıktaki bir tepede dar, rüzgârlı bir araba yoluna saptı, çünkü görünüşe göre olması gereken yer ailesinin eviydi. Park etti ve orada oturdu, dünyaya kızgındı.

Annesi ön kapıyı açtı ve yirmi metreden birbirlerini incelediler, ikisi de hiçbir şey belli etmiyordu. Yaklaşık on beş saniye süren bu bakışmadan sonra, annesi en ufak bir hareketle onun çenesini dürttü.

Lanie'nin alacağı tek davet.

Annesi bunu kanıtlarcasına içeride kayboldu, ama Lanie onun en azından kapıyı açık bırakmış olmasından büyük bir üzüntü duydu.

Annesini, en son ve en iyi şekilde güncellenmiş ve yenilenmiş olan büyük, devasa kır mutfağında buldu. Uzun boylu, zarif ve havalı bir güzelliğe sahip olan annesi, gerçek bir insanı canlandıran bir mankeni andırıyordu - yemeklerinin çoğunun suyunu çıkaran biriydi - aslında bir patron gibi yemek pişiriyordu.

Kanıtlar kurabiyeler, kekler ve turtalar şeklinde tezgâhların üzerindeydi ve Lanie'nin ağzı hemen sulandı. Hiçbir şey aşırı şeker yüklemesi kadar felç düzeyindeki strese yardımcı olamazdı. "Buraya girerken kalp krizi geçirmiş gibi görünüyorsun." Yıllardır yüz yüze konuştukları ilk kelimelerdi.

Annesi omuz silkti. "Yarın yetişkin okuryazarlık programı için kermes var." "Elbette," dedi Lanie. "Çünkü Tanrı korusun, bizim davalarımız yok."

Dünya sizin bağışçı, sevgi dolu bir hayırsever olduğunuzu düşündüğü sürece çocukları boş verin."

Annesi iç çekti. "Hâlâ dramatik davranıyorsun. Çocuk sayılmazsın Lanie." "Öyleydim."

"Bunu çok iyi biliyorum, çünkü yedi buçuk kiloluk seni vajinamdan dışarı ittim. Elimden geleni yaptım, ama sana söylediğim gibi, bebeklerle aram iyi değildir."

"Ve çocuklar."

"Ve çocuklar."

"Ve gençler."

Annesi gözlerini devirdi ve tezgâhtaki çilekli turta ile cheesecake'in arasındaki şarap şişesine yöneldi. "Dürüst olmak gerekirse, berbat bir ergendin. Ama ben yetişkinlerde iyiyimdir. Sanırım sen de sonunda yetişkin oldun." Lanie'ye bir bardak uzattı ve kadeh kaldırmak için ikisini yavaşça birbirine vurdu. "İkimizin de aynı anda yetişkin olmasına."

Lanie şarabını geri fırlattı ve şişeye uzandı.

"Bu çok pahalı bir Napa Vadisi caberneti," dedi. "Çok hızlı içmek istemezsiniz."

"Evet, biliyorum."

"O zaman sevgilim, bir dahaki sefere beni bir anın olduğu konusunda uyar, ben de dükkana uğrayıp bir kutu şarap alayım."

Lanie ikinci kadehini eline aldı ve buraya bir değişiklik olsun diye gerçekten iyi geçinmeyi görmeye geldiğini kendine hatırlattı. Lanie on sekiz yaşında evden ayrılıp üniversiteye gittikten sonra ailesiyle arası düzelmişti. Ayda bir telefon görüşmesi yaparak birbirlerini kontrol ediyorlardı. Çok medeni. Lanie yirmi beşinci yaş gününden hemen önce evlendiğinde, ailesi kutlamalar için Santa Barbara'ya gelmişti. O zamandan beri bazı tatillerde görüşüyorlardı ama hepsinde değil. Daha fazla nezaket.

Ancak Lanie'yi yatıştırmak ve iyi hissettirmek yerine, daha fazlasını arzulamasına neden oldu.

İşte buradaydı. Daha fazlasını arıyordu. Ama nasıl alacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tezgâhı inceledi ve cheesecake'i aldı. Kap kakak çekmecesinden bir çatal aldı ve masaya yöneldi.

"Ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre bir an yaşıyorum." Lanie oturdu ve yemeğe daldı. "Aman Tanrım," diye inledi kocaman bir lokmanın etrafında. "Bu inanılmaz."

"Az önce yaptığım bir şeye iltifat mı ettin?"

Lanie durakladı, çatal ağzının yarısına kadar gelmişti, dudaklarındaki peynirin bir kısmını yalarken daha önce hiç düşünmediği bir şeyi düşündü.

Bu gergin ilişki için o da eşit derecede hatalı mıydı? Bir yandan,

Lanie'nin büyüme çağında annesinin anne olmak istememesinden dolayı onu suçlayamazdı. Ama şimdi *büyüdüğüne* göre, kızgınlık ve iltihaplanmış duygusal yaralar yüzünden berbat iletişimi sürdürmüş müydü?

Yüzde yüz.

Bir ısırik daha aldı ve cevap vermeden önce yutkundu. "Evet," dedi. "Az önce sana iltifat ettim. Ve işte bir tane daha. Seni evinden çıkarıp yememe ve içmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Annesi şaşırması görünüyordu ama hemen toparlandı. "Bir şey değil. Ne zaman istersen derdim ama sanırım emin olmak için bu ziyaretin sonuna kadar bekleyeceğim."

Lanie bir kahkaha attı ama boktan gününü hatırlayınca bu kahkaha hıçkırığa dönüştü ve peynirli keki dikkatle iterek alnını masaya koydu.

Annesinden sessizlik.

Bir süre sonra şarap şişesi yüzünün önünde belirdi ve cheesecake tekrar yaklaştırıldı.

Bir barış teklifi.

Lanie gözlerinin dolduğunu hissetti ama gözyaşlarını acımasızca geri püskürttü. "Dağılmıyorum ya da başka bir şey yapmıyorum."

"Bu iyi, çünkü birincisi, biz Jacobs'lar dağılmayız ve ikincisi, on beş dakika içinde bir toplantım var."

Bu Lanie'yi bir kez daha kahkahalara boğdu. Başını kaldırdı ve şarap şişesini kaptığı gibi içmeye başladı.

"Birinin ölmekte olduğunu varsayıyorum," dedi annesi, sesi biraz acı çekmiş gibi çıkıyordu. "Çünkü aksi takdirde camı kullanacak kadar medeni olurdunuz."

"Kimse ölmüyor." Lanie şaraptan uzun bir yudum daha aldı. Sonunda şarap onu içten dışa doğru ısıtmaya başlamıştı. Zamanı gelmişti. "O çoktan öldü. Yine de onu tekrar öldürebilmeyi dilediğim günler oluyor."

"Hatırlarsan, sana onunla evlenmemeni söylemiştim."

Lanie neşesiz bir kahkaha atarak başını salladı. "Ah, işte bu. 'Ben sana söylemiştim'."

"Sana söylemiştim. Ne oldu?"

Lanie tereddüt etti. Kyle'ın cenazesinde birbirlerini gördüklerinden beri annesiyle birkaç kez telefonda konuşmuşlardı ama Lanie ona eş bağımlılığından bahsetmemişti. Belki de gerçek bir ilişki için açılmak ve denemek onunla başlamalıydı, diye düşündü ve derin bir nefes aldı. "Diğer eşlerinden birkaçı kapıyı çalıp duruyor."

Annesi bir süre ona baktı. "Sarhoş musun sen?"

"Evet." Lanie iç çekti. "Ve beni aldatıyordu. En az dört kadınla daha evlendi. İçlerinden biri yüzüğünün onda olduğunu ve onu geri istediğini söylüyor."

"Ona defolup gitmesini söyle."

Lanie az önce aldığı talihsez şarap yudumunda boğuldu. "Az önce *sikiş* mi dedin?"

"Evet."

"Hiç *sik* demiyorsun."

"Hayır mı?" diye sordu annesi. "Şey, bunu çok düşünüyorum. Mesela bardak kullanmayı siktir et. Bu durum sert önlemler gerektiriyor." Şarap şişesini Lanie'den geri alarak dudaklarına götürdü ve uzun uzun içti. "Bu kadına teslim olma."

"Adı River ve on iki yaşında falan."

Annesi dehşete düşmüş görünüyordu. "O da mı pedofiliydi?"

"Yani 12 yaşında *görünüyor*. Yasal, ama zar zor. Yirmi bir yaşına yeni girdi." Lanie iç çekti. "Ayrıca patlamak üzere olan bir meleğe benziyor."

Annesi sanki omurgasına sıcak bir demir sokulmuş gibi doğruldu. "Hamile mi?"

"Evet."

Annesi uzun bir süre ona baktı ve sonra gözlerini kapattı. "Kahretsin."

"Ne?"

"Sana daha önce hiç söylemediğim ve bir daha da söylemeye niyetli olmadığım iki kelime söyleyeceğim. Özür dilerim."

Lanie neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Neden üzgünsün?"

"Çünkü ifademi gözden geçirmek zorundayım. Genç, yalnız, hamile ve yardım için size geldi. Siz, büyük olasılıkla dünyada bir şeye ihtiyaç duymak isteyeceği en son kişisiniz. Tanrım." Annesi başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Bunun ne kadar çaresiz ve korkutucu olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Lanie ona baktı. "Neden artık River hakkında konuşmadığımız hissine kapılıyorum?"

Annesi şarap şişesini bitirdi ve koluyla ağzını sildi, Lanie'nin hayatında yaptığı en onursuz şeydi bu. Eğer alfabeyi geçirmiş olsaydı, Lanie bundan daha fazla şaşıramazdı.

"Daha fazla şaraba ihtiyacımız var," dedi annesi.

"Aslında ihtiyacımız olan şeyin bu olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Lanie dikkatle, çünkü evet, akli biraz karıştı ama odadaki fili kabul ettiklerini fark etmeyecek kadar değil.

Büyük, şişman, kocaman pembe fil, biraz da sarhoş olabilir. "Burada kendi yapbozumun bir parçasını kaçırmışım gibi hissediyorum," dedi Lanie. "Hem de büyük bir parça, köşelerden biri gibi bir şey."

"Evlendiğimde on dokuz yaşındaydım," dedi annesi. "Ve aşk hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi sanıyordum. Bu arada bilmiyordum, baban da bilmiyordu. Onu en iyi arkadaşımı benimle sevişirken yakaladım."

ve hemen postacıyla yaşadığım ateşli ilişkiyle misilleme yaptım. Hamile kalacak kadar aptal olan tek kişi bendim."

Lanie ona baktı, sonunda bu hikâyenin gerçekliğini öğrendiği için şok olmuştu. Onun hikayesini. "Ama . . . Önce babam aldattı."

"İki yanlış bir doğru etmez, Lanie."

"Şaka yapmıyorum, ama bana öyle geliyor ki en çok ödeyen sizsiniz." Lanie başını salladı. "Ve sen evli kaldın."

"Bunu aşmaya çalıştık. Sonuç olarak, ikimiz de genç ve aptaldık ama birbirimizden nefret ettiğimiz yaklaşık bir yılın ardından birbirimizi hala sevdiğimizi fark ettik."

"Neden bana hiç söylemedin?" Lanie sordu.

"Hadi ama," dedi sert bir kahkaha atarak. "Bu tür bir bagaj baş üstü bölmesine sığmaz, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Azıcık bile değil," dedi Lanie.

"Senin merhametini istemedim!"

"Ah, anne." Lanie biraz daha cheesecake istedi. "Biz bir çiftiz."

"Ne derler bilirsin. Bir çift ... yener." Başını iki yana salladı. "Bir çift neyi yener?"

Lanie bunu biliyordu çünkü pokeri seven bir pislikle evlenmişti. "Ne kadar iyi bir blöfçü olduğuna bağlı," dedi ve tabağı aralarındaki masaya koydu.

"O zaman iyi durumdayız." Lanie aslında buna biraz güldü.

"Birlikte bir saat geçirdiğimizin ve birbirimize bağırıp çağırmadığımızın ya da hakaret etmediğimizin farkında mısın?"

Lanie başını kaldırıp annesine baktı ve annesinin yüzünde bir anlık bir hüznün ifadesi yakaladı. "Evet," dedi Lanie yavaşça. "Haklısın. Eski günlerin hatırına devam edelim mi?"

Annesi omuz silkti. "Zorunda olmadığımız halde neden duyguları hissedelim ki?"

Evet. Bu çok mantıklıydı. Bu çok mantıklıydı, ama aynı zamanda Lanie'nin kalbini biraz sıktı ve acıttı. Çünkü hayatında bir kez olsun, lanet olası bir kez olsun, söz konusu kendisi olduğunda birinin duygularını hissetmek *istemesi* gerçekten güzel olurdu.

Bölüm 22

Endişe mi yoksa iki duble espresso mu?

On beş dakika sonra Lanie bir Lyft çağırdı ve kaldırımında durup beklemeye başladı. Şansını ve nispeten iyi olan ziyaret karmasını zorlamak yerine dışarıda beklemeyi seçmişti.

On beş dakika sonra, Lyft'i geldi ve Jack Amca'nın arabasının arkasına kaydı. Jack Amca'nın arabasına.

Dikiz aynasından ona sıırttı. "Hey, tatlı şey." Kız ona bakakaldı. "Burada ne işin var?"

"Lyft istemişsiniz. Ben bir Lyft şoförüüm." Bununla gurur duyuyor gibiydi. "Harika bir ek gelir. Ayrıca insanlarla konuşabiliyorum. Arabanızda bir sorun mu var?"

"Hayır, biraz kızarmış gibiyim."

"Ah," dedi ve hiç düşünmeden onu istediği adrese, Whiskey Nehri'ne doğru tam bir deli gibi sürdü.

"Aceleye gerek yok," dedi Lanie, iki tekerlek üzerinde dönerlerken pencerenin üzerindeki "oh olsun" çubuğuna tutunarak.

Jack Amca, "Acelem yok," dedi ve arabayı otoparka çekti, arkasındaki araba tarafından yüksek sesle ve defalarca kornaya basıldı.

Jack Amca'nın tepkisi adamı terslemek oldu.

Lanie, "Belki de dönüş sinyali vermek için flaşörünü kullanmalısın," diye önerdi.

"Hey, nereye gittiğim benden başka kimseyi ilgilendirmez," dedi ve üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu bir kartı ona uzattı. "Geri dönmeye hazır olduğunuzda doğrudan beni arayın."

"Bunu benim için neden yaptın?"

Gülümsemesi biraz hüzünlendi. "Çünkü siki olan her insan sik *değildir*. Bir tane de benden al, tatlım."

İçeri girip doğruca bara yönelirken bunu düşündü. Barmen

Boomer onu tanıdı ve gülümsedi. "Her zamanki gibi mi?" "Buraya daha önce sadece bir kez gelmiştim."

"Bütün o güzel yüzleri hatırlıyorum."

"Hepsiyle flört ediyor musun?" diye sordu.

"Kötü bir alışkanlık." Bara yaslandı, gülümsemesi zararsızdı. "Ama hiçbir yere gitmiyor. Ben alındım."

"Güzel, çünkü şu anda başa çıkabileceğim tek erkek türü bu," dedi. "Votka ve limonata lütfen. Votka ağır, limonata hafif olsun. Buz küpleri isteğe bağlı."

İçkisini tam sevdiği gibi servis etti ve içmeye devam etti. Görünüşe göre derin bir inkâr içindeydi, çünkü kendini kaybetmesi tam bir hafta sürmüştü. Ama artık resmileşmişti. Kafayı yemişti. Kızgındı. Ve incinmişti.

Onun için hoş bir kombinasyon değil.

Boomer bir kez daha uğradı ve sempatik bir gülümsemeyle şişeyi ona bıraktı. "Duyduğuma göre zor bir hafta geçirmişsin."

İç çekerek şişeye uzandı. Votkayı pek sevmezdi ama insanların hayatının ne kadar berbat olduğunu bilmesinden nefret ediyordu. Görüşü hoş bir şekilde bulanıklaştığında ve kalbinin genellikle oturduğu bölgede artık acı hissetmediğinde ayağa kalktı.

Ve sadece çok hafif dokundu.

Kendisiyle gurur duyarak dışarı çıktı. En öndeki park yerinde gümüş rengi Honda'sı duruyordu. Hâlâ araba kullanamıyor olsa da, Jack Amca'nın bir şekilde arabasını ona getirmesi çok hoştu. İnanılmaz derecede tatlı. Belki onun için Capriotti yasağını hafifletirdi.

Ama sadece o.

Çantasının altındaki anahtar bölmesini buldu ve bip sesiyle arabasının kilidini açtı. Ama kilit açılmadı. Düğmeye kaç kez basarsa bassın, hiçbir şey olmuyordu. Bu yüzden dikkatlice yere bıraktı ve topuklarından biriyle üzerine bastı.

Hala bir şey yok.

Kaba.

Yüksek topuklu çizmesini tekmeledi, eline aldı ve sürücü tarafındaki kapıya vurdu. "Senden nefret ediyorum," dedi. Araba Kyle'ın ona kendi parasıyla aldığı tek şeydi. Tam şu ana kadar bunu unutmuştu, ama birdenbire arabayı görmeye dayanamaz olmuştu, çünkü hayatındaki yanlış olan her şeyin tezahürüydü.

O da botuyla tekrar vurdu. Ve tekrar.

Ve dördüncü vuruşta cam kırıldı. İnanılmaz derecede tatmin ediciydi ve arabaya vurmayı bırakıp kırık cama baktı. "Ha!" diye işaret etti. "Bu senin suçun."

Kırmızı ve mavi ışıkların yanıp sönmesine eşlik eden siren sesi, elini gözlerinin önüne kaldırmasına neden oldu.

"Hanımefendi, arabadan uzaklaşmanızı ve silahınızı bırakmanızı istiyorum."

"Ben mi?" diye ciyakladı.

"Silahınızı indirin hanımefendi."

"Benim silahım yok."

Bir sonraki vuruşta, botu elinden alındı ve döndürülerek arabasına doğru itildi.

Ve kelepçeli.

İşte o zaman, yanağını Honda'nın kaputuna dayadığında bir şey fark etti.

Onun arabası değildi.

Kahretsin. "Uh-oh," dedi. "Sanırım bir hata yaptım-"

"Hanımefendi, birkaç soruya cevap vermeniz gerekiyor."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Bunun benim arabam olduğunu sanıyordum, ölü kocamın bana verdiği araba-"

"Öldü mü?"

"Hey, onu *ben* öldürmedim *ki*. Yani, keşke öldürseydim, gerçekten, gerçekten, Bunu *gerçekten* isterdim ama benim hatam değildi."

İşte o zaman bir ekip arabasının arkasında karakola götürüldü.

Bölüm 23

Beyin: Uyumaya çalıştığını görüyorum. Hayatınızın son on yılındaki en kötü anılarınızdan bir seçki sunabilir miyim?

Mark kilitli hücrenin diğer tarafındaki masada oturmuş, bakışlarını dar bankta uyuyan kadına dikmişti. Bir botu eksikti, bir şişe votka gibi kokuyordu ve saçlarının yarısı bükülmüştü, bu da ona düşmüş bir Hollywood yıldızının genel görünümünü veriyordu.

Otomattan aldığı gazozu yudumladı. Parasının geri kalanı önündeki üç Snickers çikolataya gitmişti, bir tanesini tüketip geç bir akşam yemeği olarak adlandırdığından beri paketinden başka bir şey yoktu.

Geç, geç akşam yemeği.

Saat gece yarısıydı ve Lanie hücrede kıpırdanıp inerken ve omuzlarından yuvarlanma tehlikesi varmış gibi başını tutarak otururken o olduğu yerde kaldı.

"Ah," dedi.

Sonra güçlkle odaklandı ve kan çanağına dönmüş gözlerini ona dikti. "Sen," dedi, kızgın görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Güneş neden bu kadar gürültülü?" Gözlerini kırptırdı. "Bekle-" Etrafına bakındı. "Bu da ne böyle?"

Ayağa kalkarak hücreye gitti. "Hatırladığın son şey ne?" "Seni görmek istememek," dedi ve etrafına bakındı. "Cidden. *Ne oldu?*

Cehennem. Cehennem mi?"

Kız, kafası karışmış beyninde bir şeyler düşünürken bekledi ve her şeyin tam olarak bir araya geldiği anı gördü.

"Tutuklandım!" diye nefes nefese kaldı.

"Hayır. Buraya uyumak ve mülke zarar verme konusunda sorgulanmak üzere getirildiniz."

"Benim arabam olduğunu sandım," dedi ve ellerini gözlerine götürdü.

"Aman Tanrım. Yanlış arabayı dövmüşüm."

"İyi de iş çıkardı."

Ellerini bıraktı ve gözlerini ona dikti. "Telefon görüşmem yapılmadı."

"Çünkü buraya geldikten sonra hemen uyudun."

Hâlâ sanki bu onun suçuymuş gibi ona ters ters bakıyordu. "Sen orada değildin," dedi. "Öyleyse neden buradasın?"

"Boomer park yeri gösterinizden sonra beni aradı." "Buraya ne için geldin, beni kurtarmaya mı?"

"Hâlâ hücrede misin?"

"Evet."

"O zaman seni kurtarmadım," dedi.

"Güzel." Kollarını kavuşturdu. "Çünkü kurtarılmaya ihtiyacım yok." "Hadi canım."

Gözlerini kısmıştı. "Bu ne anlama geliyor?" "Hiçbir şey."

"Bunun bir anlamı var."

"İyi. Bu da senin tanıdığım en inatçı, en sinir bozucu kadın olduğun anlamına geliyor."

"Evet, şey, sen ..." Yüzünü buruşturdu ve başını tutmaya devam etti. "Bir sürü can sıkıcı şey de var."

"Sinir bozucu olduğunu söylemedim." Daha da yaklaştı. "Bak, bu haftanın senin için berbat geçtiğini ve yaşadıklarında kendini yalnız hissettiğini biliyorum ama ne zaman anlayacaksın? Yalnız *değilsin*. Burada seni çok önemseyen ve yardım etmek isteyen insanlar var."

"Sen mi?"

"Evet, ben," dedi.

"Neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Çünkü benimle konuşmayacaksın. Ya da River'la." Kollarını kavuşturdu. "Eğer tutuklanmadıysam, beni buradan çıkarın."

"Elbette," dedi adam. "Ayılır ayılmaz."

"Taş gibi ayığım." Bu cümleyi neredeyse düşerek mahvetti. Bank onu yakaladı.

"Tamam," dedi iç çekerek. "Yani tamamen ayık değilim. Ve ne var biliyor musunuz? Buna sevindim. Kimse bunun için ayık olmamalı. Ayrıca acıktım."

Ona bir Snickers fırlattı.

"Benim favorim." Ona baktı. "Sana bu kadar kızgın olmasaydım sevimli olabilirdi. Nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında pek çok şey biliyorum," dedi.

"Ne gibi?"

"Tıpkı gözlerinizin ruh halinize göre renk değiştirmesi gibi," dedi.

"Tahrik olduğunuzda koyulaşırlar ve sinirlendiğinizde ateş gibi parlarlar."

"Şimdi ateş gibi parlıyorlar mı?"

"Hayır." Gülümsedi. "Çünkü az önce sana en sevdiğin çikolatayı yedirdim. Ve bana kızamazsın, ben 'sevimliyim'."

"*Sevimli* kelimesi yüzde yüz yanlış," dedi ve Snickers'tan büyük bir ısırık aldıktan sonra parmaklıkları salladı. "Çıkarın beni buradan."

"Destructo oynamayı bıraktın mı?" "Bu bir *hataydı*," dedi.

"Sizinkine benzeyen bir arabaya binmeye çalışmak bir hatadır," dedi. "Sizinkine benzeyen bir arabayı kırmak ve içine girmek mülke zarar vermektir."

"Ben girmedim."

Orada duruyordu, elleri kalçalarında, saçları biraz çılgınca, makyajı lekeli, vahşi görünüyordu. Duvara dayandığında geri adım atacak bir kadın değildi ve lanet olsun ki bu çok çekici değildi.

"Bak," dedi. "Araba için özür dilerim." Hapishanede kalma düşüncesi ciğerlerindeki havanın geri tepmesine neden oldu. Dört kez nefes al, dört kez ver. Tekrarla. Bugünkü yiyecekler... O kadar eskiyi düşünmekte zorlandı. Bir kahvaltı barı. Biraz makarna. Tavuk kanadı. Ve bir Snickers. "Zararı ben ödeyeceğim elbette. Beni tutuklamanıza gerek yok."

"Haklısın," dedi. "Sizi tutuklamak için bir neden yok çünkü dövdüğünüz arabanın sahibi suç duyurusunda bulunmayacak."

Kötü tavrının bir kısmını bıraktı. "Değil mi?"

"Bu Boomer'ın arabası. Hatalardan anlıyor diyelim."

Ellerini kalçalarından indirdi, son derece rahatlamış görünüyordu. "Vay canına. Teşekkürler."

Yirmi dakika sonra Mark'ın kamyonetindeydiler. Lanie için arabaya servis yapan bir yer buldu ve yemek yerken ona göz ucuyla baktı, küçük zevk sesleri çıkararak onu mahvetti. "Lanie?"

Başparmağındaki ketçabı yüksek bir emme sesiyle yaladı ve adamın sertleşmesine neden oldu. "Öyle mi?"

"Britney Spears'ın kafasını tıraş etmesine bir puan verirsiniz, ne kadar sarhoşsunuz?"

"Kafamı tıraş etmeye yakın bile değilim."

Bu küstah ses tonuyla ona inandığından emin değildi, ama buna izin verdi. Kendini toparlamak için elinden geleni yapıyordu ve evindeki tüm kadınlarla olan deneyimlerinden bunun büyük olasılıkla bir paravan olduğunu biliyordu, ama onu bunun için çağırırsa cehenneme giderdi. Zor bir gece geçirmişti.

Onu kayalıklara götürdü ve geri geri park etti. Kamyonetinden bir battaniye çıkardı ve onunla birlikte bagaj kapağına oturdu, battaniye omuzlarına sarıldı, gökyüzü yavaş yavaş gece yarısı siyahından şafakla birlikte mor ve mavilerden oluşan bir kaleydoskopla dönüşmeye başladı. Güneş doğarken kırmızılar, turuncular ve sarılar ortaya çıktı ve suyun üzerinde etkileyici güneş ışığı huzmeleri oluşturdu.

"Vay canına," diye mırıldandı Lanie usulca ve iç çekerek adamın koluna sokuldu, yüzünü onun boğazına dayadı. "Mark?"

Adını söyleme biçimi onu hiç şaşırtmadı ve tamamen refleksif bir hareketle onu daha sıkı kavradı. Beyni ona ne söylemeye çalışırsa çalışsın, vücudu ona yakın olmak istiyordu, ona ulaşabildiği kadar yakın olmak. "Evet?"

Ürkek bir iç çekti, son gerginlik de onu terk ederken kol ve bacakları ağırlaştı. "Teşekkürler," dedi usulca.

"İçin . . . ?"

"Her şey." Bir süre durakladıktan sonra tekrar iç çekti. "Bu çok güzel."

Başının tepesine baktı ve gülümsedi. "Suya bile bakmıyorsun."

"Belki de sudan bahsetmiyorumdur." Bir an sessiz kaldı. "Hiç bütün gece ayakta kalıp güneşin doğuşunu izlemedim."

"Ve hala yapmadın," dedi. "Yüzün boğazıma yapışmış durumda."

Ürkek bir iç çekiş yaptı, nefesi adamın tenini ısıtıyordu. "Hâlâ açım," dedi hiçbir şey söylemeden.

"Tamam," dedi. "Biraz daha yiyecek alacağız. Sen ne istiyorsun?" "Bilmiyorum. Her şeyi."

"Sana kahvaltı hazırlayacağım."

"Bunu yapar mısın?" diye mırıldandı.

"Evet." Onun için her şeyi yapabileceğini fark edince şaşırdı.

"Belki ... krep?" diye sordu umutla. "Elbette."

Onun kendisine karşı iç çektiğini hissetti ve iki dakika geçmeden vücudu ağırlaştı.

Bayılmıştı.

Gün doğumu sırasında uyurken ona sıkıca sarıldı. Onun derin yaralar taşıdığını her zaman biliyordu ama ne kadar derin olduğunu yeni yeni anlamaya başlamıştı. Güçlü, bağımsız, çivi gibi sert ve biraz da dikenliydi.

Onunla ilgili en sevdiği şeylerden biri de buydu.

Ama şimdi, tam şu anda, ona karşı savunmasızdı. Savunmasızdı ve garip bir şekilde ona daha önce izin vermediği bir şekilde güveniyordu, bu da onun içinden bir koruma dalgası geçirmesine neden oldu. River itiraf edene kadar Lanie'nin hikâyesini bilmiyordu. River'ın başına gelenler berbattı. Ama Lanie'nin de başına gelmişti. Bir adamla, kocasıyla birlikte olmuş, onun hayatındaki tek kadın olduğunu düşünmüştü ama daha fazlası vardı. Ve o bunu bilmiyordu.

Bundan çıkardığı ders kendini kapatmak olmuştu.

Büyürken evde öğrendiği dersin aynısı.

Ve şimdi onu kollarına almıştı, bu inanılmaz, huysuz, şüpheli, dik kafalı kadına kendisine rağmen aşık oluyordu çünkü o aynı zamanda tatlı, nazik ve tanıdığı en büyük kalbe sahipti.

Sert düşünüyorum.

Vücudunun çoktan kararını vermiş olabileceğinden emin olmasına rağmen, onu bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmek için çok şey gerekecekti.

Kadının geri kalanını ikna etmek için ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

LANIE kafasının içinden küçük bir adamın gözbebeklerine vurmasıyla uyandı. "Ah," dedi inleyerek.

Biri kıkırdadı ama sonra sesi boğuklaştı ve Lanie dondu kaldı. "Bu kıkırdamayı biliyorum," diye fısıldadı, çünkü normal bir sesle konuşmak canını yakıyordu.

Bu da başka bir kıkırdamaya neden oldu.

Lanie inledi ve doğrulup oturdu. Büyük bir hataydı çünkü omuzlarında tutmak için ellerini başına koymak zorunda kalmıştı.

Mutfağında bir adam vardı. Üniformasını giymişti ve sanki bu iş için doğmuş gibi krep çeviriyordu.

Sam ve Sierra tezgâhın üzerinde bağdaş kurmuş, çatal bıçak kullanmadan yiyebilmek için rulo haline getirdikleri krepleri yiyorlardı.

"Lanie! İlk turu kaçırdın!" Sam bağırdı.

Lanie inledi ve elini başından çekerek kızı işaret etti. "İç sesine ihtiyacım olacak."

Samantha dişsiz sırtışını takındı. "Çok komiksin."

"Aslında komik değilim. Sadece çok kabayım ve insanlar hep şaka yaptığımı sanıyor." Lanie doğrulup sendeleyerek yataktan çıkmayı başardı, son anda yatağa girdiğini hatırlamadığını fark etti ve giyindiğinden emin olmak için aşağıya baktı.

Üzerinde kalçalarına kadar inen çok büyük bir tişört vardı. Mark onu hapisten kurtardığında giydiği tişörtün aynısıydı. Külotu hâlâ üzerindeydi. Bu iyi bir haberdi, çünkü ikizler onun her hareketini izliyordu. İnleyerek güneş gözlüklerini bıraktığı masaya gitti ve onları taktı.

Daha iyi.

Kızlar yine kıkırdadı ve Lanie yine onları işaret etti, bu da onların biraz daha kıkırdamasına neden oldu.

Samantha altı yaşındaki bilgeliğiyle, "Daha erken yatmalısın," dedi. "Huysuz uyandığımızda büyükannem böyle der."

"Büyükannen çok akıllı." Mark'ın eğlenen bakışlarıyla karşılaştı. "Boşluklar," dedi. "Doldur onları."

"Bir saat önce döndük," dedi. "Biraz kestirmen gerekiyordu."

Bunu tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle söyledi. İçini çekti ve tezgâhtaki tabureye kayd. Kızlara baktı ve kreplerinin ortasına fıstık ezmesi sürülmüş olduğunu fark etti.

"Babam sabahları şurup içmemize izin vermiyor," dedi Samantha. "Öğretmenlerimizin bizi sevmemesine neden oluyor."

"Baban da bilge biri." Mark'a döndü. "Ama benim bir öğretmenim yok, o yüzden şurup umuyorum."

"Bu size pahalıya patlayacak" dedi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve ateşi yükseldi. İki saniye sonra önüne bir tabak koydu. Sonra bir elinde bir şişe şurup, diğerinde bir kavanoz fıstık ezmesi tuttu.

Şurubu işaret etti.

Kaşlarını kaldırdı, gülümsedi ve şurubu ona uzattı. Sonra ödeyecekti.

Özel olarak... ve hiç pişmanlık duymayacaktı.

Bölüm 24

Endişeye "ben "i koydum.

River Lanie'ye pusu kurup onu eskiden oldukları şeye geri dönmeye zorlayamayacağını biliyordu. Neredeyse yakın arkadaş mıydılar? Evet, River bundan emindi ve onu özlüyor, pek çok şey diliyordu.

Wildstone'a gelmesinin hayatının en muhteşem zamanına, tanıştığı en muhteşem insanlara, ki Lanie bunların en muhteşemiydi, yol açacağını milyon yıl düşünse hayal edemezdi.

Lanie şu anda aynı şekilde hissetmiyordu. Ve River işleri yoluna koyana kadar rahatlayamazdı.

Ama bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Günlerdir Lanie'yi ofisler arasındaki koridorda, personel odasında ya da tuvalette hareket halindeyken yakalamaya çalışıyordu. Ama sanki kadın kendi görünmezlik pelerinini giymiş gibiydi.

Sonunda Mia, koridorda bininci kez volta atarken River'a uzun uzun baktı. "İyi misin?"

"İyi," dedi River. "Neden?"

"Çünkü son birkaç günde on mil yürüdün." River gülümsemeyi başardı. "Bebek huzursuz."

"Ya da . . . ?"

River gözlerini kırptırdı. "Ya da ne?"

"Ya da Lanie'yi bekliyorsun ki tekrar arkadaşın olması için ona yalvarabilesin." River sarktı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kendinle konuşuyorsun." "Ben bebekle konuşuyorum."

"Ah." Mia sempatik görünüyordu. "Bak, senden hoşlanıyorum. Hem de çok. O yüzden ben de bebekle konuşacağım, tamam mı? Ve eğer dinlersen, o zaman bu benim suçum değil, değil mi?"

"Hımm... doğru," dedi River, Mia ayağıyla bir sandalyeyi tutup yaklaştırdıktan sonra içine oturunca şaşırdı. Başını eğerek hafifçe River'ın karnına vurdu. "Merhaba, burada kimse var mı?"

River güldü. "Henüz cevap veremeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Mia başını kaldırdı. "O mu?"

"Sonogram öyle diyor."

Mia gülümsedi ve sonra River'ın karnıyla konuşmaya başladı. "Her şeyden önce, harika bir annen olduğunu bilmelisin. Belki birkaç hata yaptı ama onları düzeltmek için gerçekten çok çabalıyor. Bu harika bir şey çünkü çoğu insan hatalarını kabullenmez, hatta düzeltmeye bile çalışmaz. Umarım ondan bir şeyler öğrenirsiniz, çünkü o harika biri. Ama benim için bir şey yapabilirsen... belki annene yalnız olmadığını söylersin. O asla yalnız değildir." Mia bakışlarını River'ın karnıya kaldırdı.

River ağlamamaya çalıştı. Ve başaramadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?" Mia ayağa kalktı. "Sadece bebeğe merhaba diyorum ki dışarı çıktığında beni tanısin. Bu bebekle ilgilenen pek çok insan olacak."

River'ın boğazı konuşamayacak kadar sıkıştı, bu yüzden Mia dışarı çıkarken başını sallamakla yetindi. "Mia," diye başardı.

Mia geri döndü.

"Sence beni affedecek mi?"

"Lanie'nin çok akıllı bir kadın olduğunu düşünüyorum. Biraz zaman verdiğinde anlayacaktır." Sonra Mia cebinden bir çikolata çıkarıp River'a uzattı. Bir Snickers.

Lanie'nin pek de gizli olmayan favorisi.

"Tekrar arkadaş olmak için ona rüşvet verebileceğimi mi düşünüyorsun?" River kendine rağmen eğlenerek sordu. "Çünkü onu takip ettim, çalıştığı yerde bir iş buldum ve ona yakınlaştım, hem de ona kocamızın bir sıçan olduğunu ve buraya sadece yüzüğümü çalmak için geldiğimi söylemeden."

"Bunun kolay olacağını söylemedim," dedi Mia. "Ama hesaba katmadığın bir şey var."

"O da ne?"

"Geçmişini geride bırakmak isteyen tek kişi sen değilsin. Orada ortak bir zemin var ve ortak zeminin olduğu yerde, genellikle hemen arkasında bağışlamayı bulabilirsiniz."

River hayretle, "Sen ve ben aynı yaşıyoruz," dedi. "Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Mia'nın gülümsemesinde hüznün vardı. "Hepimiz bir şeyleri böyle öğreniriz. Zor bir deneyim. Yaptığımız tüm hatalar için minnettar olmamız gerektiğini biliyorum ama çoğunlukla düşüncelerin kafamızın üzerinde baloncuklar halinde belirmediği için minnettarım."

Mia gittiğinde River ön binaya geri döndü ve şans eseri neredeyse Lanie'ye çarpıyordu.

"Hey," dedi River nefes nefese.

"Hey." Lanie onun etrafından dolaşmaya çalıştı ama River bir ev kadar genişti. Bir o kadar da ağırdı. Kendini tam yoluna koymuştu ve etrafından dolaşmak mümkün değildi.

Lanie durdu ve iç çekti.

"Lafı nasıl dolandıracağımı bilmiyorum," dedi River. "O yüzden açık açık soracağım - bu bebeği doğurmadan önce beni affetme şansın nedir?"

"River, lütfen bunu yapma." Lanie yine onun etrafından dolaşmak için bir hamle yaptı ama River ayaklarını genişçe dikti.

"Snickers çikolatam var."

Lanie tereddüt etti. "Sadece bir tane mi?"

"Evet, ama aile boyu." Mia'ya sessiz bir teşekkür göndererek cebinden çıkardı.

Lanie hemen o anda açtı ve büyük bir ısırık aldı, iç geçirdi, tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

River konuşmaya başladı ama Lanie parmağını kaldırdı. Bir ısırık daha aldı ve cennette gibi görünüyordu. "Evet, her seferinde tam isabet." Gözlerini açtı, River'ın hâlâ onu izlediğini gördü ve Snickers'ı ikiye bölüp diğer yarısını River'a uzatmadan önce içini çekti.

"Çikolata bebek için kötü," dedi. "Ama onu çok özleyorum."

"Özür dilerim." Lanie onu cebine geri koydu. "Sanırım senin için uzun zaman oldu."

River, "Pek çok şey için," dedi.

Lanie River'ın karnına baktı ve bir nefes verdi. "Aynı adamla yattık. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de," dedi River sessizce. "Ama yemin ederim senden haberim yoktu." Lanie başını salladı. "Benim de."

Bir an sessiz kaldılar ama aniden sessizlik o kadar da garip gelmemeye başladı.

"Ve dürüstçe?" dedi River. "Kyle ile en son yattığımda arabamda Snickers bar vardı ve onu düşünmeden edemiyordum."

Lanie ona şüpheyile baktı.

"Hayır, ciddiym. Seksi olmaya çalışıyordu ve bana ne istediğimi sorup duruyordu ama tek düşünebildiğim lanet olası Snickers'ımı istediğimdi."

Lanie bunun üzerine kısık bir kahkaha atarak River'ı şaşırttı. Sonra başını salladı. "İşe dönmem gerek. Senden kaçtığımı bildiğini biliyorum. Sadece zamana ihtiyacım var. Düşünmeye ihtiyacım var. Senin için sorun olur mu?"

Seçme şans var mıydı? "Evet."

"Teşekkür ederim." Ve sonra gitmişti.

River işe geri döndü. Daha önce olduğundan daha hafif hissediyordu. Cora ve Dr. Rodriguez'e söz verdiği gibi ayaklarını uzatmadı ve günün sonunda Holden masasına geldi. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Ne için? Kestirmek için mi? Çünkü o zaman evet, hazırım."

Holden onun çantasını aldı ve omzuna astı. Onun çantasını taşıyan iri bir adam gülünç görünmeliydi.

Gülünç derecede yakışıklı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu şok içinde.

"Seni bir randevuya
götürüyorum." "Ama-"

"Akşam yemeğine çıkıyoruz. Mumlar ve şarap olacak ve arabaya servis olmayacak." Yüzünü buruşturdu ve karnına baktı. "Şey, mumlar ve süslü köpüklü su," diye düzeltti. "Şarap değil."

Saçma. Aptalca. Ve lanet olsun, tatlı. "Holden-"

"Ama önce senin yüzünü güldürecek bir yere gidiyoruz." "Bunu bilemezsin," dedi. "Şu anda gülümsemeyi bıraktım." "Güven bana, buna karşı koyamayacaksın."

Onu yerel SPCA'ya götürdü, orada büyük bir oyun odasında birlikte oturdular ve bir grup yavru köpekle oyun randevusu yaptılar.

Basit. Bağ
yok.

Birinin ona bakmasını istemediğini biliyordu. Kendi ayakları üzerinde durmak istediğini biliyordu. Ayrıca, bazen olabildiğince yetişkin olmaya çalışırken yanında birinin olmasının iyi bir şey olduğunu da biliyordu.

Akşam yemeği yediler ve sonra onu kulübesine tok, memnun ve bir şekilde bütün hafta olduğundan daha mutlu hissederek getirdi.

Yine de onun yüzündeki ifadeyi gördü. Ona iyi geceler öpücüğü vermek istiyordu. Bunu ve daha fazlasını istiyordu. "Bu gece için teşekkürler," diye mırıldandı. "Geleceğim hakkında endişelenmekten başka bir şey yaparak bir gece geçirmeyeli uzun zaman olmuştu."

Bakışları ciddileşti. Aslında her zaman ciddiydi; bu işi yapmak için doğmuş gibi yavru köpekleri kucakladığı, onların iri ve kaslı bedeninin üzerinde gezinmesine izin verdiği zamanlar hariç. Ama şu anda her zamankinden daha da ciddiydi. "Yalnız olmadığını şimdiye kadar anlamışsındır sanıyordum, River."

"İnsanlar böyle söyleyip duruyor," dedi hafifçe, kalbinin sertçe çarptığı gerçeğini yalanlayarak. Karşısında duran, gözbebeklerinin açık mavisinin etrafındaki koyu mavi kenarı görebileceği kadar yakın olan bu soğukkanlı, sessiz ama çekingen olmayan adamda bir şeyler vardı. Sertti, aşılmazdı. Ve savunmasız *değildi*. Bunu iliklerine kadar hissetmek istiyordu. Ve tamam, evet, belki Holden'ın gözlerinde gördüğü şeyleri de istiyordu. Ama bu bencillik olurdu ve o artık bencillik yapmıyordu. "Şu anda yalnız kalmaya *ihtiyacım* olduğunu anladığımı sanıyordum."

"Kendini toparlamak için," dedi, dudaklarını bükerek.

"Bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, bence yapman gerekeni yapmalısın. Ama bunu yaparken yalnız kalmana da gerek olmadığını düşünüyorum."

Ürpertici bir nefes aldı. Onu içeri davet etmek, bakışlarındaki o sıcak, davetkâr ısıya teslim olmak çok kolay olurdu. Aslında, vücudu ona karşı koydu.

Beyin ve kapıyı açmak için arkasına uzandı ve Lanie'yi koltuğunda oturmuş, belli ki onu beklerken gördü. River gözlerini kırptırdı ve karnına bir şeyin girdiğini hissetti.

Umut.

"Holden?" diye fısıldadı, bakışları Lanie'ye kilitlenmişti. "Başka bir sefere ihtiyacım olacak."

Bakışları onun yanından geçerek koltuğa yöneldi. River'ın elini sıktı, gözleri tekrar ona döndü. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun." Eğilerek River'ın şakağına sıcak bir öpücük kondurdu.

Ve kısa bir süreliğine onun eline yapıştı, onun gücünü ödünç alma ihtiyacı duydu. Adam birleşen ellerini göğsüne götürdü ve sanki ona ihtiyacı olan gücü aşlamış gibiydi, çünkü adam gittiğinde kadın sakın bir şekilde içeri girebildi. "Bu bir sürpriz."

Lanie onun bakışlarına karşılık verdi. "Cora beni içeri aldı. İyi niyetli, meraklı bir Capriottis seyircisine ihtiyacımız olduğunu düşünmemiştim." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Anlaşılan senden nefret etme ihtiyacım, cevap alma ihtiyacımın önüne geçmiş. Onlardan bazılarına gerçekten ihtiyacım var, River. Sanırım ikimizin de ihtiyacı var."

River başını salladı. "Hazırım," dedi ve bunun gerçekten doğru olmasını umdu.

Bölüm 25

Felç edici anksiyete benim kardiyomdur.

Lanie, River'la yaptığı bu konuşmadan ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ama bildiği bir şey varsa o da Mark'ın haklı olduğuydu. Soruları vardı ve River'ın cevapların en azından bir kısmına sahip olduğundan emindi. River'ın sertçe yutkunmasını ve yüzündeki acı verici ciddiyetle ona yaklaşmasını izledi.

"Burada olmana çok sevindim. Beni küçümsediğini sanıyordum."

Lanie yüzünü buruşturdu. "Hor görülmek değil. Hor görmek biraz sert bir ifade. iPhone'umu şarj etmek için yaşam destek ünitenizin fişini çekeceğimi ima ediyor, bu yüzden bu kelimeyi chia tohumları, reklamlar ve market reyollarındaki yavaş yürüyenler gibi şeyler için saklıyorum."

River homurdandı. "Kızgın olduğunda bile komiksin. Önce ben başlayabilir miyim?" Lanie nefesini bıraktı ve başını salladı.

River da başıyla onayladı ve yaklaştı. "Öncelikle, beni affetmek zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Sadece sana yalan söylediğim için ne kadar üzgün olduğumu bilmelisin. Odana gizlice girip mahremiyetini ihlal ettiğim için. *Hepsi için.*"

İşin ironik yanı, eğer River ona en başından beri gerçeği söyleseydi, Lanie ... *ne olurdu? Senin gibi bir sürtük mü olacaktı?*

River, Lanie'nin yanındaki koltuğa oturdu. Lanie sonunda arkasına bir yastık koyana kadar hayal kırıklığı içinde kıpırdandı.

"Vay canına," dedi Lanie, River sonunda yorgunluktan oflayarak yastığa yaslandığında. "Hareket etmenin senin için bu kadar zor olduğunu fark etmemiştim."

"Bu bir şey değil. Gecenin bir yarısı tek başıma işlemeye çalıştığımı görmelisin. Bu bir balina durumu." Yüzünü buruşturdu. "Ve sen buraya bunları duymak için gelmedin." Lanie'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Kyle gidene kadar senden gerçekten haberim yoktu."

"Sana inanıyorum." Ve bununla birlikte Lanie başka bir şeyi de itiraf etmek zorunda kaldı. "Ortaya çıkan ilk diğer eş sen değilsin."

River ağzı açık bir şekilde ona baktı. "O şerefsiz," dedi sonunda. "O seksi, çekici fare kokulu orospu çocuğu."

"Evet." Birkaç dakika sessizce oturdular, her ikisi de düştükleri şey yüzünden dibe batmışlardı.

Sonunda River içini çekti. "Bana soracak soruların var. Bu yüzden buradasın, değil mi?"

Soruları vardı ama onları sorarak, gecenin derinliklerinde aklına gelen şüpheleri dile getirerek, kendini ifşa edecekti. Tamamen. Bu konuda uzun uzun düşünmüştü ama sonunda merakı kazanmıştı. "Onunla nasıl tanıştın?" diye sordu. "Onunla *ne zaman* tanıştın?"

"Onun güzergâhı üzerindeki bir kamyon durağında garson olarak çalıştım." River durakladı. "Bekle.

-Gerçekten de bir içecek dağıtıcısı için kamyon şoförlüğü yapıyordun, değil mi? Bu konuda da yalan söylemedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Lanie. "İki haftada bir Güney Kaliforniya'yı boydan boya geçen restoranlara, barlara ve kamyon duraklarına içecek siparişleri götürürdün. Zamanının yarısında hep evde olmazdı. Bu yüzden ben de bir türlü tutunamadım."

River başıyla onayladı. "Onu hiçbir şey olmadan önce aylardır tanıyordum. Öğleden sonraları en yorgun olduğum zamanlarda gelir, iki buzlu çay alır ve birini bana içirirdi. Fazladan bir yemek sipariş eder ve bana yedirirdi." Yine tereddüt etti. "Çok sıcak biriydi. Ve komikti. Ve ..."

"Karizmatik," diye usulca bitirdi Lanie. İçten içe, Kyle'ın sürekli uzakta olmasını sorun etmediğini fark etmişti çünkü gerçekten de derin bir ilişki istememiş ya da beklememişti. Geriye dönüp baktığında, olduğu kişi için bu berbat bir şeydi ve belki bir gün gerçek bir partnerle gerçek bir ilişkiye hazır olabileceğini fark etmeye başlamıştı. "Biliyorum. İnsanları gerçekten kendine çekiyordu. Ama River, sen çok gençsin."

River çenesini kaldırdı. "Onunla tanıştığımda on dokuz yaşındaydım. Hamile kaldığımda yirmi. O öldükten sonra yirmi bir yaşına girdim."

"Evet, ama Kyle senden çok daha büyüktü. Sana asla dokunmamalıydı."

River kaşlarını çatı. "Yirmi sekiz benden o kadar da yaşlı değil."

Lanie içini çekti ve sonra kendini umursamak istemediği bu kızı savunurken buldu. "River, o otuz sekiz yaşındaydı. *Ve* evliydi. Sana yaptıkları için vurulmalı."

River'ın nefesi kesildi ve ayağa fırladı. Tam olarak vurulmadı. Daha çok hortumlanmış gibiydi. "*Şaka mı yapıyorsun?*" diye bağırdı. "*Yaşlı bir adamla mı yattım?*"

Lanie gerçekten güldü. "Evet. Özür dilerim."

River uzun bir nefes vermeden önce uzun bir süre ona baktı. "Tamam, yani kesinlikle hatalar yaptın. Hem de bir sürü." Ellerini karnının üzerine koydu. "Ama bu bebek onlardan biri değil," dedi şiddetle. "Ve asla öyleymiş gibi hissetmeyecek, buna izin vermeyeceğim."

Bu kızın, her şeye rağmen hayatını olduğundan daha da zorlaştıran bir bebeği böylesine sahiplendiğini görmek... Lanie'nin söyleyecek sözü bile yoktu. Ailesi hiçbir zaman beş parasız ya da tek başına olmamıştı, ama kendi koşullarını bir kenara bırakıp

Ebeveynliğin zevkleri.

Ve işte River, bebeğini öylesine yoğun bir korumacılıkla seviyordu ki, Lanie'nin gözleri neredeyse yaşaracaktı. "Elbette bebek bir hata değil."

River ona küçük bir gülümseme verdi. "Teşekkürler. Onu savunmak istediğimden değil ama Kyle benden faydalanmadı. Onunla birlikteyken nazik ve sevecen olmaktan başka bir şey yapmadı."

Lanie o kadar cömert hissetmiyordu. Adamın kart taşıyan bir dangalak olduğunu düşünüyordu. "River-"

"Hayır, dinle. Annem öldükten sonra gerçekten yalnızdım." Bir omzunu kaldırdı. "Çok zordu. Onu çok özledim. O her şeyimdi. Ve onsuz nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Ama hemşire olmamı istedi, bu işte iyi olduğumu söyledi. Böylece bu benim hayalim oldu. Liseyi bitirmek ve sonra hemşire olmak." Sert bir kahkaha attı. "Çok basit görünüyordu ama hiç de öyle olmadığı kanıtlandı. Ta ki Kyle ortaya çıkana kadar. Ders almaya başlamam için beni cesaretlendirdi ve param olmadığına okul harcımı ödedi." River onun bakışlarına karşılık verdi. "Benim için inanılmazdı ve o kadar harikaydı ki hiç düşünmemiştim ..." Başını iki yana salladı. "Ondan şüphe etmeyi ya da onu sorgulamayı hiç düşünmedim."

"Sana bekar olduğunu mu söyledi?"

"Şey ..." River yüzünü buruşturdu. "Bunu aklımdan geçiriyordum. Gerçekten mi?" Başını iki yana salladı. "Ona sorduğumdan bile emin değilim. Uzun zamandır, aylardır arkadaşlık ve işi nedeniyle sık sık şehir dışına çıkıyordu. Ne zaman geri gelse, kendisi hakkında pek bir şey söylemezdi." Konuşmayı kesti. Sertçe yutkundu. "Bu beni geceleri uyutmuyordu. Gardımı o kadar düşürdü ki ona sormadım bile. Bunun için de üzgünüm."

Lanie bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kyle'ın işi seyahat etmesini gerektiriyordu. O da Kyle'ı hiç sorgulamamıştı ve bu onun suçuydu. Ama geriye dönüp baktığında, ikili, üçlü ve görünüşe göre dörtlü bir yaşam sürmek onun için kolay olmuştu. İkona edici, çekici ve karizmatik biriydi ve kız onun ilgisinden gurur duymuştu. Onun kolay sevgisi karşısında. "Ben de gardımı düşürdüm," diye itiraf etti.

River sanki çok uzun süredir tutuyormuş gibi titrek bir nefes verdi ve Lanie onun hakkında ne düşündüğünü gerçekten önemsedğini fark etti.

Ölen kocasının adı genç kadının dudaklarından döküldüğü andan itibaren River'a kızmak kolay olmuştu. Ama gerçekler göz önüne alındığında bu kızgınlığı sürdürmek başka bir şeydi. Bu da beyninde yer kapmak için yarışan diğer duyguları zapt etmesini zorlaştırıyordu.

Kendine acıma. Keder.

Pişmanlık. Utanç . . .

Ve birden River'ın lanet yüzüğünü geri almasını istedi. Eğer bunu yapabilirse, Kyle'ın eşyalarının olduğu depodaki tek kutunun içinde bulabilirse, o zaman

kendini tüm bu durumdan aklayabilirdi. Kyle yapamadığı için doğru şeyi yaptığını bilerek yürüyüp gidebilirdi. Her şey bitecekti, tüm bu kabus. Kontratinın sonuna çok yaklaşmıştı ve temelde tüm ağır işleri bitirmişti. Şu anda tek yaptığı her şeyin yerli yerinde olduğundan ve sorunsuz çalıştığından emin olmaktı. Bunu Santa Barbara da dahil olmak üzere her yerden yapabiliirdi.

Wildstone'dan defolup gidebilir ve bir daha asla arkasına bakmayabilirdi. "Yarıdan sonraki gün ikimiz de izinliyiz. Yolculuğa var mısınız?"

"Eğer işin içinde yemek varsa.

Neden?" "Yüzüğünü geri alacağız."

Ve belki o *zaman* hayatını da geri alabilirdi.

O gece geç saatlerde Mark, Lanie'nin kulübesine geldi. Lanie'yi duvara yaslamış, ellerini giysilerinin içine sokmuş ve ağzını boğazına dayamıştı ki Lanie durup onu kokladı.

Hafifçe geri çekildi. "Ne?"

"Çikolata gibi kokuyorsun."

"Yarın okul için kızlarla kek yaptık," diye mırıldandı ve boynunu öpmeye devam etti.

Bu harika bir histi, ama ... "Yenecek çikolatalı kekler mi var?" diye sordu.

Durdu ve sonra tekrar geri çekildi, gözlerinde bir eğlence ışığı vardı.

"Bunlar okul için."

"Ama çikolata gibi kokuyorsun. Bu beni acıktırıyor."

Alnını kızın omzuna koydu, sonra kıyafetlerini düzelitti ve elini tutarak onu kapıya doğru çekti.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Akıllı başka bir şeyde olan bir kadını baştan çıkarmaya çalışmaktan daha iyisini bilirim," dedi ve onu kamyonetine götürdü.

"Çörekler kamyonetinde mi?" diye sordu.

Yüzünü kavradı ve onu öptü, sonra da kemerini bağladı. "Hayır."

"Ama-"

Kapıyı kızın burnuna kapattı ve sonra direksiyonun arkasına geçti. Bu kez işleri tersten yaptılar. Önce mağazaya gittiler -çünkü Mark'a göre ilk parti kekleri yakmışlardı ve ellerinde sadece ihtiyaçları olan kadar kek vardı. Mağazadan aldıkları keklerle tatmin olmuş bir halde, dolunayın altında kaykay yaptılar, doğru dalgaları yakalamak için yarıştılar, gülüştüler ve birbirlerini devirmeye çalışan gençler gibi yarıştılar.

Mark'ı devirmeye *çalıştı* ama Mark tahtasının üzerinde taş gibi sağlam duruyordu ve yerinden kımlıdatılamadı. Ancak, kız taş gibi sağlam değildi ve Mark onu aşağıya indirip kollarına aldı. Onu kollarının arasına almış ve öpüyordu ki bir dalga ikisinin de üzerinden geçti.

Çırpınarak ve gülerek yukarı çıktılar ve devam edemeyecek kadar üşüdüklerinde, yıldızlardan oluşan bir battaniyenin altında birbirlerini ısıttılar.

Ertesi gün işe gömülmüş, sözleşmesini en iyi işiyle bitirdiğinden emin olmaya kararlıydı ki River o gün yüzüncü kez tuvalete gitmek için yanından hızla geçti. "İyi misin?" diye sordu hamile olan River'a.

"Ben iyiyim. Mesanem ve bebek üzerinde step dansı yapıyor."

Banyo kapısı kapanır kapanmaz ana telefon hattı çaldı. Bu her zaman olurdu. Lanie etrafına bakındı. Masasında bir tek o vardı. Lanet olsun. Telefonu eline aldı. "Capriotti Şaraphanesi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Babamla konuşmam gerek."

Lanie Sam'in sesini hemen tanıdı ve dönüp saate baktı. Salı günü sabah saat on. "Selam Sam, ben Lanie. Baban işte. Ne oldu?"

"Kek getirmeyi unuttum ve Yeni Arkadaşlar Edinme Günü'nde sıra bende."

Lanie bir kez daha bu sorunu çözebilecek daha nitelikli birini bulmak için etrafına bakındı. "Um . . ."

"Babam dün gece yapmamıza yardım etti ama bu sabah unuttuk."

Lanie, Mark'ın sıcak çikolata gibi kokarak geldiğini ve onu sahile götürmeden önce canlı canlı yemeye çalıştığını hatırlayınca durgunlaştı ve kızardı. Çok geç saate kadar uyumamışlardı. Muhtemelen bu sabah çok yorgun düşmüştü ve Lanie kendini en azından kısmen sorumlu hissediyordu.

"Babamın iş yerini aradık ama bundan hoşlanmadılar," dedi

Sam. "Cep telefonunu mu aradınız?"

"Hayır, çünkü bu acil bir durum. 911'i aradım ve çok nazik bir şekilde sordum."

Lanie yüzünü buruşturdu. "Tamam, onları bir daha rahatsız etmeyelim. Keklere ne zaman ihtiyacınız var?"

"Öğle yemeğinden hemen sonra. Mutfakta, Büyük Jack Amca'nın kullanmamıza izin verilmeyen özel damlatmaz bardağının yanındalar çünkü içinde yetişkin suyu var, çok fazla içtiğinde sallanmasına neden olan türden."

Lanie gülmek zorunda kaldı. Bu yerde hiç sır yoktu. "Anladım," dedi. "Onları sana getireceğim."

"Teşekkür ederim! Seni seviyorum!" Samantha coşkuyla bağırdı.

"Um ..." Lanie kendisine fırlatılan bu kelimelerin kolaylığıyla ve kendisinin onlara karşılık vermekte yaşadığı güçlükle mücadele ederken, kısa bir kahkaha atarak Samantha'nın çoktan bağlantıyı kestiğini fark etti, bu yüzden duygusal olarak tamamen zorlanmış olmasının bir önemi yoktu.

Tamam o zaman.

Mutfağa gitti ve Mia'yı, Jack Amca başında beklerken büyük, süslü Keurig'i tamir ederken buldu.

"Acele edin," dedi. "Siz Y kuşağının harekete geçmesi çok uzun sürüyor. Kimse sizin kışının altında bir ateş yakmadı."

Mia Keurig'le uğraşmayı bıraktı ve ona uzun uzun baktı. "Biliyor musun, yaşlı olman ve biz yirmili yaşlardan nefret etmen sorun değil, ama bir dahaki sefere elektronik aletlerini nasıl tamir edeceğini bulamazsan, bir Y kuşağından yardım isteyemezsin!" Sonra Lanie'nin yanından geçip gitti ve bazen bunun hapse girmeye değmeyeceğini kendine hatırlatması gerektiğini mırıldandı.

Jack Amca avuçlarını yukarı kaldırdı. "O çok hassas."

Lanie bunların hiçbirini umursamadı. Umurunda olan tek şey keklerin içinde bulunduğu plastik kaptı. Kap açılmıştı ve içinde ... birkaç çikolata kırıntısı vardı.

Kekler gitmişti.

"Onlar senin miydi?" Jack Amca arkasından sordu. Geçirdi ve karnını sıvazladı. "Çünkü harikaydılar. Bunca zamandır sadece PB&J sandviç yapabildiğini sanıyordum. Gizli bir yeteneğini saklıyormuşsun."

"Aman Tanrım," dedi dehşete kapılarak. "Kızların okul keklerini yemişsin!" Adamın yüzü düştü. "Emin misin?"

Boş kabı aldı ve etrafta salladı. "Oldukça eminim!"

"Kahretsin. Siktir. Lanet olsun."

Jack Amca yine George Carlin kasetlerini dinliyordu. "Cora'nın kasetçalarını aldığını sanıyordum."

"O yaptı. eBay'den bir tane daha aldım."

"Boş ver onu. Daha fazla kek yapmalısın," dedi Lanie aceleyle. "Ve hızlıca."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben pişiremem. Yemek pişirebiliyorum ama en son bir şey pişirdiğimde neredeyse evi yakıyordum ve şimdi buna iznim yok."

Bu harikaydı. Telefonunu çıkardı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Cora'yı arıyorum. O ne yapacağını bilir."

"Evet. Ne yapacağını bilir. Beni öldürecek!" Başını salladı. "Ona söyleyemezsin."

Lanie tüm bu ilahi meselenin neresinde durduğundan yüzde yüz emin değildi ama yine de başını tavana doğru eğdi. "Bu hafta benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Eğer Tanrı ile konuşuyorsan, o balinaları kurtarmakla meşguldür. Hem zaten o kekleri yememi umursayacağını sanmıyorum, çünkü o kekler için *dua ettim*."

Lanie gözlerini Jack'e dikti, Jack boğazını temizledi ve

Cüzdan. "Bak, burada ..." Birkaç banknot saydı. Hepsi bir. "Bende ... uh-oh var. Dört dolar."

"Boş ver," dedi Lanie ve çantasını kaptı. "Ben hallederim." Gidip yeni bir şey almak ve onu ev yapımı gibi göstermeye çalışmak daha hızlı olurdu. Ya da öyle sanıyordu ama daha önce hiç böyle bir numara yapmak zorunda kalmamıştı. Bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı, doğaçlama yaptı ve bir yarasa gibi süpermarkete gitti.

Fırın bölümünde duruyordu. Kapkek yoktu. "Affedersiniz," diye seslendi tezgâhın arkasında ekmek dilimleyen adama. "Hiç kek göremiyorum." "Bitmek üzereler," dedi adam ve fırına döndü. İçeriye baktı, memnuniyetle başını salladı ve kocaman bir tepsi dolusu kek çıkardı mükemmel kızarmış.

"Onları alacağım," dedi.

"Bunları satamam," dedi. "Henüz buzlanmadılar."

"Bunları hemen donduramaz mısınız?"

"Hayır. Önce soğumaları gerekiyor." "Tamam, o zaman onları olduğu gibi alacağım."

"Hanımefendi-"

"*Lütfen.*"

Acı çekmiş görünüyordu. Belki yirmi iki, en fazla yirmi üç yaşındaydı ve kadın ona nasıl ulaşacağını biliyordu. "Cash," dedi.

Yalnız olduklarından emin olmak için boynunu büktü. "Cash," dedi. "Ve bu hiç olmadı."

"Anlaştık."

Beş dakika sonra, fırın reyonundan aldığı sıcak, çıplak kapkekler ve birkaç kutu krema ile arabadaydı. Ayrıca bir kutu plastik bıçağın da yepyeni sahibiydi - çünkü sadece bir tane satmamışlardı ve o reyonda rüşvet verecek kimse yoktu. Ayrıca iki fırın tepsisi ve bir rulo alüminyum folyo almıştı.

Otuz dolar daha fakirleşerek ilkokula gitti ve otoparkta oturup fırın tepsilerini alüminyum folyoyla kapladı, kekleri üzerlerine yerleştirdi ve dondurmaya başladı. Birkaç dakika sonra taktiksel bir hata yaptığını fark etti.

Tamam, yani birden fazla.

Birincisi, peçeteleri unutmuştu. İkincisi, profesyonel bir kek yiyicisi olabilirdi ama profesyonel bir kek köpürtücüsünün *yakınından* bile geçemezdi.

Tepsiyi okula taşıdığında her tarafı buz tutmuştu. Resepsiyonda kaydını yaptırdı ve Lanie'nin saçına bakıp duran bir yardımcı tarafından sınıfa götürüldü. Bu hiç mantıklı gelmediğinden, omuz silkti çünkü merhaba, *daha büyük sorunlar*.

Sonra birden sınıfa girdi ve ikizler koşarak geldi.

gölümseyerek kekleri masaya koymasına yardım etti.

Sierra Lanie'nin saçını işaret etti.

"Tamam," dedi Lanie. "İnsanların saçıma bakması da neyin nesi?"

Mark, "İçine krema sürmüşsün," dedi.

Arkasını döndüğünde onu üniformasının içinde her zamanki sert haliyle buldu; yüzündeki gülümseme bu gerçeği daha da güçlendiriyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu, saçlarına dokunmaya çalışan adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Sadece diğer elini kullandı ve parmağını kızın kafasında gezdirdi, kızın kafası çikolatalı kremaya bulandı.

"Kahretsin," dedi.

"Bu kötü bir kelime," dedi Sam. "Arkadaşımız Alesia kötü bir kelime söylerse ya da yalan söylerse dayak yer."

Mark kaşlarını Lanie'ye doğru kaldırdı ve Lanie'nin onaylamadığı bir tepki olarak vücudu beyniyle bağlantısını kopardı ve titredi. "Hayır, ama cidden, burada ne yapıyorsun?"

"Merkez beni aradı," dedi. "Paso Robles'daki fırında durdum."

Gözlerini fırından çıkmış mükemmel keklere dikti. "Onlar ev yapımı değil. Ev yapımı olmaları gerekiyordu. Hile yaptın."

"Yani sen kendininkini yaptın,

öyle mi?" "Evet." Durakladı.

"Sayılır."

Eğildi ve ağzını kızın kulağına dayayarak usulca, "Yalan söyleyenlere ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" dedi.

Ateşi çıktı.

Öğretmen odanın ön tarafından ellerini iki kez çırpı, bu görünüşe göre dersin başlama işaretiydi çünkü insanlar dağılmaya başladı.

Samantha aceleyle, "Artık gitmelisiniz," dedi ve iki kız da Lanie ve Mark'a sarılıp ıslak öpücükler kondurdular. "Teşekkürler Lanie," dedi Sam. "Sağ ol baba. Onun üzerine fazla gitme, tamam mı? Onun kalbi doğru yerde."

Sözler Cora'ya aitti. Lanie patronunun bu sözleri aynen söylediğini duyabiliyordu ve Samantha'nın bu sözleri nereden aldığını biliyordu. Bu kadar yıpranmamış ve çikolata içinde olmasaydı, kadının ailesine kazandırdığı harika niteliklere hayranlık duymak için biraz zaman ayırır ve hatta kendi ailesinden pek bir şey alamadığı için belki biraz acı çekerti.

Lanie'yle birlikte okuldan çıkarken Mark hâlâ kıkırdıyordu.

Lanie dilini ısırdı, ona bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu sormayı reddetti çünkü-

Mark onu köşeden çekip binanın duvarına yasladığında nefesi kesildi.

"Ne-"

O daha cümlesini tamamlayamadan, adamın ağzı onunkinin üzerine indi. Başını kaldırıp dudaklarını yalamadan önce onu uzun uzun ve derinlemesine öptü. "Kesinlikle mağazadan alınmış krema," diye söylendi.

Kadın onu itti ve adam bir adım geri çekildi, şimdi düpedüz gülüyordu. "Çok şımarıksın," diye haykırdı. "Hiçbir fikrin yok!"

Gülümsemesi biraz soldu, sanki aniden olanları ve onun hakkında öğrendiği her şeyi hatırlamış gibiydi ve bu şekilde aşağılanması kendini yeniledi. Gitmek için döndü ama adam elini tuttu ve onu geri çekti.

"Yapma," dedi, tam olarak neye "yapma" dediğinden emin değildi. Ona hem kemiklerini eriten hem de kalbini yumuşatan o şekilde bakmasına mı? Onu tekrar öpmesine mi? Çünkü eğer öperse, kendilerini yatakta bulacaklardı - ki en iyi işlerini orada yapıyorlardı - ve bu düşünce onu çok korkutuyordu. Kalbini bu karmaşanın dışında tutmak giderek zorlaşıyordu.

Aslında, çiz onu. Sadece zor değil, düpedüz imkansız.

Mark boştaki eliyle kızın saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı. Sonra çikolataya bulanmış parmağına baktı ve onu yaladı.

Yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı ve adamın elleri On

u. "Hâlâ benimle konuşmaktan kaçınıyorsun," dedi sessizce, artık eğlenmiyordu. "Hayır."

"Lanie."

İç çekti. "Tamam, evet. Birazcık. Seninle konuşmaktan kaçınıyordum. biraz."

"Neden?"

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Dikkatini vermiyor muydun?"

"Evet. *Tüm* dikkatimi veriyorum." Yakınına eğildi. "Neden bu kadar korkuyorsun, merak ediyorum?"

"Dürüstçe mi?" diye sordu. "Tüm enerjimi bu sorunun cevabını aramamak için harcıyorum." Durakladı. "Yarın bir yolculuğa çıkıyorum."

"River'la birlikte. Kyle'ın eşyalarını karıştırıp yüzüğünü geri alıp alamayacağına bakacaksın."

Kızgın bir sesle başını salladı. "Her şeyi biliyor musun?"

"Deniyorum. Örneğin, senin tanıdığım en inanılmaz, en şefkatli, en sıcak, en muhteşem kadın olduğunu biliyorum."

Kadın homurdandı ve gözlerini devirdi. "O zaman daha fazla kadınla tanışmalısın." Dudakları çok küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Geri dönecek misin, Lanie?"

Gözleri lazer gibiydi, onunkileri yakıyordu ve onu bu kadar iyi okuyabilmesinin biraz rahatlatıcı olduğunu düşündü. Çok zaman kazandırmıştı. "Kontratım henüz bitmedi," dedi. "Ve yükümlülüklerimin ortasında ayrılmıyorum."

Bakışları onunkileri esir aldı. "Hepsi bu kadar mı? Bir zorunluluk mu?" "Hayır," diye fısıldadı.

"Güzel. Gitmek zorunda olmadığını çok iyi biliyorsun; ben dahil buradaki herkes kalmanı çok ister."

Başını tekrar onun göğsüne yasladı. Onun doğuştan gelen ve lezzetli erkek kokusunu, gücünü, iyiliğini içine çekmesine izin verdi. Sonra onu itti. "Gitmem gerek."

Ona izin verdi ve bir dakika sonra arabasındaydı. Otomatik pilotta şaraphaneye gitti ve park etti. Ve sonra orada oturdu, başı direksiyonun üzerindeydi.

O ne halt ediyordu?

Hâlâ kendine burada kalamayacağını söyleme çizgisinde gidip geliyordu. Kendisine hâlâ onu burada tutacak hiçbir şey olmadığını söylüyordu; River'ın ortaya çıkmasıyla daha da ciddileşen bir yemin.

Ama şimdi kendine acıma duygusuna olan bağlılığı, buradaki hiç kimseye bağlı kalmama kararlılığıyla birlikte sarsılıyordu. Önündeki engeller bir bir yıkılıyordu ve bu

Korkunç.

Gitmek için bir neden daha, dedi kendi kendine kararlılıkla. Buna bağlı kal. Sahip çık. İşinizi bitirin ve çıkın, hala yapabiliyorken uzaklaşın.

Birkaç dakika sonra telefonu cebinde titredi ve neredeyse kalbi duracaktı. Arayan Mark'tı. "Selam," dedi, sesinin soluk soluğa çıkmasından rahatsız olmuştu.

"Hey, sen. İşe döndüm ama Holden'a göre on dakikadır otoparkta oturup kendi kendine konuşuyormuşsun. Endişelenmeli miyim?"

"Hayır." Durakladı ve gözlerini kapattı.

"Mark?" "Evet?"

"İlgilendiğiniz için teşekkürler."

Bir süre sessizlik oldu. Onu şaşırttığını fark etti. "Çok önemsiyorum," dedi sessizce, sanki onu korkutmak istemiyormuş gibi.

Ve ne zaman o kişi olmuştu? Merak etti. İkisi arasında duygularından ve hislerinden korkan kişi? Tamam, yani o her zaman o kişiydi.

Gerçek şu ki, onun ilişkiye kapalı duruşunun arkasına saklanmıştı çünkü korkuyordu, ona karşı hislerinin kendisini okulda çıplak ve savunmasız hissetmesine neden olmasından korkuyordu. Ve o savunmasız olmayı sevmezdi. "Biliyorum," dedi ve sonra bunu söylemesine izin verdi. "Ben de seni çok önemsiyorum." Ve sonra, navigasyon sistemi olmadan keşfedilmemiş sularda olduğu için aramayı sonlandırdı.

Yarın bu saatlerde Lanie ve River'ın En Korkunç Macerası'nda olacaktı.

Bölüm 26

Kaygılarımın kaygıları var.

Ertesi sabah River dolabının önünde durmuş bu yolculuk için ne giyeceğine karar vermeye çalışırken Holden kapıyı çaldı ve botları, kot pantolonu ve kovboy şapkasıyla tam bir kovboy gibi içeri girdi, omuzları önüne çıkan her yükü taşıyabilecek kadar genişti.

Ona gülümsedi ve yanına gitti. "Gitmeye hazır mısın?"

"Olabilirim - eğer kıyafetlerimden herhangi biri uyarsa."

"Yani gerçekten Lanie ile bu şeyi yapacak mısın?"

"Evet." Dürüst olmak gerekirse, o da bu konuda heyecanlıydı. Lanie'yi yeniden hayatına sokmak için bir fırsattı bu. Onu özlemişti, tıpkı bir kız kardeşi olsa onu da özleyeceğini düşündüğü gibi.

Holden başıyla

onayladı. "Güzel."

"Ben mi gidiyorum?"

"Gülümsemen," dedi ve ona kendi nadir gülümsemelerinden birini verdi.

"Ama evet, aynı zamanda gidiyor olman."

Karşılığında ona bir gülümseme daha verdi. "Sende neyi sevdiğimi biliyor musun?" "Cazibemi ve seksi gözlerimi mi?"

Güldü ve Tanrım, bu iyi hissettirdi. "Bana ne yapacağımı söylemeye çalışmaman."

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu. "Ve ayrıca, tam açıklama, gözlerim en iyi özelliğim bile değil."

Gözlerini devirdi ve dolabını incelemeye geri döndü, ama onun en iyi özelliğinin ne olabileceğini merak etmediğini söylerse yalan söylemiş olur. "Artık hiçbir kazağım üzerime olmuyor."

"İşte, al bunu." Gerçekten de ona uyacak kadar büyük olan sweatshirt'ünü silkerek çıkardı. Bunu onun omuzlarına sardı ve geri adım atmayarak hava sahasının onunkiyle kesişmesini sağladı.

İçinden geçen o tuhaf hissin ne olduğuna karar vermeye çalışarak durdu. Heyecan mı yoksa endişe mi?

İkisine de karar verdi.

Holden saçının bir kıvrımını yakalayıp kulağının arkasına sıkıştırdı, parmakları kızın şakağında duruyordu. Sonra bir santim daha eğildi. Ve sonra bir santim daha. Yavaşça.

Onun için, biliyordu.

Adam ona geri çekilme şansı verirken gözlerini açık tuttu. Ama kadın geri çekilmedi ve adam dudaklarını onunkilere değdirdi.

Bir test öpücüğü.

Kız ona doğru gevşediğinde en iyi şekilde derinleşen bir şey. Çok ileri gitmeden önce kendini kontrol etti, yanağını okşadı, durduğuna dair bir itiraz sesi çıkardığında ona karşı gülümsedi. "Seni acele ettirmek istemem," diye fısıldadı.

"Biraz acele etmek beni rahatsız etmez."

Hafifçe geri çekildi ve gözlerinin kenarları kırışarak onu inceledi. "Beni istiyorsun."

"Ben ölmedim, değil mi?" diye sordu. "Ama kimseyi bağlamayı reddediyorum." Kollarını uzattı ve kendine baktı. "Ben tam bir felaketim, Holden."

"Hey, eğer beni bağlamak istiyorsan, ben varım. Ama döneklilik adil bir oyundur."

Gözlerini devirdi ama içindeki titremenin artık endişe değil heyecan olduğunu inkâr edemezdi.

"Ve sen bir felaket değilsin," dedi. "Yakınından bile geçmiyorsun. Doğru insanların gelmesine izin vermedin, hepsi bu. Ama doğru insanlar burada, sadece senin karar vermeni bekliyorlar."

Gözlerini ona dikti. Daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu, biraz kaba saba biriydi. Zeki. Stoik. *Gerçek*.

"Saçların tütüyor," dedi. "Ne düşünüyorsun?" "Gerçek olamayacak kadar iyi olabileceğini düşünüyorum."

Çok garip bir şey yaptı. Başını arkaya eğdi ve güldü; bu çok güzel bir görüntüydü. "Ben pek çok şeyim," dedi sonunda, hâlâ gülümseyerek. "Ama gerçek olamayacak kadar iyi olmak bunlardan biri değil."

Başını iki yana salladı. "Peki şimdi ne olacak?"

Cebinden bir anahtar çıkardı ve onunkine yerleştirdi. "Bu benim kulübemin anahtarı. Bu ucu açık bir davet." Çenesini kaldırdı ve onu tekrar öptü, yumuşak, derin ve kemiklerini eritecek kadar sıcak. "Bunu bir düşün," dedi.

İstiyordu. Tanrım, çok istedi. Ama içten içe yapamayacağını biliyordu. Bunu ona yapamazdı, onun gibilerle ve kendisinden olmayan bir bebekle baş başa bırakamazdı. Kalbi boğazında, başını salladı. "Yapamam Holden."

Uzun bir süre ona baktı, başını salladı ve sonra uzaklaştı. Anahtarını geri almadan.

"Anahtarınız," diye seslendi arkasından.

Ama köşeyi döndü ve gitti.

River, Lanie'nin arabasının atış pozisyonundan yüzüncü kez

zaman. "Ungh."

Lanie tamamen öfkeli bir ifadeyle baktı. "Ciddi misin sen? Yine mi? Son pit stoptan bu yana sadece on mil geçti."

"Hey," dedi River, kendini savunmaya geçmiş ve çok rahatsız hissediyordu. İki saattir yoldaydılar ve bu iki saat çok uzundu. Kabul etmek gerekir ki, yol çok güzeldi. 101'den güneye, Santa Barbara'ya doğru gidiyorlardı. Kuzeye, büyüleyici masmavi gökyüzüne uzanan meşe ağaçlarıyla bezeli yeşil tepeler birbiri ardına sıralanıyordu. Wildstone'dan başka hiçbir yere seyahat etmediği için bu güzelliği içine çekmek ve tadını çıkarmak istiyordu ama yapamıyordu. "İki ayağınla mesaneni davul seti gibi tekmeleyerek hayatta kalmaya çalışıyorsun. Bize ne lazım biliyor musun? BİR TELEVIZYON. Bugün *Ellen*'ı özleyeceğim."

"Neredeyse geldik. Başarabilecek misin?"

"Neredeyse diye tanımla."

Lanie içini çekti ve bir benzin istasyonu buldu.

Tekrar yola çıktıklarında, River'ın rahat edememesini unutturacak bir şeye ihtiyacı vardı. "Ee... sen ve Mark?"

Lanie direksiyonu daha sıkı kavramak dışında bir tepki vermedi. "Kapalı konu mu?" River sordu.

"Belirsiz konu," diye düzeltti Lanie.

"Bu ne anlama geliyor?"

Lanie iç çekti. "Birbirimizden zevk almak ve onun beni güldürmesi dışında ne yaptığımızı bilmiyorum. Ama bunun bir çıkmaz sokak olduğunu biliyorum."

"Annem, sizi güldüren ve hayatınızı kolaylaştıran birini bulursanız, onu yanınızda tutmanız gerektiğini, çünkü ihtiyacınız olan tek şeyin bu olduğunu söylediler."

Lanie şöyle bir baktı. "Belki de bu tavsiyeyi dikkate almalısın."

"Şaka mı yapıyorsun? Bana baksana." River karnını işaret etti. "Bu işe girene kadar evsizdim. Patlamak üzereyim. Bir erkek benim gibi biriyle ne yapmak ister ki?"

"Holden bunların hiçbirinden rahatsız olmuş görünmüyor."

River pencereden dışarı bakmak için döndü. "Belki de yeterince cesur değilimdir." "O zaman ikimiz de cesuruz."

Yirmi dakika sonra Lanie arabasını bir şehir evi kompleksine çekti ve garaj yoluna park etti. Kasaba evlerinden birine girdiler.

"Burası senin evin mi?" River etrafına bakınarak sordu. Küçük, temiz ve kişisel dağınıklıktan tamamen yoksundu.

"Kyle'dan sonra kiraladım..." Lanie yüzünde hiçbir alaycı ifade olmadan ona banyoyu gösterdi ve sadece "Hazır olduğunuzda garajda olacağım" dedi.

River beş dakika sonra onunla dışarıda buluştu ve şaşkınlıkla bir duvara yığılmış kutulara baktı. "Bütün bunlar da ne?"

"Taşındığımda paketini açmak istemediğim şeyler."

"Neden?"

Lanie omuz silkti. "Hiçbirini görmek istemedim."

Lanie ona bakmamış olsa da River başını salladı. Sonra da daha önce sormayı düşünmediği bir soru sordu. "Peki Kyle'la ne zamandır birliktesin?"

Lanie kutulardan birinin önünde çömelmişti ve River bu kolay, çevik atletizme nasıl da hayrandı. Bırakın çömelip ayakkabılarını bağlamayı, kendi ayaklarını görmeyeli ne kadar olmuştu, hatırlayamıyordu bile.

Lanie sonunda, "Altı ay çıktık, beş yıldır evliyiz," dedi. River şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Beş yıl mı?"

"Biliyorum. Belli ki aptalın tekiymişim."

River, "Orada yalnız değildin," dedi.

Lanie sert bir kahkaha attı. "Tam olarak bir teselli sayılmaz. Ve ben senden daha büyük bir aptaldım."

"Asla olmaz."

"Evet öyle," dedi Lanie ve duraksadı. "Çocuk sahibi olmak istemediğini söylediğinde ona inandım, oysa demek istediği açıkça *benimle* çocuk sahibi olmak istemediğiydi." Lanie başını kaldırmadı, sadece başını eğdi ve River Lanie'nin acısı ve aşağılanması karşısında kendini enayi gibi hissetti. Lanie için duyduğu üzüntüyü ifade etmek için ağzını açtı ama Lanie'nin yüzündeki gergin ve kapalı ifadeyi görünce konuşmadı. Gerçekten ne söyleyebilirdi ki?

Lanie bir kutuyu işaret etti. "İşte bu, Kyle'a ait elimdeki tek kutu bu; patronundan geldi. Kıyafetlerinden kurtuldum ve bunu yapana kadar kişisel eşyalarının ne kadar az olduğunu fark etmemiştim bile. Geriye dönüp baktığımda, bunun göze batan bir işaret olması gerekirdi." Başını iki yana salladı. "Henüz buraya bakmadım."

River yine de denemek zorundaydı. Paraya ihtiyacı vardı. Ama lanet olsun, yine işemesi gerekiyordu ve ayrıca acıkmıştı. Bunun da ötesinde, beli onu öldürüyordu, ayakları şişmişti -ya da sandaletlerinin ne kadar sıkı hissettiğinden öyle olduğunu tahmin ediyordu- ve kaprisinin esnek bel bandı onu kesiyordu. Uzanıp gözlerini kapatmak ve piyangoyu kazanana ya da doğum bitene kadar, tercihen ikisi birden, gözlerini bir daha açmamak istiyordu. "Yine de bakmak istiyorum."

"Sen bilirsin."

LANIE, River'ın nefesini tutarak üzerinde durduğunun farkında olarak kutuyu eliyle açtı. Lanie'nin cebinden cep telefonuna gelen bir mesaj titreşti. Muhtemelen Mark'tı. Yol boyunca ona mesaj atmış, onları kontrol etmişti. Onu şimdilik görmezden gelerek kutunun içine baktı.

"Orada ne var?" River sıkıca sordu.

"Cep telefonu." Lanie onu kenara itti. "Cüzdanı ... içinde para yok tabii ki." Bir dosyayı karıştırdı. "İş eşyaları." Cüzdanını çıkardı.

iş rozeti ve bir saat. Sonra da her birinin önünde farklı bir isim yazan beş günlük. Stacy, Kendra, Brigit ... Lanie defterleri karıştırdı ve durdu.

"Ne?" River sordu.

"Hiçbir şey." Kalbi küt küt atarken, River'ın görmesini istemediği için günlükleri aceleyle kutuya geri koymaya çalıştı.

"Hayır, dur." River bir şekilde dizlerinin üzerine çökmeyi başarmış ve Lanie'nin bileğini ölümüne kavramıştı. "Ne oldu? Hadi ama Lanie, beni korkutuyorsun- Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalmıştı ki son iki günlüğü gördü, birinde Lanie, diğerinde River yazıyordu. "Her birimiz için günlük mü tutuyormuş?" Tekrar nefesi kesildi. "Orada . . . resimler var mı? Çıplak fotoğraflar gibi mi?"

Lanie gözlerini kırptırdı. "Ona çıplak poz mu verdin?"

River alt dudağını ısırды, paniklemiş görünüyordu. "Bir kere," diye fısıldadı. "Onun doğum günüydü."

"Dur." Lanie topuklarını gözlerine bastırdı. "Beynimi patlatacak şeyleri bilmek istemiyorum."

River yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı. "Bir daha asla bir erkeğe aşık olmayacağım.

Sence lezbiyen olabilir miyim?"

"İstediğin her şey olabilirsin ama takım değiştirmek için Holden'dan vazgeçmen gerekir."

"O benim değil ki vazgeçeyim."

"İzni bitmek üzere olduğu ve geri dönmek zorunda olduğu için mi? Yoksa sen de benim kadar berbat durumda olduğun için mi?"

River aniden iki büklüm oldu ve Lanie ona doğru uzandı. "Ne oldu? Ne oldu, bebek mi?"

"Hayır. Sadece sırtıma kramp girdi." Durakladı. "Ve belki de kalbim. Lanet olsun. İzni bitti mi?"

"Evet. Birkaç gün içinde," dedi Lanie. "Bilmiyor muydun?"

River acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. "Sanırım bu sabah bana söylemeye çalışmış olabilir ama ben her şeyi berbat ettim. O kadar zaman harcadım ve şimdi cehenneme geri dönmek için gidiyor. Kafam çok karışık."

"Kulübe hoş geldin."

River bir iç çekti ve üzerinde adının yazılı olduğu günlüğe baktı. "Bakıp bana ne kadar kötü olduğumu söyleyebilir misin?"

Lanie dikkatle günlüğü açtı ve dondu kaldı.

"Tanrım, çıplak resimler var."

"Hayır, hayır, sorun değil," dedi Lanie ve River aniden hasta görüldüğü için kolunu ona doladı. "Hayır, yani gerçekten. Öyle bir şey değil," dedi.

"Peki nasıl bir şey?"

"Şey ..." Kendi gözlerine inanmakta zorlanıyordu. "Görünüşe göre her birimiz hakkında titizlikle ve ... sevgiyle yazmış."

River ona baktı ve sonra dergiyi alıp rastgele bir sayfaya açtı

sayfa yaklaşık bir yıl öncesine ait.

River kadar tatlı, sevgi dolu ve şefkatli biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Bir yabancıya bile sırtındaki gömleği verir. Hayat ona pek nazik davranmadı ama bunu bilemezsiniz çünkü yoluna çıkan herkese tatlı bir cömertlikle yaklaşıyor.

Ben de dahil.

Onunla tanıştığım gün, işimde ve hayatımda büyük bir hata yapmıştım. Yorgun, sinirli ve korkmuştum. Bana öğle yemeği servisi yaptı. Hastaydım ve doktorumla telefonda yeni konuşmuştum. Kalp rahatsızlığım daha da kötüleşmişti ve bu boktan haberi kendime saklamaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum. Hayatımdaki insanları mahvedebilirdi ve ben zayıftım, onlar için güçlü olamayacak kadar zayıftım.

Bencil.

Ama River bencilliğin tam tersi. Beni komik, zeki ve dünyanın tepesinde biri olarak görüyor ki bunların hiçbirisi doğru değil. Ama Tanrım, kendimi onun gözünden görmeye bayılıyorum.

River başını kaldırdı. "Anlamıyorum. Hasta mıydı? Biliyor muydun?"

Lanie sersemlemiş bir halde başını salladı. "Tek kelime bile etmedi." O da kitabını karıştırıyordu. "Görünüşe göre hepimiz hakkında sadece güzel şeyler söylüyor. Belki de ... belki de bizi gerçekten kendi hastalıklı yöntemiyle seviyordu, iki eşli, çok eşli pislik." Kutudan başka bir şey çıkardı. Üzerinde popüler bir market zincirinin logosu olan bir önlük giyen genç ve güzel bir kadının resmi. Küçük rozetinde şöyle yazıyordu: *Carrie, mağaza görevlisi ve dünya iyimserliği.*

Lanie fotoğrafı ters çevirdi. Arkasında Kyle'ın tanıdık karalaması vardı: *Sıradaki karım!*

River ona baktı. "Ölü bir adamı öldürebilir misin?" Artık boş olan kutunun içine baktı.

Yüzük yok.

Lanie onun elini sıktı. "Özür dilerim. Burada olmasını umuyordum."

Uyuşmuş görünen River başını salladı ve başarısız bir şekilde ayağa kalkmaya çalıştı. Lanie ona yardım etti. "İyi misin?"

"Evet," dedi River. Belli ki kocaman bir yalandı.

Beş dakika ve bir işeme molası daha verdikten sonra sessizce arabaya doğru yürüdüler. Lanie, River'ın kırılgan ve kızgın olduğunu anlayabiliyordu ama bunu nasıl düzelteceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Otoyola çıktıklarında, Lanie'nin evi kilometrelerce geride kaldığında, bildiği tek yolu denedi. "Sana bir çek yazıyorum."

River pencereden dışarı baktığı yerden döndü. "Ne?"

Lanie derin bir nefes aldı. "Ben ciddiylim. Sana bir çek yazıyorum. Heminize bir çek yazıyorum. Hayat sigortası parasını bölüşeceğiz."

"Arabayı durdur."

Lanie şöyle bir baktı. "Ne? Neden?"

"Durdur şu lanet arabayı!" River bağırdı.

Lanie arabayı yolun kenarına çekti. "Sorun ne, hasta mısınız

."

River kapıyı iterek açtı ve sendeleyerek dışarı çıktı. "Evet," dedi. "Ben Hasta. Ve yorgun. Kurban olmaktan bıktım usandım. Hasta ve yorgunum

hasta ve yorgun olmak. Ve en önemlisi, beni hasta ve yorgun yapan hamilelik hormonlarından hasta ve yorgunum ve ..."

"Deli mi?" Lanie, sadece onu bu ruh halinden kurtarmak için cüret etti.

"Evet!" River eski püskü sırt çantasını kaptı ve Lanie'ye ters ters baktı. parıldayan gözler. "Bana çek yazmıyorsun. Ben bir hayır kurumu değilim." Yüzünü buruşturdu. "Tamam, belki öyleyim ama öyle olmak istemiyorum!" Kapıyı çarptı ve dönüp yolda yürümeye başladı.

Aslında daha çok paytak paytak yürüyordu, bir eliyle sırt çantasını tutuyor, diğer eliyle karnını kucaklıyordu.

"Oh, Tanrı aşkına!" Lanie onu yakalamak için ileri atıldı ve bu sadece iki saniye sürdü. Sekiz buçuk aylık hamile bir kadın uykulu bir salyangoz hızıyla hareket ediyordu. Yolcu camını indirdi. "Arabaya geri dön, River."

"Hayır. Wildstone'a trenle döneceğim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne yapmam gerekiyor?" "Git!"

"Seni burada öylece bırakamam!"

"Elbette yapabilirsin," dedi River. "Seni benim sorumluluğumdan muaf tutuyorum. Bu baş ağrısını hiç istemedin ve artık kim olduğumu ve ne yaptığımı bildiğine göre kesinlikle benim arkadaşım olmak istemiyorsun. Ve bunu anlıyorum. İnan bana, ben de kendimden nefret ederdim."

"River-"

"Artık resmen senin sorunun değilim," dedi ve yürümeye devam etti. Paytak paytak.

Lanie trafiği kontrol etti, trafik yoktu ve arabasını ileri sürdü. "Ciddiyim, River. Seni burada bırakmayacağım. Bırakamam."

"Evet, kullanabilirsin. Sadece sağdaki uzun, ince pedalı kullan. Ona gaz deniyor."

Lanie gözlerini devirdi, arabayı inatçı hamile hatunun arkasına çekti ve park etti. Arabadan inmeye başladı ama yolun kenarında çok net bir PARK EDİLMEZ levhası vardı.

Müthiş.

River yoldan ayrıldı ve bir otoparkın kenarından Double Down Saloon adında bir bara doğru yürüdü. Lanie saate baktı. Saat dörttü. Bar açık olmalıydı. Lanet olsun. River tam kapıya geldiğinde arabayı park etti. Lanie motoru kapattı ve Mark'tan gelen bir çağrıya cevap verdi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu derin baritonu, sadece onun sesi bile kendi kendine ihtiyaç duymadığını söylediği bir rahatlık hissi veriyordu.

"Harika," dedi. "Gerçekten harika. Fantastik. Müthiş."

Durakladı. "Bunu tekrar soracağım. Nasıl gidiyor?"

Bunu nasıl yaptı? Yüz mil öteden onu okuyarak mı? "Sen

Sana söylesem inanır mısın?" dedi, bar kapısı arkasından kapanırken gözleri River'ın üzerindeydi. "Gitmem gerek."

"Sadece bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim." *Bunu yaptığım için deliydim ama iyiyim.* "Sonra görüşürüz," dedi. "Söz mü?"

Kalbi, beyinde alarm zillerini çaldırması gereken küçük mutlu bir kıpırtı yaptı, ama görünüşe göre beyni aşırı yüklüydü. "Söz veriyorum." Bağlantıyı kesti ve River'ın peşinden içeri girdi.

RIVER bar tuvaletinde tıkanıp ve o gün yediği her şeyi kustu. Ki bu çok talihsiz bir şeydi. Boğazı yanıyor, gözleri sulanıyor, sırtı fena halde ağrıyordu ve ... bitkin düşmüştü. Çok yorulmuştu.

"Al." Arkasından biri geldi ve eline bir tomar nemli kağıt havlu tutuşturdu.

Lanie. Tabii ki.

"Git buradan," diye mutsuzca inledi. "Lütfen. Bunu istediğini biliyorum."

"Aslında ..." Lanie, River'ın terden ıslanmış, gevşek saçlarını geriye doğru çekti.

ve bir şeyle tutturdu. "İsterdim. Ama yapamam." "Neden yapamazsın?"

"Çünkü sen ..."

River kaşlarını kaldırdı, çılgınca bir şey söylemesi için onu cesaretlendiriyordu.

Lanie akıllıca bir şey söylemedi ve kalkmasına yardım etti.

Birlikte lavabonun önünde durdular ve yansımalarına baktılar. Lanie'nin saçları gevşek ve biraz dağınıktı. Belli ki River'a kendi saç bağını vermişti. River bir hayalet kadar solgun değildi. Kesinlikle yemyeşildi.

Ama başka bir şey daha vardı, River'ın daha önce hiç fark etmediği bir şey. Aslında birbirlerine biraz benziyorlardı. Aslında kardeş bile olabilirdi. Bu düşünceyle gözleri yeniden doldu çünkü kardeş *olduklarına* dair pek çok hayal kurmuştu. Gerçek bir aile olduklarını.

Ama bu asla gerçekleşmeyecekti. Bunu berbat etmişti ve daha da kötüsü, o ve bebek Lanie'ye Kyle'ın onu ne kadar kötü incittiğini her gün hatırlatıyordu. Lanie yeterince bedel ödemişti ve River'ın kendi sorunlarına gelince, onlar sadece kendi sorunlarıydı. Artık kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmesinin zamanı gelmişti, hem de çoktan gelmişti.

"Arabaya kadar dayanabilir misin?" Lanie sordu. "Yoksa birkaç dakikaya mı ihtiyacın var?"

Birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacı vardı. Kendini toparlaması ve tüm bunları sindirmesi için yaklaşık bir yıla ihtiyacı vardı ama bir yılı yoktu. Vücudunun hissettiklerine bakılırsa, kendisine ve diğer herkese yetişkin olduğunu kanıtlamak için en fazla bir ya da iki günü vardı.

"River?"

Tanrı yardımcısı olsun ama Lanie'ye bir kez daha yalan söyleyecekti. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi. "Yalnız."

Lanie bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. "Ben barda olacağım. Sana bir limonata ya da kola lazım, içinde biraz şeker olan bir şey. İkimize de birer içki alıp seni bekleyeceğim."

River başını salladı.

Lanie gittiğinde River doğruldu ve aynada kendine baktı. "Doğru şeyi yapıyorsun," diye fısıldadı.

Ve bunun doğru olmasını umdum.

Banyodan gizlice çıktı ama koridordan bara gitmek yerine sola dönüp arka kapıdan çıktı.

LANIE on dakika boyunca barda oturup limonatasını yudumladı ve River'ın buzlarının erimesini izledi. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu hissedebiliyordu ve banyoya geri döndü.

Boş banyo.

"Kahretsın!"

Beş dakika sonra tren istasyonundaydı, rayların yanında durmuş Amtrak'ın kalkışını izliyordu.

Trenin nereye gittiğini ve son on dakika içinde hamile bir kadına bilet satılıp satılmadığını öğrenmek için içeri koştu. Tren kuzeye, San Francisco'ya gidiyordu ve yol boyunca birçok durakta duracaktı, Wildstone da bunlardan biriydi.

Ve evet, hamile bir kadın binmişti.

Lanie River'ı en fazla bir dakikayla kaçırmıştı. Sinirlenerek arabasına geri döndü ve lanet treni takip etti.

Trenin bir arabadan çok daha yavaş olduğu ortaya çıktı. Lanie, River'ın Wildstone'dan önce inmediğinden emin olmak için treni takip etti. Dönüş yolculuğu iki buçuk saat yerine altı saat sürdü ve Lanie Wildstone istasyonunda yolcuların inişini izlemek için arabasından indiğinde hava iyice kararmış ve gece yarısına yaklaşmıştı.

Sadece bir tane vardı.

Lanie rahatlamış bir iç çekti ve bir adım öne çıktı.

Bölüm 27

Spontane olabilirim ama önce her şeyi dikkatlice planlamalı ve yanlış gidebilecek her şeyi hayal etmeliyim.

River trenden indiğinde kendisini bekleyen Lanie'yi görünce içini çekti. Yorgun, midesi bulanmış, açlıktan ölmek üzereydi ve hâlâ delinin tekiydi. "Burada ne işin var?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Lanie sordu. "Beni bir batakhane de terk ettin, köpek gibi hastayken lanet bir trene gizlice bindin ve burada ne yaptığımı bilmek mi istiyorsun? Senin nankör kışına bakmaya çalışıyorum, işte burada yaptığım bu!"

River bunun üzerine gözlerinin dolduğunu hissetti. "Nankör olduğumu mu düşünüyorsun?"

Lanie ellerini havaya kaldırdı. "Senin ayak izlerini takip etmek için beni o barın tuvalet penceresinden dışarı çıkarmaya başka ne denir?"

River gözlerini kırıştırdı. "Banyo penceresinden mi tırmandın?" Lanie kollarını indirdi ve gözlerini kırıştırdı. "Çıkmadın mı?"

"Tabii ki hayır. O pencereden sığacak gibi mi görünüyorum? Trene zar zor sığabildim. Arka çıkıştan çıktım."

Lanie bir süre ona baktı ve sonra uzun bir nefes verdi. "Evet. Bu daha kolay olurdu. . ." İçini çekti. "Bunu neden yaptın?"

River, "Çünkü benimle birlikte olmaktan daha iyisini hak ediyorsun," dedi.

"Seninle birlikte değilim. Bu yolculuğa çıkmayı ben seçtim, unuttun mu? Ama bunu yapmaya devam edemem, aramızdaki bu tahterevalli olayını. Senden hoşlanmak istemedim ama sonra hoşlandım. Sonra sen söylediğin kişi değildin ve ben yine senden hoşlanmadım. Ve şimdi ..."

River yumuşak bir sesle, "Kafan karışmış," dedi.

"Evet ve dürüst olmak gerekirse senden nefret etmek çok daha kolaydı." "Bunu anlıyorum," dedi River.

"Ben de kendimden nefret ederdim."

"Gördün mü?" Lanie sordu. "Ama sonra böyle şeyler söylüyorsun ve kendimi Cruella de Vil'in köpek yavrularını tekmelemesi gibi hissediyorum."

"Kim?"

"Lanet olsun," dedi Lanie yüzünü buruşturarak. "Nasıl oluyor da sadece otuz yaşındayım ve kendimi yaşlı hissediyorum?"

"Buna cevap vermek zorunda mıyım?" River sordu ve sonra sırtının alt kısmına bir ağrı saplanınca irkilerek inledi.

"Belki de oturmalısın," dedi Lanie.

Bütün gün acı içindeydi ve bu onu çok huysuz yapmıştı. River başını salladı. "Bana iyi davranmayı bırak."

"İyi o zaman. Düşmeden önce otur yerine," diye tersledi Lanie.

"Gördün mü? Bu benim nazik *değil*, ama cehennem gibi şirret olmam."

River gözyaşlarının geldiğini hissetti ve burnunu çekti. "Sen tanıdığım en iyi kaltak insansın," dedi huysuzca, burnunu koluna silerek.

"Sadece lanet arabaya bin, River. *Lütfen*."

River arabaya bindi. Lanie ona yardım etmek zorunda kaldı. Utanç vericiydi. Vücudu kalabalık bir otoyolda geniş bir yükü taşımak kadar hantal hale gelmişti ve karnında bir uzaylı varmış gibi hissediyordu. Ama daha kötüsü, çok daha kötüsü, Lanie'yle aralarındaki sessizlikti.

Lanie arabayı park etti ve motoru kapattı. Arabanın karanlık iç kısmında River'a döndü. "O ikimizi de hak etmiyordu," dedi sessizce.

"Hayır," diye kabul etti River. "Onun eşyalarını ne yapacaksın?"

"Kutuyu istemiyorum. O senin. Bu yüzden bagaja koydum."

"Eğer onu bana verirsen her şeyi yakarım," dedi River acımasızca, ağırlığını koltuğa vererek rahatlamaya çalıştı. Ama bu imkânsızdı. "Bir şenlik ateşi yakar, eşyalarını içine atar, sonra da hayatından arta kalanların üzerinde şekerleme kızartırım. Eğer bir ev kadar ağır olmasaydım mezarının üzerinde step dansı yapardım."

Lanie kapısını açtı. "Gel hadi."

Gece sıcak ve ılıktı. Lanie, River'ı şaraphanenin içinden geçirip arka kapıdan güverteye çıkardı. Bir ateş çukuru ve sandalyeler vardı. Onun ötesinde River'ın daha önce hiç gitmediği gizli bir göl vardı.

Lanie, "Burada bekle," dedi.

River da dayanılmaz sırt ağrısını görmezden gelmeye çalışarak geceyi bekledi.

Lanie beş dakika sonra döndü ve River iyiymiş gibi davranmaya devam etti, hatta acıya rağmen küçük bir gülümsemeyi bile başardı.

Lanie ateş çukurunun önüne çömeldi ve ateş yakmaya başladı. Ateş gürül gürül yanmaya başladığında tekrar ortadan kayboldu ve Kyle'ın kutusuyla geri döndü.

River bu boktan gecede gülecek bir şey buldu ve birlikte kutunun içindekileri ateşe attılar.

Lanie daha sonra şaraphaneden el koyduğu s'mores malzemelerini (şekerleme, Nutella ve graham krakerleri) çıkardı. "Nutella ile, çünkü hamileyken çikolata yiyemezsin, bu arada golf topları berbattır."

O yüzde yüz River'ın kahramanıydı. Hâlâ pek konuşmuyorlardı ama sessizlik artık sinir bozucu değildi.

İlerleme var.

Bir sonraki acı o kadar ani geldi ki River'ın nefesini kesti ve kendi içine doğru eğildi. Belli belirsiz Lanie'nin küfredip koşarak yanına geldiğini duydu.

River'ın yanında diz çöktü.

"Ne oldu, River? Kramp mı girdi? Yine hasta mı olacaksın?"

Kelimenin tam anlamıyla cevap verecek kadar nefesini tutamadı. Acı üzerine, içine, içinden yuvarlanıyor, gövdesini sarıyor ve bir mengene gibi sıkıyordu. Sonunda geçtiğinde, sarsılmış ve terlemişti.

Lanie sıkıca, "Konuş benimle," dedi.

River el ele tutuştuklarını ve Lanie'ninkini morartacak kadar sert tuttuğunu fark etti. Kendini bırakmaya zorladı. "Ben iyiyim."

"İyi olmaktan oldukça uzaksın."

"Sanırım . . . Sanırım kasılmalar yaşıyor olabilirim."

Lanie'nin gözleri büyüdü. "Ne kadar sürecek?"

"Bütün gün," diye itiraf etti River. "Sanırım doğum sancısı çekiyorum." "*Şimdi mi?*"

"Hayır, geçen hafta! Tanrım," diye nefesini tuttu ve soluklanmak için eğildi. "Dr. Rodriguez ve doğum sınıfım bana yavaşça öldürölüyormuşum gibi hissedeceğimi söylemedi."

Lanie ayağa fırladı. "Tamam, tamam. Tamam, her şey yoluna girecek." Bir daire çizdi ve sonra kısa bir süre durdu. "Erkencisin, değil mi?"

"İki hafta."

"Belki de yanlış doğumdur."

River yine her yeri saran bir acıyla kavruldu ve acıdan kurtulduğunda Lanie üzgün görünüyordu.

"Bu benim hatam," dedi. "Seni yolculuğa sürüklememeliydim."

Bu aptalcaydı. Seni burada bırakmalıydım ve-"

"Gitmek istedim."

"Ama kavga ettik. Tüm bu mutsuzluk senin doğum yapmana neden oldu." River, "Belki de bebek hazırdır," demeyi başardı.

Lanie başını salladı, belli ki öyle olmasını umuyordu. "Seni hastaneye götürmeliyiz." Sanki yeni aklına gelmiş gibi tekrar nefesi kesildi. "Aman Tanrım, bir *bebeğin* olacak!"

İşin tuhafı, Lanie ne kadar paniklemiş görünüyorsa -ki çok ama *çok* paniklemiş görünüyordu- River o kadar sakinleşmişti. "Henüz değil," dedi. "Acıların birbirine daha yakın olması gerekiyor. I-"

Bir sonraki kasılma beklenmedik bir şekilde vurdu, sinsice onu içten dışa doğru sıkıştırdı, böylece ağlamaktan başka bir şey yapamadı. Sonsuza kadar sürmüş gibi geldi, ama tekrar nefes alabildiğinde, sanki bir mil koşmuş gibi havayı içine çekti. "Ne kadar sürdü?"

Lanie, River'ın hissettiğinden daha kötü görünüyordu. Kızarmış ve terden ıslanmıştı, gözleri korkuyla doluydu. "Belki bir dakika."

River en ufak bir şüphe duymadan, "Sorun değil," dedi. "Ve bir öncekinden on dakika kadar sonra, değil mi?"

"Ayrıca sadece bir dakika," dedi Lanie. "Bu sahte doğum değil." Zıpladı

geri çekildi ve River'ı işaret etti. "Kımıldama. Yardım çağırmaya gidiyorum."

Lanie gecenin içine doğru kaçtı ve River kısa bir kahkaha atarak arkasına yaslandı. *Kımıldama*. Sanki yapabilirmiş gibi. İnekler eve dönene ya da onu dışarı çıkaracak kadar güçlü biri gelene kadar bu şezlongda sıkışıp kalmıştı. Ve bir vince ihtiyaçları olacaktı.

Derinlerden bir ağrı daha başladı ve ellerini karnının üzerine koyup Cora'nın onu getirdiği derslerde öğrendiği şekilde nefes almaya çalıştı. Tam bu sırada bebek sertçe tekmeledi ve o da gülümsemeyi başardı.

Bugün her yönüyle cehennemden bir gün olmuştu ama bu gece "Bu gece seninle buluşacağım," diye fısıldadı karnını kucaklayarak. "Ve bu her şeyi yoluna koyacak."

Birisi züccaciye dükkânına girmiş bir boğanın tüm kurnazlığıyla odasına süzülürken MARK ölü uykusundan uyandı. "Biri ölmüş olsa iyi olur."

Lanie bir adım daha yaklaştı ve ay ışığının içeri süzülürken pencerenin önünde durarak onu kalın bir kabartmayla ortaya çıkardı. Uykulu bir zevkle homurdanarak parmaklarını Lanie'nin bileğine doladı ve onu kendine çekti.

"Güzel, kalkmışsın," dedi rahatlayarak, ona doğru ilerledi, neredeyse üstüne düşecekti, ipeksi saçları yüzünü okşuyordu. Hâlâ yarı uykulu olan adam, kadının vücudunu üzerinde hissedince inledi ve yuvarlanarak onu altına aldı.

"Evet," dedi onun ağzına karşı. "Ben ... kalktım." Bunu kalçalarını iterek noktaladı.

Yarı histerik bir kahkaha attı ve adamın omuzlarını iterek onu yolun geri kalanında uyandırdı. "Hayır, anlamıyorsun," dedi. "Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana
ihtiyacım var."

"River'ın doğum
sancısı var."

Sustu. "Yani... bu bir seks görüşmesi değil mi?"

"Hayır!" Onu yataktan çekti ve sonra ona baktı. "Çırlıçıplaksın."

"Evet. Beğendiğin bir şey var mı?"

Ona bir kot pantolon fırlattı. "Acele et!" Ona bir gömlek fırlattı, o da yüzüne çarptı. "Ne halt ettiğimi bilmiyorum."

"Sence ben biliyor muyum?"

"Sen her zaman yaparsın," dedi ve belki de hiç iltifat olmayan bu geriye dönük iltifat üzerine, koşarak evden çıkan ve geceye doğru giden formunu takip etti.

River ateş çukurunun önündeki şezlongda karnını tutuyor, belini bükmüş, nefes nefese kalmıştı.

"Kasılma," dedi Lanie ve River'ın yanına çöktü. "Mark'ı getirdim," diye mırıldanarak genç kadının saçlarını okşadı. "O biliyor."

ne yapacağımı."

Mark onun kendisine duyduğu rahat güveni seviyordu, ama bu durumda biraz abartılmıştı. Kızları doğduğunda yurtdışındaydı. Ve vardiyalarından birinde bir kadın iki kez doğuma girdiğinde, Acil Servis personeli olay yerine ondan önce ulaşmıştı.

Annesinin River'ı doğum derslerine götürdüğünü biliyordu ve hatırladığında onu aramak için cep telefonunu çıkardı. "Annem yarına kadar San Francisco'da."

River yüzünü kaldırdı, korku yüz hatlarına kazınmıştı. "O benim doğum koçum."

"Sorun yok," dedi. "Bunu hastanede çözeceğiz."

River'ın çok ağır olduğu yönündeki itirazlarına aldırmadan onu kucağına aldı ve kamyonetine taşıdı, Lanie de önden koşup onun için kapıyı açtı. River'ı uzun ve acı verici gibi görünen bir kasılmadan daha geçirdikten sonra üçü birlikte geceye doğru yola koyuldular.

Lanie'ye telefonunu fırlattı. "Anneme mesaj at. Ona neler olduğunu anlat. İlk bebekler bazen biraz zaman alır; belki zamanında dönebilir. Kız kardeşlerime mesaj at, nerede olduğumuzu ve ikiz nöbetinde olduklarını ve birinin yangını söndürmek için hortumla ateş çukuruna gitmesi gerektiğini söyle. Sonra hastaneyi ara ve geldiğimizi haber ver."

Lanie tüm bunları hallederken bir yandan da River'ın elini tutuyor ve her kasılma sırasında onunla konuşuyordu.

Mark arabayı sürdü, bu yeni Lanie'den büyülenmişti. Yolculukları sırasında her ne olursa, kişisel duyguları ne olursa olsun, River için kendini toparlamaya yetecek kadar onları bastırmıştı.

Hastaneye vardıklarında bir hemşire River'ın tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım ettikten sonra beklenti içinde Mark ve Lanie'ye döndü. "Koçu kim?"

Mark, kendisine doğru bakan Lanie'ye baktı.

"Birinizin bizimle geri gelmesi gerekiyor," dedi hemşire sabırsızlıkla. "Annemi burada rahat ve sakin tutmak için."

River'ın bakışları korku, umut ve beklentiyle Lanie'ye yapışmıştı.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye hatırlattı Lanie ona. "Bensiz daha iyi olursun."

"Hayır!" River, Lanie'nin elini derisi bembeyaz olacak kadar sıkıca kavradı.

Mark, Lanie'nin kendini desteklediğini ve başını salladığını hissetti. "Tamam," dedi. "Tamam, ben de seninle geliyorum." River'ın yanında yürüdü ve acil servisin sallanan çift kapısının ardında gözden kaybolmadan hemen önce korkulu bir ifadeyle ona baktı.

Kendinden emin olduğunu umduğu bir ifadeyle gülümsedi. "Burada seni bekliyorum olacağım," dedi ve sadece bu geceden bahsetmediğini biliyordu. Kızın bunu anlayıp anlamadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama başıyla onayladı ve gözden kayboldu.

Resepsiyona doğru ilerlerken, River hakkında hissettiklerine rağmen onun River'a nasıl yardım ettiğini düşündü. Aslında River'ın öyle ya da böyle değer verdiği herkes için elinden geleni yapmıştı: annesi, kızları, kız kardeşleri, hatta tüm ailesi. Kafasını istediği kadar kuma gömebilirdi ama bu gerçeği değiştirmeyecekti.

Ona sadece aşık olmuyordu, aslında onu *zaten* seviyordu, her bir inatçı, sinir bozucu, muhteşem santimini.

Bölüm 28

Endişe: Tamam, ama ya-

Dostum, bunu yüzlerce kez konuştuk zaten.

Endişe: Biliyorum, ama beni dinleyin. Endişelenmeniz için yirmi yeni neden buldum.

Ben: Devam et.

Lanie, River'ın hastane yatağının başında durmuş, iç muayenesi sırasında yüzünü buruşturmasını izliyordu.

Hemşire, "Dört santimetre genişledi ve yüzde elli efüzyon var," dedi ve River'a sepmatik bir gülümseme verdi. "Korkarım daha çok yolumuz var. Anestezi uzmanı gelene kadar epidural yapamayız."

Ter içinde kalan ve yüzü kızaran River başını yastığına yasladı ve gözlerini tavana dikti. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Çok yorgunum." Başını tekrar kaldırdı. "Eve gitmek istiyorum. Onun yerine yarın gelirim, tamam mı?"

Bunu öyle tatlı bir çaresizlikle sordu ki Lanie gerçekten kalbinin sıkıştığını hissetti.

Hemşire yardım için Lanie'ye baktı.

Lanie cesaretini topladı. "Bunu yapabilirsin, River."

"Hayır, yapamam."

"Yapabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Hemşire Lanie'ye gülümsedi ve odadan çıktı. Lanie'nin korkusu yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü River boğuk bir kahkaha attı ve tavana bakmaya devam etti. "Bak, benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum ama bu süreçte benimle kalırsan senden başka bir şey istemeyeceğim." Bir kasılma sert ve hızlı bir şekilde vurdu ve River neredeyse Lanie'nin parmaklarını kırıyordu.

"Vay be," dedi Lanie, sandalyeye çöküp alnını sıvazlayarak. "Senin için zor, değil mi?" River kuru bir sesle sordu.

"Hey, ne yaptığımı bilmiyorum." Lanie, River'ın bağı olduğu çeşitli şeylere baktı. "Bebek sahibi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi River. "Biliyorum. Sadece kasılmalar boyunca nefes almaya devam etmem gerekiyor." Bir kasılma daha geldiğinde River Lanie'nin elini sıkı ve burnundan nefes alıp ağzından verdi.

Lanie kendini onunla birlikte aynı şeyi yaparken buldu, böylece başka bir kasılma daha sert, daha hızlı vurduğunda ve River'ın nefesini çaldığında, Lanie

nefes almasına rehberlik etmek ve onu yavaşlatmak için.

River kasılması geçip yastığına geri döndüğünde zayıf bir sesle, "İyi iş," dedi.

Lanie gülmek zorunda kaldı. "Bunu sana ben söylemeliydim."

Ve yaptı. Sonraki iki saat boyunca kasılmalar devam ederken birçok kez. Hemşireler gelip gidiyordu ama odada değişmeyen tek şey River'ın yanındaki Lanie'ydi. Sonra birdenbire santimetreler ve genişleme hakkında bir sürü konuşma oldu, hepsi Lanie'nin kafasının üzerinden geçti.

River nefes nefese ama bir şekilde şaşırtıcı derecede sakin bir sesle, "Sanırım şimdi geçiş dönemine giriyorum," diye tercüme etti.

"Geçiş mi?"

"Bu, doğumun son ve en yoğun aşaması. Bebek pelvisime yerleşti ve rahim ağzıma yaklaşarak yumuşamasına ve incelmesine neden oldu."

"Kulağa acı verici geliyor," dedi Lanie, doğumun nasıl gerçekleştiği konusunda biraz dehşete düşmüştü.

Tüm bunlar barbarca görünüyordu. "İlaçlar nerede?"

Hemşire empatiyle, "Hâlâ anestezi uzmanını bekliyoruz," dedi. "Ama bu noktada epiduralin işe yarayacağı aşamayı çoktan geçtiniz."

"Ben iyiyim," dedi River, öyle görünmese de. Ağır ağır nefes alıyordu ve solgun görünüyordu. "Ama gerçekten çok daha yavaş nefes almalıyım," dedi dişlerini sıkarak.

Lanie kapıya döndü. "Bu insanlık dışı. Gidip sana ilaç bulacağım-"

"Hayır, bekle." River şok edici bir güçle onun bileğini kavradı ve içine girdi. "Bunu sensiz yapamam."

"Ama sen zaten ne yapacağını biliyorsun." Ayrıca, gerçekten bir bebeğin gelmekte olduğunu fark etmek onu daha yeni vuruyordu. Kyle'ın bebeği. Sevdiği ve güvendiği adam, ona bir çocuk vermeyi reddeden ama River'a bir çocuk veren adam. Birdenbire River için yeterince güçlü olup olmadığından emin olamadı.

"Seni burada istiyorum," dedi River sıkıca, Lanie'nin gömleğinin önünü bir Olimpiyat şampiyonunun gücüyle kavrayarak. "Sana burada *ihtiyacım* var, tamam mı? O yüzden lütfen çeneni kapa, elimi tut, benimle nefes al ve Tanrı aşkına *beni terk etme*, yoksa Tanrı yardımcım olsun, o sıska kıcını tekmelerim ve inan bana bunu yapabilirim ve cesedini asla bulunamayacak bir yere saklayabilirim."

Hemşire Lanie'nin elini okşadı. "Endişelenme canım. Öyle demek istemedi, acıdan konuşuyor."

Lanie, River'ın her kelimesinde ciddi olduğundan emindi. O yüzden gitmedi. Ve River ... inanılmazdı. Gerçekten inanılmazdı. Tamamen efüzyona girdiğinde - Lanie'nin tanımlanmasını istemediği bir kelime, çok teşekkür ederim - oda aniden hemşireler ve bir doktorla doldu.

Lanie her şey boyunca oradaydı ve lanet olsun ki bu, bir parçası olduğu en harika şey değildi.

"Ya Kyle'a benziyorsa?" River itiş kakışa nadiren ara verildiği bir sırada sordu.

Lanie, "Yapmayacak," diye söz verdi ve Tanrı'dan bunun doğru olmasını diledi.

Sonunda dünyaya gelen ve River'ın göğsüne yatırılan minik kız çocuğu yapış yapıştı, iğrenç görünüyordu ve ... Lanie'nin o güne kadar gördüğü en muhteşem şeydi. Öyle ki kendini olduğu yerde donmuş buldu. Bebek buradaydı. Kyle'ın bebeği.

River hem ağlıyor hem de gülüyordu. "Merhaba tatlım," diye fısıldadı, bir parmağını bebeğin yanağında gezdirerek. "Başardın. Biz başardık. Şu haline bak, çok güzelsin."

Bebeğin gözleri ardına kadar açıldı ve River'a kilitlenmişti, sanki her kelimeyi dinliyor ve anlıyor gibiydi. Ve bu Lanie'nin içinde bir sızı uyandırdı, aştığını sandığı derin, amansız bir sızı. "Bir bebek," dedi sessizce. "Orada gerçekten bir bebeğin vardı. Sanki kukundan bir insan çıkarmışsın gibi."

River usulca güldü. "Evet, kim bilebilirdi ki? Delaney, Lanie'yle tanış," dedi bebeğe.

Lanie'nin kalbi sıkışmıştı. "Ne?"

"Bu senin tam adın, değil mi? Ona senin adının verilmesini istiyorum." Lanie'nin söyleyecek sözü yoktu; çözülmüştü.

"Al." River bebeği Lanie'ye vermeye çalıştı ama Lanie ellerini arkasına götürerek geri çekildi.

"Nesin sen, beş mi?" River sordu. "Tut onu. Bu onun gizemini ortadan kaldıracaktır."

Hayır. Gizem iyiydi. Yakınlaşmak ya da bağlanmak istemiyordu çünkü kafasında bir deliğe ihtiyacı olduğu gibi kalbinde de başka bir ipe ihtiyacı vardı. Ve bundan daha fazlasıydı. Bu bebek -Delaney!- hayatında yanlış giden her şeyin canlı bir hatırlatıcısıydı.

Bir hemşire kafasını içeri uzattı. "Anne ve bebeğin Capriotti adında bir sürü ziyaretçisi var, ancak bir seferde ikiyle sınırlamaya çalışıyoruz, bu yüzden-"

Lanie ayağa fırladı, bu erteleme için sabırsızlanıyordu. "Ben sadece ..." Kapıyı işaret etti ve sonra hayatı buna bağılıymış gibi kapıdan kaçtı.

Hemşire haklıydı. Bekleme odasında bir sürü Capriotti vardı. Görünüşe göre *hepsi* ve bazı ekstralar. Holden gibi. Lanie'nin bakışlarıyla karşılaştı, belli ki River'ın iyi olduğunu umuyordu. Lanie başını salladı, o da başını salladı ve adam kapıdan çıkıp gitti.

Mia ve Alyssa önce River'ı görmek için içeri girdiler ve Lanie pencereden dışarı bakıp neredeyse sabah olduğunu fark etti. Orada öylece durdu, biraz kaybolmuş, çokça bitkin, çığ ve boş hissediyordu.

"Hey." Büyük, sıcak bir el onunkini kavradı ve Mark'ın şefkat ve endişe dolu yüzüne baktı. "İyi misin?" diye sordu.

"Elbette."

"Uh-huh." Onu kalabalıktan uzaklaştırdı ve yerine oturttu. "Kımıldama."

"Yatakta olmadığımız sürece patronluk taslamandan hoşlanmıyorum." Sırıttı. "Dalga geç benimle."

İki dakika içinde elinde sıcak bir fincan çayla geri döndü. "Sen insanlar arasında bir tanrısın," diye mırıldandı.

"Bunu yazılı olarak isteyeceğim." Adam onun yanına oturdu ve birkaç dakika sessizliklerini bozmadan onu rahat bıraktı.

"Demek bebek geldi," dedi sonunda. "River ona senin adını verdi."

Lanie kalbinin yumuşadığını hissetti. "Nedenini bilmiyorum."

"Evet biliyorsun."

Lanie içini çekti ve River'ın göğsüne yatırılan kıpır kıpır, yumuşacık yeni doğmuş bebeğin nasıl da hemen yatışıp annesine tatlı tatlı baktığını hatırladı. "Evet."

"Ve ... sen iyi misin?"

Gözlerini kapattı ve hemşirenin River'ın küçük tatlı bebeği çıplak göğsüne koymasına yardım ettiğini gördü. "Evet."

Mark bir kolunu onun omzuna doladı ve onu kendine çekti, dudaklarını inanılmaz rahatlatıcı ve aynı zamanda samimi bir hareketle onun şakağına değdirdi. Onun içine gömülmek cazip geliyordu. O kadar yorgundu ki başını bile kaldıramıyordu ama ona ihtiyacı yoktu. Evet, güçlü ve sıcaktı ve lanet olsun, harika kokuyordu ama onun değildi. O yalnızdı. Hem de çok yalnız. "Ben iyiyim," dedi.

"Evet, *çok* iyisin. Sen de üzgünsün."

"Tabii ki değilim. Bu beni bir pislik yapar."

"Bu seni insan yapar," dedi sessizce. "River'a ve bebeğe kızmak için her türlü nedenin var."

Boğazının yandığını hissetti ama ağlamayı reddetti. "River bize hikâyesini anlatırken sen de oradaydın. Başka hiç kimse onun hakkında böyle hissetmiyor ve ben de hissedemiyorum."

Onu nazikçe sıktı. "Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun. Her şey yolundaymış gibi davranıyorsun ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Ve Lanie, iyi olmaman sorun değil. Ben yetişkin hayatımın yarısını iyi olmamakla geçirdim."

Başını kaldırdı ve onun sıcak, şefkatli bakışlarıyla karşılaştı. Muhteşem gözlerinden yayılan belli belirsiz çizgiler vardı. Gülme çizgileri. Ve muhtemelen endişe çizgileri de. Ama her nasılsa bunlar sadece onu daha gerçekçi göstermeye yarıyordu. Ne kadar çirkin olursa olsun gerçeklerden ya da doğrulardan kaçmayan bir adamdı.

Kalçasından cep telefonu çaldı ve usulca küfretti. "İş mi?" diye sordu.

"Evet." Onun şakağına bir öpücük kondurdu ve bir kez daha sarıldı.

"Bugün sakın ol." "River'da mı?"

"Senden."

Ve sonra gitmişti.

Lanie başını kaldırdı ve bekleme salonunun karşısındaki Büyükanne Capriotti'nin bakışlarıyla karşılaştı. Orada oturmuş, sakın, sessiz, dingin bir şekilde örgü örüyordu, parmakları ışık hızında hareket ediyordu.

"Yaşlı bir kadına iyilik yap," dedi Lanie'ye. "Ve bana sıcak bir çay getir."

Bu bir rica değildi. Lanie ayağa kalktı ve söyleneni yaptı, sonra da onun yanına oturdu. "Marcus haklıydı, biliyorsun," dedi büyükanne.

"Ne hakkında?"

"Her şeyi. Çok zeki." Yaşlı kadın gülümsedi. "Onları benden aldı."

"Gördüğüm kadarıyla alçakgönüllülüğünü de senden almış."

Biraz gülümsedi. "Bebek için üzülüyorsun."

Lanie bir nefes verdi ve yere yığıldı. "Tabii ki hayır, bu beni bir pislik yapar."

"Sanırım kullandığınız terim *pislikti*."

Lanie daha da çöktü. "Bunların hiçbirini beklemiyordum."

Büyükanne Capriotti örgüsünden başını kaldırdı ama parmakları hiç yavaşlamadı. "Tanrı'nın sizi neden bir araya getirdiğinin farkındasınız, değil mi?"

"Kyle'ın iki karısını bir araya getirmek gibi hastalıklı bir mizah anlayışı olduğu için mi?"

Büyükanne Capriotti'nin dudakları kıvrıldı. "Aslında seni ve Marcus'umu kastetmiştim. Ama River da senin. Buradaki herkes gibi. Artık sen de bizim bir parçamızsın."

"Duyarlılığınızı takdir ediyorum, ancak ben geçici bir sözleşmeli işçiyim, başka bir şey değil."

Büyükanne Capriotti sakince gülümsedi ve iğnelerini sakladı. "Yorulдум. Şimdi biraz kestireceğim." Ellerini birleştirdi, gözlerini kapattı ve aynen öyle yaptı.

Lanie kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Şafaktan hemen önceydi, gökyüzünün tarif edilemez bir renk cümbüşüne dönüştüğü o büyülü ara zaman, Lanie'nin nefesini kesmeyi asla başaramamıştı.

Ya da belki de Wildstone ve Capriottis'ti. Gözlerini kapatarak alnını soğuk cama bastırdı. "Sen berbat bir hatunsun."

"En iyileri öyle."

Lanie, Cora'nın sesini duyunca iç çekti. San Francisco'dan buraya bu kadar çabuk gelebilmek için deli gibi araba kullanmış olmalıydı. "Siz Capriottiler bir bütün olarak kişisel alan sınırlarını pek anlamıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır." Cora bir elini onun sırtında gezdirdi. "Neden son yirmi dört saatin tüm ağır işlerini sen yapmışsın gibi hissediyorum?"

"Sorun değil, zihin jimnastiğinde iyiyimdir."

Cora usulca güldü. "Oğlum seni deli mi ediyor?"

Gözlerini açtı ve Cora'nın koyu kahverengi, sıcak gözleriyle karşılaştı. "Aslında,

Beni önemsemek için hiçbir nedeni yokken her konuda yanımda olmaktan başka bir şey yapmadı."

Cora gülümsedi. "Bazen hayattaki en iyi şey, tüm hatalarınızı ve zayıflıklarınızı bilen ve *yine* de tamamen harika olduğunuzu düşünen o tek kişiyi bulmaktır."

Lanie başını salladı. "Hiçbir şey o kadar basit değildir." "Belki de. Ama belki de hayat seni şaşırtacaktır."

Bölüm 29

Anksiyete: Hey, boş yere üzülelim, insanları uzaklaştıralım ve garip şeyler yapalım, tamam mı?

Mark işteki yorgunluğunu görmezden geldi. Bütün bir vardiya boyunca gözlerinin dolması kesinlikle ilk kez olmuyordu. Neyse ki en fazla otoyolda birkaç kavgacı otostopçu ve bir markete girmeye çalışan bir sarhoşla uğraşmak zorunda kalmıştı.

Pek adrenalin dolu bir vardiya sayılmaz.

Ama bir gece önce hiç uyumadığı için eve vardığında yemek ve yatağa hazırdı. Ama hayatı kendi ihtiyaçlarını karşılamaya pek elverişli değildi ve bugün de durum farklı değildi. Bütün gün aldığı bir sürü mesajdan River ve bebeğin evde olduğunu ve tüm ailesinin heyecanla dolup taşıdığını biliyordu. River'ın bir Capriotti olmaması kimsenin umurunda değildi. Capriotti'ler birine aşık olduklarında onu aralarına alır ve kendilerinden biri gibi davranırlardı.

İki kadın istese de istemese de Lanie ve River'a yaptıkları tam da buydu.

Ve Lanie güvenmiyordu. Ya da en azından ona güvenmiyordu. Ya da ona.

Onun yanıldığını kanıtlamak istiyordu. Onun bu aileye, bu yere ve kendisine aşık olabileceğini ve olduğunu kanıtlamak istiyordu - çünkü kendisine ne söz vermiş olursa olsun kesinlikle ona aşık olmuştu.

Ama onun nerede durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatını tehlikeye atan ve bu işte içgüdülerine güvenen bir adam için, Lanie söz konusu olduğunda aslında hiçbir şeyden emin değildi.

Evin içinde herkes bebekle ilgileniyor ve ona yardım ediyordu. Birkaç saat evde kaldıktan ve olup bitenlere göz attıktan sonra, o kadar da şaşırtıcı olmayan bir şey fark etti.

Lanie bebeği tutmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Sam ve Sierra'yı küvete soktukten sonra Mia elinde banyo bombası denen bir şeyle çıkageldi ve işi devraldı, o da onları yalnız bıraktı. Alyssa, annesi, büyükannesi ve River'ın kanepede oturdukları ve önlerindeki küçük beşikte uyuyan bebeğe sevgi dolu bir hayretle baktıkları büyük oturma odasına doğru ilerledi.

"Onu yiyip bitirmek istiyorum," dedi Cora.

Büyükanne, "El ve ayak parmaklarını kemir," dedi.

"Ben de," dedi Alyssa gülerek, ellerini göğsünde kundakladığı kendi bebeğinin üzerinde koruyucu bir şekilde kavuştururken. "Yumurtalıklarımın ağrmasına neden oluyor."

Lanie tavandan yere kadar uzanan pencerelerin yanında durmuş, geceye bakıyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu, onun yanına gelerek. "Yumurtalıkların ağrıyor mu?"

Gözlerini pencereden ayırmadı. "Sanırım benimki arızalı olabilir." Camdaki bakışlarıyla karşılaştı, hâlâ yüzünü ona dönmemişti. "Bir bebeğe bakıp keşke benim de olsa dediğiniz oluyor mu?"

"Zaten iki tane içtim."

"Demek istediğim... hiç daha fazlasını istedin mi?"

Kızın ani hareketsizliğinden cevabının onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordu. Uzanarak elini sırtında gezdirdi, sorunun ne olduğundan yüzde yüz emin olmasa da onu yatıştırmaya çalıştı. "Hayatım sahip olduklarımla dolu gibi geliyor," diye itiraf etti. "Ve sadece birkaç ay önce, daha fazlasına ihtiyacım olmadığını söyledim."

Bunun üzerine döndü ve onunla yüzleştirdi. "Peki ya şimdi?"

Onun endişeli gözlerinin içine gülümsedi ve ona tüm gerçeği söyledi. "Her şey değişti. Hayatın bir saçmalık olduğunu ve her an birinin gelip hayatı sonsuza dek değiştirebileceğini öğrendim."

Gözlerini kapattı. "Yapma," diye fısıldadı.

Ona "Ne?" diye sormaya başlamıştı ki arkasından bebek ağlamaya başladı ve aynı anda ikizler banyolarından kalma ıslak havlularından başka bir şey giymeden odaya girdiler.

"Hey," dedi Mia arkalarından gelerek. "İki sevimli kaçış sanatçısını arıyorum, onları gören var mı?"

İkizler kıkırdadı ve bebek daha yüksek sesle feryat etti, gözlerini büzdü ve öfkeli yumruklarını salladı.

"Ben onu getiririm," dedi Alyssa.

River, Alyssa'nın ayağa kalkmasını engellemek için elini uzatarak, "Bekle," dedi. Lanie'ye doğru gülümsedi. "Onu kucağına almak için hiç fırsatın olmadı. İstemiyor musun-"

"Ben hallederim," dedi Lanie.

Mark şaşkınlıkla baktı, çünkü onun bebeğe dokunmak şöyle dursun, ona bakmadığını bile çok iyi biliyordu.

Pencereden uzaklaştı ve doğrudan çocuklarına yöneldi. Kıkırdayan Sierra'yı bir koluna, Samantha'yı da diğer koluna aldı. Kızlar kulaktan kulağa sırtırtırken, onları odadan dışarı süpürdü.

Koridorda gözden kaybolurlarken Lanie'nin, "Bir gün," dediğini duyabiliyordu, "yatma zamanına itirazının ne olduğunu duymak isterim. Çünkü bu

Günün en sevdiğim zamanı." River onun endişeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Lanie harika biri," dedi Cora. "Çok tatlı, nazık ve yardımsever.

Neye ihtiyacımız olursa olsun, ona her zaman güvenebiliriz."

Mark başıyla onayladı. "O harika biri," diye onayladı, çünkü öyleydi.

İnanılmaz bir oyuncuydu da, çünkü göz önünde saklanıyor, River'a ve bebeğe tam da ailesinin ona yaptığını yapıyor, onları donduruyordu. Ve hiç kimse, en azından o, onu suçlayamazdı.

Bölüm 30

Fazla düşünmek kalori yaktırsaydı, ölmüş olurdum.

O gece geç saatlerde Lanie yatağında uzanarak uykuyu kovalamaya çalıştı. İliklerine kadar yorgun olduğu için kolay gelmeliydi. Belli ki gitme vakti gelmişti. Burada kalmaması gerekiyordu. Lanet olası bir bebek fikrine bile ısınamamıştı ve herkes bunun farkına varır varmaz, onun gerçeğini öğreneceklerdi.

Korkunç bir insandı.

Gözlerini her kapadığında Mark'ın bakışlarındaki ifadeyi görüyordu. Mark onun peşindeydi. Bebeği kucağına alamayacağını, hatta ona bakamayacağını biliyordu. Bir bebeği kim sevemezdi ki? Ama elinden bir şey gelmiyordu; Delaney'nin hayatında yanlış olan her şeyin tezahürü olduğunu hissediyordu.

Wildstone'u terk etmek kolay olmayacaktı. Tüm Capriotti ailesi onun kalbinde ciddi bir yer edinmişti. Her gün öğle yemeğinde aynı müstehcen fıkrayı anlatan Jack Amca onu hâlâ güldürüyordu. Mark'ın kız kardeşleri, arkadaş olmuşlardı. *Gerçek* arkadaşlar. Cora, ona kabullenme ve sevgi hakkında çok şey öğretmişti.

Ama çok derine inmişti.

Kapısı çalındı, göğüs uçlarının sertleşmesine neden olan tek bir vuruş.

Mark.

Orada bir süre daha yattı ve kalkmamayı düşündü. Kesinlikle en güvenli yol buydu. En azından akıl sağlığı açısından. Ama bedeni beynine baskın çıktı çünkü bir ayağının dışarıda olduğunu bilen bedeni onun kollarında geçirebileceği her son dakikayı istiyordu.

Yataktan kayarak çıktı ve kendine baktı. Onun sırtından çalınmış bir gömlek giyiyordu. Büyük ve rahattı ve en iyisi de onun gibi kokuyordu.

Bunu anlayacağını biliyordu, ama yine de kapıyı bir aralık açtı.

Bakışları onun üzerinde gezindi ve ısındı. "Beni içeri alacak mısın?"

Gerçek şu ki, çoktan yapmıştı. Onun yatağına, zihnine, bedenine ve korkarım kalbine girmesine izin vermişti. Geri adım attı ve adam içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı.

Koşu şortu ve zayıf bedenini saran bir tişört giymişti,

tüm doğru yerlerde kaslı vücut. Şöyle yazıyordu: DÜNYANIN EN İYİ BABASI.

Yüzünü buruşturdu. "Geriye dönüp baktığımda, tam olarak baştan çıkarıcı bir gömlek sayılmaz ama ..." Bir gülümseme buldu. "Çok şirin."

"Gördün mü, işte mesele bu," dedi, sesi boğuklaşarak onu kendine doğru çekerken. "Şirin olmaya çalışmıyordum."

"Ne için gidiyordun?"

"Gördüğünüz en iyi şey. Kaçıp gidemeyeceğiniz bir şey."

Kelimeler az önce düşündüğü şeye o kadar yakındı ki. Ciğerlerindeki hava geri çekildi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Mark."

Gülümsemesi soldu. "Hadi ama Lanie. Gerçekten bunun geçici bir iş, geçici bir ilişki olduğunu iddia etmeye devam edecek miyiz? Ben senin için sadece bir durak mıyım?"

"Numara yapmıyoruz," dedi. "Bu işe, kızların büyüyene kadar kimseyle birlikte olmaya niyetin olmadığını söylemenle başladık."

"Dediğim gibi, işler değişir."

Bu konuda ne hissedeceğini bilemeden ona baktı. "İlişkiler karmaşıktır."

"Öyle olmak zorunda değiller," dedi. "Ben sana bakarım, sen de bana bakarsın. Hikayenin sonu."

Bir an için bunu özümsemi, paniğin alevler gibi uzuvlarını yaladığını hissetti. Ama bununla birlikte başka bir şey daha vardı, kabul etmek istemediği bir şey.

Onlardan her bahsettiğinde ya da aralarında bir bağ olduğunu ima ettiğinde, çok küçük bir kıvılcım içini ısıtıyordu.

Umuda inanmadığı halde umut.

Ama Mark orada durdu, sabit, sakin. Sabırlı. Gözlerinde yeni bir şey vardı, ya da belki de hiç yeni olmayan bir şey; o buraya geldiğinden beri zaman içinde büyüyen bir şey.

Bakışlarını onunkilere hapsederek parmaklarını çenesinde gezdirdi ve cevabını istediğinden emin olmadığı soru dudaklarından döküldü. "Bana böyle bakarken ne düşünüyorsun?"

Gülümsedi ve onu daha yakına çekti. Bu hoşuna gidiyordu çünkü parmak uçlarında durursa burnunu tam boğazının çukuruna dayayabilir ve sadece ona ait olan baş döndürücü kokuyla kafayı bulabilirdi.

Sonra dünya dönmeyi bıraktı çünkü ona ne düşündüğünü söyledi. Başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi ve "Seni seviyorum Lanie" dedi.

Ona baktı. Onu *seviyordu*. Onu seviyordu. *Onu* seviyordu.

Ve bununla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Aslında, yalancı Kyle dışında *hiç* kimsenin ona bu üç kelimeyi söylemediğinden oldukça emindi. En azından bunları kasten söylememiştir. "Bahse girerim bunu bütün kızlara söylüyorsundur," dedi alaycı bir tonda olduğunu umduğu bir sesle.

"Yapma," dedi başını iki yana sallayarak. "Korktuğun için bunu bir şaka haline getirme."

"Korkmuyorum. Sadece bunu enine boyuna düşündüğünü sanmıyorum."

Başını yana eğdi ve onunla tanıştığından beri ilk kez ona acıyarak baktığına yemin edebilirdi. "Benim bir şeyi enine boyuna düşünmediğimi hiç gördün mü?"

"Hayır, ben ..." Ağzını kapattı ve başını salladı.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu. "Sahip olabileceğimiz şeylerden korkmayı bırakamayacağından *bu kadar* emin misin?"

Allah kahretsin. Neden bunu tekrar ona yüklüyordu? Boğazı düğümlendi ve gözleri yandı. "Bence gitmelisin."

"Konuşana kadar olmaz."

"Unut gitsin. Ben giderim." Adam onu durdurmasaydı kapıdan çıkıp gidecekti.

"Pantolon," dedi sessizce.

Kendine baktı ve gözlerini kapattı. Bir saniye sonra kot pantolonu ellerinin arasına sıkıştırılmıştı. Gözlerini açtı ve adamın bakışlarıyla karşılaştı ve onu tanıdığından beri ilk kez kendini ondan sakladığını fark etti. Boş gözler. Boş bir ifade. "Teşekkürler," diye fısıldadı ama kotunu giyemeden *adam* gitmişti.

Kendi kendine başını salladı. Tamam, onu kovalamak kolay olmuştu. Ve en iyisi de buydu. O buraya ait değildi. Ve bu düşünceyle kulübesinden ayrıldı. Cora'yı aramak için patikada yürürken bir fırtına çıkıyordu ve rüzgâr onu hırpalıyordu. Kadını ofisinde bulunca şaşırdı. "Bu saatte mi çalışıyorsun?"

Cora mutlu bir şekilde gülümsedi ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Son birkaç gün içinde bir sürü işi bir kenara bıraktık. Yetişmeye çalışıyoruz." Sonra Lanie'nin yüz ifadesini bir an için fark etti ve ayağa kalktı. "Ne oldu? Sorun ne?"

O kadar şeffaf mıydı? "Sadece beni işe aldığınız işin temelde bittiğini bilmenizi istedim. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için istediğiniz kadar izlemeye devam edeceğim ama Wildstone'da kalmayacağım. Kalamam."

Cora ağzını açtı ama belli ki fikrini değiştirdi çünkü tekrar kapattı. Üzgün ve endişeli görünerek sadece başını salladı. "Tamam," dedi usulca. "Anlıyorum."

Ama yapmadı, Lanie biliyordu. Yapamazdı. Lanie'yi her şeye rağmen güçlü duran, son derece cesur bir kadın olarak görüyordu.

Bunların hiçbirisi doğru değildi. Zayıf ve yalnızdı ve incinmekten korkuyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve kendi kızı yanıyormuş gibi oradan ayrıldı.

Rüzgâr hızlanmış ve yağmur yağmaya başlamıştı. Doğruca kulübesine ve iki valizini koyduğu küçük dolaba doğru koştu.

aylar önce. Şifonyere gidip üst çekmeceyi açmadan önce onu çekip yatağa fırlattı. Her şeyi bir avuçta toplayıp bavulun içine attı.

Kapısı açıldı. Kilitlemeyi ihmal etmişti. Mark açık kapı aralığında duruyordu, arkasından yağmur yağıyordu. Kadının bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları da karanlık ve fırtınalıydı, arkasındaki geceye uyuyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Sana 'Seni seviyorum' dedim ve sen hiçbir şey söylemedin. Aslında hiçbir tepki vermedin. Paylaştığımız son iki aydan sonra, sadece senin için *hiçbir şey* ifade etmediğimi değil, duygularımı da umursamadığımı düşünerek çekip gitmeme izin verdin."

Şey, o böyle söyleyince ... "Bak, bu işte iyi değilim, tamam mı? Bunu sana en başından söylemiştim."

"Ben saçmalık diyorum."

Ellerini kalçalarına götürdü. "Hislerime saçmalık diyemezsin Mark. Ve başka bir şey daha var. Ben o kadar da iyi bir insan değilim."

"Sen harika bir insansın," dedi. "Belki de korkak olduğu için havalı görüntüsünün arkasına saklanan biri. Bu da iyi bir insan olmamaktan tamamen farklı bir şey. Ve eğer hoşuna gitmeyen bir şey söylersem, bana söylemeni beklerim."

"Evet, her zaman dinlemiyorsun."

"*Her zaman* dinlerim. Sadece her zaman aynı fikirde değilim. Bakın," dedi, "bu işler böyle yürür. Ver ve al. Uzlaşma. Eğer söylediğim şey çok erkense, bana söyle. Eğer söylediklerim senin hissettiklerinin tam tersiyse, bana söyle. Ne hissediyorsan bana söyle. Ve sonra bir yolunu buluruz. Birlikte. Bir ilişki böyle yürür, Lanie."

Kelimeleri bir araya getiremiyordu. Göğsündeki paniğin yükseldiğini hissedebiliyordu ve belli ki artık nefesini tutuyordu çünkü başı da dönüyordu. Bunu bir şekilde yatıştırmalıydı ve şimdi, çünkü ayrılıyor olsa da, kötü şartlarda ayrılmak istemiyordu, kimseyle değil, *özellikle* de onunla. "Duygularını incitmek istememişim."

Bir süre ona baktı ve sonra yaklaştı. "Ama . . . ? Çünkü buraya gerçekten büyük bir *ama* geldiğini hissediyorum."

"Ama ..." Durakladı. "Ben de senden böyle bir şey söylemeni beklemiyordum." "Seni sevdiğimi söylediğimi mi kastediyorsun?"

Karnı gerildi. "Evet." Sertçe yutkundu. "Bu."

"Tanrım." Başını salladı, elini yüzünde gezdirdi. "Kelimeyi cümle içinde bile söyleyemiyorsun. Bunun olacağını nasıl göremedim?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben de bunu bilmek istiyorum! Sana kafamın karışık olduğunu söylemiştim!"

Ona öfkeli bir bakış gönderdi. "Ama sen değilsin. Belki kalbinde sorun var ama kafanda değil."

Hiç eğlenmemişti. "Bunu yapamam Mark. Hazır değilim. Yapabileceğimden emin değilim.

asla hazır olamam. Ben siz Capriottiler gibi programlanmadım."

Yatağın üzerindeki açık valize baktı. "Ne yani, kuyruğunu kısıtırıp kaçacak mısın?"

"İş tamamlandı."

"Eğer istersen burada senin için daha fazlası var ve bunu biliyorsun."

Derin bir nefes aldı ve onunla yüzleşti. "Bu tamamen benim hatam değil, biliyorsun. Başta bana bir daha asla başka bir kadına aşık olmayacağını söylemiştin, en azından kızlar büyüüp evden çıkana kadar. Bu bir kuraldı Mark ve sen bu konuda çok ciddiydın."

"Sana söyledim, işler değişir."

Başını sallayarak geri çekilmeye başladı ama adam onun elini yakaladı. "İşler değişiyor," dedi tekrar, şimdi daha yumuşaktı, artık kızgın değildi ama başka bir şeydi, onu yavaşça içine çekerken aynı derecede vahşi ve tutkulu bir şey. "Korkuyorsun," dedi sessizce. "Bunu anlıyorum. Korkuyorsun çünkü sen de beni seviyorsun."

Onu itti. "Hayır." Evet, evet. Tanrım, evet. Onu o kadar çok seviyordu ki canı yanıyordu ve bununla ne yapacağına dair tek bir fikri bile yoktu. Arkasını dönüp şifonyere gitti ve bir sonraki çekmeceyi açıp eşyalarını topladı. "İşte bu yüzden gitmem gerekiyor."

Orada durmuş, kollarını kavuşturmuş onu izliyordu. "Yani sana gitmen için bir sebep mi verdim, yoksa sen sadece bir sebep mi arıyordun?"

Mark, Lanie'nin cevabı için nefesini tuttu. "Bu senin kuralındı," dedi Lanie.

"Yani zaten bahsetmiştiniz. Ama daha önce de belirtmiştim, bazı şeyler olur. Gerçek duygular olur. Beni seviyorsun."

"Hayır." Başını salladı, bir adım geri çekilirken gözleri onunkilere kilitlendi. "Yapamam. Yapamam."

Bu sözler üzerine sustu ve sanki bir el yapımı patlayıcıyla vurulmuş gibi hissettiği göğsünü ovuşturdu. Birden Brittney'nin ona söylediklerinin korkunç bir yankısı oldu, kelimeler her şeyi dünmüş gibi geri getirdi.

Seni sevmiyorum ve hiç çocuk istemedim.

Geçmişinden hiçbir şey öğrenmemiş miydi? Görünüşe göre hayır, çünkü Lanie bela ve zor zamanların ilk işaretinde ayrılmak istedi.

Tıpkı eski sevgilisi gibi.

"Kahretsin," dedi, farkına vardığı şey karşısında afallamıştı. "Bu benim. Buradaki ortak payda *benim*. Farklı bir sonuç beklerken aynı şeyi yapan aptal benim."

Lanie kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Bunu mantıklı bir şekilde tartışamayınca, dışarı çıkmak için arkasını döndü, tam o sırada duvarlardan bir çığlık geldi ve ardından bir gümbürtü duyuldu, sanki yan kulübede bir ceset yere düşmüş gibiydi.

"Aman Tanrım," dedi Lanie. "Bu River'dı!"

Mark çoktan kapıdan çıkmıştı ve Lanie de hemen peşindeydi. "River!" diye bağırarak kapıya vurdu. "River, iyi misin?"

Cevap yok.

Lanie, "Gidip bir anahtar getireyim," dedi.

"Geri çekilin," dedi Mark ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

River'ı yerde, giderek büyüyen bir kan birikintisi içinde yatarken buldular. "Aman Tanrım!" Lanie ağladı.

"911'i ara," dedi ve River'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Bölüm 31

Uyuyamıyorum, kendimi komaya sokuyorum.

River hem sıcak hem de soğuktu, titriyor ve terliyordu ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Yüksek ateş. Bütün gün bir şeyler onu rahatsız etmişti, kendini kötü hissetmişti ama bunu yeni doğum yapmış olmasına ve ciddi bir uykusuzluğa bağlamıştı.

Ama kendi kanından oluşan bir su birikintisinin içinde yerde yatarken, sorununu çok hafife aldığını biliyordu. Sayıklıyordu, gözlerini yarıklardan öteye açamıyor, Lanie'nin solgun yüzünün kendi yüzünün üzerinde gezinmesini izlerken konuşamıyordu. "Delaney," demeye çalıştı, bebeğe bakmalarını istiyordu.

Mark'ın Lanie'ye ambulans çağırmasını söyleyen sakin sesini duydu ve onun nabzını ölçtüğünü hissetti.

"Bebek," diye tekrar denedi ama Lanie titreyerek birine acele gelmesini söylüyordu çünkü çok fazla kan vardı.

River gözlerini tekrar açmayı başardığında biri elini tutmuştu.

Lanie ona gülümsedi ama bu korku ve dehşet dolu gülümsemelerden biriydi. Lanet olsun. Gerçekten kötü görünüyor olmalıydı. Ölüm döşeğindeymiş gibi. "Delaney," dedi ama Lanie sadece River'ın yüzündeki saçları geriye doğru okşadı.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek."

Öyle miydi? Çünkü iyi hissetmiyordu. Sonunda kendisi ve bebeği için hayatını toparlamaya başlamıştı ve şimdi burada, yerde ölecek ve Delaney'yi bir daha asla göremeyecekti.

Şaşırdığından değil. Karma her zaman bir kaltak olmuştu.

LANIE BİR KEZ DAHA kendini hastanenin bekleme odasında durmuş, karanlık pencerelerden geceye bakarken buldu ama bu sefer durum çok ama *çok* daha kötüydü.

Wildstone'un özelliği, hiç şehir ışığı olmamasıydı. Uzun yıllar yaşadığı Santa Barbara'dan o kadar farklıydı ki, sade tepelerin güzelliğini, gecenin durgunluğunu, huzuru ve sessizliği neredeyse unutmuştu.

Hastane huzurlu ya da sessiz değildi. Arkasında bir keder, panik ve korku dalgası hissedebiliyordu. Kendi dalgası da devam ediyordu ve o

hala kanla kaplıydı.

Nehrin kanı.

Tanrım, kulübesinin zemininde kanlar içinde kalışının görüntüsü, her şeyi bıraktığı gibi, zamanın sonuna kadar peşini bırakmayacaktı. Sadece bunu düşünmek bile gözlerini sımsıkı kapatmasına neden oluyordu.

Eğer River ölürse, Lanie'nin ondan nefret etmediği gerçeğini asla öğrenemeyecekti. Aslında Lanie ona hayranlık ve saygı duyuyordu.

Onlarla konuşmaya gelen doktorun söylediğine göre, River doğum sonrası geç bir kanama geçirmiş ve hastaneye götürülürken neredeyse kan kaybından ölüyormuş. Lanie ve Mark ona zamanında ulaşamamış olsalardı, kesinlikle ölmüş olacaktı. Rahminde hâlâ plasental doku bulmuşlardı ve doktor ona kan nakli yapacaklarını ve dokuyu çıkarıp kanamayı durdurmak için acil bir cerrahi işlem uygulayacağını söyledi.

Tüm Capriotti ailesi buradaydı ama Lanie sadece odanın diğer tarafında duran Mark'ın farkındaydı; uzun boylu, sessiz, metanetli.

Haksızlık ettiği, çok değer verdiği bir başka insan. Ona söylediği son sözler aklından çıkmıyordu.

Seni sevmiyorum. . .

Görünüşe göre kendini sabote etmeye karar verdiğinde büyük oynamış. Cora onun yanına geldi. "Nasılsın?"

Mark ona hiç yaklaşmadığından, bakışlarıyla bile karşılaşmadığından, üstelik doktorlardan River'la ilgili tek bir kelime bile duymadıklarından, hala ameliyatta olduğu ve durumunun belirsiz olduğu dışında, hiçbir fikri yoktu. Çünkü dokun ve git mi? Bu uğursuz sözler yüreğine korku salmıştı.

"Lanie?"

Cora'nın endişeli yüzüne baktı. "Hayatımı mahvettim," diye fısıldadı, kelimeleri içinde tutamıyordu. "Ben. Bunu ben yaptım, tek başıma." Mark'ı kaybetmişti. Şimdi River ölebilirdi.

"Hatalar olur."

"Hayır, anlamıyorsunuz. *Büyük* hatalardan bahsediyorum," dedi Lanie.

"Seni anlıyorum. Ancak bazen yanlışlarınızı düzeltme ve işleri yoluna koyma beceriniz konusunda cesaretli olmanız gerekir."

Lanie ona baktı. "Cesaretin azaldığında ne yaparsın?" Cora onun elini sıktı. "Cesaret her zaman kükremez, biliyorsun.

Bazen bu sadece günün sonunda 'Yarın tekrar deneyebilirsin' diyen sessiz bir sestir."

Bir hemşire kafasını odaya soktuğunda Lanie hâlâ bunu düşünüyordu.

Hepsi donakaldı ve Lanie kalbi boğazında, öne doğru bir adım attığını hissetti. "River. O-"

"Normalde kimsenin geri dönmesine izin vermezdik ama bilinci yerinde ve

. . ." iPad'ine baktı. "Lanie." Lanie dondu kaldı. "Emin misin?" Hemşire ona küçük bir gülümseme verdi. "Evet." Lanie döndüğünde Mark'ın onu izlediğini gördü. "Sana güveniyor," dedi Mark.

Onun da kendisine güvendiğine dair bir işaret bekledi ama adamın yüzü bomboştu, gözlerini ondan kaçırmıştı. Eğer bir zamanlar ona güvenmişse, o da bunu mahvetmişti. Ayakları çimentodan yapılmış gibi hissederek hemşireyi takip etti.

RIVER yavaş yavaş, kat kat hislerle uyandı. Önce işitme duyusu geldi, kafasının içinde zıplayan donuk, sabit bir bip, *bip, bip sesi*. Sonra beynindeki sis, ona ağır bir şekilde ilaç verildiğini söylüyordu, ama bu sisin içinde bile tamamen maskelenmemiş acı tüylerini hissedebiliyordu.

Lanet olsun. Gerçekten aptalca bir şey yapmış olmalıydı ama uzun bir süre ne olduğunu anlayamamıştı.

Sonra hatırladı. Kan. Çok fazla kan. Ve sonra bir ambulans yolculuğunun görüntüleri.

Ve Lanie'nin dehşete düşmüş yüzü, River'ın elindeki eli, "Her şey yoluna girecek, her şey yoluna girecek" diyen sesi.

Ama değildi. Ameliyat olmuştu. Doktorun hemşireye durumun hâlâ belirsiz olduğunu söylediğini duymuş, hemşirenin gözlerindeki bakışı görmüştü.

İyi olmayacaktı. Lanie'yi bu yüzden istemişti.

Hemşire onu içeri getirdiğinde gözlerini tekrar açtı ve River hayatında hiç kimseyi gördüğü için bu kadar rahatlamamıştı. *Şimdi* yapması gereken bir şey vardı. O hafta ikinci kez Lanie'yi gömleğinin önünden yakaladı ve sıkı sıkı tuttu çünkü Lanie her zaman bir kaçış riskiydi. "Bana bir söz vermelisin."

"Ne?" Lanie şaşırmış gibi soluk soluğa kaldı.

"Delaney'i senin büyüteceğini."

"River, onu *sen* büyüteceksin."

Ama değildi. Lanie'nin gözlerindeki çılgın endişeyi görebiliyor, ağladığını anlayabiliyordu.

Lanie hiç ağlamazdı.

"Bana söz vermelisin," dedi River umutsuzca. "Eğer bir şey olursa, sen-"

"River." Lanie gözlerini kapattı. "Yapamam," dedi sessizce. "Yani, gerçekten yapamam. I . . . Sanırım ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

River sadece elini daha da sıktı. "Hayır, Kyle'dan nefret ediyorsun çünkü sana bir bebek vermeyi reddetti. Arada fark var, Lanie. Ve bana inanmadığını, Delaney'den gerçekten nefret ettiğini düşündüğünü biliyorum ama eskiden sen de benden nefret ettiğini düşünürdün, hatırladın mı?"

Lanie yarı hıçkırık, yarı kahkahayla boğuldu. "Senden nefret ediyorum."

River gerçekten güldü. Zayıf, güçlükle çıkarılan bir havaydı ama gerçekti. "Hayır, glmyorsun." Lanie'yi kavrayışını yumuşattı ama yine de bırakmadı. "Annem her zaman aşkın sözlerde değil eylemlerde olduğunu söylerdi. Ben senin hareketlerini gördüm, Lanie."

Lanie ağzını açtı ama River elini tekrar sıktı. "Beni duyana kadar bırakmayacağım," dedi.

Lanie, "Ölmek üzere olan bir kadına göre çok iyi kavrıyorsun," diye mırıldandı.

"Cuma günleri kızları dans dersinden alıyorsun, her seferinde dönüş yolunda trafikte oturmana rağmen. Jack Amca'nın tüm hikayelerini dinliyor ve her seferinde aynı espriye gülüyorsun. Sana hiçbir neden göstermediğim halde beni içeri aldın ve en iyi arkadaşım oldun. Kız kardeşler, gerçekten. Sen hep istediğim kız kardeşsin."

Lanie yumuşak bir ses çıkardı, yarı protesto, yarı hıçkırık.

River şiddetle, "Bir şey olursa Delaney'yi yanına almak istediğim kişi sensin," dedi. "Bir tek sen varsın."

Lanie gözleri dolmadan önce ona baktı. "*River.*"

Hepsi buydu, tek söylediği buydu, sadece adı, ama o anda River biliyordu. Lanie bunu yapacaktı. Bu da içten içe onu tekrar sevdiğini anlamına geliyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı şiddetle, Lanie'nin eline uzandı ve onu sıkıca kavradı. "*Teşekkür ederim.*"

Bölüm 32

Moda olarak geç mi? Daha çok endişeli bir şekilde erken.

Birkaç saat sonra Mark evde ikizlerle birlikteydi. Samantha'nın yatağında yatıyorlardı, Mark onlara bir hikaye okuyor ve kalbinin ikiye bölünmüş olduğu gerçeğini görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Seni sevmiyorum. . .

"Baba." Samantha elini sayfadaki sözcüklerin üzerine koydu. "Bir sorumuz daha var."

Güzel, bir soru daha. İnlememek için elinden geleni yaptı. On dakika önce River'a ne olduğuyla ilgili bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalmıştı. Neredeyse nasıl ölüyordu ve ölseydi ne olurdu? Bu da *onun* ölmesi halinde ne olacağı sorusunu beraberinde getirmişti.

Ya da anneleri gibi gittiler.

Bu her zaman zor bir soruydu çünkü Brittney uçağa atlayıp ziyarete gelebilirdi. Arayabilirdi. Mesaj atabilir ya da e-posta gönderebilirdi ama yapmadı. Bu zorlu tartışmadan sonra Sam'in soruları başka bir yöne kaydı ama cevaplaması daha kolay olmadı. O ve Sierra, River onu kakasını yapmadıysa Delaney'nin *nereden* geldiğini özellikle bilmek istiyorlardı. Mark ona River'ın karnından olduğunu söylemiş, o da bunu kabul etmişti ama Mark zamanının kısıtlı olduğunu biliyordu.

Sadece *ne kadar* ödünç alındığını fark etmemişti.

"Yani bebek River'ın karnından çıktı," dedi Sam yavaşça ve hikayesini değiştirmesi için ona bir dakika vererek durakladı. Değiştirmede, o da devam etti. "Ama tam olarak *nasıl*?"

Tanrım. "Şey," dedi Mark yavaşça, zaman kazanmaya çalışarak, çünkü bebekleri ne zaman böyle şeyler hakkında endişelenecek kadar büyümüşü? "Bu gerçekten uzun bir hikâye."

İkisi de gülümsedi ve başını salladı. Uzun hikayeleri severlerdi. *Kahretsın.*

Etrafında başka bir yetişkin aradı. Kendisinden daha yetişkin, bu konuyla ilgilenebilecek daha nitelikli birini ama ne yazık ki tek başınaydı. "Orada bir doğum kanalı var. Bebek oradan geldi." Bir sonraki sorudan korkarak içten içe irkildi, ancak büyük bir şokla ikisi de bunu bilgece bir baş sallamasıyla kabul etti.

Mark artık özgür olduğunu düşünüyordu ama ne yazık ki o kadar şanslı değildi.

Sierra Samantha'yı dürttü, o da "Doğru ya! Bir sorumuz daha var." Tamam, bir tane daha. Bunu yapabilirdi. "Çek."

"Lanie ile bize bir kız kardeş mi vereceksin?"

Ağzını gülümsemeye benzer bir şekle sokmaya çalıştı. "İkiniz yeterli değil misiniz?"

Sam'in aktör olmadığını kanıtlarcasına her iki kızın da gülümsemeleri soldu ve bir süre birbirlerine, sonra da Sam'e baktılar. Sam çok şefkatli bir hareketle onun saçlarını alnından itti. "Baba, üzgün müsün?"

Nefesi boğazında düğümlendi. "Birazcık, balkabağım. Ama ikinizin de endişelenmesini gerektirecek bir şey değil."

Sam onun elini kendi elinin içine soktu. "Artık hepimizle aynı yerde yaşıyor olman hoşuma gidiyor."

Bunun üzerine gerçek bir gülümseme buldu. "Seninle yaşamayı seviyorum."

"Lanie gidiyor diye üzülüyor musun? Büyükanne Alyssa teyzeye söylediğini duydum."

Buna ne diyeceğinden emin değildi. Sadece üzgün değildi, yıkıma uğramıştı, oysa yıkıma uğrayabileceğini bile fark etmemişti.

Sam onun kucağına emekledi, onu Sierra izledi.

"Sana sarılmak istiyoruz," diye fısıldadı Sam.

"Tamam mı?"

Gözlerinin arkasında ve boğazında keskin bir duygu sızısı hissetti. "Çok iyi."

Küçük kollarını boynuna dolayarak onu sıktılar ve yüzünü saçlarına bastırırken neredeyse çözülmüyordu.

Tam o sırada Delaney aklıtan öldüğünü, ıslandığını ya da her ikisini birden yaşadığını ve biri hemen yanına gelmezse evi yıkacağını söyleyen bir feryat kopardı. Yorganı indirdi ve Sam ile Sierra altlarına kayarken bekledi. Ayağa kalkarak her ikisini de öptü. "İyi geceler," dedi usulca. "Banyoya gittiniz, suyunuz var, bir hikâye anlattınız, bu yüzden sabaha kadar küçük ayakların pıt pıt seslerini duymayı beklemiyorum. Anladın mı beni?"

"Anladım," dedi Samantha.

"Güzel. Seni seviyorum," dedi ve kapıya yöneldi, her zamanki gibi tek bir ses değil ama *iki* küçük ses hep bir ağızdan "Seni seviyorum, baba" deyince kısa bir süre durdu.

Arkasını döndü ve Sierra'ya baktı. "Sen az önce ..."

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve adam yatağa geri dönüp onu yorganın altından çekip çıkarırken kalbinin sıkıştığını ve gözlerinin yandığını hissetti ve Delaney gibi ağlamaya başlamamayı umarak yüzünü saçlarına bastırarak ona sarıldı. Sonra Samantha da onun üzerine atladı ve kurtulmak için kıvranmadan önce ikisini de sıkabildiği kadar sıktı. Delaney hâlâ çığlık attığı için yatak odasının kapısını kapattı. Bir süre tahtaya yaslanıp gözlerini kapatarak kendini toparlamaya çalıştıysa da kimse fark etmedi.

Lanie'nin hastaneden ve River'ın başucundan gönülsüzce, sadece River onu *zorladığı* için, bebeğiyle birlikte olmak için ayrıldığını biliyordu. Ona bir şey olursa bebeğin Lanie'ye ait olduğunu söylemişti.

Mark bunun nasıl bir his olduğunu bilmediğini söylemek isterdi ama iki kızını annesiz büyütmişti, yani *biliyordu*. Korkuyu, paniği ve destek almadan her şeyi berbat edeceğinize dair o ölümcül kesinliği biliyordu.

Ama desteği vardı. Ailesi her zaman arkasındaydı.

Lanie'de bu yoktu. Daha doğrusu, onu ve tüm ailesini serbest bıraktığı için bunu istemiyordu.

Sadece Delaney'den de ondan kaçtığı gibi kaçmayacağını umabilirdi.

Annesinin geçici bir çocuk odasına dönüştürdüğü üst kattaki küçük çalışma odasına girdi. Delaney kızgındı, yüzü kıpkırmızıydı ve yumruklarını sallıyordu. Onu kucağına alarak vücut ısını paylaşması için yanına yaklaştırdı. "Hey, ufaklık," diye mırıldandı ve tıpkı kızlarının her zaman yaptığı gibi, onu daha iyi duyabilmek için ağlamayı kesti.

"Islak, aç ve dünyaya kızgın olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Öyle mi?"

"İkisi de değil," dedi annesi usulca, arkasından içeri girerek. "Birkaç dakika önce üstünü değiştirdim ve karnını doyurdum."

"Lanie?"

"Yürüyen ölü gibi görüldüğü için onu yatağına gönderdim ve birkaç saatliğine bebeğe göz kulak olacağımı söyledim."

Yani gitmemişi. En azından henüz. İçinden geçen rahatlama hissi gülünçtü. "Sen de yürürken ölü gibi görünüyorsun," dedi. "Onu yakaladım anne."

Annesi onu yanağından öptü ve gitti.

Delaney'i dikkatlice beşiğine geri koydu ve odanın karanlık köşesindeki sallanan sandalyeye oturup başını arkaya eğerek gözlerini kapattı. Bir saat sonra odaya giren yumuşak ayak sesleri onu uyandırdığında hâlâ oradaydı.

Lanie.

Onu köşede göremeyince doğruca bebek beşiğine gitti. "Hey," dedi usulca. "Şu haline bak, uyanmışsın ve çok iyi davranıyorsun."

Bebek ona bir tepki vermiş olmalıydı çünkü yumuşak bir kahkaha attı, bu ses Mark'ın kalbini sızlattı. Mark ona orada olduğunu haber vermek için ayağa kalkmaya başladı ama Mark bir sandalyeyi yaklaştırıp oturdu ve eğilerek elini beşiğin içine soktu.

Onun da diğerleri kadar yorgun olduğunu biliyordu, yoksa köşede onu kesinlikle fark ederdi. "Eğer şu anda annenin yanında olamıyorsan," dedi sessizce, "mümkün olan en iyi yerde olduğunu bilmelisin. En iyi yer

Capriottiller ... harikadır. Yani, beni yanlış anlamayın, çok meraklılar ve her zaman işinize karışacaklar, ama onlar ..." Başını iki yana salladı. "Çok çalışıyorlar ve daha da çok seviyorlar. Hepsi de öyle. Bana karşı çok iyiler, hepsi ama özellikle Mark."

Bebek ona miyavladı.

"Biliyorum," dedi Lanie vıcık vıcık bir kahkaha atarak. "Zeki ve güçlü biri, hem içi hem dışı. O bir polis ve eskiden askerdi, yani aynı zamanda oldukça belalı biri.

- Bekle, çiz onu! Bu kötü bir kelime ve sana bunlardan hiçbirini öğretmemek için çok uğraşacağım." İçini çekti. "Dışarıdan bakıldığında çivi gibi sert biri; öyle olmak zorunda. Ama içeride ..." Başını iki yana salladı. "Korunaklı biri. İlk başta bu konuda birbirimize benzediğimizi düşünmüştüm ama meğer o gardını ne zaman indireceğini ve neyden yapıldığını ne zaman göstereceğini biliyormuş. O istikrarlı, fırtınanın içindeki sakin... ve asla bir durumun hareketlerini belirlemesine izin vermiyor. Bana çok şey öğretti," diye mırıldandı. "Ve muhtemelen bu hikayenin tek yönlü olduğunu düşünüyorsun, ama değil. Onunla olan ilişkim de dahil olmak üzere tüm hayatımı mahvettim. Çok aptaldım. Ama sen aptal olmayacaksın, tamam mı? Tüm hatalarımı dinleyecek ve benden daha iyisini yapacaksın, değil mi?"

Bebek tekrar miyavladı ve kadın hafifçe güldü. "Annene benzediğin için rahatladığımı itiraf etmem yanlış mı? Sana baban hakkında kötü konuşacak değilim, bu doğru olmaz, ama Sadece sana benzediğim için mutluyum."

Bebek sanki dikkatle dinliyormuş ve konuşmaya çalışıyormuş gibi yumuşak bir ses daha çıkardı.

"Seni kısıkanıyorum, biliyor musun?" dedi Lanie. "Hâlâ ortaokul ve liseyle yüzleşmek zorunda olduğun için değil, temiz bir geçmişe sahip olduğun için. Hayatını mahvetmedin. Ne olursa olsun seni sevecek ve kabul edecek bir anneyle birlikte her şey önünde duruyor. Çünkü o böyle biri, Delaney. Etkilenmeye açık yıllarını senin varlığına kızarak geçirmeyecek. El üstünde tutularak ve sevilerek büyüyeceksin ve böyle de olmalı. Ve sonra bir gün doğru insanları içeri alacaksın çünkü nasıl yapılacağını bileceksin. Harika arkadaşların ve ailen olacak ve belki aşık bile olacaksın. Ve eğer şanslıysanız, ki öyle olacak, o kişi de size aşık olacak. Hayatınızı tamamlamak için bu aşka ihtiyaç duyacağınızdan değil. Hayır, daha çok pastanın üzerindeki krema gibi olacak."

Bebek ıslıl ıslıl mavi gözleriyle Lanie'ye bakıyor, onun sesinden çok etkilendiği belli oluyordu.

Lanie bebeğin yanağına hafifçe dokunarak, "Hatalarımın çoğunu burada yaptım," dedi. "Yanlış adamı içeri aldım ve bu büyük bir şekilde geri tepti. Sonra doğru adamın duvarlarımın dışında oturmasına izin verdim çünkü korkuyordum." Başını iki yana salladı. "Hâlâ yanlış anlıyorum. Bunu yapmanı istemiyorum, acı çekmeni ve sonra pişmanlık duymanı istemiyorum. Benim hatalarımdan ders almanı isterdim ama hayat bu şekilde işlemiyor, o yüzden sadece şunu söyleyeceğim. Ne yaparsam

henüz başaramadım. Kalbinin sesini dinle. Ona güvenin. Sana yol göstermek için elimden geleni yapacağım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Delaney. Söz veriyorum."

Bebeğin gözleri yavaşça kapandı ve Lanie hüzünle gülümsedi. "Ve daha önce hiç kimseyi sevmediğin kadar sevdiğin kişi sana karşı ne hissettiğini söylediğinde, ona duygularını geri vermekten korkma, tamam mı?" Biraz burnunu çekti. "Çünkü bu, bir ilişkinin geri dönebileceğinden emin olmadığım bir şey."

Sessiz kalmanın canı cehenneme, diye düşündü Mark ve ayağa kalktı. "Lanie."

Gözyaşlarını hızla yüzünden silmeye çalışarak sarsıldı. "Mark," diye nefes nefese kaldı. "Ben ... seni görmedim."

Kadın ona bakarken karanlık köşeden çıktı. "Ne kadarını duydun?"

"Her şeyi."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," dedi. "Pek çok şey için, ama en çok seninle ve ailenin kolay kabulü ve sevgisiyle savaştığım için." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve pişmanlıklarını, yalnızlığını, üzüntüsünü görmesine izin verdi. "Mazeret üretmeye çalışmıyorum ama hak ettiğime inanmam biraz zaman aldı-" Başını salladı. "Ama sonra River da bana çok inandı ve ..."

"Ciddi miydin Lanie? Bebeğe söylediklerinde?"

Gözlerini bir süre kapadı ve sonra onunkilere dikti. "Evet ama ben senin gibi değilim Mark. Senin için hissettiklerimin derinliği dehşet verici olmaktan başka bir şey değil."

"Ama yine de her gün ortaya çıkıyorsun," dedi, elini tutup yavaşça içeri çekti, avucunu göğsüne, kalbinin üzerine bastırdı. "Sence cesaretin tanımı nedir?"

"Sen," dedi, onu şaşırtarak. "Sen bir askerdin. Yıllarını denizaşırı ülkelerde ülken için savaşarak geçirdin. Sonra eve döndün ve aynı rahatlıkla bekâr bir baba olmakla yüzleştin."

Gülmek zorunda kaldı. "*Kolaylık* tam olarak kullanacağım kelime değil. Hayatımın *herhangi bir* dönemi için." Durakladı. "Pek çok kez korktum. Ama hiç korkusuz olmadım. Eğer bir savaşa korkmadan girebiliyorsan, cesur değilsin, sadece bir aptalsın. Sizi cesur yapan, ödeyeceğiniz bedeli bilmek ve bunu her halükarda ödemeye istekli olmaktır."

"Gördün mü? Sen tanıdığım en cesur adamsın. Ve ..." Sertçe yutkundu. "Bundan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Senden."

Yıllarca tepkilerini kontrol etmeyi öğrenmişti ama o anda kalbini kontrol edemiyordu, çünkü kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki ..." Göğsünden kalçalarına kadar birbirine değecek şekilde yaklaştı. "Kaçmaya devam etmek istemediğimi söylüyorum. Senden değil."

Gözlerini ona dikti. "Bu da demek oluyor ki. . . ?"

"Seni seviyorum," dedi yumuşak bir sesle ama hiç tereddüt etmeden, sesi sert ve

Bilerek, kelimeler yaralı ruhuna merhem oldu.

"Gelgiti benim lehime çeviren neydi?" Adam kadının yüzünü avuçladı. "Gece gündüz bizi rahatsız eden iki küçük dinsizim mi? Sürekli işimize burunlarını sokan çılgın ailem mi? Ya da belki de çalıştığım imkansız saatler mi?"

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Yukarıdakilerin hepsine inanır mıydın?" Ellerini onun göğsüne doğru kaydırıp ve kollarını boynuna doladı. "Ama aynı zamanda beni en kötü halimde gördün. Bir ayağım kapıdan dışarıdayken ve korktuğum için körü körüne kaçıp her şeyi terk etmeye hazırken beni gördün ve *yine* de bana senin için dünyadaki en önemli insanlardan biriymişim gibi baktın."

"Çünkü öylesin."

"Ben de sana." Parmaklarını onun saçlarına geçirdi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi yavaş, sıcak ve seksiydi. "Artık biliyorum. İyi bir takım olduk, Lanie. Bunu bildiğini söyle."

"Bunu biliyorum. Onu seviyorum. Ve seni çok seviyorum Marcus Capriotti."

RIVER hastaneden taburcu edildiğinde Lanie onu aldı. River'ın bunalmasını istemediğinden, anne ve bebeğin tüm klanla dolup taşmadan önce birkaç dakika sessizliğe ihtiyaç duyabileceklerini düşünerek, bir şekilde tüm Capriotti ailesini onun yalnız gitmesine izin vermeye ikna etmeyi başarmıştı.

Arabaya bindiklerinde, River arka koltuğa, bebek de River'ın yanındaki araba koltuğuna güvenle oturduğunda, Lanie arabayı dikkatle hastanenin otoparkından çıkarıp caddeye doğru sürdü.

"Hey, büyükanne," dedi River birkaç dakika sonra. "Çok yavaş gittiğin için sana ceza kesebileceklerini biliyor muydun?"

"Çok yavaş gitmiyorum."

"Biraz daha yavaş gitseydin, geriye doğru gidiyor olacaktın." Lanie hızlanmadı.

Kırmızı ışıktaki River konuştu. Yüzünü bebeğe dönmüş, sanki onunla konuşuyormuş gibi gülümsüyordu. "Peki ne zaman gidiyorsun?"

Lanie dikiz aynasından ona baktı.

"Mark'la kavga ettiğinizi duydum," dedi River. "O gece neredeyse ..." Kulübesinin zemininde kan kaybından ölüyordu.

Işık yeşile döndü ve Lanie kavşağa girerken gözlerini yola **d i k t i**. "Gitmiyorum. Gitmiyorum."

"Ama fazladan iş istemediğini söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim," dedi Lanie. "Cora'ya grafik tasarımcıya ihtiyacı olduğu sürece kalacağımı söyledim."

"Bu ne kadar sürecek?"

Lanie yeşil ışık yanmasına rağmen bir sonraki kavşak için yavaşladı.

River gözlerini devirdi.

"Cora bana kalıcı bir iş teklif etti," dedi Lanie.

River sevinçle soludu ve Lanie'ye Samantha'yı hatırlattı. "Demek kafanı kışından çıkardın?" diye sordu, sevinçle alkışlayarak. "Kalıyor musun? Mark'la evlenip sonsuza dek mutlu mu yaşayacaksın?"

"Cidden, Hallmark ve Lifetime izlemeyi bırakmalısın." River gülümsüyordu. "Hadi, söyle. Söyle bana."

"Evet. Kalıyorum." "Ve

..." River bastırdı.

"Ve . . . Mark'la bu işi yürüteceğim." Aptal gibi sırtımdan bunu söyleyemiyordu. Bir eliyle ağzını kapattı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi parmaklarının arkasından. "Gülümsemekten kurtulamıyorum. Dün geceden beri orada."

"Sonsuza dek mutlu olmanız mutluluktur."

"Bunu söylemeyi bırakmalısın," dedi Lanie. "Beni geriyorsun. Uğursuzluk getirmek istemiyorum. *Şimdilik* mutlu diyelim, tamam mı?"

River heyecanlanmış görünerek, "Şimdilik mutlu," dedi. "Kulağa hoş geliyor. Bununla yaşayabilirim."

Lanie dikiz aynasında onun bakışlarıyla karşılaştı. "Fırsatını bulacaksın."

River pencereden dışarı bakıp yorum yapmadı ve Lanie bunu anladı. River'ın, görev yerine dönmek için ayrılmak zorunda kalan Holden'la arasını bozmuş gibi hissettiğini biliyordu. Olabildiğince uzun süre beklemiş, River'ın ameliyattan sonra iyileşeceğini öğrenene kadar orada kalmıştı.

"Hey," dedi Lanie yumuşak bir sesle. "Ben iyi bir şeyi berbat etme kraliçesiyim, ama hatalar olur ve affedilebilirler. Cora bana bunu söylemişti ve haklıydı."

River ona düşünceli bir şekilde baktı ve yavaşça başını salladı.

Lanie onları şaraphanenin önüne çekti ve River'ın arabadan inmesine yardım ederek bebek taşıyıcısını almak için geri döndü. River'a "Onu aldım," dedi. "Bir hafta boyunca mendilden başka bir şey kaldırmayacaksın, unuttun mu?"

River Delaney'nin üzerine eğildi ve küçük burnunu öptü. "Lanie Teyzenle emin ellerdesin, bebeğim."

Lanie Teyze.

Daha kötü şeyler de vardı. İçeri girdiklerinde ailenin çoğunu, flamalar, balonlar ve üzerinde EVİNE HOŞ GELDİN RIVER yazan dev bir pankartın bulunduğu ön kabul salonunda bulduklarında gururla gülümsüyordu!

Cora, Mark ve ikizler oradaydı. Başka kimse yoktu.

"Diğer herkese işte kalmalarını söyledim," dedi Cora. "Sessiz bir eve dönüş ihtiyacın olduğunu düşündüm." River'a doğru yürüdü ve ona sıkıca sarıldı. "Evine hoş geldin, tatlım."

River içeri girdi ve kollarını Cora'ya doladı. "Teşekkür ederim," dedi.

Fısıldadı.

Lanie bir hırıltı duydu ve bunun River'dan mı yoksa Cora'dan mı geldiğini bilmiyordu ama ikisinden de şüphelendi.

Mark bebek taşıyıcısını Lanie'den aldı ve Delaney bebeği masanın üzerine koydu. Sonra Lanie'nin eline uzandı. "Hey. İyi misin?"

Lanie onun elini sıktı ve başını salladı.

"Lanie, Lanie, Lanie!" Sam selamlamak için bağırdı.

Lanie sandalyelerden birine çöktü, böylece Sierra onun kucağına girebildi. Lanie kollarını kızın etrafına doladı ve Mark'ın üzerine eğilerek Samantha'nın kırmızı bıyığıyla kırmızı punç içtiği diğer tarafa geçti. Lanie öpmek için büzüştü ve ahududu aromalı bir öpücük aldı. "Merhaba," diye fısıldadı dünyasındaki en önemli üç kişiye.

"Merhaba!" dedi ikizler hep bir ağızdan, aynı şekilde sırtarak. Lanie'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Sierra'nın konuşmasını duymaya bayılıyordu.

Mark kızlarından sadece biraz daha ölçülüydü. Bir kolunu ona doladı ve ahududu aromalı olmayan yavaş bir öpücük kondurdu ki eğer oturuyor olmasaydı dizlerinin bağı çözülecekti. "Seni seviyorum," dedi kolayca ve sonra şakacı bir şekilde saçının bir tutamını çekti.

"Ben de seni seviyorum," dedi aynı derecede şok edici bir rahatlıkla.

Gülümsemesi, onun şaşkınlığını görebildiğini ve bundan eğlendiğini gösteriyordu.

Samantha heyecanla, "İki hafta sonra dans resitalimiz var," dedi. "Sen de gelecek misin?"

"Bunu kaçırmazdım," dedi Lanie.

"Güzel, çünkü ofisteki takvimde gideceğin yazıyor. Gitmeyecek misin?"

Lanie'nin takvimi hemen değiştirmesi gerekiyordu. "Olmayacağım."

"Burada olacak mısın?" Samantha sordu, görünüşe göre iki aşamalı bir doğrulamaya ihtiyacı vardı.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Bu iyi, çünkü babamın hayatı sen olmadan yürümüyor." Sierra babasına gülümsedi. "Değil mi baba? Bu sabah büyükannem sorduğunda da böyle demiştin."

Mark, en ufak bir utanma belirtisi göstermeden, Samantha'nın başını salladığı gibi başını salladı. "Yüzde yüz haklısın, bebeğim."

Lanie kızların yüzlerine doğru eğildi. "Gözlerinizi kapatın," dedi ikisine de. "Babanızı hemen öpeceğim." Öyle yaptı ve sonra Mark'ın ağzına doğru fısıldadı, "Sen olmadan benim hayatım da yürümüyor."

"Biliyorum." Sadece onun için gülümsedi, onu içten dışa ısıtmakta asla başarısız olmayan bir gülümseme. "Ama bunu duymak güzel," dedi. "Peki sonsuzluk hakkında ne düşünüyorsun?"

Samantha neşeye bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Sonsuza dek seviyorum!"

Sierra şiddetle başını salladı. Konuşmaya geri dönmüştü, ama açıkça sadece

gerekli olduğunu hissetti.

Lanie üçüne baktı, kalbi ağzına kadar doluydu. "Ben de sonsuza dek seviyorum."

"O zaman eve hoş geldin."

Sonsöz

Bir yıl sonra

Şarap imalathanesinde her zamanki şatafat ve gösterişle öğle yemeği vakti gelmişti. Lanie'nin bir yanında Sam, diğer yanında Sierra vardı ve her ikisi de çörek tatlılara yumulmuşlardı. Karşısında River kucağında Delaney ile oturuyor, etrafı Mia, Alyssa ve çetenin geri kalanıyla çevriliydi.

Bir yıl içinde çok şey değişmişti. Örneğin, Büyük Jack Amca'nın çalışanlar odasında osurup sonra da "Kim kurbağaya bastı?" diye bağırdığı hikâyeyi anlatan Sierra'ydı.

Bir başka değişiklik, Mia kendisini usulca gülümseten biriyle mesajlaşıyordu. Buradan çok uzakta olmayan bir at çiftliğinin sahibi olan bir kadınla çıkıyordu ve herkes bu değişikliğe şaşırsa da kimse gözünü kırpmadı.

"Yine yapıyorsun," dedi Lanie.

Mia başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Aptalca sırtıyor musun?" "Şey, belki aptalca değil ..."

Mia başını salladı ve güldü. "Biliyorum. Çılgınca, değil mi? Benim gülünç derecede mutlu olmam?"

Alyssa, "Çok güzel," diye söze karıştı. "Hepimiz senin adına mutluyuz."

Kapıdan biri girdi ve River başını kaldırıp şok içinde donakaldı.

Lanie arkasını döndü ve Holden olduğunu gördü. Saçları daha kısaydı, vücudu eskisine göre daha zayıf ve kaslıydı ama verandaya çıkan adamı tanımamak mümkün değildi. Koyu renk güneş gözlükleri takmıştı, yüzü dikkatle boş bırakılmıştı ama Lanie onun bakışlarının doğrudan River'a yöneldiğini biliyordu.

Masanın başında durmuş şarap dolduran Cora ona en yakın olanıydı. Cora onun önüne geçti, yüzünü avuçladı ve sadece onun duyabileceği şekilde yumuşak bir sesle bir şeyler söyledi. Adam başını salladı ve Cora onu sıcak bir sarılma için kendine çekti.

Holden çantasını bıraktı ve sarılmaya karşılık verdi. Sonra geri çekildi ve River'a döndü.

Onu ilk gördüğü anda çatalını büyük bir gürültüyle tabağına bırakmış ve ayağa kalkmıştı. Önündeki adama bakarken, göğsünde uyuklayan bir Delaney vardı.

Bir adım attı ve sonra tereddüt etti, açıkça hoş karşılandığından emin değildi.

Ama River aralarındaki mesafeyi kapatıp ona doğru uzanırken hiç de emin görünmüyordu. Ellerini onun göğsüne ve saçlarına doğru kaydırды ve bir öpücük için başını aşağı çekti.

"Bu onun için her şeyi oldukça açık hale getirecektir," dedi Mia. "Olmazsa da dilini boğazına sokması işi halleder."

"Bu çok romantik," dedi Alyssa. "Geçen hafta onunla konuştum ve eve geleceğinden bahsetmedi. River'ın yüzünden akan gözyaşlarından onun da bilmediğini tahmin ediyorum."

Lanie, "Geçtiğimiz yıl telefonda ve e-posta yoluyla çok konuştular," dedi. "Kadın Holden'ın yakında geleceğini biliyordu ama Holden bunu sürpriz olarak sakladı." Lanie, Holden ve River'ın öpüşmeyi bırakıp aynı anda hem gülüp hem konuşmalarını, kimsenin yakalayamadığı yumuşak sözcükler sarf etmelerini biraz tikanarak izledi.

"Kahretsin," dedi Mia. "En azından yüksek sesle konuşup bizi o."

River, Holden'ın büyük ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve Delaney'nin üzerine koydu.

Onları tanıtıyorum.

Holden başını eğdi ve Delaney'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra River'ın bakışlarıyla tekrar buluştu, River ışıltılı gözlerle gülümseyene kadar kendi bakışları ciddiydi.

Sonra Delaney aralarındayken onu olabildiğince kendine çekti, çenesini River'ın başının tepesine bastırdı, gözlerini kapadı, kolları River'ı sanki şimdiye kadar tuttuğu en değerli yükmuş gibi sımsıkı sardı.

Lanie içini çekti, kalbi mutluydu. Ama geri kalanı değil. Hayır, geri kalanı seğiriyor ve terliyordu. Masada kıpırdanıp durdu, aşırı ısınmış yüzünü yelpazeledi, uzun bir nefes üfledi, bu da yüzündeki saçların bir kısmını kaldırdı - ta ki tekrar gözlerinin içine düşene kadar.

Mutsuzdu ve bu mutsuzluğun bir kısmını paylaşmanın zamanı gelmişti. Telefonunu çıkarıp Mark'a mesaj attı.

BEN ATEŞLİYİM.

"Evet, çok seksisin," dedi hemen arkasından tanıdık, seksi bir ses. "Aman Tanrım," diye yakındı Mia. "*Aşırı paylaşım.*"

Lanie boynunu çevirdiğinde Mark'ın tam arkasında durduğunu gördü. Üniforması geniş omuzlarının üzerinde gergindi, inanılmaz uzunluktaki bacakları onu kendisine doğru yaklaşıtıyordu ve Lanie'nin tüm vücudu aklıktan küçük bir titreme geçirdi.

"*Baba, baba, baba!*" diye bağırdı kızlar hep bir ağızdan, Mark kollarını Lanie'ye doladı ve aç bir öpücükle ağzını almadan önce kirli çenesini Lanie'nin yüzüne sürttü.

"Hey," diye yakındı Mia. "Yeter artık. Bir sonraki öpülen kişi ben olmak istiyorum!"

Bu Mark'ı durdurmadı. Lanie'nin yanına çömeldi ve onu tekrar öptü,

yumuşak, durgun, dudakları onunkilere karşı nazikti.

Bu arada Sierra masanın etrafında koşarak Mia teyzesini öptü, o da gülerek Sierra'yı kucağına çekti. "Sağ ol ufaklık, sana her zaman güvenebilirim."

Mark'ın elleri Lanie'nin kollarından aşağı kayarak sekiz aylık hamile karnını kavradı. "Bütün kızlarım nasıl?"

"Biz iyiyiz, baba!" Sierra bağırdı. Sam başını salladı.

Mark gülümsedi ve Lanie'ye döndü. "Ya siz ikiniz?"

"Bebek iyi. Ama ben ..." Lanie onun ellerine doğru uzandı. "Kendimi aşırı şişirilmiş bir balon gibi hissediyorum, sanki şu anda çok fazla baskı altındaymışım gibi."

Gülümsedi. "Merak etme. En iyi işlerinden bazılarını baskı altında yaptın."

P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha Fazlası ...*

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile Tanışın

Kitap Hakkında

Yazarın Notu Okuma
Grubu Rehberi

Okumaya Devam Edin

Çok Yakında . . *Sıcak Kış Geceleri*'nden bir alıntı

Yazar Hakkında

Jill Shalvis ile tanışın

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Kitaplarındaki ilginç karakterlerle olan benzerlikler çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü kitaplarını aşk romanları satılan her yerde bulabilir, kitaplarının tam listesi ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için jillshalvis.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz. 🐾

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Kitap Hakkında

Yazarın Notu

Los Angeles'ta büyüdüm ama bugünlerde Tahoe Gölü yakınlarındaki vahşi Sierra dağlarında yaşıyorum. Tamamen farklı iki dünya - biri hızlı diğeri (bazen) acı verici derecede yavaş ☺ Ama nerede yaşarsam yaşayayım, her zaman San Luis Obispo, Morro Bay ve Avila Beach'te çok zaman geçirdim, üçü de Kaliforniya'nın orta sahilinde yer alıyor. Hepsi şarap imalathaneleri, çiftlikler ve muhteşem gizli plajlar ve gerçekten bir mola için kaçmak için en sevdiğim yer. Aile olarak orada pek çok anımız var.

Size küçük bir sır vereceğim: En büyük kızımın adı Kelsey. Bu yüzden birkaç yıl önce San Luis Obispo ve Avila Beach arasında aile tarafından işletilen küçük bir şaraphane bulduğumuzda dayanamadık. Yanaştığınızda sizi bir grup tavus kuşu karşılıyor, erkekleri kocaman canlı tüyleriyle uçuşuyor. Arazi yemyeşil, şaraphane şirin, işleten insanlar dost canlısı. O kadar cana yakınlar ki şaraplarını tadarken sahibi ve şarap yapımcısıyla oturup sohbet ettik. Sonra bana özel bir tur verdiler ve bir aile işletmesi olan şaraphanenin nasıl çalıştığının perde arkasına bir göz attım.

Ve aşık oldum. Sadece aileye ve insanlara değil, yakınlıklarına, toprağı birlikte işlemekten duydukları keyfe, birbirlerine ve şaraplarına duydukları sevgiye de.

Bu yüzden Kelsey Şaraphanesi'ni bu kitap için arka plan olarak kullanmam sürpriz olmadı. *Yağmurlu Gün Dostları*, aynı derecede kurgusal olan Wildstone kasabamdaki kurgusal bir şaraphanede geçiyor (son kitabım *Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler*'de olduğu gibi, o da çok sevdiğim orta sahil bölgesini temel alıyor), ama benim kalbimde gerçekten Kelsey Şaraphanesi var, bize çok keyifli saatler yaşatan o küçük, şirin, harika yer.

Karakterlerime girin. Lanie'yi uzun zamandır kalbimde taşıyorum; aşk tarafından birçok düzeyde derin ve yıkıcı bir şekilde ihanete uğramış bir kadın. River ise sayfalarda belirene kadar aklıma gelmemiştii, çenesi dik, kalbi kırık, hala bir savaşçı ve doğmamış çocuğı için dünyayı karşısına almaya istekli.

Lanie ve Lanie'nin kız kardeşleri arasında geçen bu hikayeyle ne kadar eğlendim.

Nehir. Ama hiçbir Jill Shalvis romanı bir aşk hikâyesi olmadan tamamlanmış sayılmaz ve Mark Capriotti hem benim hem de sonunda Lanie'nin kalbini nasıl da doldurdu.

Ve bir kez daha Wildstone kalbimi fethetti. Bizi izlemeye devam edin - eski Vahşi Batı kasabasından daha fazlası yakında geliyor. Ve bu yolculuğa eşlik ettiğiniz için tekrar teşekkürler!

İyi okumalar! Jill
Shalvis

Okuma Grubu Rehberi

1. Sevdığınız kişinin ikili bir hayat yaşadığını öğrenseydiniz ne yapardınız?
2. Eğer Kyle ölmeseydi, Lanie onunla evli kalır mıydı? River kalır mıydı?
3. Kocanızın metresiyle arkadaş olabilir misiniz?
4. Böylesine büyük bir ihanetten sonra, başka birine tekrar güvenebilir ve onu sevebilir misiniz?
5. Lanie evinden kaçmakta haklı mıydı?
6. Sence Holden'ın geçmişi nedir?
7. Sizce Lanie ve River, Kyle'ın "evli" olduğu diğer kadınlarla tanışmak isterler mi?
8. Sizce Lanie ve annesi hiç yakın olabilirler mi? Bir şekilde aralarını düzelttiler ama birbirlerinin hayatlarının gerçek bir parçası olabilirler mi?
9. Siz Lanie'nin yerinde olsaydınız, River'ın hamile olması ona karşı duygularınızı nasıl etkilerdi? Siz de çocuk istemiş olsaydınız bebeği kabullenir ve kıskanmaz mıydınız?

Okumaya Devam Edin

Çok Yakında . . .

Hot Winter Nights'tan bir alıntı

Jill'in *New York Times* çoksatanı Heartbreaker Bay serisinin 2018 sonbaharında satışa çıkacak yeni kitabı *Hot Winter Nights'a* özel bir ön bakış için okumaya devam edin.

LUCAS KNIGHT'ın yatağında bir kadın olduğunu fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü, ama dürüst olmak gerekirse, akşamdan kalmaydı.

Hızlı bir değerlendirme yaptı. Bir, dün gece tamamen bulanıktı. İki, karşısındaki tatlı, yumuşak kıvrımlardan başka, başı Lucas Birleşik Devletleri'nden ayrılmakla tehdit ediyordu ve yanı ... şey, vurulmuş gibi ağrıyordu.

İş yerinde çapraz ateşe tutulmasının üzerinden iki hafta geçmişti ve henüz hafif bir görevden fazlası için izin almamıştı - dün gece güzel, sıcak, kadınsı bir kıcı avuçladığına bakılırsa, belli ki bunu görmezden gelmeyi başarmıştı.

Düşün dostum, diye emretti kendi kendine. Bazı arkadaşlarıyla buluşmak için O'Riley's Pub'a gitmeden önce bir ağrı kesici aldığını hatırlıyordu. Bir müşterisi oradaydı, kısa süre önce milyonlarca dolarlık şirket casusluğundan kurtarmasına yardım ettiği biri. Adam Lucas'a kadeh kaldırmak için içki istemişti ve ... kahretsin. Ağrı kesicilerle alkolü karıştırmaması gerektiğini bildiği için tereddüt etmişti ama herkes onu bekliyordu, kadehler havadaydı. Bir taneden bir şey olmaz diye düşünerek içkiyi yuvarlamıştı ama belli ki bu onu fena halde dağıtmaya yetmişti.

Kardeşi öldürüldüğünden beri, yıllardır olmadığı bir şey. Bu düşünceyi başka bir zaman -ya da hiçbir zaman- düşünmek üzere bir kenara iten Lucas bir gözünü açtı ama retinası pencereden içeri süzülen bir güneş ışığı tarafından bıçaklanınca hemen tekrar kapattı. Derin bir nefes alarak kendine sineye çekmesini söyledi ve bu kez iki gözünü de açtı.

Tamam, yani çıplaktı ve üstü tamamen açıktı. Yanına sokulmuş olan kadın, yorganın içinde bir dürüm gibi sarılmıştı.

Ne. Ne. Cehennem.

Ama önceki geceden bazı görüntüler beynine süzölmeye başladı. Bilardo masasında kışını tekmelemiş ve Lucas'ın güvenlik uzmanı olarak çalıştığı Hunt Investigations'ı yöneten patronu Archer'dan iki yüz dolar kazanmıştı. Seksi bir esmerle dans etmek. Ve sonra yukarı çıkmak ... ama yalnız değil. Başu daha fazlasını hatırlayamayacak kadar çok ağrıyordu ama esmerin onunla birlikte eve geldiğı açıktı. Kıza iyice sarılmıştı ama battaniyenin tamamını kendi üzerine sardığı için yüzünü göremiyordu. Sadece parlak kahverengi dalgalar tepeden dışarı bakıyordu.

Yani iyi değil.

Nefesini tutarak, yatağından kayana kadar yavaşça uzaklaştı. Esmerin saçları hiç titremedi.

Rahat bir nefes alarak, düşünceli bir şekilde yere bıraktığı kıyafetlerini giydi -cidden, bir daha asla ağrı kesici hap almayacak ya da alkol içmeyecekti- ve kapıya yöneldi.

Ama bunu yapamadı, onu öylece bırakamadı, durdu ve ona bir kahve yapmak için mutfaga yöneldi. Ona kafein bırakmak güzel bir jestti, değil mi? Doğru, ve ... kahvesi bitmişti. Şaşırtıcı değildi, çünkü Hunt Investigations'ın ofisini yöneten Molly harika kahve yaptığı için kahvesini genellikle işten alırdı. Dördüncü katta oturmanın ve Pasifik İskelesi Binası'nın ikinci katında çalışmanın faydalarından biri de kolaylık olduğu için kahve ustasına mesaj attı.

Asansörle bir fincan kahve gönderme şansınız var mı?

Birkaç saniye sonra, yatak odasından gelen cep telefonunun tanıdık olmayan bir tonda çaldığını duydu ve dondu kaldı. Eğer planı ertesi sabahki garip olaydan önce oradan ayrılmaksa -ki *her zamanki* planı buydu- zamanı kısıtlıydı.

Molly'den haber alamadığı için B planına geçiyordu ve hızlıca bir not karaladı: *İşe gitmeliydi.*

Sonra tereddüt etti. Adını biliyor muydu acaba? Hiçbir fikri olmadığı için ekledi: *Uber ya da Lyft-Lucas için para bırakıyorum.*

Notun yanına biraz para bıraktı ve tam bir pislik olduğu için yüzünü buruşturdu. Gözlerini telefonuna dikti.

Molly'den hâlâ ses yoktu, bu da günü kurtaramayacağı anlamına geliyordu. Zeki, keskin ve işinde harikaydı ama bilinmeyen nedenlerden ötürü kimseyi, *özellikle de* onu memnun etmekle ilgilenmiyordu. Kapıyı arkasından kilitleyerek oradan ayrıldı.

Pacific Pier Binası bir asırdan daha eskiydi ve San Francisco'nun Cow Hollow bölgesinin merkezinde yer alıyordu. Efsanevi bir çeşmenin etrafına inşa edilmiş beş katlı tuğla, açıkta duran demir makaslar ve büyük pencereler. Perakende mağazaları ve işyerleri zemin ve ikinci katları kaplıyordu,

Üçüncü ve dördüncü katlarda da konutlar vardı. Beşinci kattaki çatı katı, binanın sahibi olan arkadaşı Spence Baldwin'e aitti.

Hepsi, binanın yöneticisi sayesinde, bir Hallmark filminde rol almak üzereymiş gibi tatil için dekore edilmişti.

Lucas Hunt Araştırma'nın iki kat merdivenini koşarak inerken danışmadaki Molly'den fırça yemeye tamamen hazırды. Sadece mesajı için değil, görünüşü için de. Vurulma olayından beri görevde değildi ve gelecek haftaya kadar işe dönmesi beklenmiyordu, tabii doktoru izin *verirse*.

Ama bir gün daha evde kalamazdı, bu gerçeğin yatağındaki yabancıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ya da en azından *hepsi* yatağındaki yabancı yüzünden değil.

Bir elini tıraşsız çenesine götürdü, kendini inanılmaz gergin hissediyordu, ki dün gece sevişmiş bir adam için bu pek de mantıklı değildi.

Hunt Investigations'ın ön kapısının önündeki bankta oturan iki yaşlı kadının elf gibi giyinmiş olması da öyle. Örgü ören elfler.

Soldaki Noel çorabı yapıyor gibi görünüyordu. Sağdaki ise görülemeyecek kadar küçük bir şey üzerinde çalışıyordu. Dudakları parlak kırmızı rujla kaplanmış bir şekilde onu selamlayarak gülümsediler. Soldaki Elf'in dişlerinde ruj lekesi vardı ve küçük elf şapkası beyaz saçlarının üzerinde titriyor gibiydi. "Merhaba genç adam," dedi. "Senin Molly olduğunu umuyorduk. Kötü bir Noel Baba ile ilgili bir sorunumuz var ve onunla burada buluşmamızı söyledi."

Lucas gözlerini kırptırdı. "Kötü bir Noel Baba."

"Evet. Soma'da küçük bir Noel köyünde onun için çalışıyoruz. Belli ki," dedi eliyle kendini işaret ederek.

Oh, güzel. Yani gerçek elf olduklarına inanmadılar.

"Noel Baba bize kârdan belli bir pay sözü verdi," dedi Sağ Elf. "Ama biz alamıyoruz. Hiç kâr olmadığını söylüyor ama bu doğru olamaz çünkü daha yeni kendine yepyeni bir Cadillac aldı. Molly benim komşum, görüyorsunuz."

Lucas hiç görmüyordu. Bazı şeylerde iyiydi, örneğin dünyanın pisliklerini araştırıp bulmak ve adaletsizlikleri düzeltmek gibi işlerinde. Birbirine sıkı sıkıya bağlı ailesine bakmakta iyiydi. İsteddiği zaman mutfakta da iyiydi. Ve -kendisi öyle diyorsa- yatakta da.

Ancak sosyal ortamlarda, özellikle de elf kılığına girmiş yaşlı kadınlarla çene çalmayı gerektiren durumlarda pek iyi değildi.

"Molly'nin ne zaman geleceğini biliyor musun?" Sağ Elf sordu. Örgü şişleri ışık hızıyla hareket etmeye devam ederken bile ona bakıyordu.

Lucas'ın el işçiliği hakkında bildiği her şey annesinden ve kız kardeşinden öğrendiği şeylerdi; atacağınız bir şeyi alır ve onun yerine başka bir şey yapmak için bir sürü para harcardınız. "Bilmiyorum.

Molly'nin programı."

Ve gerçek de buydu. Hunt Investigations, tanıdığı en büyük belalı Archer Hunt tarafından yönetiliyordu ve en iyilerin en iyisi olan bir ekiple çalışıyordu. Lucas bu ekibin bir parçası olmaktan onur duyuyordu. Kendisi de dahil olmak üzere hepsi birbirleri için kurşunun önüne atlayabilirdi ve atmıştı da.

Kelimenin tam anlamıyla, onun durumunda.

Aralarındaki yalnız kadın Molly'ydi, başka şekillerde de olsa aynı derecede korkusuzdu. Hepsini diken üstünde tutan oydu. Kimse onun masasındaki alanına girmeye ve programını kontrol etmek için eşyalarına el sürmeye cesaret edemezdi ama etrafına sorabilirdi. "Gidip tahmini varış süresini kontrol edeyim," dedi ve içeri yöneldi.

Sol Elf'in "Tahmini varış süresi?" diye sorduğunu duydu. "Tahmini varış süresi nedir?"

"Bilmiyorum," dedi Sağ Elf. "Belki de . . . Kolay Memeler ve K1ç?"

Bu ikisinin de kıkırdamasına neden oldu ve Lucas ürperdi. Archer ve Joe'yu personel odasında çörekleri teneffüs ederken buldu. Kendisi için de bir tane alıp Archer'a başıyla selam verdi ve Lucas'ın en iyi arkadaşlarından biri ve iş ortağı olan Joe'ya baktı. "Kız kardeşin nerede?"

Joe omuz silkti ve bir çörek daha almaya gitti. "Onun bakıcısı değil. Neden?" "Dışarıda onunla konuşmak için bekleyen iki elf var."

"Hâlâ mı?" Archer başını salladı. "Onlara bunun bizim için bir dava olmadığını söyledim." Ön tarafa yöneldi. Lucas da onu takip etti.

"Hanımlar," dedi Archer elflere. "Daha önce de açıkladığım gibi, sizin davanız bizim üstlendiğimiz türden bir dava değil."

"Oh, seni duyduk," dedi Sol Elf. "Sadece Molly'yi bekliyoruz. Eğer siz yapmazsanız bize şahsen yardım edeceğine söz verdi."

Archer acı çekmiş görünüyordu. "Molly burada dava almıyor. O ofis personeli."

İki elf örgülerini bir kenara bıraktı. "Peki," dedi Sol Elf. "O zaman doğruca onun evine gideriz."

Archer başını sallamadan önce asansöre binmelerini bekledi.

Lucas'a baktı. "Sen neden buradasın?"

"Tanrım, ben de seni gördüğüme sevindim."

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi Archer. "Senin tarafın nasıl? Hani şu GSW'nin olduğu taraf?"

"Artık kurşun yarası değil, sadece bir sıyrık sayılır. İşe dönebilecek kadar iyiyim."

"Doktorunuzdan sizi aklayan bir rapor almadım."

Lucas yüzünü buruşturdu. Doktoru ona -tekrar tekrar- en az bir hafta daha beklemesi gerektiğini söylemişti. Ama bir hafta sonra sıkıntıdan ölmüş olacaktı. "Küçük bir fikir ayrılığı yaşıyoruz."

"Kahretsin." Archer elini yüzünden aşağı doğru kaydırды. "O seni aklayana kadar seni işe geri alamayacağımı biliyorsun."

"Eğer bir gün daha evde kalırsam, kendimi kaybedeceğim."

Archer, "Vurulalı ve seni hastaneye yetiştirene kadar neredeyse kan kaybından öleli sadece iki hafta oldu," dedi. "Çok yakın bir görüşme."

"Neredeyse eski tarih."

Archer başını salladı. "Yaklaşamadım bile. Sana iptal etmeni söyledim. Bunun yerine, ekibi güvenli bir yere gönderdin ve sonra tek başına o yatın derinliklerine indin, yatın yandığını bile bile, sigorta ödemesi için onu batırmaya çalışan şerefsiz faillerimiz sayesinde."

"Daha derine indim çünkü gemide hâlâ biri vardı," dedi Lucas. "Baş şüphelimiz genç bir çocuktü. Uyuyordu ve onu bıraksaydım ölebilirdi."

"Ve bunun yerine neredeyse yapıyordun."

Lucas nefesini dışarı üfledi. Bu tartışmayı hastanede de yapmışlardı. O zamandan beri iki kez tartışmışlardı. Tekrar olmasını istemiyordu. Özellikle de emre itaatsizlik ettiği için üzgün olmadığı için. "Bir masumu kurtardık. Sen de aynı şeyi yapardın. Herhangi birimiz de öyle."

Archer bütün bu konuşma boyunca sessiz kalan Joe'ya baktı.

Joe bir omzunu kaldırdı, evet, o da aynı şeyi yapmış olabilirdi. Archer da öyle yapardı ve Lucas bunu çok iyi biliyordu.

"Kahretsin," dedi Archer. "Tamam. Seni topraktan çıkaracağım ama sadece doktorundan yüzde yüz iyileştiğini bizzat duyana kadar hafif bir görev için."

Lucas gülümsemeye ya da zaferle yumruk sallamaya cesaret edemedi. "Anlaştık."

Archer kızgın bir ifadeden hafifçe eğlenmiş bir ifadeye büründü. "Sana hangi hafif görevi yaptıracağımı henüz bilmiyorsun."

"Her şey evde kalmaktan daha iyi olurdu," dedi hararetle.

"Bunu duyduğuma sevindim." Archer başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Molly elfleri ciddiye almak isteyecektir. Aylardır bir davayı üstlenmek istiyor ama bizim davalarımız çok tehlikeli."

Lucas yan tarafını ovuşturdu. Bu lanet olası gerçek değil miydi? "Ve?"

Archer, "Ve *senin* 'hafif görev' işin de onları geri çevirdiğinden emin olmak," dedi. "Henüz hazır değil."

Joe başıyla onaylayınca Lucas neşesiz bir kahkaha attı. Archer'ın Molly'ye neden bir davayı almamasını söylediğini anlıyordu ama Joe'nun daha iyi bilmesi gerekirdi. "Merhaba, onunla tanıştın, değil mi? Kimse Molly'ye ne yapacağını söyleyemez. Kardeşi bile."

Joe yine yüzünü buruşturarak bu ifadenin doğruluğunu kabul etti.

Görünüşe göre Archer'ın umurunda değildi. "Doğaçlama yap. Ve unutma, hâlâ sıcak sulardasın. Başarısız olur ve davayı onun almasına izin verirsen işin biter. Onunla yatarsan işin biter. Hatta yanlış nefes alırsan işin biter. Anladın mı beni?"

"Bir model görüyorum," dedi Lucas. Konu adil seks olduğunda pek de ayrımcı davranmazdı ama bahsettikleri Molly'ydi. Onun gibi tek seferlik ilişkilere girecek bir tip değildi.

Ayrıca kız, arkadaşının ve iş arkadaşının küçük kız kardeşi idi ve bu da kızın onun radarında *olmadığı* anlamına geliyordu.

Yine de birkaç geceden fazlasını onun fantezilerinde başrol oynayarak geçirdiği gerçeği değişmedi. Nefes almayı sevdiğinden beri kendi derin, karanlık sırrı.

Joe ofisine doğru ilerledi ama Archer olduğu yerde kaldı, gözleri hâlâ Lucas'taydı. "Elle ve ben seni dün gece barda gördük," dedi sessizce. "Molly ile flört ediyordun. Aklından ne geçiyordu? Joe geç kaldığı için şanslıydın."

Bekle bir dakika. Ne? Molly ile flört mü etmişti? Deli miydi o? Tamam, evet, aralarında bir elektrik akımı vardı, ikisinin de kabul etmediği bir farkındalık ve çekim. Çünkü iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmaya hiç niyeti yoktu, Molly'yi incitmeye ise daha da az.

Ve sonunda ona zarar verecekti.

Joe'nun ondan sonra ona ne yapacağından bahsetmiyorum bile. Ve eğer Joe bu yeni görevde başarısız olursa, Archer onun işini seve seve bitirecekti. Lucas derin bir nefes aldı ve yatağındaki kadını düşündü. "Güven bana, dün gece Molly'yle hiçbir şey olmadı. Görünüşe göre başka biriyle meşguldüm."

Archer kaşlarını kaldırdı. "Bardaki esmer mi?"

Lucas'ın başını sallaması üzerine Archer onu omzundan alkışladı. "Bugün ölmek zorunda kalmayacağını duyduğuma sevindim."

Lucas sert bir kahkaha attı. "Molly bana bebek bakıcılığı görevi verdiğini öğrendiğinde ikimizi de öldürecek."

"Bu yüzden öğrenmeyecek."

Lucas Archer'a baktı, içinde çok kötü bir his vardı. "Bunu ondan saklamam mı gerekiyor?"

"Şimdi anlıyorsun."

Lucas Molly'nin geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordu, uzun zaman önce başına kötü bir şey gelmişti ve her ne olursa hâlâ topallıyordu. Joe, kendisinin ve Molly'nin zorlu çocukluk dönemini pek saklamamıştı ama iki kardeşin de ciddi güven sorunları vardı. "Bu monitör görevinden daha *kötü*."

"Ölmekten daha mı kötü?" Archer hafifçe sordu.

Kahretsin. Lucas üst kata geri döndü. Molly'yi aramaya gitmeden önce bir duşa, temiz giysilere ve kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı. İyi bir hikâyeye de çünkü ona gerçeği söyleyemezdi. Uzun ve sıcak bir duşun inandırıcı bir hikâye bulmasına yetecek kadar beynini temizleyeceğini umuyordu, çünkü Molly'nin çok keskin olduğu bir şey daha vardı. Yatak odasına doğru yürüdü, duvardaki düğmeye bastı ve dondu kaldı.

Esmer kız hâlâ onun yatağındaydı.

Odaya dolan parlak ışığı görünce nefesi kesildi ve doğruldu, çarşafı çenesine kadar kavradı, saçları yüzünün etrafında vahşi bir bulut oluşturdu.

Ve bir yabancıнын yüzü de değil. *Molly'nin* yüzü.

Molly onun yatağındaydı ve ilk düşüncesi *Oh kahretsin* oldu. İkinci düşüncesi

Bunun hemen ardından, bugün yavaş ve acılı bir şekilde ölecekti. 🐸

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler için Övgü

"Bu yaz okumanız gereken aşk hikâyesi beklediğiniz gibi değil: Kız kardeşler arasındaki aşk hakkında. Jill Shalvis bu yıl plajda okumak için tamamen farklı bir şey yazdı ve buna bayılacaksınız."

-Bustle

"Shalvis, plaj battaniyeleri, parmak arası terlikler ve belki biraz da kaçak içkiyle uyum sağlayacak harika bir yaz kitabı yazmış."

-*Library Journal* (yıldızlı eleştiri)

"Okurlar Shalvis'in son kitabından çok etkilenecek ve Wildstone'u tekrar ziyaret etmek için sabırsızlanacaklar."

-Bookish

"Bu kitapla ilgili her şeye bayıldım - aile dinamikleri, mizah ve muhteşem romantizm. Tek kelimeyle muhteşem!"

-Lori Foster

Jill Shalvis'e Övgüler

"Shalvis'in zengin karakter kadrosu, doğru dozda renk ve bilgece tavsiyeler katarken, silinmez zekâsını ve tatlı, okunmaya değer romantizm gözünü sergileyen bir başka seksi çağdaş hikâye anlatıyor."

-*Entertainment Weekly*

"Romantizm ... içinde kendinizi kaybedebilirsiniz."

-*USA Today*

"Sıcak, tatlı, eğlenceli ve romantik! Saf zevk!"

-Robyn Carr

"Jill Shalvis sizi güldürecek ve aşık edecek."

-Rachel Gibson

Diğer yazar: Jill Shalvis

KADIN KURGU

Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler

HEARTBREAKER BAY ROMANLARI

O Öpücük Hakkında

Noel Arifesini Kovalamak

Yanlışlıkla Bilerek

Ökseotu ile Baş Belası

Tatlı Küçük Yalanlar

ŞANSLI LIMAN ROMANLARI

Milyonda Bir O

Kadar İyi ki

Öpücüğünde

Var

Hayatta Bir Kez

Hep Aklımda Sen

Olmalıydın Sonsuza

Kadar ve Sonunda

Bir Gün

Lucky in Love

Head Over Heels

The Sweetest

Thing Simply

Irresistible

HAYVAN MANYETİZMASI ROMANLARI

Hala Tek

İstediğim

Sonra Sen Geldin

Söylenti Var

Kalbimi Kurtar

Hayvan Cazibesi

Hayvan

Manyetizması

İyi Şanslı Kız Kardeş

Tatil Dilekleri
Sıcak Kış Geceleri
Karlı Bir Gece
Playing for Keeps
Yağmurlu Gün
Arkadaşlar

*AVOMBOOKS

- - ü ü -

Ödüller kazanmak, özel içerikler almak ve daha fazlası için Avon's [From the Heart](#) bültenine katılın!

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

P.S.TM HarperCollins Publishers'ın ticari markasıdır.

YAĞMURLU GÜN DOSTLARI. Telif hakkı © 2018 Jill Shalvis'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Jill Shalvis'in HOT WINTER NIGHTS © 2018 kitabından alıntıdır.

Kapak tasarımı: Nadine Badalaty

Kapak fotoğrafları © Arco Images GmbH/Alamy Stock Photo (köpek); © Rainer Grosskopf/Getty (plaj); © Imladris/Shutterstock (çimen, kumlu tepe); © BlueOrange Studio/Shutterstock (çanta, deniz mavisi parmak arası terlik); © Billion Photos/Shutterstock (pembe parmak arası terlik); © tj-rabbit/Shutterstock (gökyüzü); © Chendongshan/Shutterstock (bandana)

BİRİNCİ BASKI

Dijital Baskı HAZİRAN 2018 ISBN: 978-0-06-244815-6

Sürüm 04302018

Baskı ISBN: 978-0-06-244814-9

ISBN 978-0-06-284612-9 (kütüphane baskısı)

ISBN 978-0-06-286367-6 (Target imzalı baskı)

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, Kanada
M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.